Raymond E.

Feist

Gümüş Şahinin Pençesi

Gölgeler Meclisi Serisi Birinci Kitap

RAYMOND E. FEIST, Güney Kaliforniya'da doğdu ve büyüdü. Kaliforniya Üniversitesi'nde İletişim Bilimleri eğitimi aldı. Çok satan ve övgü toplayan Gediksavaşları Efsanesi (Riftwar Sağa) kitaplarının yazarı olan Feist, İmparatorluğun Kızı, İmparatorluğun Hizmetkârı ve İmparatorluğun Hanımefendisi kitaplarını ise Janny Wurts ile birlikte kaleme almıştır.

Raymond E. Feist, Rancho Santa Fe, Kaliforniya'da roman yazarı olan eşi Kathlyn Starbuck ve kızıyla birlikte yaşamaktadır.

Gölgeler Meclisi Serisi - Birinci Kitap
Raymond E. Feist
Gümüş Şahinin Pençesi (Gölgeler Meclisi 1. Kitap)
Özgün Adı: Talon of Silver Hawk (Conclave of Shadows - Book 1)

İthaki Yayınları - 686 Edebiyat - 550 ISBN 978-605-375-079-6

1. Baskı Ağustos, 2010, İstanbul

Raymond E. Feist
Gümüş Şahinin Pençesi - Gölgeler Meclisi 1. Kitap

Çeviren Aslı Sena Özarpacı
Yayına Hazırlayan: Evrim Öncül
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Düzelti: Ayşegül Uyanık Örnekal
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Özge Bozuk

Kapak, iç Baskı: idil Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı - İstanbul
Tel: (0212) 482 36 01 Sertifika No: 11410

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Jamie Ann'e, öğrenmem gerektiğini bilmediğim şeyleri bana öğrettiği için...

K
B
D
G
ORODON TOPRAKLALRI
DOĞU KRALLIKLARI
Kıyı Kolcusu
LATAGORE
YÜKSEK ELLER
FARINDA DÜKLÜĞÜ
Yüksek Eller
BATAKLIK HALKI TOPRAKLARI
OROSINI TOPRAKLARI
Tir'anog
Craig Conar
YÜKSEK SIĞINAK
CONAR VİLAYETİ
Psikopos Noktası
Hain Körfezi
Taş
BARDAC ÇENGELİ
Karesh'kaar
Muhafız Şehri
Tanalak
OLASKO DÜKLÜĞÜ
OPAST
Tuskalon
Buz Muhafızı
ARANOR PRENSLİĞİ
Opardum
UZAK LORİN
Dungaran
Olasko Girişi
Uzak Eller
İnaska Şehri
Maladon
MALADON VE SEMRICK DÜKLÜĞÜ
İHTİLAFLI TOPRAKLAR
SALMATER
SINIR BEYLERİ
Semrick
Micel Mevkisi
MISKALON
Prandur Kapısı
ROSKALON
Gözcü Noktası
Ran
ILTHROS BOĞAZI
GÖZYAŞI DENİZİ

Birinci Bölüm
ÖKSÜZ

"Ölüm başımda dikilmiş fısıldıyor, anlamadığım şeyleri kulağıma..."
Walter Savage Landor

-1-
GEÇİT

Bekledi.

Delikanlı titreyerek, yanan cılız ateşin sönmekte olan korlarına doğru sokuldu iyice. Soluk mavi gözleri, uykusuzluktan çökmüş ve kararmıştı. Babasından öğrendiği ilahiyi mırıldanırken ağzı yavaşça kımıldıyor, kurumuş dudakları acıyla çatlıyor ve kutsal sözcükleri şarkıya dökmekten boğazı ağrıyordu. Neredeyse simsiyah olan saçları, toprak üzerinde uyumaktan tozla kaplanmıştı.

Görüsünü beklerken tetikte kalmaya ne kadar kararlı olsa da, bitkinlik üç defa yenmişti onu. Normalde incecik olan yapısı ve çıkık elmacıkkemikleri, hızla kilo vermesinden ötürü iyice göze batar olmuş, onu sıska ve solgun göstermişti. Üzerinde yalnızca görü bekleyenlerin giydiği peştamallardan vardı. İlk geceden sonra deri tuniğini ve pantolonunu, sağlam çizmelerini ve koyu yeşil pelerinini iyiden iyiye özlemeye başlamıştı.

Tepesinde, gökyüzü yaklaşan şafağın griliğine teslim olmuş, yıldızlar gözden kaybolmaya başlamıştı. Sanki hava bile ilk soluğu, yeni günün ilk hareketlerini bekler gibi durmuştu. Hem sinir bozucu hem büyüleyici bu durgunluk alışıldık değildi ve delikanlı bir an, onu çevreleyen dünyayla bir olup nefesini tuttu. Derken cılız bir rüzgâr, uğuldayan gecenin yumuşak nefesi ona dokundu ve o da nefes almaya devam etti.

Doğuda gökyüzü aydınlanırken uzanıp sukabağını aldı. İçindeki suyu yudumlarken olabildiğince tadına varmaya çalıştı. Zira görüsünü yaşayana ve eve dönüş yolunda bir buçuk kilometre sonra aşağıdaki patikayla kesişen dereye ulaşana dek, ancak bu kadar içebilirdi.

İki gün boyunca Shatana Higo tepesinin altında, erkeklik mahallinde oturup görüsünü beklemişti. Ondan önce de oruç tutmuş, yalnızca bitki çayları ve suyla beslenmişti. Sonra savaşçının geleneksel yemeği sayılan kuru et ile sert ekmek yiyip acı otlu sudan içmiş ve

bir yarım günü kutsal dağın doğu cephesindeki tozlu yoldan, zirvenin on metre kadar aşağısındaki ufak çöküntüye dek tırmanarak geçirmişti. Açıklıkta yarım düzine insan zor durabilirdi, fakat delikanlı ayinin üçüncü gününe girdiğinde burası gözüne çok geniş ve boş görünmüştü. Büyük bir evde çok sayıda akrabasıyla geçirdiği çocukluğu, onu böyle bir inzivaya pek iyi hazırlayamamıştı, çünkü doğduğundan beri ilk defa birkaç saatten fazla tek başına kalmıştı.

Delikanlı erkeklik ayinine, Orosini'de âdet olduğu üzere, ova sakinlerinin Banapis adını verdikleri Yazdönümü kutlamalarından üç gün önce başlamıştı. Yeni yılı, çocuk olarak geçirdiği yaşamının sonunu, ailesinin, kavminin, kabilesinin ve halkının ilmini temaşa ederek, atalarının bilgeliğini arayarak selamlayacaktı. Kainat düzeni içerisindeki yerini, tanrılar tarafından kendisine biçilen sıfatı anlamaya çalışacağı derin bir iç gözlem ve tefekkür dönemiydi. Erkeklik ismini o gün kazanması bekleniyordu. Her şey yolunda giderse ailesi ve kavmine Yazdönümü festivali akşamı, tam vaktinde katılabilecekti.

Çocukken, ormanın kurnaz ve çevik sakini kızıl sincap Kielianapuna'nın bir kısaltması olan Kieli ismiyle çağırırlardı onu. Orosinililer asla görülmeyen fakat hep etrafta olan bu yaratıkları gördüklerinde şanslı sayılırlardı. Kieli de şanslı bir çocuk olarak görülürdü.

Delikanlı kendini tutamayarak titredi. Vücudundaki azıcık yağ, onu gece ayazından korumaya yetmiyordu. Yaz ortasında bile Orosini'deki dağların tepeleri, güneş gözden kaybolunca soğurdu. Kieli görüsünü yaşayabilmek için bekledi. Gökyüzünün yavaşça griden soluk gri-maviye geçişini, sonra da güneşin yaklaşmasıyla pembemsi bir tona bürünerek aydınlanmasını izledi. Güneşin, ona bir günlük daha yalnızlık getiren beyazımsı altın rengi kürenin parlaklığıyla uzaktaki dağları sarmalamasını gördü. Güneş dağları süpürürken, görüsü ondan kaçar korkusuyla gözlerini başka yöne çevirdi. Güneş tam olarak doğup soğuğu kırmaya başladığında

titremesi azaldı. İlk başta ümit içinde, sonraysa yorgunluğundan gelen sonsuz bir umutsuzluk içinde bekledi.

Orosinili her delikanlı, yaş gününe yakın Yazdönümü öncesi, bölgeye yayılmış pek çok kutsal yerden birinde bu ayini yaşardı. Seneler boyu sayısız delikanlı bu yüksek noktalara çıkmış ve birer erkek olarak geri dönmüşlerdi.

Köydeki yaşıtı kızların şu an yuvarlak binada kadınlarla sohbet edip bir şeyler yediklerini, şarkı söyleyip dua ettiklerini düşünerek kısa bir süreliğine onlara imrendiğini düşündü. Nedense kızlar kadınlık isimlerini, erkeklerin göğüs gerdiği mahremiyet ve güçlükler olmadan kazanıyorlardı. Kieli bu fikri aklından uzaklaştırdı: Büyükbabasının da söylediği gibi kontrol edemediği bir şey üzerinde düşünmek nafileydi.

Halkının yaşadığı vadiden çıkıp, o yalnız yolda yürümeye başlamadan evvel kendisiyle konuşan son kişi olan büyükbabası Gözlerinde Kahkaha'yı düşündü. Yaşlı adam her zamanki gibi gülümsemişti -ihtiyarın yüzünden tebessümün eksik olduğu tek bir an bile anımsayamıyordu.- Büyükbabasının yüzü, neredeyse seksen yıl dağlarda yaşamış olduğu için kahverengi köseleyi andırıyordu. Sol yanağındaki kavmine ait dövmelerse, güneş altında geçirdiği yıllara rağmen hâlâ siyahtı. Yaşlı adamın delici gözlerini ve keskin hatlarını, omuzlarına kadar inen gri saçları çevreliyordu. Kieli babasından çok büyükbabasına benziyordu, çünkü ikisi de yazları fındık kahverengisi olan ve asla yanmayan buğday tene sahiptiler. Ayrıca gençliğinde büyükbabasının da saçları kuzgun kanadı rengindeydi. Başkaları bu durumu, nesiller evvel ailelerine bir yabancının girmiş olabileceği ihtimaliyle yorumlardı. Zira Orosini halkı açık tenliydi ve kahverengi saç bile sıradışı görülürdü.

Kieli'nin büyükbabası, "Yazdönümü günü sukabağın boşaldığında şunu unutma: Tanrılar sana hâlâ bir isim vermemişse, bu istediğin bir ismi kendin seçebilirsin anlamına gelir," diye fısıldamıştı.

Sonra da yaşlı kabile reisi şen ve öyle kuvvetli bir şekilde onu kucaklamıştı ki, Kieli sendelemişti. Kulaam Köyü'ndeki diğer insanlar da tebessüm edecek ya da kahkaha atarak arkasından bakmışlardı. Ne de olsa festival vakti yaklaşıyordu ve isim görüsü zamanı oldukça eğlenceliydi. Kieli büyükbabasının sözlerini anımsayarak, isim verme yetkisi tanrılar tarafından kendisine bağışlanan bir delikanlının gerçekten olup olmadığını merak etti. Sukabağına bakınca gün ortasına doğru suyunun bitmiş olacağı kanaatine vardı. Köye giden yolun yarısında dereden su alabileceğini biliyordu, fakat bunun aynı zamanda güneş tam tepedeyken kaya çıkıntısından ayrılması gerektiği anlamına geldiğinin de farkındaydı.

Bir anlığına sessizce oturdu. Köyünün düşüncesi, uzun dehlizin ardındaki derenin sıçrayan köpükleri gibi zihninde dans edip duruyordu. Aklı rahata erse, diye düşündü. Görüsünü bulmak için bu denli çaba sarf etmese, belki de görü kendiliğinden gelirdi. Ailesini de özlediğinden, bir an evvel geri dönmek istiyordu. Babası Şafakta Elk Çağrısı, delikanlının tam anlamıyla olmayı umduğu kişiydi: güçlü, dost canlısı, nazik, azimli, savaşta korkusuz ve çocuklarına karşı anlayışlı. Annesi Gece Rüzgârı Fısıltısı'nı, küçük kız kardeşi Miliana'yı ve hepsinden öte, daha iki sene evvel, göğsünde elini koyduğu yer dışında tüm teni güneşten kıpkırmızı olmuş bir halde kendi görüsünden dönen ağabeyi Güneşin Eli'ni çok özlemişti. Büyükbabası, El'in görüsünü düşünde yakalayan tek delikanlı olmadığını söyleyerek şakalaşmıştı.

El, küçük kardeşlerine hep iyi davranmış, anneleri hasadı toplamak için dışarı çıktığında onlarla ilgilenmiş ya da onlara olgunlaşan böğürtlenleri bulabilecekleri en iyi yerleri göstermişti. Sıcak ekmeğin üzerine koyup yedikleri o ballı böğürtlenlerin hayali ağzını sulandırdı. Kutlamalar keyifli geçerdi. Aşağıda bekleyen yemeklerin düşüncesi, aç olan Kieli'nin karnına kramplar sokuyordu. Yuvarlak binada annesi, diğer kadınlar ve çocuklarla oturmaktansa uzun binada erkeklerle oturmasına izin verilecekti. Bu düşünceyle bir yitim hissine kapıldı, zira günlük ev işlerini yaparlarken kadınların söyledikleri şarkılar, gülüşmeleri, konuşmaları, dedikoduları ve şakalaşmaları,

kendini bildi bileli hayatının bir parçası olmuştu. Fakat kavmin erkekleriyle oturmasına izin verilmesini de gururla ve dört gözle bekliyordu.

Bir an vücudu titredi, sonra güneş onu ısıttıkça iç geçirdi ve rahatladı. Gerilmiş kaslarını gevşetti, dizleri üzerine çömeldi ve ateşle ilgilendi. Parlayan kömürlerin üzerine birkaç yeni dal attı, üfledi ve birkaç dakika içinde işi bitmişti. Dağ havası ısındıktan sonra ateşi sönmesi için bırakacaktı, fakat şimdilik yanı başındaki sıcaklık için minnettardı. Hâlâ etkisini gösteren soğuğa rağmen güneş ışığıyla ısınan kayalara yaslandı ve bir yudum su daha içti.

Uzun uzun iç geçirerek gökyüzüne baktı. Neden görüsünü bulamadığını merak etti. Neden ona ismini verecek tanrılardan bir mesaj almamıştı?

İsmi, na'ha'tah'ının, varlığının gizli doğasının, yalnızca kendisinin ve tanrıların bileceği o şeyin esası olacaktı. Diğer insanlar ismini bilecekti, çünkü bunu gururla söyleyecekti. Fakat hiç kimse görüsünün doğasını, isminin ona evrendeki yeri, tanrılara karşı görevi ya da kaderiyle ilgili ne söylediğini bilmeyecekti. Büyükbabası bir defasında, ne kadar anladıklarını düşünseler de çok az kişinin na'ha'tah'ları anlayabildiklerini söylemişti. Görü, tanrıların bir insan için hazırladıkları planın yalnızca ilk işaretiydi. Büyükbabası bazen bu planın iyi bir eş ve baba olmak, köyün ve halkın refahını sağlayacak, başkalarının özeneceği örnek biri olmak gibi basit bir yol çıkabileceğini; aslında gerçek görevin seçilmiş, özel birine, bir na'rif'e babalık etmek olabileceğini ve bunun da o kişinin ölümünden çok sonra anlaşılabileceğini söylemişti.

Kieli, büyükbabası olsa şimdi ne söyler biliyordu. Çok fazla endişe ettiğini, bu telaşını bir kenara bırakıp tanrıların isteklerini ona göstermelerine izin vermesini söylerdi. Kieli babasının da, avlanmak ya da uzun binada akıl hocalığı yapmak, hatta iyi bir eş olabilmek için evvela insanın sabırlı olmayı ve dinlemeyi öğrenmesi gerektiğini ekleyerek, aynı şeyleri söyleyeceğini biliyordu.

Gözlerini yumup dağlardaki meltemin uğultusunu dinledi. Sedir ve çam ağaçları yapraklarını hışırdatarak onunla konuşuyordu sanki. Kimi zaman rüzgâr, en ağır postları bile acı, dondurucu bir keskinlikle delerek zalim bir yaren olabilirdi. Kimi zamansa yazın en sıcak günlerini serinleten kutlu bir rahatlık olurdu. Babası ona rüzgârın seslerini öğretmiş, onun dilini öğrenmenin yuvalarını sarp tepelere kuran şahin ve kartallar gibi onunla bir olmak anlamına geldiğini söylemişti. Hava tiz bir çığlıkla yırtıldı. Gümüş rengi bir şahin, bulunduğu yerin az ötesinde bir tavşana saldırırken Kieli aniden kafasını o yöne çevirdi.

Gri tüyleri, kafası ve omuzlarında siyaha bakan benekleri ve berrak gökyüzünde hızla ilerlerken gümüş rengi vurgularla parlamasına sebep olan kanatlarındaki pürüzsüz ışıltıyla, yüksek dağların en nadir görülen şahinlerindendi bu. Şahin kanatlarını tek kez çırparak, debelenen tavşanı sıkıca kaptı ve göğe yükseldi. Annesinin taşıdığı bir kedi yavrusu gibi, tavşan kuşun pençelerinden öylece sarkıyordu. Kaderine razı olmuştu sanki. Kieli hayvanın şoka girdiğini biliyordu. O sırada acı ve düşünceler askıya alındığından, bu doğanın bir merhameti olarak da görülebilirdi.

Bir seferinde, hiç kımıldamadan yerde yatan bir geyik görmüştü. Onu öldürmeyen ok darbesiyle yere yığılmış, avcının son merhametini bir bıçak kesiğiyle göstermesini bekliyordu. Uzakta, yemek ararken rahatlıkla süzülebilmek için hızla ısınan kayaların sıcaklığından faydalanarak miskince gökyüzünde dönen başka kuşlar da gördü. Biliyordu, akbabalardı bunlar. Yükselen sıcak havada geniş kanatlarıyla süzülürlerken, yerde ölen ya da can çekişen canlıları kolluyorlardı. Hayvan leşlerinin başında sektiklerinde kaba ve çirkin, uçarkense heybetli duruyorlardı.

Güneyde, göğün tam ortasında siyah kuyruklu bir çaylak gördü. Kuyruğu aşağı dönük bir halde kanatlarını iki üç defa hızla çırpıp ara veriyor, alçalıyor, sonra da kuyruğunu avının tam üzerinde tutmak için tekrar kanat çırpıyordu. Derken akıl almaz bir süratle pençelerini aşağıya doğru uzatıp eğildi ve olağanüstü kararlılığıyla, bir an olsun

tereddüt etmeden tam bir kavis yaparak ciyaklayan bir tarla faresini pençeleriyle kaptı.

Uzaktan ormanın sesleri geliyordu. Geceyle gündüzün ritmi farklıydı ve şu an aşağıdaki ormanın gündüz sakinleri, gececi komşuları uyumak için yer aranırken varlıklarını hissettirmeye çalışıyorlardı. Bir ağaçkakan, yakınlardaki ağacın kabuğundan böcek toplama derdindeydi. Kieli çıkardığı sese bakarak yemek arayan bu kuşun kızıl ağaçkakan olduğunu anladı. Vuruşları, kendisinden daha küçük olan mavi kanatlı kuzeninin narin seslerinin aksine yavaş, şiddetli ve inatçıydı.

Güneş iyice yükseldi ve günün sıcaklığı kayalara döndüğünden artık ihtiyaç duymadığı ateş de kısa süre sonra söndü. Kieli suyunun son damlalarını içme dürtüsüne karşı koydu. Yoldan inmeye hazır olana kadar onu saklaması gerektiğinin farkındaydı. Aşağıdaki derede de su içebilirdi, fakat önce oraya varması gerekirdi ve suyunu şimdi harcarsa dereye güvenli bir biçimde ulaşabileceğine dair hiçbir garanti yoktu.

Delikanlıların kaybolması nadirdi, fakat duyulmamış değildi. Kabile her bir çocuğu etraflıca hazırlamaya çalışıyordu, ancak isim sınavında hayatta kalamayanlar, tanrılar tarafından yetersiz addedilmiş olarak görülüyor ve ailelerinin yası da Yazdönümü kutlamaları yanında acı bir zıtlık oluşturuyordu.

Sıcaklık arttı, hava kurudu ve Kieli birden satata'nın yaklaştığını fark etti. Kuzey rüzgârı yıl boyu soğuk eserdi, fakat yazın batı rüzgârı daha sıcak ve kuru olurdu. Delikanlı üç günden az bir zaman içinde çimenlerin kahverengileşip kırılganlaştığına şahit olmuş, bu rüzgâr yüzünden meyvelerin dallarında kuruduğunu görmüştü. Satata birkaç günden fazla kaldı mı erkekler huzursuz olur, kadınlar hırçınlaşır, insanın teni kaşınırdı. Kieli ve ağabeyi böyle günlerde göl ya da nehirde yüzmeye gider, fakat köye dönene kadar, sanki suyun serinletici dokunuşunu hiç hissetmemiş gibi kupkuru olurlardı.

Kieli de tehlikede olduğunu ve buralarda durmaya devam ederse satata'nın vücudundaki tüm nemi emeceğini biliyordu. Gökyüzüne baktı ve gün ortasına daha iki saat olduğunu fark etti. Göğün ortasına kadarki yolunu neredeyse yarılamış olan güneşe döndü ve yaşaran gözlerini kırpıştırdı.

Kieli bir süreliğine aklından bu fikri attı ve kimin onunla olmasına karar verileceğini düşündü. Kieli tanrılardan gelecek görüsünü dağlarda beklerken babası da civar köylerde yaşayan genç kızlardan birinin babasıyla görüşecekti. Kendi köyünde Kieli için üç olası talip vardı: Ormandaki Pus'un kızı Rapanuana, Kırık Mızraklar'ın kızı Janatua ve Rüzgâra Şarkı Söyleyen'in kızı Mavi Kanatlı Çamurcun Gözü.

Mavi Kanatlı Çamurcun Gözü, kendisinden bir yaş büyüktü. Kadınlık ismini önceki yıl almıştı, fakat bölgedeki köylerde onun sözlenebileceği, yaşıtı bir erkek yoktu. Bu yılsa Kieli dahil altı talibi vardı. Kız öyle tuhaf bir şaka anlayışına sahipti ki, Kieli çoğu zaman onun komik bulduğu şeyin ne olduğunu merak ederdi. Kieli onu eğlendiriyor gibiydi. O da kız yakınlarda olunca kendini tuhaf hissediyordu. Bunu çok iyi gizleyebilse de aslında ondan epey korkuyordu. Rapanuana şişman ve hırçın, Janatua da cılız ve erkeklerin yanında ağzını bile açmayacak kadar utangaçtı. Mavi Kanatlı Çamurcun Gözü ise uzun boylu ve kuvvetliydi; güldüğünde kısılan, delici, bal rengi gözleri vardı. Teni diğer kızlarınkinden daha açıktı ve çillerle kaplıydı. Kalp şeklindeki yüzü, yaz buğdayı rengindeki gür saçlarıyla çevreliydi. Yazdönümünden bir gece önce babasının diğer kızların değil de, onun babasıyla konuşmuş olması için tanrılara dua etti. Derken birden paniğe kapılarak babasının civar köylerdeki diğer kızların, aklı kıt Pialua ile güzel fakat sürekli şikayet eden Nandia'nın babalarından biriyle de konuşmuş olabileceği geldi aklına.

İç geçirdi. Bu onun elinde olan bir şey değildi. Hikâyelerde hasretlik çeken kadın ve erkeklerden bahsedilir, masalcılar çoğunluğunu Orosini dağlarından geçerken, ova sakini şarkıcılardan duydukları

efsaneleri ateş başında anlatırdı. Fakat bir babanın oğlu için gelin, kızı için koca seçmesi geleneği onun insanlarına aitti. Bazen bir delikanlı -hemen kendini düzelterek erkek dedi- görüsünden döndüğünde erkeklik kutlamasında yanında oturacak bir gelin olmadığını görür ve bunun için bir sene daha beklemek zorunda kalırdı. Nadiren de, görüden dönen erkek hiçbir babanın kızını ona vermek istemediğini öğrenerek, ya kendine bir eş bulmak için köyden ayrılmak zorunda kalır ya da yalnız yaşamayı kabul ederdi. Bir keresinde babasını kaybeden bir dulun böyle bir adamı kulübesine aldığını duymuştu, fakat kimse bunu hakiki bir evlilik olarak görmemişti. Yine iç geçirdi. Bunun bir an önce bitmesini bekliyordu. Yemek yemek, kendi yatağında dinlenmek istiyordu. Bir de, her ne kadar onu rahatsız hissettirse de, Mavi Kanatlı Çamurcun Gözü'nü istiyordu.

Rüzgârın estiği yönden, yanında yavrularıyla bir dişi ayının sesini duydu. Sesi kulağa telaşlı geliyordu ve Kieli bu uyarıyla yavruların ağaç tepelerine kaçışacağını biliyordu. Doğruldu. Dağlara bu denli yakın bir yerde bir siyah ayıyı ne telaşlandırabilirdi? Büyük bir kedi, belki bir leopar ya da panter yakınlarda dolanıyor olabilirdi. Büyük mağara aslanları için fazla yukarıdaydılar. Belki bir wyvern ava çıkmıştır diye düşünürken, kayaların üzerinde kendini birden küçük ve zayıf hissetti. Ejderhaların küçük kuzeni olarak sayılabilecek wyvern yarım düzine, belki de daha fazla hünerli savaşçıyı alt edebilirdi. Yani elinde yalnızca ayin hançeri ve bir sukabağı olan delikanlı, böyle bir yaratık için oldukça tatmin edici bir siftahtı.

Avlanan gruplar dişi ayıyı ürkütebilirdi. Vahşi köpekler ve kurtlar da çoğunlukla ayılardan kaçardı, fakat bir yavru ayı, annesi başında değilse, uysal bir av olabilirdi.

Belki de gelenler insandı.

Uzakta akbabaların oluşturduğu çember büyüdü ve delikanlı, olup biteni daha iyi görebilmek için ayağa kalktı. Çok hızlı ayağa kalktığı için birden başı dönmüştü. Bir elini kayaların üzerine dayayıp dengesini bulmaya çalışırken ileriye doğru baktı. Güneş öyle

yükselmişti ki, sabah pusu dağılmıştı ve uzakta süzülen akbabalarla çaylakları net bir biçimde görebiliyordu. Kieli'nin görüş yeteneği köyünde dillere destandı, zira çok az kimse onun kadar uzağı görebilirdi, kavminde bile onun kadar iyi gören kimse çıkmamıştı.

Büyükbabası şakayla, bir eksiği olsa da en azından şahin gözleri olduğunu söylerdi.

Uzunca bir süre Kieli'nin gözleri olanları boş boş izledi, fakat sonra birden fark etti ki, kuşlar Kapoma Köyü'nün tepesinde dönüp duruyordu. İçinde kıvılcım gibi bir telaş yükseldi ve hiç tereddüt etmeden patikadan inmeye başladı. Kulaam'a en yakın olan köy Kapoma'ydı.

Kapoma'nın üzerinde bu kadar çok leş yiyicinin olmasının tek bir açıklaması olabilirdi: Savaş! İçinde bir korkunun yükseldiğini hissetti. Dahası, kimsecikler ölüleri ortadan kaldırmıyordu. Şayet yağmacılar vadide dolanıyorsa talan edecekleri bir sonraki köy Kulaam olurdu.

Ailesinin onsuz savaşacağı düşüncesi geldi aklına. Çocukluğunda, tam iki kez, erkekler köyü saldırılara karşı korurken o geride, yuvarlak binada kadınlarla beraber kalmıştı. Birinde Kahanama Köyü erkekleriyle bir kabile savaşına gidilmişti; diğerindeyse goblinlerden oluşan bir grup yağmacı, kötücül kurban törenleri için çocuk aramaya çıkmış, fakat kurulan sağlam kazıklar işgalcileri geri püskürtmeyi başarmıştı. Kieli aşağıdaki ağaçlara doğru uzanan patikada sendeleyerek yürürken kimlerin gelmiş olabileceğini düşünüyordu.

Moredhel -ova sakinleri bu elflere Kara Yol Kardeşliği adını verirdi- büyükbabasının delikanlılığından beri bu bölgelerde görülmemişti ve troller de genelde Orosini köyleriyle aralarında yeterli bir mesafe bırakırdı. Şimdilerde kavimler arası herhangi bir kan davası yoktu. Kuzeydoğuda, Yüksek Eller'de yaşayanlar şu an huzur içindeydi ve Latagore ya da güneydeki Farinda Düklüğü'nün Orosini'yle hiçbir sorunu yoktu.

Yağmacılar gelmişti öyleyse. Inaska şehri ya da Miskalon taraflarındaki Gözcü Noktası'ndan gelen köle tüccarları, kimi zaman dağlara girmeye cüret ederdi. Uzun boylu, güçlü, kızıl ve sarı saçlı Orosinililer, tüccarların Yüce Kesh İmparatorluğu'nda kurdukları pazarlarda yüksek fiyatlara giderdi. Kieli'yi bir korku sardı, sanki zihni donacaktı.

Geriye kalan suyunu ve bitkilerini içti, sukabağını beline bir kordonla iyice bağladı, patikadan aşağı birkaç sarsak adım atarken dengesini yitirdi. Uzattığı sağ eliyle kendini sağlama almaya çalışırken ayağını burkup dev bir kayaya sertçe çarptı. Her yanı acıyordu. Sol kolunun yaralandığını fark ettiğinde kafası çok bulanıktı. Kırılmış gibi değildi, fakat omzundan dirseğine kadar epeyce çürüyeceğe benzeyen kırmızı bir iz oluşmuştu. Kımıldadığı zaman canı yanıyordu. Ayağa kalktığında karnı acıdan hızla inip şişti ve oturur oturmaz kustu.

Kieli'nin görüşü bulandı, etraf canlı bir sarı renk aldı ve yola doğru düştü. Gökyüzü parlak bir beyaza döndü ve o yukarı baktıkça sıcaklık yüzünü kavurdu. Gözleri yavaşça kayıyordu. Yattığı yer dönüyordu, sonra her şey yok oldu ve karanlığa uzanan bir tünelden aşağı düştü.

Acıyla uyandı. Sol kolu acıyla yanarken gözlerini araladı. Sersem bir halde yatarken görüş açısı bir daralıyor bir genişliyordu. Derken onu gördü.

Kolunun üzerinde yavaşça gevşemekte olan pençe gibi bir şey duruyordu. Kieli başını kımıldatmadı, yalnızca gözlerini çevirdi. Burnunun az ötesinde gümüş bir şahin duruyordu; pençesini kolunun üzerine dayadığı için tek bacağı bükülmüştü ve tırnaklarını Kieli'nin derisine iyice bastırmış, fakat delmemişti. Şaşkın genci uyandırmak istiyormuş gibi, şahin pençesini yeniden büktü ve tırnaklarını daha kuvvetli bastırdı.

Kieli kendini kuşun kara gözlerine bakarken buldu. Kuşun pençesi yeniden kasıldı ve kolundaki acı bir kez daha kendini gösterdi. Kieli'nin gözleri kuşun gözlerine kenetlenmişti. Derken sözler geldi.

Kalk küçük kardeşim. Kalk ve halkın için bir pençe ol. Kolunda benim pençemi hissettiğin gibi, kendinin de koruyup kollayabileceğini ya da parçalayıp öç alabileceğini unutma. Kieli bu sözleri zihninde işitti. Birden ayaklandı ve kolunda şahinle dikildi. Kuş dengesini kurmaya çalışırken kanatlarını yelpaze gibi açtı.

Kieli kuşun karşısında dururken acıyı bir anlığına unuttu. Şahin de ona bakıyordu. Sonra hemfikir olduğunu belirtmiş gibi başını salladı. İkisinin gözleri bir kez daha birbirine kenetlendi. Kuş tiz bir sesle omzundan kalktı ve kanatlarını bir kez çırparak genç adamın kulağının yanından uçup geçti. Kieli ince bir sızı daha hissetmeye başlayınca sağ omzuna doğru uzandı. Kolunda kuşun pençesinin bıraktığı iğne gibi izleri gördü.

Benim görüm bu muydu? diye düşündü sessizce. Halkının tarihinde hiçbir şahin böyle davranmamıştı. Derken, donuk bir şaşkınlıkla, dağdan aşağıya hızla iniş sebebini anımsadı. Gündüz sıcaklığı, etrafındaki kayaları kavurmaya devam ediyordu. Bitkindi, sol kolu zonkluyordu, fakat zihni berraktı ve dereye ulaşabileceğini biliyordu. Kayaların arasından dikkatlice ilerlerken tekrar düşüp daha fena yaralanmamak için titizlikle adım atıyordu. Halkı bir savaşa sürükleniyorsa, kendisi artık bir erkek sayıldığından, kolu yaralı olsa da olmasa da yurdunu korumak için babası, amcaları ve büyükbabasının yanında çarpışacaktı.

Kieli tozlu patikada sendeleyerek ilerlerken, her hareketiyle birlikte sol kolundan omzuna doğru bir sızı yükseliyordu. Acısını hafifletecek, akıl dağıtıcı bir şey olduğunu düşündüğünden, bir ilahi söylemeye başladı. Kısa süre içinde acısı azalmıştı, fakat ilahi büyükbabasının söylediği kadar da etkili değildi. Kolu hâlâ acıyordu, ama en azından bu acı yüzünden başı dönmüyordu.

Dereye vardığında kendini suya attı ve verdiği bu saçma kararla kolu birden cayır cayır yanmaya başladı. Nefes almaya çalışınca ağzı onu boğacak kadar çok suyla doldu. Sonra sırtüstü döndü, ağzındaki suyu tükürdü ve oturup öksürerek burnunu temizledi. Nihayet dizlerinin üstünde doğruldu ve su içmeye başladı. Hızla sukabağını

doldurdu, kabı beline sardı ve yola devam etti. Açlıktan ölüyordu, fakat su düşüncelerinin durulmasını sağlamıştı. Köyü iki saatlik yürüyüş mesafesindeydi. Düzenli bir hızla koşsa belki yarım saatte oraya varabilirdi. Fakat yaralı kolu ve zayıf düşen bünyesiyle düzenli bir koşu tutturamazdı. Derenin aşağısındaki sık ağaçlıklı bölgeye geldiğinde sıcaklığın azaldığını hissetti ve hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Açıklıklarda yavaş tempoda koşuyor, elinden geldiğince sessiz ilerliyordu. Aklıysa yaklaşan mücadeledeydi. Köyüne yaklaştıkça Kieli çarpışma sesleri duymaya başladı. Duman kokusu alıyordu. Bir kadının çığlığı, kalbini bir bıçak darbesi gibi kesmişti. Bu kendi annesinin sesi olabilir miydi? Ne olursa olsun, oradaki her kim olursa olsun, tüm hayatı boyunca tanıdığı bir kadın olduğu kesindi. Ayin hançerini alıp sağ elinde sıkıca tuttu. İki sağlıklı kolu ve bir kılıcı ya da mızrağı olmasını ne kadar da isterdi! Gündüz sıcağında her zamanki kıyafetlerinin yokluğunu hissetmemiş, sadece geceleri tuniği ve pelerininin yanında olmasını dilemişti, fakat özellikle şu an kendini zayıf hissediyordu. Buna rağmen, hızla ilerliyordu; yaklaşan savaşın endişesi kolundaki acıyı azaltıyor ve onu yorgunluğunu bir kenara atmaya zorluyordu.

Alevlerin sesine eşlik eden boğucu duman bulutu, az sonra onu karşılayacak yıkıma karşı bir ihtar gibiydi. Korunun bittiği noktaya geldiğinde köyün büyük sebze bahçelerinin arasından geçerek bölgeyi çevreleyen kazıklara ulaştı. Huzurun hüküm sürdüğü vakitlerde olduğu gibi kapı yine açıktı. Savaş zamanlarında dahi neredeyse evrensel bir ateşkes gibi görülen Yazdönümü Günü'nde kimse saldırıya geçmezdi. Ahşap duvarların ve etraftaki toprak yapıların durumu, düşmanın daha uyarı çanları çalmadan kapıdan içeri daldığını söylüyordu. Köylülerin birçoğu o sırada festival hazırlıkları için muhtemelen meydandaydı.

Her yer alev ve duman içindeydi. Toz bulutunun arasından, çoğu at sırtında olan siluetleri ve yerde yalan cesetlerin hatlarını görebiliyordu. Kieli durdu. Patikadan aşağıya inmesi onu açık hedef

yapardı. Güzel Atlar'ın evinin arkasında kalan, köye en yakın noktaya varana dek korunun kenarından dolanması daha iyi olurdu.

Sağına doğru ilerledikçe dumanın uzaklaştığını fark etti. Artık köydeki katliamın boyutlarını görebilirdi. Çoğu arkadaşı yerde cansız halde yatıyordu. Gözlerinin önündeki bu sahneye anlam vermek mümkün değildi.

Üzerlerinde çeşit çeşit kıyafet ve zırh olan atlı adamlar köyün içinde dolanıyor, elinde meşale taşıyanlar evleri ateşe veriyordu. Kieli bunların ya paralı askerler ya da köle tüccarları olduğunu tahmin ediyordu. O sırada, güneydoğudaki kudretli düklüğün hükümdarı olan Olasko Dükü'nü temsil eden cüppeyi giymiş piyadeleri gördü. Fakat onlar neden Orosini dağlarındaki yağmacılara yardım ediyor olabilirlerdi ki?

Güzel Atlar'ın evinin arka tarafına geldiğinde Kieli sürünerek ilerledi. Olaskolu bir askerin binanın hemen köşesinde cansız halde yattığını gördü. Kieli bıçağını bir kenara bırakıp, adamın kılıcını almayı denemeye karar verdi. Kimse varlığını fark etmezse askerin sol kolundaki yuvarlak kalkanı da çıkarmayı deneyecekti. Kalkanı yaralı koluyla taşımak canını yakardı, fakat bu ölümle yaşam arasındaki ayrım da olabilirdi.

Köyün diğer yanından çarpışma sesleri geliyordu, bu yüzden işgalcileri arkadan yakalayabilmesinin mümkün olduğunu düşündü. Kalkanla kılıca doğru sessizce ilerlerken bir an duraksadı. Dumanların arasından, uzakta hareket eden birkaç silueti hayal meyal görebiliyordu. Zulüm ve acının yol açtığı sesler ona kadar ulaşıyordu. Halkı, yağmacıları geri püskürtmek için mücadele veriyordu.

Yoğun duman gözlerini yakıyordu. Ölü askerin yanına ulaştığında ağlamamak için kendini zorladı. Kılıcı almak üzere cesedi çevirdi ve elini kabzaya uzattığı sırada askerin gözleri faltaşı gibi açıldı. Kieli donakalmıştı. Kılıcı hızla çekmeye çalışırken, asker kalkanıyla saldırıya geçerek yüzüne kuvvetli bir darbe indirdi. Kieli geriye düştü.

Görüşü bulanmıştı ve dünya ayakları altında sallanıyor gibiydi. Onu kurtaran doğuştan gelen tezliği olmuştu, çünkü asker ayağa kalkar kalkmaz bıçağını çekip ona doğru savurmuş, fakat Kieli sıçrayıp kaçmıştı.

Bir anlığına bıçaktan kaçabildiğini düşünmüştü, ancak birden göğsüne bir ağrı çöktü ve kanının aktığını hissetti. Çok derin olmasa da uzun bir yaraydı, sol köprücükkemiğinden sağ göğüs ucuna, oradan da kaburgalarının sonuna kadar uzanıyordu.

Kieli kendi bıçağıyla bir hamle yaptı, fakat asker bu darbeyi kalkanı yardımıyla ustalıkla karşılayınca kolunda bir uyuşma hissetti. Bir başka hamle daha geldi ve Kieli karşısındakinin ondan çok üstün olduğunu anladı, çünkü karnına doğru gelen bir bıçak darbesi az kalsın canını alacaktı. Asker kısa bir bıçak yerine kılıcıyla saldırıya geçmiş olsaydı, Kieli çoktan ölmüş olacağını biliyordu.

İşte o an içindeki korku ayaklanmaya ve aklını başından almaya başladı, ama çok az ötede önünü kapayan dumanın ardında yaşamları için savaş veren ailesini düşününce korkusunu bastırdı.

Kieli'nin tereddüdünü fark eden asker pis pis sırıttı ve iyice yaklaştı. Kieli tek avantajının kılıcının uzunluğu olduğunu bildiğinden, yaralı göğsünü bir hedef olarak gösterip kılıcı her iki eliyle sarsakça kaldırarak askerin kafasına indirecekmiş gibi yaptı. Kieli'nin de umduğu gibi, asker darbeyi karşılayabilmek için içgüdüsel olarak kalkanını kaldırdı ve öldürücü darbe için bıçağını çekti.

Fakat Kieli dönerek dizleri üzerine çöktü ve kılıcını indirip döndürerek kuvvetli bir darbeyle askerin bacağını kesiverdi ve asker feryatlar içinde yere yığıldı, Dizinin hemen altındaki kesilmiş damarlardan kan fışkırıyordu. Hızla ayağa kalkan Kieli, adamın bıçağı tutan elinin üzerine bastı ve kılıcın ucunu askerin boğazına saplayarak adamın acısını dindirdi.

Kılıcı tutan elini silmeye çalıştı, fakat göğsündeki uzun kesikten yoğun bir biçimde kan aktığını fark etti. Her ne kadar kesiğin

muhtemelen olduğundan çok daha kötü göründüğünü düşünse de, yarayı kapamazsa kısa süre içinde bitkin düşeceğini biliyordu. Savaş seslerine doğru hızla ilerlerken, rüzgâr bir anlığına önünü açarak köyün merkezini net biçimde görebilmesini sağladı. Yiyecek ve biralarla cömertçe donatılmış masalar ters dönmüş, etrafa günün kutlaması için hazırlanan ziyafetin parçaları dağılmıştı. Çiçekli süslemeler, toprak ve kan çamurunun içinde yatıyordu. Kieli panikleyerek bir an duraksadı. Bu dehşet içini kaldırmıştı. Bir kez daha gözyaşlarını tutmaya zorladı kendini. Bu yaşlar dumandan mı, yoksa öfkeden mi bilemiyordu. Çok az ileride, sığınağa ulaşmak için kaçmaya çalışıp arkadan darbe yemiş üç çocuğun cesetlerini gördü; onların arkasında da köyün erkeklerinin yuvarlak binayı korumaya çalıştığını. Kieli kadınların ve hayatta kalmayı başarmış çocukların binada olacağını biliyordu, üstelik o kadınlar, erkekler savaşta can verirse diye, çocukları korumak için bıçak ve kılıç kuşanmışlardı.

Tüm yaşamı boyunca tanıdığı adamlar, ailelerini korumak için çaresizce savaşmalarına rağmen katlediliyordu. Askerler kalkanlarından bir duvar örmüş, mızraklarıyla saldırırken arkalarındaki bir grup da büyük bir sakinlikle arbaletlerini dolduruyor ve köylülere fırlatıyordu.

Orosinili okçular da karşılık veriyordu, fakat bu savaşın sonu aşikardı. Kieli gibi bir delikanlı için bile! Günün sonunu getiremeyeceğini biliyordu, fakat öyle olsa da yağmacıların arkasında kalıp elinden geleni yapmadan duramazdı.

Titrek adımlarla ilerlemeye, bu katillerin önderi gibi duran siyah atlı bir adama, hedefine doğru yürümeye başladı. Onun yanında da üzerinde siyah tunik ve pantolon olan bir başka atlı vardı. Saçları da üzerindekiler kadar karaydı ve kulaklarının arkasından toplanmış, omuzlarına doğru dökülüyordu.

Her nasılsa adam arkasında bir şeyler olduğunu hissetti ve Kieli koşmaya başlar başlamaz arkasını döndü. Kieli adamın yüzünü net bir biçimde görebilmişti. Çenesinin ucuna doğru tıraşlanmış kapkara bir sakalı, ona sert bir duruş kazandıran uzun bir burnu ve Kieli'nin

hamlesini duymadan evvel düşünceler içinde kaybolmuş gibi görünmesine neden olan büzük dudakları vardı. Atlı, kanlar içindeki silahlı delikanlıyı görünce biraz şaşırdı, sonra da yanındaki adamına sakince bir şeyler söyledi ve adam Kieli'ye doğru döndü. Siyahlar içindeki adam kolunu dikkatle kaldırdı. Elinde ufak bir arbalet vardı. Sakince nişan aldı.

Kieli, adam parmağını yay üzerine bastırmadan atılması gerektiğini biliyordu. Fakat atlılardan birkaç adım ötedeyken dizleri dermanını kaybetti. Az evvel bulduğu kılıç Kieli'ye kurşundan ve taştan yapılmış gibi gelmeye başladı; kolu, işgalciye öldürücü darbeyi indirmeyi reddetti. Siyahlara bürünmüş adam okunu attığında Kieli onlardan yalnızca bir adım ötedeydi. Dizleri büküldü. Ok göğsüne, ilk yarasının hemen altındaki adaleye denk gelmişti.

Aldığı darbeyle dengesini kaybetti, yarasından fışkıran kan her iki adamın da üzerine sıçradı. Kılıcı, tutma yetisini kaybeden parmakları arasından geriye düştü. Dizleri zeminle buluştu ve yere yığıldı. Acı ve şaşkınlık tüm benliğini kaplarken gözleri odaklanamıyordu.

Çığlıkları duyuyordu, fakat konuşmalar silinmiş gibiydi ve o hiçbir şey anlayamıyordu. Kısa bir an bir şey gördü: Gökyüzünde bir gümüş şahin daire çizerek uçuyordu ve Kieli kuşun doğrudan kendine baktığını hissetti. Zihninde o sesi bir kez daha işitti: Bizimle kal kardeşim, vaktin henüz gelmedi. Pençem ol ve düşmanlarımızı parçala.

Kieli'nin son düşüncesi kuş oldu.

-2-

KENDRICK'IN YERİ

Kieli'nin duyduğu acı, karanlığı yırtıyordu.

Gözlerini açamasa da hayatta olduğunu biliyordu. Üzerinde birkaç elin dolaştığını hissetti ve sanki çok uzaktan bir sesin, "Bu hâlâ yaşıyor," diye mırıldandığını duydu.

Bir başka ses, "Onu arabaya götürelim. Çok kan kaybetmiş," dedi.

Kieli'nin zihninde bir yer, bunun Orosini dili değil, Ortak Dil olarak bilinen tüccarların dili olduğunu kavrıyordu. Üzerinde bir çift elin daha dolandığını hissetti. Onu taşırlarken inlemeye başladı ve bir kez daha bilincini yitirdi.

Uyandığı anda Kieli vücudunda yine bir acının dolandığını hissetti. Gözlerini güçlükle açarak kafasını kaldırmaya çalıştı. Bu hareketiyle ayrı bir sızı hissetti ve midesi bulanmaya başladı, gerçi midesinde kusmasına sebep olacak tek lokma yoktu. İçinde dolaşan bu yakıcı ıstırap, yüksek sesle solumasına ve inlemesine sebep oluyordu.

Bir türlü odaklanamadığından kendisini kimin nazikçe geriye itip, "Yatsana evlat. Yavaş nefes al," dediğini seçemiyordu.

Kieli önünde bir sürü şekil görüyordu: gölgede kalan kafalar, gökyüzündeki şimşekler. Gözlerini kırparak görüşünü netleştirmeye çabaladı. "Al," dedi tepesindeki bir başka ses sukabağını dudaklarına dayarken.

"Yavaş iç," dedi ilk ses. "Çok kan kaybettin. Hayatta kalabileceğini düşünmüyorduk."

Yuttuğu ilk su damlasıyla Kieli'nin acıları geri döndü ve içtiğini geri çıkardı. "Yudumla o zaman," dedi ses.

Söyleneni yaptı ve su boğazından geçti. Birden nasıl da susadığını anlamıştı. Kana kana su içmek istedi, fakat sukabağı dudaklarından

çekilmişti. Geri almak için elini kaldırmaya teşebbüs etti, ancak kolu verdiği bu emri yerine getirmiyordu.

"Yudumla dedim," diye yineledi ses. Sukabağı tekrar dudaklarına değdi ve yudumladığı soğuk su damla damla boğazından aktı. Az kalan gücünü de suyu midesinde tutmaya harcadı. Sonra gözlerini sukabağının kapağı üzerine doğrultup kendisine yardım eden kişiyi görmeye çalıştı. Görebildiği tek şey, tepesinde darmadağınık gri saçları olan belirsiz bir surattı. Ardından Kieli yine karanlığa gömüldü.

Bir ara birkaç günlüğüne mola verdiler. Etrafında, bir ağıl ya da baraka olduğunu tahmin ettiği fakat ne olduğunu tam olarak söyleyemediği bir bina görüyordu. Bir süredir yağmur yağdığını da biliyordu, çünkü hava ıslak toprak ve ormandaki küf kokusuyla ağırlaşmıştı.

Bundan sonra çeşitli görüntüler geldi geçti. Bir arabadaydı, bir gün öğleden sonra kısa bir süreliğine ormanda olduğunu hissetti. Ancak evinin yakınlarındaki bir ormanda değildi. Nasıl anladığını bilmiyordu -kendi ormanlarındaki azametli pelesenkler, sedirler ve titrek kavaklara benzemeyen ağaçlar görmüştü.- Meşeler, kara ağaçlar ve tanımadığı başka ağaçlar vardı. Sonra yine o sıkıntılı uykusuna döndü.

Birkaç lokma yemeğin ağzına zorla verildiğini ve bunları yutarken boğazının sıkışıp göğsünün yandığını anımsıyordu. Ateşlenip düşler gördüğünü ve defalarca kan ter içinde, kalbi hızla çarparken uyandığını anımsıyordu. Babasının adını haykırışını anımsıyordu.

Bir gece memleketinde annesi ve diğer kadınlarla beraber yuvarlak binada oturduğunu gördü düşünde. Onların sevgisiyle boğuluyordu sanki. Uyanarak sert zeminde hızla doğruldu; burnuna nemli toprak kokusu ve henüz söndürülen kamp ateşinin havayı delen duman kokusu geldi, her iki yanında birer adam yatıyordu. Tekrar yatarken buraya nasıl geldiğini düşündü. Sonra bir şeyler anımsamaya

başladı ve köyüne yapılan saldırı aklına geldi. Aniden gözleri doldu; içindeki tüm umut ve neşenin öldüğünü hissederek ağladı.

Yolculuk yaparak geçirdiği günleri saymamıştı. Kendisiyle ilgilenen iki adam olduğunu biliyordu, fakat isimlerini söyleyip söylemediklerini hatırlayamıyordu. Ona soru sorduklarını ve kendisinin yanıt verdiğini de biliyordu, ama konuşmalarının konusu kesinlikle aklında değildi.

Derken bir sabah her şey berraklaştı.

Kieli gözlerini açtığında, her ne kadar bitkin olsa da etrafındaki şeyleri algılayabildiğini fark etti. Her iki tarafında da kapılar olan büyük bir ağıldaydı. Yakınlardaki bir ahırda atların yemek yediğini duyabiliyordu. İki kat battaniyeyle örtülü bir saman istifinin üzerinde yatıyordu ve kendi üzerinde de iki battaniye vardı. İçinde kömür yanan, dövülmüş demirden, dikdörtgen, küçük kamp ocağından yükselen dumanla hava bulutlanmıştı. Otla dolu bir ağıl, açıkla yanan ateşten yalnızca biraz daha az tehlikeliydi. Kieli dirseklerinden destek alarak doğruldu ve etrafına baktı. Duman gözlerini biraz yakıyordu, fakat dumanın çoğu samanlıktaki açık kapıdan dışarı çıkıyordu. Etraf sessiz olduğundan Kieli yağmur yağmadığı sonucuna vardı.

Vücudu ağrıyordu, her yanı tutulmuştu, fakat yaptığı yavaş hareketler önceden olduğu gibi canını yakmıyordu.

Ahşap taburenin üzerinde oturan bir adam, koyu renk gözleriyle onu süzüyordu. Adamın saçlarının büyük kısmı grileşmişti. Sarkık bıyığı, yoğunlaşmaya çalışıyormuş gibi sıkıca kapadığı ağzının iki kenarından uzanıyordu. Alnının büyük bölümünü sık kakülleri kaplıyordu ve saçları da omuzlarına düşüyordu.

Gözlerinin kenarında biriken yaşları silen Kieli, "Ben neredeyim?" diye sordu.

Adam merakla ona bakıyordu. "Aramıza geri mi döndün?" dedi herhangi bir yanıt beklemeksizin. Bir an durdu. "Robert!" diye bağırdı

ağılın kapısına doğru.

Az sonra kapı hızla açıldı ve bir başka adam içeri girip Kieli'nin yanına oturdu.

Saçları tamamen grileşmiş bu adam daha da yaşlıydı, fakat gözleri çok kudretliydi ve bakışlarını gencin üzerinde sabitledi. "Eh, Pençe, kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu nazikçe. "Pençe mi?"

"İsminin Gümüş Şahinin Pençesi olduğunu söylemiştin," diye hatırlattı yaşlı adam. Delikanlı gözlerini kırpıştırarak düşüncelerini toparlamaya, neden böyle bir şey söylemiş olabileceğini hatırlamaya çalıştı. Sonra görüsünü anımsayarak isimlendirme görüsünün gerçekleştiğini anladı. Zihninde uzaktan gelen bir ses yankılanıyordu: Kalk ve halkın için bir pençe ol. "Neler hatırlıyorsun?" "Savaşı hatırlıyorum..." Karnında karanlık bir yarık oluşmuş gibiydi, gözlerinin dolduğunu hissetti.

Hüznünü bir kenara iterek, "Herkes öldü, değil mi?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Robert isimli adam. "Savaş sonrası ile ilgili ne hatırlıyorsun?"

"Bir araba..." Artık kendini 'Pençe' olarak düşünmek zorunda kalan Kieli bir anlığına gözlerini yumarak, "Beni oradan uzaklaşırdınız," dedi.

"Doğru," dedi Robert. "Yaraların yüzünden seni orada bırakıp ölmene izin veremezdik." Sonra da nazikçe, "Hem, sen ve savaş hakkında bildiğimiz bazı şeyler var," diye ekledi. "Nedir?" diye sordu Pençe. "Bu biraz daha bekleyebilir." "Ben neredeyim?" diye tekrarladı Pençe. "Kendrick Çiftlikleri'ndeki ağıldasın."

Pençe anımsamaya çalıştı. Bu ismi daha evvel de duymuştu, fakat herhangi bir ayrıntı anımsayamıyordu. "Neden buradayım?"

Uzun bıyıklı adam kahkaha attı. "Çünkü o zavallı leşini biz bulduk ve biz buraya bağlıyız." "Ayrıca," diye devam etti Robert, "burası

dinlenip iyileşmek için çok iyi bir yer." Ayağa kalkıp ondan uzaklaşırken alçak tavana kafasını çarpmamak için eğildi. "Burası bir korucunun senelerdir kullanılmamış kulübesi. Kendrick, ağılını ücret almadan kullanmamıza izin verdi. Hanında daha sıcak odaları, daha temiz çarşafları ve daha iyi yemekleri var... " "Fakat aynı zamanda orada daha çok göz ve kulak var," dedi ilk adam. Robert ona bir bakış atarak kafasını yavaşça salladı.

İlk adam, "Erkek ismine sahipsin, ama yüzünde hiç dövme göremiyorum," dedi. "Savaş, isimlendirme günümde çıktı," diye yanıt verdi Pençe bitkinlikle.

Robert ismindeki ikinci adam arkadaşına baktı ve sonra dikkatini tekrar delikanlıya yöneltti.

"Bunlar yaşanalı iki haftadan çok oluyor evlat. Pasko seni köyünde bulduğundan beri bizimle seyahat ediyorsun."

"Hayatta kalan başkaları da var mı?" diye sordu Pençe, sesi boğuklaşmıştı.

Robert delikanlının yanına döndü, dizleri üzerine çöktü ve elini nazikçe onun omuzları üzerine koyarak, "Öldüler.

Hepsi," dedi. Pasko, "Alçak herifler mükemmel çalışmışlar. Haklarını vermek gerek," dedi. "Kim onlar?" diye sordu Pençe.

Robert eliyle onu nazikçe ittirerek ottan yatağına yatırdı. "Dinlen. Pasko birazdan sıcak çorba hazırlar sana. Ölümle pençeleştin. Çok uzun süre hayatta kalabileceğini düşünmemiştik. Birkaç damla su ve soğuk et suyuyla besledik seni. Artık gücünü toplamanın vakti geldi." Duraksadı. "Konuşacak pek çok şey var, fakat daha zaman var. Önümüzde çok zaman var Gümüş Şahinin Pençesi."

Pençe dinlenmek değil, yanıt istiyordu. Ancak bitkin düşen vücudu ona ihanet edince yerine yattı ve uykuya daldı.

Büyük bir açlıkla uyandığında kuşlar cıvıldıyordu. Pasko büyük bir toprak kupada çorba getirdi ve yavaşça içmesini tembihledi. Diğer adam, Robert, etrafta görünmüyordu. Sıcak çorbayla ağzını ıslattıktan sonra, "Burası neresi?" diye sordu Pençe.

"Kendrick'in yeri mi? Burası bir... han. Latagore ormanlarının içinde saklı olan bir han." "Neden?" "Ne neden? Neden buradayız diye mi soruyorsun, yoksa neden hayatta olduğunu mu?" "Galiba her ikisini de," dedi Pençe.

"Önce ikincisini yanıtlayalım," dedi Pasko minik tabureye oturup kendi çorba kupasını kaldırırken. "Seni, gençliğimden, Uzak Loren taraflarındaki Dungarren Dükü'nün hizmetinde bir asker olarak çalıştığım zamanlardan bu yana şahit olmadığım kadar büyük bir kıyımın ortasında bulduk. Seni de diğerleri gibi ölü zannedip gidiyorduk ki, inlemelerini duydum. Yani, aslına bakılırsa inleme değil de, daha çok yüksek sesli bir iç çekiş gibiydi. Kader sayesinde hayattasın. Üzerinde o kadar çok kan ve göğsünde öyle büyük bir yara vardı ki, en başta ikimiz de seni ölü sandık. Neyse, nefes alıyordun ya, efendim de seni hemen almamızı söyledi. Çok merhametlidir kendisi, söylemem gerek."

"Ona teşekkür etmeliyim," dedi Pençe; her ne kadar tüm ailesi yok olurken kendisi hayatta kalabildiği için bedbaht olduğundan teşekkür etmek istemese de.

"Zannederim bunun karşılığını ödemen için bir yol bulur," dedi Pasko. Ayağa kalktı. "Ayaklarını açmak ister misin?"

Pençe kafasını salladı. Ayağa kalkmaya başladığında başının döndüğünü, vücudunun da ağrıdığını hissetti. Hiç kuvveti yoktu.

"Yavaş evlat," dedi Pasko, Pençe'ye yardım için hızla yanına gelirken. "Bir günlük kediden bile daha güçsüzsün. Eski sağlığına kavuşana kadar daha çok dinlenmen ve yemen gerekecek, fakat şimdilik biraz dolanmak iyi gelir." Pasko ağılın kapısına kadar Pençe'ye eşlik etti ve dışarı çıktılar. Soğuk bir sabahtı ve Pençe

aşağı vadilerde olduklarını tahmin edebiliyordu. Hava, kendi memleketindeki çayırlardan daha farklı kokuyor, daha farklı hissettiriyordu. Pençe bacakları titrediğinden küçük adımlar atmak durumunda kalıyordu. Pasko durdu ve delikanlının etrafı gözlemesine izin verdi.

Taştan, yüksek bir duvarla çevrili büyük bir ahır avlusundaydılar. Pençe, tasarımından ötürü yapının bir istihkam olduğunu hemen anladı, çünkü taştan basamaklar, han olduğunu düşündüğü büyük binadan az ötede, farklı noktalarda yükselen duvarların ucuna dek uzanıyordu. Duvarın tepesinde mazgal ve mazgal siperleri, bir de araziyi savunurlarken ancak iki adamın yan yana geçebileceği kadar geniş bir yol vardı.

Han, Pençe'nin gördüğü en büyük yapıydı; yuvarlak bina ve uzun bina onun yanında ufacık kalırdı. Üç katlıydı ve çatısı saman ya da ahşapla değil taştan kiremitlerle kaplıydı. Beyaz boyalıydı ve kapılarla pencerelerin etrafında ahşap çerçeveler vardı. Panjur ve kapılar yeşildi. Binanın üzerindeki pek çok bacadan gri dumanlar tütüyordu.

Ahırın yanında bir araba duruyordu, Pençe bunun kendisini buralara getiren araç olduğunu düşündü. Az ilerideki ağaçların tepelerini görebiliyordu, bu yüzden hanın etrafındaki ağaçların kesilmiş olduğu kanaatine vardı.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Pasko beklenmedik bir şekilde. Pençe kendisini dikkatlice inceleyen adama baktı. Konuşmaya başladı, fakat büyükbabasının görünenin de arkasına bakması gerektiğini söylediğini anımsayınca sustu ve Pasko'ya işaret ederek kendini yakındaki basamaklara götürmesi için yardım istedi. Duvarın tepesine varana dek basamaklardan çıktı. Artık en yukarıdan bakabiliyordu.

Han doğal bir açıklığın tam ortasındaydı, fakat etraftaki ağaç kökleri, bölgenin seneler önce genişletildiğini gösteriyordu. Kökler çimen ve

dikenlerle kaplıydı, fakat ormana doğru giden yol teiniz tutulmuştu. "Ne görüyorsun?" diye tekrarladı Pasko.

Pençe yine yanıt vermedi ve bu kez hana doğru yürümeye başladı. İlerledikçe, Kendrick'in Yeri olarak bilinen hanın yerleşim planı zihninde canlandı. Duraksadı. Ortak Dil'i köydeki diğer gençler kadar akıcı konuşabiliyordu, fakat şimdiye dek bu dili nadiren kullanmıştı; o da yalnızca tüccarlar geldiğinde... Köyünü düşününce o soğuk ümitsizlik yeniden döndü. Acısını bastırarak söylemek istediği kelimeleri düşündü. Nihayet, "Burası bir han değil, kale," dedi.

Pasko sırıttı. "Aslında her ikisi de. Kendrick bazı komşularından pek hazzetmez de."

Pençe kafasını salladı. Duvarlar dayanıklıydı ve üzerindeki okçuların rahat nişan alabilmeleri için dört bir yanında yeterli boşluklar açılmıştı. Ormandan gelen yol, hana ulaşmadan aniden kesiliyor ve binanın öbür tarafında olduğunu hesap ettiği kapıların etrafından dolanıyordu. Hiçbir mancınık ya da yanan araba, bu kapıları yıkıp içeri girmek için kolayca kullanılamazdı.

Binanın yerleşimine baktı. Üst pencerelerdeki okçular, diğerlerini destekleyebilmek için ikinci bir savunma grubu oluşturuyordu. Bakışlarını kapılara çevirdiğinde orada da ağır demir parmaklıkların olduğunu gördü. İçeriden kapatılmış olabileceklerini düşündü. Bunları indirmek için büyük baltalı iri adamlar gerekirdi. Yukarı baktığında her kapının üzerinde nişan delikleri olduğunu gördü.

Kapının önündekilere bu delikten kızgın yağ ya da su dökülebilir, ok atılabilirdi.

En sonunda, "Zorlu komşuları olmalı," dedi. Pasko kıkırdadı. "Öyle."

Siper üzerinde durmuş, hana bakıyorlarken bir kapı açıldı ve elinde büyük bir kovayla genç bir kız çıkageldi.

Yukarı bakıp ikiliyi görünce el salladı. "Merhaba Pasko!" "Merhaba Lela!"

"Yanındaki kim?" diye sordu kız neşeyle. Pençe'den birkaç yaş büyük görünüyordu, fakat halkı arasında tanıdığı tüm kızların aksine koyu tenliydi. Cildi buğday rengine kaçıyordu ve saçları gece karasıydı.

İri kahverengi gözleri gülerken parlıyordu.

"Yoldan aldığımız bir çocuk. Onu rahat bırak. Zaten yeterince hayranın var."

"Asla yeterli gelmiyor!" diye seslendi kız neşeyle. Bir adım atıp kovasıyla birlikte kendi etrafında döndü, sonra da yoluna devam etti. "Su getirmek için biraz yardıma ihtiyacım olabilir," dedi işveli bir gülümsemeyle.

"Sağlıklı kızsın sen, bu çocuksa yaralı." Pasko duraksadı ve sonra, "Lars ve Gibbs nerede?" diye sordu.

"Kendrick onları attı," dedi Lela ve ahırın diğer tarafından geçip gözden kayboldu. Kız görüş alanından çıktıktan sonra Pençe bir müddet için sessiz kaldı ve ardından, "Ben ne yapacağım?" diye sordu. İçinde derin bir ümitsizlik, iradesizlik ve hayatında daha evvel hiç bilmediği bir isteksizlik olduğunu hissediyordu. Ailesi olmadan... Köyüne dair anıları gözlerini yaşarttı. Orosini halkı, eğlence zamanlarında kendilerini büyük kutlamalara, hüzün zamanlarındaysa gözyaşına boğabilecek kadar duygusaldı. Fakat yabancıların yanında vakur dururlardı. Yine de bunların hepsi Pençe'ye anlamsız geldi ve gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Pasko gözyaşlarına aldırmadan, "Robert döndüğünde bunu ona sorarsın. Ben yalnızca bana söyleneni yaparım. Ona hayatını borçlusun ve bu borcu ödemen gerekir. Şimdi biraz daha gezdirelim de seni, sonra yine dinlenmeye çekilirsin," dedi.

Pençe buraları keşfetme, hanın içine girip büyüklüğünden dolayı çok sayıda olduğuna inandığı harikalarını görme arzusuyla yanıyordu. Fakat Pasko onu ağıla geri götürdü, saman yatağına vardığında

Pençe öyle yorulmuştu ki, döndüklerine sevindi. Vücudundaki yaralar ağrıyor ve batıyordu. Bu küçücük yürüyüşün bile yara dokusunu zedelediğini, iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bekleyen Ayı'nın bir yabandomuzu tarafından tepelenişini anımsadı. Bacakları kendine gelene kadar neredeyse yarım sene topallamıştı.

Pasko arabadan getirdiği birkaç parça eşyayla ahırda oyalanırken, Pençe saman yatağına uzanıp gözlerini yumdu. Yaklaşık yarım saat önce uyandığında bir endişe duymuş olmasına rağmen yeniden uykuya daldı.

Mizacı gereği sabırlı biri olan Pençe günlerini Pasko'yu sorulara boğarak geçirmedi. Hizmetkârın, huyu gereği sessiz, görevi gereği ketum olduğu aşikârdı. Pençe etrafı ancak kendi gözlem yeteneğiyle keşfedebilirdi.

Halkının yıkımıyla hissettiği acı hep aklındaydı. Bir hafta boyunca her gece bunun için gözyaşı dökmüş, fakat günler geçtikçe bu acısını bir kenara koyup öfkeyle kucaklaşmaya başlamıştı. Halkının yok oluşundan sorumlu insanların dışarıda bir yerlerde dolandığını biliyordu. En nihayetinde onları yakalayacak ve cezalarını kesecekti; Orosini geleneği böyleydi. Fakat genç bir erkeğin tek başına tam anlamıyla öç almak için çok az şansı olabileceğini anlayacak kadar da gerçekçiydi. Güç, kabiliyet, silah bilgisi ve daha pek çok şey kazanmalıydı.

Atalarının ona yol göstereceğini biliyordu. Gümüş Şahin onun sembolüydü: Bir vakitler Kielianapuna olarak bilinen çocuk, halkının pençesi olacaktı.

Günleri tekdüze bir hal almıştı. Her sabah uyanıp bir şeyler yiyordu. Pasko'yla, ilk başta büyük hanı çevreleyen ağılda, sonra da yakınlardaki koruda yürüyordu. Gücü yerine geldikçe Pasko'ya su çekmek, ağaç kesmek ve atların yularlarını, dizginlerini, koşum kayışlarını tamir etmek gibi günlük işlerde yardım etmeye başladı. Zeki bir delikanlıydı ve bir şeyi öğrenmesi için bir ya da iki defa anlatılması yeterli oluyordu.

Mükemmeli yakalamak için azimle çalışıyordu.

Ara sıra, Pençe hanın içinde koştururken, Robert'ı genellikle üç adam eşliğinde görüyordu. Pasko'ya bunların kim olduğunu sormuyordu, fakat tiplerini zihnine kazımıştı. İlk adamın Kendrick olduğunu düşünüyordu. Gri saçları, yüzünü kaplayan sakal ve bıyıkları olan uzun boylu bu adam handa kendi malıymış gibi dolanıyordu. Üzerinde şık bir tunik, parmağında da koyu renk taşlı altın bir yüzük vardı, bunun dışında günlük kullanıma uygun pantolon ve çizmeler giyiyordu. Hizmetkârlara, Lela ve ondan biraz daha genç olan Lars ve Gibbs'e emir vermek için sık sık duruyordu. Seyyahlar hana geldiğinde Lars ve Gibbs sürekli ağıla uğrardı, çünkü onlar atların bakımıyla ilgileniyordu.

Pençe gördüğü ikinci adama 'Kar Tepesi' diyordu, çünkü saçları kar gibi beyazdı, ama buna rağmen yaşı otuzdan fazla görünmüyordu. Ne Kendrick ne de Robert kadar uzun boyluydu, fakat her nasılsa ikisini de hakir görüyor gibiydi. Pençe, onun kendisini bir kabile reisi ya da şaman gibi gösterdiğini düşünüyor ve etrafında bir kudret halesi olduğuna inanıyordu. Gözleri soluk maviydi, yüzüyse güneş gibi. Eteklerine ve kollarına karışık desenler işlenmiş koyu gri bir cüppe ve iyi yapım çizmeler giyiyordu. Bazen ahşap bir asa taşıyor, bazen de cüppesinin rengine uygun geniş kenarlı bir şapka takıyordu.

Sonuncu adam biraz ikinci adama benziyordu, sanki akrabaydılar, fakat saçları Pençe'ninki gibi koyu kahveydi. Gözleri de koyu kahveydi ve davranışları, hareketleri, onun bir savaşçı ya da avcı olduğunu düşündürüyordu. Pençe bu adama zihninde 'Bıçak' adını vermişti, çünkü sol eli, Pençe'nin hiç görmediği kadar ince olan kılıcının kabzasından bir an olsun ayrılmıyordu. Dizlerine kadar uzanan çizmelerinin içine soktuğu mavi bir pantolon, üzerine ise bağcıklı bir yelek ve koyu gri bir gömlek giyiyordu. Ayrıca sürekli Kar Tepesi'nin geniş kenarlı şapkasının siyahını takıyordu. Bir keresinde Pençe onun gündoğumunda elinde bir yayla handan çıktığını görmüştü, aynı gece adam omzunda ölü bir geyikle dönmüştü.

Pençe birden ona hayranlık duyduğunu hissetmişti; Orosini halkı arasında avcılık büyük bir beceri olarak görülürdü.

Robert, Pasko ve Pençe'ye zaten oranın bir parçasıymışlar gibi muamele ediliyordu. Yalnızca Lela arada bir durup Pasko ya da Pençe'ye selam veriyor veya kafasını, elini sallıyordu. Tıknaz, kızıl kafalı bir delikanlı olan Lars ile yaşça ondan biraz daha büyük ve zayıf biri olan Gibbs arada bir onlarla konuşur, birkaç tane çivi ya da ilgilenilen atın tutulması için yardım isterlerdi. Fakat her ikisi de normal bir sohbetten kaçınıyordu. Pençe çoğu zaman kendisi ve Pasko'nun, handakilerin zihinlerinde bile yer almadıklarını düşünüyordu.

Aradan tam bir ay geçtikten sonra, Pençe bir sabah uyandığında Robert ve Pasko'nun derin bir konuşmaya dalmış olduklarını gördü.

Genç adam sessizce kalktı, üzerini giydi ve kendini belli etti.

"Ah, genç Pençe," dedi Robert gülümseyerek. "Pasko bana iyice kendine geldiğini söylüyor." Pençe kafasını sallayarak, "Yaralarım iyileşti ve vücudumun tutukluğu geçti," dedi.

"Avlanacak kadar iyi misin?"

"Evet," diye yanıtladı Pençe hiç tereddüt etmeden. "Güzel. Benimle gel."

Ağıldan çıktı ve Pençe de ona ayak uydurdu. Hana doğru yürürlerken, "Efendim, size borçluyum, öyle değil mi?" diye sordu Pençe.

"Doğrudur," diye yanıtladı Robert. "Bu borçtan nasıl kurtulacağım?" Robert durdu. "Senin hayatını kurtardım, değil mi?" "Öyle," diye yanıtladı delikanlı.

"Sizin halkınızı yanlış tanımıyorsam, âdetlerinize göre bu bana bir hayat borçlu olduğun anlamına geliyor, değil mi?"

"Evet," dedi Pençe sakince. Hayat borcu, doğrudan veya dolaylı olarak senelerce hizmeti gerektiren karmaşık bir kavramdı. Orosinili biri bir başkasının hayatını kurtardığında, kurtarılan kişi diğerinin emrinde görülürdü. O ailenin bir üyesi olurdu, fakat bunun ayrıcalıklarından faydalanamazdı. Kendi ailesi aç olsa bile, kurtarıcısının ailesinin yemek bulabilmesini sağlamak onun şeref sözüydü. Kendi mahsullerinden evvel kurtarıcısınınkileri toplamak zorundaydı. Yani her şekilde, kurtarılan diğerine borçlu olurdu. Robert da Pençe'ye, kendisi onu hizmetinden azat ettiğini söylediği vakit gelene dek onun efendisi olduğunu söylüyordu. "Bu ağır bir borç, değil mi?" "Evet," diye yanıtladı Pençe düz bir biçimde.

Uzaktaki ağaçların yapraklarını hışırdatan rüzgâr yavaş yavaş eserken Robert düşüncelere dalmış gibi sessizdi. Sonra şöyle dedi: "Seni sınayacağım genç Pençe. Cesaretini ölçüp, yeterli misin bakacağım." "Ne için yeterli olacağım efendim?"

"Pek çok şey için. Ve bunların yarısını bile sana birkaç yıl boyunca söylemeyeceğim. Şayet yetersiz kalırsan seni birkaç seneliğine Kendrick'in hizmetine vereceğim ki, Orosini tepelerinden başka bir dünyada da kendine bakabilmeyi öğrenesin. Çünkü oradaki hayatın artık sonsuza dek bitti." Pençe bu sözleri işittiğinde üzerine bir darbe inmiş gibi hissetti, fakat bakışları boştu. Robert'ın söylediği doğruydu. Başkaları da bir şekilde hayatta kalıp dağlara kaçmadıysa Orosini'den kalan tek erkek kendisiydi ve o dağlarda kimse tek başına yaşayamazdı.

Pençe, "Peki ya yeterliysem?" dedi.

"O zaman hiçbir Orosinilinin hayal bile edemeyeceği şeyler görür ve öğrenirsin genç dostum." Başka bir adam yaklaşırken arkasını döndü. Gelen Bıçak'tı ve hem sırtında hem de elinde bir uzun yay, belinde de içi ok dolu bir sadak vardı. "İşte geldi." Pençe'ye dönen Robert, "Eminim ki bu adamı daha evvel görmüşlüğün vardır, çünkü gözlem yapma işinde pek kabiliyetlisin, şimdilik bunu anladım. Pençe, bu Caleb. O ve kardeşi Magnus benim arkadaşlarımdan," dedi.

Pençe, sessiz kalıp kendisini inceleyen adamı başıyla selamladı. Yakından bakınca Caleb'ın ilk düşündüğünden daha genç olduğunu fark etti -belki de ondan en fazla on yaş büyüktü- fakat kendisini ispatlamış bir savaşçı güveniyle dikiliyordu.

Caleb bir yayı ve sadağı Pençe'ye uzattı, Pençe de sadak kemerini beline takıp yayı inceledi. Ok almayı öğrendiği yaydan daha uzundu ve çekiş gücünü denerken Caleb'ın gözlerinin onun her hareketini dikkatle izlediğini gördü. İpin bir ucunda aşınma vardı, fakat şimdilik sorun çıkartacak kadar önemli olduğunu düşünmüyordu. Yine de sormadan edemedi: "Fazladan ip var mı?" Caleb başını evet anlamında salladı.

Pençe yayı sırtına aldı ve "Hadi ava çıkalım," dedi.

Caleb öne geçti ve kısa süre sonra ormana giden yolu aşındırıyorlardı.

Ağaçların arasından sessizce ilerliyorlardı. Caleb Pençe'ye daha tek kelime etmemişti. Ava çıkmalarından yarım saat sonra Caleb Pençe'yi yoldan çıkardı ve bir avın izini sürmeye başladılar. Pençe etrafına bakarak ihtiyaç olursa yola tekrar çıkabilmek için gerekli işaretleri zihninde tutmaya çalışıyordu.

Caleb, tam olarak iyileşmiş olsa Pençe'nin rahatlıkla takip edebileceği düzenli bir hızla önden gidiyordu. Fakat Pençe'nin yaraları onu bitkin düşürmüş ve bir saat geçtikten sonra zorlanmaya başlamıştı. Dinlenmek için izin istemeyi düşünüyordu ki, Caleb yavaşladı. Genelde kılıcının bulunduğu sol kalçasında deri bir su kabı duruyordu ve onu yerinden çıkarıp Pençe'ye uzattı. Pençe başını salladı ve boğazını, ağzını ıslatmaya yetecek kadar su içti. Biraz daha canlanınca kabı tekrar Caleb'a uzattı. Sessiz kalan adam, Pençe'ye tekrar içmek isteyip istemediğini soran bir harekette bulundu, fakat Pençe başını iki yana salladı. Etrafındaki yoğun koruya bakarak, su kaynaklarına akarsu, gölet ve dereler pek de uzak olmadıklarını tahmin ediyordu, fakat suyun çok daha zor

bulunduğu dağlardan gelen biri olduğu için av sırasında suyu tedbirli içmek doğuştan gelen bir alışkanlıktı.

Ava devam ettiler, fakat artık Caleb yavaş yürüyor, av izi için yeri inceliyordu. Birkaç dakika sonra bir çayıra girdiler ve Pençe durdu. Yaz güneşi ve bolca yağan yağmurlar sebebiyle soluk sarımsı yeşil rengini almış çimenler neredeyse beline kadar uzanıyordu, Pençe yayını çıkarıp Caleb'i omzundan dürttü. Sol elini kaldırdı, Calep'da onun gösterdiği yere baktı. Çayır içinde ilerlerken, çimenlerin ayrıldığını ve kimilerinin de kırılıp ezildiğini fark ettiler.

Pençe dizleri üzerine çöküp iz aradı. Nemli toprağın üzerindeki çukurda aradığını buldu. Yavaşça, "Ayı," dedi. Uzanıp kırılmış çimen parçalarına baktı. Kırıldıkları noktalarda hâlâ nem vardı. "Yakınlarda," dedi.

Caleb kalasını salladı. "Gözlerin iyiymiş," dedi sessizce.

Çayırın neredeyse yarısını aşana dek ayının izlerini takip ettiler. Caleb elini kaldırdığında ikisi de durdu. Pençe duyuyordu. Uzaktan ayının çıkardığı hırıltılar ve donuk bir gümbürtü geliyordu. Minik bir dereye ulaşana dek sürünerek ilerlediler. Derenin yanında, ölü bir ağaç gövdesini durmadan sallayan ve etrafını nafile bir çabayla dolanan arıların kovanını aşağı indirmek için pençeleriyle darbeler indiren büyük bir kahverengi ayı vardı. Ayı kurumuş ağacı açtığında içindeki dolu kovan ortaya çıktı. Bu arada arılar da ayının kaim postunu sokmaya çalışıyor, aralarından biri hayvanın açıkta kalan tek yeri olan narin burnunu yakalamaya çabalıyordu. Derken ayı öfkeyle bağırdı, fakat az sonra yine bal alabilme uğraşına döndü.

Pençe, Caleb'ı omzundan dürterek ayıya doğru ilerledi, fakat Caleb kafasını iki yana sallayarak geldikleri yöne doğru gitmeye başladı.

Sessizlik içinde oradan uzaklaştılar ve az sonra Caleb hızlanarak yola döndü.

Gece karanlığı çöktüğünde Caleb omzunda bir geyik, Pençe ise elinde ayaklarından bağlanmış iki yaban hindisiyle hana döndü.

Robert kapıda bekliyordu. Oraya ulaştıklarında Gibbs göründü ve Pençe'nin elindeki hindileri aldı.

Robert Caleb'a baktı. Caleb, "Çocuk avlanabiliyor," dedi.

Robert'ın yüzünü gözleyen Pençe, bir memnuniyet ifadesi yakaladı. Neler söylendiğinden emin değildi, fakat bunun ormanda ava çıkmaktan daha öte bir şey olduğunu biliyordu.

Caleb, hanın içinde Gibbs'i mutfak kapısına doğru takip etti. Robert elini Pençe'nin omzuna koydu.

"İşte, başlıyoruz."

-3-
HİZMETKÂR

Pençe resmen bir savaş veriyordu.

Binanın içinden geçen nehirden tepeye kadar, sırılsıklam çamaşır dolu büyük bir sepet taşıyarak Lela'yı takip ediyordu. Pençe bir süre önce onun emrine verilmişti, ona fazladan bir el ve ayak olarak yardım ediyordu.

Sorun olan tek şey, Robert'ın Lela'ya, Pençe'yle yalnızca kendi dilinde konuşması ve soruları doğru biçimde sormadığı sürece yanıt vermemesi yönündeki ısrarıydı. Bu dildeki birkaç kelime ortak Dil'de de kullanılıyordu, fakat Ortak Dil, Aşağı Kesh ile Kral dilinin bir karışımıydı ve bu iki büyük milletin yıllarca yürüttüğü sınır ticaretiyle gelişmişti.

Zorlanmasına rağmen Pençe, dile karşı kulak yatkınlığı olduğunu için ve sürekli yüzü gülen bu kızdan dili kolaylıkla öğrenmişti.

Lela ondan beş yaş büyüktü ve şayet hikâyesi doğruysa, Kendrick'in yerine karışık olaylar sonucunda gelmişti. Aranor Prensinin sarayındaki bir asilzadeyle politik bir evlilik yapmak üzere ulan Roldem Prensesi'nin hizmetkârı olduğunu iddia ediyordu. Kullanılan dili anladığı kadarıyla ve kızın hikâyesini değiştirme şekline bakarak, onun korsanlar ya da haydutlar tarafından kaçırılıp köle olarak satıldığını ve oradan da ya nazik birisinin yardımıyla kurtulduğunu ya da kendi başına kaçtığını anladı. Her halükarda, Deniz Krallıklarının ötesindeki uzak ada milletlerinden gelen kız, son iki yıldır bir hizmetkâr olarak çalıştığı Kendrick'in yerine ulaşmıştı.

Her zaman neşeli ve şakacıydı, ayrıca oldukça güzeldi. Pençe gönlünü ona kaptırmak üzereydi. Yine de, ailesinin geri kalanıyla beraber bir yerlerde ölü olarak yatan Mavi Kanatlı Çamurcun Gözü'nü düşünmek içini acıtıyordu. Cesetler leş yiyiciler için açıkta

kalmıştı. Bu görüntüyü aklından atıp sırtındaki büyük küfeyi taşımaya odaklandı.

Lela, Pençe onun hizmetine verildiğinden kıyafetleri yıkamak için nehre birkaç defa inme zorunluluğunun ortadan kalktığını düşünüyordu. Bu yüzden de bir buçuk metre kadar yüksekliği olan bir sepet bulmuş, Pençe sepeti tepeden sırtında çıkarabilsin diye bir de koşum bağlamıştı.

Kıyafetleri nehre indirmek kolaydı; sırılsıklam çamaşırları hana geri çıkarmaksa oldukça zordu.

"Caleb iyi bir avcı olduğunu söylüyor."

Pençe bir an duraksadı. Yanıt vermeden evvel kullanacağı kelimeleri düşünmeliydi. "Tüm hayatım için avlandım ben."

Kız, kurduğu cümlenin yapısını düzelttikten sonra söylediklerini tekrarladı. "Tüm hayatım boyunca avlandım ben."

Lela gevezelik ettikçe Pençe ciddi ciddi sinirleniyordu. Dikkatlice dinlese bile onun söylediklerinin yarısını anlayamıyordu, diğer yarısı da mutfak ya da kendisinin neredeyse hiç görmediği insanlar hakkındaki dedikodular oluyordu.

Pek çok açıdan kaybolmuş gibiydi. Hâlâ ağılda uyuyordu, ama artık yalnızdı, çünkü Pasko, Robert için bir ayak işine bakmak üzere ortadan kaybolmuştu. Robert'ı nadiren, hanın bir penceresinden ya da tuvalete gitmek için hanın arkasından geçerken görüyordu. Ara sıra, hayatını kurtaran adam durup Pençe'yle genel bir sohbet eder, ya Ortak Dil'de ya da Roldem dilinde konuşurdu. Eğer Roldem dilinde konuşuyorsa, Pençe de aynı dili kullandığı müddetçe yanıt verirdi.

Pençe'nin hana girmesi hâlâ yasaktı. Bunu tuhaf bulmuyordu. Yabancı da Orosini locasına kabul edilmezdi ve burası Orosini değildi. Artık bir hizmetkâr olduğundan ağılda uyumasının bir

gereklilik olduğunu tahmin ediyordu. Bu insanların anlayamadığı değişik bir yönü vardı.

Çok yorulduğunu hissediyordu. Neden olduğunu bilmiyordu: Sonuçta, genç bir erkekti, çoğunlukla enerjik ve neşeliydi, fakat Kendrick'in yerine geldiğinden bu yana her gün kötü bir ruh haliyle savaşıyor, onu neredeyse pes ettiren bir hüzün yaşıyordu. Bulunduğundan beri ya da Pasko ona bir görev vermiş veya Caleb ve Lela yanında olsa da, yalnızken pençesine düştüğü kara düşünceler yine de dikkatini dağıtıyordu. Bu konuda büyükbabasının bilgeliğinden faydalanmak isterdi, fakat ailesini düşünmek, kaçışı olmayan karanlık bir yerde tutsakmış gibi hissetmesine sebep olan hastalıklı bir ruh haline sürüklüyordu onu.

Orosini halkı kendi arasında gayet açık davranır, düşünce ve duygularını kolaylıkla paylaşırdı, fakat yabancılara göre duyarsız, soğuk ve aşırı sessiz olarak bile görülebilirlerdi. Kendi insanlarına kıyasla daha fazla sokulgan olan Pençe, çevresindekilere dilsiz gibi görünüyordu. İçten içe çocukluğunda tattığı o özgür ifade anlayışını özlüyordu. Çocukluk diye bahsettiği bu şey birkaç hafta önce sona ermişti, ama o sanki aradan çağlar geçmiş gibi hissediyordu.

Aslına bakılırsa bir soru sorduğunda Pasko ve Lela ona karşı sıcak davranıyordu, fakat Lela ya kaçamak ya da yanlış yanıtlar veriyor, Pasko da sorusunun yapmaya çalıştıkları işle bir ilgisi olmadığını anlatarak onu savsaklamaya çalışıyordu. Bunun sonucunda Pençe'nin yaşadığı öfke, karanlık ruh halinin üzerine yığılıyordu, Yalnızca Caleb'la ava çıktığında bu öldürücü karanlığa bir ara verip dinlenebiliyordu. Genç adam, Pençe'den bile daha ketumdu ve avda geçirdikleri bir gün içerisinde aralarında yalnızca birkaç laf ederlerdi.

Ahır avlusuna geldiğinde Lela, "Misafirlerimiz var," dedi. Siyah lake ahşap üzerine yaldızlı süslemelerle bezeli ve gümüş rengi perdahlı metal aksesuarlarıyla bir araba, ahırın hemen yanında duruyordu. Gibbs ve Lars, Pençe'nin bugüne dek gördüğü en güzel ve uyumlu kısır atları koşum takımlarından çıkarıyordu. Atlar, Orosini'deki dağ kabilelerinde bölgedeki diğer kültürlerdeki gibi önemli değildi, fakat

yine de Pençe güzel bir binek hayvanı gördüğünde anlardı. Arabacı iki hizmetkârı gözetliyor, efendisinin atlarının gereken saygıyı gördüğünden emin olmaya çalışıyordu. "Galiba Kont DeBarges yine ziyarete geldi," dedi Lela. Pençe onun kim olduğunu merak etse de ses çıkarmadı. "Sepeti arka verandaya bırak," dedi Lela. Pençe söyleneni yaparken kız da gülümseyerek mutfaktaki arka kapıdan geçti.

Pençe bir an ne yapacağını kestiremeyerek duraksadı, sonra dönüp tekrar ağıla geçti. Pasko içeride sürekli tamir gerektiren eski arabayla uğraşırken kendi kendine anlamsız bir şarkı mırıldanıyordu. Bir an ona baktı, sonra da elindeki işine geri döndü. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Şuradaki bizi uzatsana evlat," dedi.

Pençe kendisinden istenen aleti uzattı ve koşum takımı için yeni bir deri üzerinde çalışan Pasko'yu izlemeye koyuldu. "Büyük bir şehirde yaşıyorsan evlat," dedi Pasko, "böyle bir işi yapacak bir usta bulabilirsin, ama yolda, herhangi bir merkezden kilometrelerce ötedeysen ve koşum takımın dağılıyorsa ne yapman gerektiğini kendin bileceksin." Bir an durdu, sonra bizi Pençe'ye verdi. "Delik aç bakalım." delikanlı, Pasko'yu bu yeni koşum takımı üzerinde çalışırken birkaç gün izlemişti ve bu yüzden ne yapılacağına dair yeterli fikri vardı. Üzerine kemer dilinin geleceğini bildiği kayışlarla uğraşmaya başladı. Ne yapacağından tam olarak emin olmadığı zamanlarda Pasko'ya bakıyordu, o da başıyla ya onaylıyor ya da yanlış olmadığını belirtiyordu.

Nihayet kayış bittiğinde Pasko, "Hiç deri diktin mi?" diye sordu.

"Anneme post dikerken yardım ederdim..." Sözcükleri birden önemini yitirdi. Ailesiyle ilgili herhangi bir konu, derin hüznünü geri getiriyordu.

"iyidir," dedi Pasko delikleri önceden açılmış uzun bir deri parçasını ona uzatırken. "Al bu kemeri..." dedi atları arabanın konin kayışlarına bağlamakta kullanılan büyük demirden bir kemeri göstererek, "... ve şu kayışın ucuna dik."

Pençe kayışı bir süre inceledikten sonra, onun daha sağlam olması için birbirine dikilmiş iki parça deriden yapıldığını fark etti. Daha düz ve geniş olan bir tarafı da vardı. Kemeri aldı ve metal silindir, düz tarafa doğru yasladığı dile karşı gelecek şekilde uzun kayışın üzerine geçirdi. Sonra Pasko'ya baktı.

Pasko kafasını sallayıp hafifçe gülümsedi. Pençe, ağır derici iğnesini aldı ve kemeri yerine dikmeye başladı. İşi bittiğinde Pasko, güzel oldu evlat, fakat bir yanlış yaptın," dedi. Pençe'nin gözleri hafifçe açıldı.

"Şuradakine bak," dedi Pasko, tamamlanmış bir başka kayışı işaret ederek. Pençe, Pasko'nun söylediğini yaptı ve ucu dikerek birleştirdiği delik noktasını çok kısa yaptığını fark etti. Bu kemerde, daha dayanıklı olması için tokanın altından üç kat dikiş geçilmişti.

Pençe kafasını salladı, bıçağı aldı ve dikişleri kesmeye başladı. Deriyi zedelememeye özen göstererek dikişleri gevşetti ve bir taraftaki delikler, ilk sıranın dikildiği yana, diğer taraftakiler de üçüncü sırayla uyuşacak şekilde kayışı ayarladı. İki sırayı dikkatlice dikti, sonra tam aralarına üçüncüyü ekledi.

"İşte böyle," dedi Pasko, Pençe'nin işi bittiğinde. "Eğer bir işi ilk defa yapıyorsan ve yakınlarında tamamlanmış halinin bir örneği varsa, biraz dur ve yapacağın şeyi incele. Böylece daha az hata yaparsın ki, hatalar bir insanın canına mal olabilir."

Bu ifade Pençe'ye biraz tuhaf gelse de kafasını salladı. Bir süre sonra da, "Pasko, seninle konuşabilir miyim?" dedi. "Ne hakkında?" "Hayatım hakkında."

"Bu Robert'la konuşman gereken bir mevzu," dedi hizmetkâr. "Eminim vakit geçtikçe senden ne beklediğini bildirecektir."

"Halkımın geleneklerine göre, bir delikanlı erkek olduğunda bir başkası ona kılavuzluk etmek, bilge seçimler yapmasında yardımcı olmak için hazır bekler." Pençe durdu ve bir an, sanki ağıl

duvarlarının içinden bir şeyler görüyormuş gibi uzağa doğru baktı. "Ben... "

Pasko hiç ses çıkarmadan onu dikkatlice izledi. Pençe uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra koşum takımı derisi üzerinde çalışmaya devam etti. Biraz daha zaman geçtikten sonra konuşmaya başladı: "Evlenecektim. Uzun binadaki erkeklere katılacak, avlara dahil olacak, ekin ekecek, çocuklara babalık edecektim. Ne için doğduğumu biliyorum Pasko." Durup hizmetkâra baktı. "Tüm bunları yaparken bir erkek bana kılavuzluk edecekti, fakat artık bunların hiçbir önemi yok. Burada, bu ağılda, senin yanındayım ve hayatta ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ne olacak bana?"

Pasko iç geçirdi ve üzerinde çalıştığı deriyi bir kenara bıraktı. Pençe'nin gözlerinin içine bakıp elini omzuna koydu. "Her şey bir anda değişiverir evlat. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Bunu Unutma. Bir sebepten, tanrılar tüm ırkın içinde bir seni bağışladı. Bir sebepten sana hayatın armağan edildi. Bu sebebi biliyor değilim." Ne söyleyeceğini düşünür gibi bir an sustu ve sonra devam etti.

"İlk görevin bu sebebi öğrenmek olabilir. Bana kalırsa bu gece Robert'la konuşmalısın." Koşum takımını bırakıp ağıldan çıktı. Omzunun üzerinden, "Onunla konuşup seninle görüşmeyi düşünüyor mu öğreneceğim," dedi.

Pençe ağılda tek başına kalmıştı. Önünde duran işe baktı ve bu zamanlar büyükbabasının ona söylediği bir şeyi anımsadı: Elindeki işe bak, eline gelecek iş için endişe etmeyi bırak. Böylece zihnini elindeki derilere yoğunlaştırdı ve dikişleri elinden geldiği kadar sıkı ve düzgün yapmaya odaklandı.

Haftalar, günler geçti, yaz güze döndü. Pençe, tüm yaşamını dağlarda geçirmiş yaban hayvanları gibi havadaki değişimi algılayabiliyordu. Kendrick'in yerinin etrafındaki çayırlar, pek çok açıdan memleketinin tepelerinden farklıydı, fakat mevsim dönümlerinin ritminde aynı gördüğü yanlar da vardı.

Caleb'la ava çıktığında tavşanlar ve diğer hayvanların kürklerinin, kışın yaklaşmasına hazırlık olarak kalınlaştığını fark etti. Çoğu ağaç yapraklarını döküyordu. Az zaman sonra beklenmedik bir soğukla yapraklar kızarır, altın rengini alır, en sonunda da soluk sarı olurlardı.

Kuşlar güneye göç ediyorlardı ve sonbaharda döllenen hayvanlar kızışmışlardı. Bir öğleden sonra erkek bir wyvernin, kendi bölgesine girebilecek diğer wyvernleri tehdit eden kükreyişini duydu. Günlerin kısalmasıyla Pençe'nin üzerine bir hüzün çöktü. Sonbahar hasat demekti, kış için tuzlanmış et ve balık ayırmak demekti; fındık toplamak, pelerinleri ve battaniyeleri yamamak, yaklaşan sert hava için hazırlanmak demekti.

Kış daha büyük bir kayıp hissi yaşatacaktı, çünkü sert dağ karı erimeye başlayana dek köyler birbirinden ayrılırdı ki, bu zamanlarda köylüler uzun bina ya da yuvarlak binada toplanıp hikâyeler anlatırdı. İkili, üçlü, hatta dörtlü gruplar halinde sık sık bir evde toplanan aileler, samimi bir ortamda yapılan sohbetlerle rahatlar, eski hikâyeler anlatır ve ne kadar bilindik olsalar da onları zevkle dinlerlerdi.

Kadınların, kızlarının saçlarını tararken ya da yemek hazırlarken söyledikleri şarkıları, yemek kokusunu, kısık seslerle fıkralar anlatan erkeklerin çıkardığı fısıltıyı anımsadı. Pençe bu kışın, şimdiye dek geçirdiği en sert kış olacağını biliyordu.

Bir gün avdan döndüğünde yine Kont Ramon DeBarges'ın arabasını bahçede gördü. Caleb tuzakla yakaladıkları besili tavşanları içeri taşıyor, Pençe de mutfağın arka verandasında yeni öldürdükleri geyiğin içini temizliyordu.

Caleb bir an durup, "Güzel bir avdı Pençe," dedi. Pençe kafasını salladı. Her zamanki gibi, gün içinde çok az konuşmuş, el hareketleriyle idare edip iki üç kelime etmişlerdi. Caleb, Pençe'nin halkı arasında gördüğü en iyi avcılar kadar yetenekliydi. Gerçi halkı arasında en fazla bir düzine kişi böyle avlanabiliyordu, yani... eskiden avlanabilirdi. "Geyiği mutfağa götür," dedi Caleb.

Pençe tereddüt etti. Daha hana adımını atmışlığı yoktu ve girmesi gerektiğinden de emin değildi. Fakat Caleb ondan yasak olan bir şey istemezdi, bu yüzden geyiği sırtladığı gibi arka kapının geniş basamaklarından çıkmaya başladı. Kapı saf meşedendi ve üzerinde demir parmaklıklar vardı. Böyle bir şey bir handan çok, bir istihkamda görülebilirdi. Pençe, Kendrick'in yerinin dinlenme için olduğu kadar savunma için de tasarlanmış olduğundan, demirden yapılmış ağır kapı kolunu kaldırıp içeri doğru itti ve kapı açıldı. Kapının açılış yönünü takip ederek mutfağa girdiğinde, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir dünyayla karşılaştı.

Orosini yemekleri ya açık ateş üzerinde ya da büyük ortak çanaklarda yapılırdı, fakat bunlar asla ortada olmazdı. Pençe ilk olarak bir karmaşa hissetti, fakat bir an durup etrafı incelediğin de gözlerinin önüne bir düzen serildi.

Lela kafasını kaldırdı ve onu görünce hafifçe tebessüm ederek karşıladı, hemen ardından yine üç büyük ocaktan birinin üzerinde asılı duran dev gibi tencereye yöneldi. İriyarı bir kadın, Lela'nın bakışlarını takip ederek hayvanı taşıyan cılız delikanlıyı gördü.

"İçi boşaltıldı mı?" diye sordu.

Pençe kafasını salladı. Hemen ardından, "Ama derisi yüzülmedi," diye eklemesi gerektiğini düşündü. Pençe'nin hayvandan akan kanı ve iç organları toplamak için burada bulunduğunu düşündüğü büyük metal bir tencerenin üzeninle, tam köşede duran dev et kancasını işaret etti kadın. Pençe geyiği alıp arka ayaklarını birbirine bağlayan kayıştan kancaya astı. Yerleştirme işi bittiğindeyse döndü ve beklemeye başladı.

Birkaç dakika sonra kadın ona baktı ve hiçbir şey yapmadığını gördü. "Geyik derisi nasıl yüzülür biliyor musun evlat?" diye sordu.

Pençe kafasını salladı. "Öyleyse işe koyul!"

Pençe hiç duraksamadan geyiğin derisini becerikli bir biçimde yüzmeye başladı. Bu kadının kim olduğu ya da neden ona emirler verdiğini de hiç düşünmedi. Halkı arasında kadınlar yemek hazırlamakla ilgilenir, erkekler de ocağın, ateşin, fırının başında kendilerinden ne istenirse onu yaparlardı.

İşi çabucak bitmişti. Küçük bıçağını temizlemek için ufak bir bez aranırken, biri ona bez attı. Bezi havada yakaladı. Gibbs sırıtarak, üzerinde büyük bir bıçakla doğradığı bir yığın sebzenin bulunduğu masanın arkasında duruyordu.

Pençe, Gibbs'in arkasındaki ocakta et pişiren ve fırında taze ekmek yapan diğer hizmetkârları da gördü. Pençe birden bu mutfağın güzel kokusu ve göğsüne doğru saplanan derin bir açlıkla kendini kaybetti. Bir anlığına bu ılık koku ona annesini ve yemek pişiren diğer kadınları anımsattı. Gözleri yaşlarla dolacak gibi olan Pençe, büyük bir kapının açıldığını ve içeri bir adamın girdiğini gördü. Adam orta yaşlardaydı, kemerinin -ki Pençe'ye göre kemerden çok bir at kuşağını andırıyordu- üzerinden taşan dev bir göbeği, orta uzunluktaki çizmelerinin içine sokuşturduğu bir pantolonu ve yemek, şarap lekeleriyle dolu geniş, beyaz bir gömleği vardı. Yüzü neredeyse yusyuvarlaktı ve arada grileri olan siyah saçı arkadan atkuyruğu yapılmıştı. Uzun favorileri neredeyse çenesine dek uzanıyordu.

Dikkatli gözlerle tüm odayı taradı, fakat yolunda gitmeyen hiçbir şey göremedi, ta ki Pençe'yi fark edene kadar.

"Hey sen, çocuk," dedi Pençe'ye suçlayıcı bir parmak işaretiyle oysa gözleri şen bakıyordu ve dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. "Ne yapıyorsun bakalım?"

"Geyiğin derisini yüzdüm efendim," dedi Pençe duraklayarak. Adam Roldem dilinde konuşuyordu. Bu soruyla üzüntüsü biraz kaybolmuştu.

Adam bilerek çocuğa doğru yürüdü. "Bu, yapmış olduğun bir iş." dedi oldukça yüksek bir sesle. "Şu an ne yapıyorsun?" Pençe duraksadı ve sonra, "Birilerinin bana şimdi ne yapmam gerektiğini söylemesini bekliyorum," dedi. Adamın yüzünde bir sırıtma belirdi. "İyi dedin evlat. Sen akıllı bir çocuksun. Pençe'sin, değil mi?" "Evet efendim."

Burası benim krallığım," dedi adam kollarını iki yana açarak. "Roldem'den Krondor'a hem asiller hem de avam tabakadan insanlar için aşçılık yaptım ve bu dünya üzerindeki hiç kimsenin benim yemeklerimden bir şikâyeti yoktur."

Mutfağın içinden biri, "Çünkü hepsi bu fırsatı yakalayamadan öldü," diye mırıldandı. Bir süre herkes buna güldü. Leo beklenmedik bir çabuklukla döndü, suratında karanlık bir bakış vardı. "Hey sen, bu ne zaman ne diyeceğini bilmeyen ağzı her yerde tanırım. Domuz yenileriyle ilgilen!"

Gibbs kaskatı dikilerek, "Ama bunlarla yeni çocuk ilgileniyor." Bu gece değil, benim geveze Gibbs'im. Çocuk masaya bakarak ayrılırken, Leo Pençe'ye göz kırptı. "Bu onun işini görür." Çocuğun kaba görünümüne baktı. "Benimle gel."

Leo, Pençe'nin arkasından gelip gelmediğine bile bakmadan döndü ve içeri girdiği büyük kapıdan çıktı.

Pençe bir adım gerisindeydi.

Açıkça görülüyordu ki, oda hizmetkârlara aitti ve karşı duvarda bir başka kapı daha vardı. Sol ve sağ taraflardaki duvarlar boyunca küçük sehpalar dizilmişti. Bir masanın üzerinde kâseden kadehlere ve daha nicesine pek çok farklı çanak duruyordu. "Tabakları burada tutuyoruz," dedi Leo, zaten ortada olan bir şeye dikkat çekerek. "Gerek olursa, konuklar için masa nasıl hazırlanır sana göstereceğiz." Üzeri boş olan diğer masayı işaret etti. "Yemek vakti sıcak yiyecekler burada olacak. Lela ve Meggie servis yapacak."

İkinci kapıyı açtı ve Pençe uzun koridorda onu takip etti. Karşılarındaki duvar, üzerinde çeşit çeşit eşyanın olduğu raflarla bölünmüştü: Lambalar, mumlar, bardaklar, kadehler ve bu kalabalık han için gerekli olan her şey buradaydı. "Kendrick ihtiyacımız olan ıvır zıvırı işte burada tutuyor," dedi Leo. Koridorun sol tarafındaki kapıyı işaret etti. "Burası ortak salon. Bir kafile ya da bölgedeki şatolardan birinin devriye askerleri geldiğinde burası gürültücü, sarhoş ahmaklarla dolar." Koridorun sağ tarafındaki kapıyı işaret ederek, "Burası da asilzadelerin ve mühim konukların karınlarını doyurdukları yemek odası. Bu gece buraya hizmet edeceksin." Durdu ve rafların altını üstüne getirerek elinde uzun, beyaz bir tunikle geri döndü. "Bunu giy," dedi Pençe'ye.

Pençe söyleneni yaptığında, tuniğin kalçasıyla dizlerinin tam ortasında kaldığını gördü. Tuniğin kabarık kollarının manşetlerinde ipler vardı. Pençe bu ipleri de bağladı. "Ellerini göreyim çocuk," dedi Leo. Pençe ellerini uzattı.

"Ben öyle bazıları gibi temizlik delisi değilim, ama asilzadelere, deri yüzdükten sonra tırnaklarının arasında biriken kanla hizmet edemezsin," dedi Leo ve yine mutfağı işaret etti. "Geç içeri ve ellerini yıka. Kanın çıkması için de fırçayı kullan."

Pençe servis odasından mutfağa geçti ve tencerelerle tabakları temizlemek için kullanılan büyük bir kova sabunlu su buldu. Biraz önce Gibbs'in durduğu ahşap masanın önünde bu kez Lela durmuş, sebzelerle kalan işi tamamlıyordu. Pençe ellerini yıkamaya başladığında Lela bakıp gülümsedi.

"Bu gece servis mi yapacaksın?"

"Sanırım," diye yanıtladı Pençe. "Bana bir şey demediler." "Hizmetkâr tuniği giymişsin," dedi. "Servis yapacağın anlamına gelir bu."

"Ne yapacağım?" diye sordu Pençe midesinde aniden yükselen gerginliği bastırmaya çalışarak. "Leo sana anlatır," dedi Lela aydınlık

bir gülümsemeyle. "Kolaydır."

Pençe ellerine baktığında tırnaklarında kalan kanın geçtiğini gördü. Leo'nun kendisini beklediği koridora döndü.

"Epey zaman aldı," dedi aşçı tek kaşını kaldırarak. Pençe aşçının, paylamalarında oyunbazlık yapan ve aslında onların tek kelimesinde bile ciddi olmayan büyükbabasına çok benzediğini düşünmeye başlamıştı. "Gel benimle," dedi Leo.

Pençe yemek odasına kadar onu takip etti. Burası, içinde Orosinili gencin hayatında hiç görmediği kadar geniş bir masanın bulunduğu uzun bir odaydı. Masanın her ucunda uzun arkalıklı sandalyelerden bir çift, yanlardaysa sekizer tane vardı. Meşeden yapılmış masa eskiydi. Koyu altın renginde parlıyordu ve şarap kadehleri, bira kupalarının devrilmesiyle oluşan binlerce leke yüzünden parlaklığı bir uçtan bir uca alacalanmıştı. Delikanlının yüzündeki ifadeyi fark eden Leo, "Kendrick'in masası bu. Efsanevidir. Eski bir meşe gövdesinden tek seferde kesilmiştir. Yirmi adam, iki de katırla anca taşındı buraya," dedi. Gözlerini kaldırdı ve etrafı işaret ederek ellerini salladı. "Kendrick bu odayı etrafına inşa etti." Gülümsedi. "Yerini değiştirmek durumunda kalsa ne yapardı hiç bilmiyorum. Hadi bunu yakacak odun olarak baltayla parçalara ayırırdık da yenisini içeri nasıl sokardık?"

Pençe elini masanın yüzeyinde gezdirdi ve son derece pürüzsüz olduğunu gördü. "Senin gibi yüzlerce çocuk ellerinde paçavralarla onu bu hale getirdi. Senin de sıran gelecek." Leo döndü ve odada göz gezdirdi. "Evet, yapacakların şunlar." Uzun bir sehpayı işaret etti. "Birkaç dakika içinde buraya bira maşrapalarıyla beraber şarap sürahileri getirilecek ve senin de işin başlayacak. Şu kadehleri görüyor musun?" Masadaki bardakları işaret etti. Pençe kafasını salladı. "Bazılarına bira konulacak. Bazılarına da şarap. Aralarındaki farkı biliyor musun?"

Pençe'nin içinden gülmek geldi. Yüzünü hiç bozmadan, "Her ikisini de tattım," dedi.

Leo kaşlarını çatar gibi yaptı. "Konukların önünde bana 'Aşçı Efendi' diye sesleneceksin, anlaşıldı mı?" "Evet, Aşçı Efendi." "Pekâlâ, nerede kalmıştım?" Bir an aklı karışmış gibi göründü.

"Görevin masanın bu tarafında beklemek... Anlaşıldı mı?" Pençe kafasını salladı.

"Konukları gözünün önünde canlandır bakalım. Bu tarafta altı, diğerinde yedi tane olacak ve şu tarafa da iki konuk gelecek. Masanın, Pençe'nin sağında kalan tarafındaki iki sandalyeyi gösterdi. "Diğer köşeye kimse oturmayacak."

"Anlaşıldı Aşçı Efendi," diye tekrarladı Pençe, "Kadehleri sürekli dolu tutmak senin sorumluluğunda. Ola ki kim daha fazla bira ya da şarap istemek durumunda kalırsa, bu onun onuruna leke sürülmüş olur ve ben de bunu kişiye saygısızlık olarak algılarım. Büyük olasılıkla Robert de Lyis'ten Pasko'ya seni dövdürtmesini isterim." "Anlaşıldı Aşçı Efendi." "İçinde bira olan kadehlere bira, şarap olanlara şarap koyma konusunda Kesh taraflarındaki bazı barbarların bu ikisini birbirine karıştırdığını duydum, fakat inanasım gelmiyor. Her ne olursa olsun bu ikisini karıştırırsan Robert de Lyis'ten Pasko'ya seni dövdürmesini islerim." "Anlaşıldı Aşçı Efendi." Leo Pençe'nin ensesine hafif bir şaplak indirdi. "Sırf bir çocuk olduğun için Robert de Lyis'ten Pasko'ya seni dövdürtmesini istetirim. Çünkü çocuklar can sıkıcıdır. Burada kal." Bunu söyledikten sonra Aşçı Efendi, Pençe'yi odada tek başına bırakıp gitti.

Pençe etrafta göz gezdiriyordu. Hemen arkasındaki büfenin üzerinde duvar kilimleri ve odanın sağ köşesinde ufak bir şömine vardı. Karşısındaki sol köşede de bir başka şömine duruyordu. İki şömine arasında uzanan yemek odasında en soğuk gecelerde bile ısınmak mümkün olabilirdi.

Ötedeki duvarın karşısında bir başka sehpa duruyordu ve az sonra Lars, üzerinde süslenmiş koyun etlerinin yığılı olduğu dev bir tabakla çıkageldi. Alımlı bir coşku içindeki Meggie ve Lela, mutfakta gördüğü

fakat isimlerini bilmediği birkaç hizmetkârla birlikte, ellerinde buharı tüten sebzeler, sıcak ekmekler, sos ve balla dolu tencereler, taze yapılmış tereyağıyla dolu küçük fıçılar ve kızarmış ördek, tavşan ve tavuk olan tepsilerle telaş içinde odaya girdiler. Sehpa, Pençe'nin daha evvel hiç görmediği kadar değişik yemekle dolana dek hizmetkârlar odaya ellerinde yeni tabaklarla girip çıkmaya devam ettiler. Tuhaf renk ve dokudaki meyveler, elmaların, armutların ve eriklerin yanına dizilmişti.

Sonra bira ve şarap getirildi ve Meggie masanın sol ucuna, Lela da Pençe'nin arkasındaki sehpanın sağ yanına geçerken Lars masanın öbür yanında Pençe'nin tam karşısında kaldı.

Yalnızca bir anlık, herkesin nefes alabileceği, kendine gelebileceği bir dakikalık bir duraklamadan sonra kapılar açıldı ve güzel giyimli erkek ve kadınlardan oluşan bir güruh içeri girdi; her biri, Pençe'nin anladığı kadarıyla, statülerine göre masadaki yerlerini aldı. Pençe'nin böyle düşünmesinin sebebi, masanın bir ucundaki sandalyelerin arkasında duran bir adamla kadının beklemesi ve onların arkasından gelenlerin kendilerine ayrılan yerlere oturmasıydı. Pençe bunu, köyündeki uzun binada erkeklerin oturma planına benzetti. Binadaki en dikkat çeken kişi olan baş reis en yüksek koltuğa oturur, sağına en önemli ikinci kişi, soluna da üçüncü en önemli kişi geçerdi ve köydeki herkes yerini alan kadar bu böyle uzar giderdi. Yalnızca biri öldüğünde oturma düzeninde değişiklik olurdu, yani köydeki herkesin senelerce aynı yerde oturup kalma olasılığı vardı.

Kapıdan son geçen, Pençe'nin onu gördüğü ilk hali gibi giyinmiş olan Kendrick'ti. Saçı ve sakalı yeni yıkanıp taranmış gibiydi, tuniği yine aynı renkteydi ve pantolonuyla çizmeleri gündelik kullanılan cinstendi. Masanın başındaki adamın sandalyesine doğru yönelip sandalyeyi çekti. Pençe, Lars'ın masanın başına en yakın duran sandalyeye doğru ilerleyip sandalyeyi çektiğini gördü. Pençe yalnızca bir an tereddüt etti ve hemen ardından masanın başına en yakın duran sağındaki diğer sandalyeye doğru ilerleyerek diğerlerini taklit etti. Küçük bir hamleyle sandalyeyi çekti ve yemek konuğunu -

boynunda zümrütten pahalı bir gerdanlık olan orta yaşlı ilgi çekici bir kadındı- oturttuktan sonra sandalyeyi yavaşça ileri ittirdi. Pençe diğerlerinden çok az gerideydi, fakat görevini kusursuz yerine getirmeyi başardı.

Bir sonraki sandalyeye doğru ilerleyip aynı işlemi gerçekleştirip gerçekleştirmemesi gerektiğinin endişesini yaşarken diğer konuklar hızla yerlerini aldı. Pençe görev yerine döndüğünde, Kendrick'in onu izlediğini ve Lars'ın sehpanın kenarında durmak için geri çekildiğini gördü. Kızlar yemekleri servis etmeye başladığında Lars bir bira maşrapası bir de şarap sürahisi alarak masanın başına doğru ilerledi. Pençe bir an duraksadıktan sonra Kendrick'e baktı. Kendrick önce Pençe'den sehpaya, sonra tekrar Pençe'ye baktı.

Pençe, Lars'ın yaptıklarını yapmaya koyuldu. Masanın başındaki adama yönelerek şarap ve bira seçeneklerini sundu. Adam ağır bir aksanla konuşuyordu, fakat konuştuğu dil Roldem diliydi ve o nükte ve yorumların arasında Pençe'den şarap doldurmasını islediği anlaşılıyordu. Pençe masaya ya da konuğun üzerine bir şey dökmemeye özen göstererek kendinden isteneni yaptı.

Daha sonra diğer konuklara yönelerek kadehlere istenen içecekleri hızla doldurdu.

Bu iş de tamamlandıktan sonra gecenin kalanı herhangi bir sorun olmadan sürdü gitti. Yemek sırasında arka arkaya kadehleri doldurdu ve kendi maşrapalarıyla sürahileri bitmeye yaklaştığında kızlardan biri onları mutfağa götürüp yeniden doldurdu.

Pençe'nin deneyimsiz bakış açısına göre her şey kusursuz bir biçimde ilerliyordu. Yemeğin sonuna doğru, masanın başındaki adamın kadehini dolduracak oldu, fakat adam elini önünde duran kadehin üzerinde kısa bir süre tutarak daha fazla istemediğini belirtti. Ne diyeceğine dair tek bir fikri olmayan Pençe, hafifçe eğilerek geri çekildi.

Kendrick masanın ucunun arkasında sessizce durmuş, çalışanlarının her bir hareketini izliyor, yerine getirilmeyen herhangi bir istek var mı diye kolluyordu.

Yemek sona erdiğinde konuklar gitmeye hazır olduklarını belirttiler. Pençe, Kendrick ve Lars'ı örnek alarak, kendi oturttuğu konuğun arkasına hızla ilerledi ve sandalyeyi nazikçe çekerek misafirin zarafet içinde kalkmasını sağladı.

Son konuk da ayrıldıktan sonra Kendrick de onların arkasından çıktı. Ortak salonun kapısı hızla kapanırken servis odasınınki aynı hızla açıldı ve Leo, "Pekâlâ, işinize! Bu pislikleri temizlemeye koyulun!" diye bağırarak odada dolanmaya başladı.

Meggie, Lela ve Lars birden masanın üzerindeki tabakları toparlamaya başlayınca Pençe de aynısını yaptı. Yemek odasıyla mutfak arasında mekik dokuyorlardı, böylece temizlik görevi başladı.

Kısa süre içinde Pençe bu işte bir ahenk olduğunu, herkese ait özel bir işin bulunduğunu anladı ve bir sonraki adımın ne olması gerektiğini çabucak kavrayabildiğini fark etti. Gece işler sona erdiğinde, kendisinden istenen görevlerden hoşnut kalmıştı ve bir dahaki sefere bunları çok daha iyi gerçekleştirebileceğini düşündü. Mutfak tayfasından birkaç kişi sabah kahvaltısına hazırlanmak, ekmek yapmak için uyanık kalırken Lela gelip, "Uyumadan önce Kendrick seni görmek istiyor," dedi.

Pençe etrafına bakındı. "Nerede?" dedi. "Ortak salonda," diye yanıtladı Lela.

İçeri girdiğinde Kendrick barın önündeki uzun masalardan birinde Robert de Lyis'le oturuyordu ve her ikisinin de elinde birer bardak bira vardı.

"Çocuk, senin adın Pençe mi?" dedi Kendrick. "Evet efendim," dedi Pençe. "Gümüş Şahinin Pençesi," diye açıkladı Robert. "Bu bir Orosini ismi," dedi Kendrick. "Evet efendim." "Seneler içinde zaman

zaman senin halkından insanları da burada gördük, fakat siz genelde dağlarda kalırsınız."

Pençe bir yanıt vermesi gerekip gerekmediğini tam olarak kestiremeyerek başını salladı. Kendrick bir süre sessizce onu süzdü ve sonra, "Dilini tutmayı biliyorsun. Bu güzel bir özelliktir," dedi. Ayağa kalktı ve Pençe'nin önüne geçerek, yüzünde uzaktan göremediği bir şeyleri yakından baktığında görebilecekmiş gibi dikildi. Kısa bir süre onu inceledikten sonra, "Leo senden ne yapmanı istedi?" diye sordu. "Şarap kadehlerine şarap, bira bardaklarına bira koyacaktım." "Hepsi bu mu?" "Evet efendim." Kendrick gülümsedi. "Leo fazla hazırlık yapmadan bir genci servise vermenin eğlenceli olduğunu düşünüyor. Onunla yeniden konuşmam gerekecek. İyi iş çıkardın ve konuklardan kimse deneyimsiz olduğunu fark etmedi." Robert'a döndü. "Onu sana bırakıyorum. İyi geceler."

Robert ayağa kalkarak onu uğurladı, daha sonra Pençe'ye yanına oturmasını işaret etti. Pençe oturdu ve Robert onu incelemeye başladı. Ardından, "Masanın başında oturan adamın adını biliyor musun?" dedi. "Evet," dedi Pençe. "Kim o?"

"Kont Ramon DeBarges." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Hanı son ziyaret edişinde onu görmüştüm. Lela da adını söyledi." "Sol elinde kaç yüzük vardı?" Pençe bu soruya şaşırmıştı, fakat anımsamaya çalışırken sessiz kalıp bir şey söylemedi. Kontun daha fazla şarap istemek için elini kaldırışını hatırladığında yanıtını verdi: "Üç. Küçük parmağında iri, kırmızı taşlı, gümüş bir yüzük vardı. Yanındaki parmağında işlemeli altın bir yüzük, işaret parmağında da üzerinde iki yeşil taş olan bir başka altın yüzük vardı." "Güzel," dedi Robert. "O yeşil taşlar zümrüt. Kırmızı taşsa yakut." Pençe bu sorunun ne anlama geldiğini düşünürken sessiz kaldı.

"Kontun solundaki kadının taktığı gerdanlıkta kaç zümrüt vardı?" Pençe duraksadı ve sonra, "Galiba yedi," dedi.

"Galiba mı, yoksa emin misin?" "Galiba," dedi Pençe tereddütle.

"Dokuz." Robert delikanlının bir şeyler söylemesini bekler gibi yüzüne baktı, fakat Pençe hiç sesini çıkarmadı. Uzun süren bir sessizlikten sonra, "Kont ve iki sağındaki adam, sen aralarındaki hanıma bira verirken neden bahsediyordu, biliyor musun?" diye sordu.

Pençe hafızasını yoklarken bir an durdu. "Galiba köpekler hakkında bir şeylerden." "Galiba mı, emin misin?"

"Eminim," dedi Pençe. "Köpeklerden bahsediyorlardı." "Köpeklerle ilgili ne konuşuyorlardı?" "Köpek avlamakla ilgili bir şeyler." Durdu ve sonra, "Roldem dilini hâlâ çok iyi konuşamıyorum Robert," diye ekledi.

"De Lyis birkaç saniye durdu, sonra kafasını salladı. "Pekâlâ." Hemen ardından kimin ne yediği, çeşitli zamanlarda nelerden bahsedildiği, hanımların ne tür kıyafet ve takılar kullandıkları, her bir adamın ne kadar içki içtiği gibi sayısız soru sordu. Öyle ki, Pençe tüm gece orada kalacaklarını düşünmeye başladı.

Robert birden durdu ve "Hepsi bu," dedi. "Ağıla dön ve çağırılana kadar orada uyu. Daha sonra buradaki hizmetkârlar bölümüne geçeceksin. Odanı Gibbs ve Lars'la paylaşacaksın." "Yani Kendrick'in yerinde bir hizmetkâr mı olacağım?" Robert hafifçe tebessüm etti. "Bir süreliğine genç Pençe. Bir süreliğine."

Pençe ayağa kalktı ve mutfağa doğru yol aldı. Sabah ilk iş pişirilmek üzere ocağın önüne dilim dilim ekmekler bırakılmıştı. Saatlerdir hiçbir şey yemediğini fark eden Pençe, büyük bir çanaktan bir elma kapıp ısırdı. Bunların tatlı için kullanılacağını tahmin ediyordu, fakat aralarından birinin eksilmesinin Leo için çok da büyük bir zorluk çıkarmayacağını düşündü.

Dışarı çıkarken doğuda göğün aydınlandığını gördü. Kısa süre içinde, halkının Kurt Kuyruğu dediği, insanın ava ya da uzunca bir

yolculuğa başlayabileceği o kat kat griliğin görüldüğü şafak öncesi vakit gelecekti.

Ağıla girip yatağına yönelen Pençe kendini yorgunlukla bırakıverdi. Yarısını yediği elma elinden düştü. Kaderin kendisine daha neler göstereceğini ve Robert'ın sonu gelmeyen ve anlamsız gibi duran sorularının ardındaki mantığı düşünürken çabucak uykuya daldı.

-4-
OYUNLAR

Pençe kaşlarını çattı.

Masanın üzerine yayılmış kartlara bakarak, çözüm üretebilecek bir seçenek bulmaya çalıştı. Henüz kapadığı dört karta bakarken, bu oyuna devam etmenin hiçbir yolu bulunmadığını fark etti. Biraz öfkeden biraz da sıkıntıdan iç geçirirken kartları topladı ve yeniden karıştırmaya başladı. Kendisini izleyen iki adamın herhangi bir tepki gösterip göstermediğini öğrenme dürtüsüne karşı koydu.

'Kar Tepesi' ismini verdiği ve asıl ismi Magnus olan beyaz saçlı adam, ortak salondan yemek odasına getirilen bir taburede oturan Robert'ın hemen yanında duruyordu. Robert bir hafta önce Pençe'ye kart oyununu öğretmişti.

Destede dört gruptan elli iki kart vardı. Her biri farklı renkteki kupa, sinek, maça ve karolardan oluşuyordu: kupalar mavi, sinekler yeşil, maçalar siyah, karolarsa sarı renkti. Çoğunlukla pashawa, poker ya da Kesh'te söylendiği gibi pokir oynamak için kullanılırlardı. Robert ona pek çok oyun göstermiş, her birinden Pençe'ye birkaç el oynatmış, böylece Robert'ın Bas-Tyra dilinde 'birim' anlamındaki bir kelimeden geldiğini anlattığı as'tan papaz'a kadar kartların sırasını öğrenmesini sağlamıştı. Düşük kartlar ikiden ona kadar sıralandırılıyordu, fakat Pençe birimin ya da kendi düşündüğü şekliyle birlinin neden papazdan, kızdan ya da valeden daha değerli olduğunu, neden en değerlinin o olduğunu anlayamıyordu.

Pençe hafifçe gülümsedi. Bu küçük gerçeğin, yani en düşük sayının, asın en değerli kart olduğu gerçeğinin kendisini neden bu denli rahatsız ettiğini bilmiyordu. Yine de Robert'ın kendisine öğrettiği oyunlarda oldukça iyiydi. Sonrasında Robert ona karşısında başka bir oyuncu olmadığı vakitlerde zevk için oynayabilsin diye tekli oyunları öğretmişti. Oyunlar temelde belli bir temanın, Robert'ın deyimiyle belli bir düzenin farklı halleriydi ve desteden kâğıt çekme

şekilleri değişiyordu. Kimi oyunlarda oyuncunun kartları açık ya da koyu renkli olmalarına, sayı sırasına ya da bir kombinasyona göre sıralaması gerekiyordu.

Önceki gün erken vakitlerde Robert Pençe'yi mutfaktan alıp -konuk olmadığından yapacak iş azdı- yemek odasına götürmüştü. Orada ona 'dört papaz' oyununu öğretti.

Bu kafa karıştırıcı bir oyundu. Dört papaz sağdan sola yerleştiriliyor, dört kart da yüzü öne gelecek şekilde dağıtılıyordu. Oyunun amacı, kartları gruplarına göre papazların yanına sıralamaktı ve tek kısıtlama, kartların aynı sayı ya da gruptan olan diğer kartlarla yan yana getirilmesiydi. Diğer amaçsa, aynı numaralara sahip olan dört karttan desteler yaratmaktı. Bu da dört as bir araya gelene kadar sürerdi ki, bu noktada sıkılıp oyunu bırakırlardı. Sonrasında ikilerden başlayarak yalnızca papazlar kalana dek devam edilirdi.

Pençe daha en başından bunun kazanılması güç bir oyun olduğunun farkına varmıştı. Çünkü beceriden ziyade, kartların belli bir sırada çıkmasına dayanıyordu. Fakat kartların benzer değerdeki diğer kartlardan ayrılacağı durumları tahmin etme konusunda biraz beceri de gerekiyordu.

Yarım gün boyunca Pençe bu oyunu iyice ustalaşmaya karar vererek hevesle oynadı. Daha sonra şansın ne kadar büyük bir etken olduğunu kavrayınca hevesi kaçtı. Fakat Robert yine de oynaması konusunda ısrarcı oldu ve arkada sessizce oturup onu izledi.

Pençe sonraki oyunun kartlarını dağıtırken bir kez daha Robert'ın neden bunu yaptığını düşündü. Magnus, "Robert, neden bunu yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Robert, "Bu çocuğun halkı günlük hayatlarında pek az soyut mantık kullanıyordu. Aralarında avcılar, çiftçiler, şairler ve savaşçılar vardı, fakat matematikleri basit düzeydeydi ve ileri mantığa dayalı tüm disiplinlerden uzaktılar. Evet, inşaatçıları vardı, fakat mühendisleri yoktu. Üstelik aralarında büyü kullananlar da çok azdı; belki tüm

Orosini bölgesinde yalnızca bir iki taneydi," diye yanıt verdi alçak sesle.

Pençe'nin söylenenleri anlamasını önlemek için Adalar Krallığı'nın dili olan Kral Dili'yle konuşuyorlardı. Ayrıca Robert, Pençe'nin duyma kabiliyetinin de oldukça keskin olduğunu keşfetmişti.

"Yani oyunların amacı ona mantık öğretmek mi?"

Robert kafasını salladı. "Bunlar bir başlangıç. Basit düzeyde problem çözme."

Magnus'un soluk mavi gözleri masanın üzerindeki kartlara takıldı. "Dört papaz oyununu ben de oynadım Robert. Sen öğretmiştin, hatırladın mı? Bu çok zor bir oyun. Pek fazla kazanamaz." Robert gülümsedi. "Bu kazanmakla alakalı değil. Kazanmanın olanaksız olduğu durumları kavrayabilmekle ilgili. Gördün mü, şu dört kartın, kendisinin kazanamayacağını gösterdiğini anladı." Pençe'nin papazları oldukları yerde bırakarak kardan toplamasını ve yeni bir oyun başlatmasını izlediler. "İlk başta, kazanma şansı olmadığını fark edebildiği noktaya gelene dek tüm desteyi kullandı. Şimdiyse, daha iki gün bile geçmeden, kazanmasının imkânsız olduğunu gösteren daha incelikli kombinasyonları fark edebiliyor."

"Çok güzel. Yani potansiyeli, hatta kabiliyeti var diyorsun. Fakat bu, çocukla ilgili nasıl bir tasarın olduğunu açıklamıyor."

"Azıcık sabır, benim aceleci dostum." Pençe'yi sabit bakışlarla izleyen Magnus'u süzdü. "Annenin asabiyeti yerine, babanın duyarlılığını alsaydın daha iyi olurdu."

Beyaz saçlı adam bakışlarını hiç çevirmeden tebessüm etti. "Bunu senin ağzından çok kez duydum eski dostum." Daha sonra Robert'a baktı. "Biliyorsun ki, sinirimi dizginleme konusunda daha da iyiye gidiyorum."

"Son birkaç haftada hiçbir şehri talan etmedin yani, öyle mi?"

Magnus sırıttı. "Bildiğim kadarıyla hayır." Hemen arkasından o haşin bakışları geri döndü. "Oyun içinde oyun olması durumuna illet oluyorum."

"Ah," dedi Robert. "İşte yine anasının oğlu. Baban bana tüm yetişkin hayatım süresince, düşmanlarımızla yalnızca kendilerini gösterdiklerinde uğraşabileceğimizi öğretti. Otuz sene içinde huzurlu yaşamlarımıza öyle farklı saldırılar oldu ki, hayal bile edemezsin. Değişmeyen tek bir şey var."

"Nedir o?" diye sordu Magnus, dikkatini yine Pençe'nin oyununa yöneltirken.

"Düşmanın hiçbir hamlesi birbirinin aynı değildir. İsimsiz'in hizmetkârları kurnazdır ve hatalarından ders alır. Katıksız güç işe yaramadığından amaçlarına gizlilikle ulaşmaya çalışıyorlar. Biz de böyle yanıt vermeliyiz." "Fakat bu çocuk?"

"inanıyorum ki kader onu bir sebepten bağışladı," dedi Robert. "Ya da en azından umulmadık bir fırsattan faydalanmaya çalışıyorum. Onda... bir şey var. Kanaatimce halkı böyle bir trajediyi yaşamasaydı, o da sıradan Orosini gençleri gibi yetişecek, bir eş ve baba olacak, ihtiyaç duyulduğunda savaşçı, çiftçi, avcı ya da balıkçı olacaktı. Oğullarına atalarının geleneklerini öğretecek ve yaşlanınca yaptıklarından hoşnut bir biçimde ölecekti."

"Fakat bu çocuğu alıp talihsizlik ve ıstırap potasında döversen neler olacağını kim bilebilir?

Pişirilmiş demir gibi hassas olup hızla ufalanır mı, yoksa çeliğe mi dönüşür?"

Pençe yeni bir oyuna başlarken Magnus sessiz kaldı. "Ne kadar iyi dövülürse dövülsün bıçağın iki ucu vardır Robert. Her iki yanıyla da kesebilir." "Babandan öğrendiğini ninene satma Magnus."

Magnus sırıttı. "Babam annesini hiç tanımamış. Benim bellediğim tek nine de dünyanın yarısını fethetmiş. Ona bir şeyler öğretmeyi

aklımın ucundan dahi geçirmem."

"Bir de annenin berbat şaka anlayışına sahipsin." Kral Dili'nden Roldem diline dönerek, "Pençe, bu kadarı kâfi. Artık mutfağa dönme vakti. Leo sana nelerin yapılması gerektiğini söyleyecek," dedi.

Pençe kartları küçük bir kutuya kaldırdı ve kutuyu Robert'a vererek hızla mutfağa gitti.

Magnus, "Bu çocuğun bizim davamıza nasıl bir katkıda bulunabileceğini düşündüğünden hâlâ emin değilim," dedi.

Robert omuzlarını silkti. "Baban bana gençken pek çok şey öğretti, fakat bunların arasında en önemli ders, yurdunuzun özellikleriydi. Adanız, benim gençken hayal bile edemediğim her türlü varlığa barınma ve öğrenme olanağı sağlıyordu." Mutfağı işaret etti. "O çocuk iyi bir hizmetkârdan öteye geçemeyebilir ya da iyi işlenmiş bir araç olabilir." Gözlerini kıstı. "Fakat aynı zamanda çok daha önemli bir şey, davamıza sadık bağımsız bir zihin de olabilir."

Magnus uzunca bir süre sessiz kaldı. Daha sonra, "Bundan şüpheliyim," dedi.

Robert içtenlikle gülümsedi. "Sen gençken bizim de senin hakkında şüphelerimiz vardı. Hatırlıyorum da, bir süre odanda kapalı kalmak zorunda olduğun bir durum yaşanmıştı. Ne kadardı? Bir hafta mı?"

Magnus hafifçe gülümsedi. "Benim hatam değildi, hatırladın mı?" Robert hoşgörüyle kafasını salladı. "Asla değildi." Magnus mutfağa doğru baktı. "Peki ya çocuk?"

"Öğreneceği daha pek çok şey var," dedi Robert. "Mantık sadece bir başlangıç. Hayattaki en mühim hususların dahi, içinde risk ve ödüller olan ve bunları nasıl hesaplaması gerektiğini bilmesi lüzumlu olan oyunlar gibi görülebileceğini anlamalı. Ne zaman bir tartışmadan uzaklaşması, ne zaman şansını zorlaması gerektiğini bilmeli. Tabiatının büyük bir bölümü, ona çocukken halkı arasında öğretilen şeyler ondan alınmalı. Kadın erkek oyunlarını öğrenmeli. Erkeklik

görüsünü dağın tepesinde beklerken, onun için evleneceği kızın ayarlandığını biliyor muydun?" "Orosini halkıyla ilgili pek az şey bilirim," diye açıkladı Magnus.

"Şehirde en iyi bilinen şeylerden dahi habersiz. Düzenbazlık ve hile denen şeylerin adını duymadığından, biri ona yalan söylediğinde bunu fark edemiyor. Fakat yabanda öyle bir hali var ki, Natal Korucuları'na bile rakip olur."

"Caleb bana, şehirde doğmuş adamların bile avlanamadığı gibi avlandığını söyledi," diyerek onayladı Magnus.

"Kardeşin senelerce elflerin yanında kaldı; bu konuda bir şeyler bilir." "Doğru."

"Genç dostumuz Pençe bir fırsat. Belki de eşsiz biri. Üstelik, hiçbirimizin olamayacağı gibi birine dönüşmesini sağlamak için eğitebileceğimiz kadar da genç." "Yani?" diye sordu Magnus açıkça ilgilenerek.

"Bizim mirasımızla sınırlı değil. Onun yaşındayken çoğumuz her şeyi bildiğimize ikna olmuşken, o hâlâ bir şeyler öğrenebiliyor."

"Gönüllü bir öğrenci gibi duruyor," diye kabullendi Magnus.

"Ve Tsurani soyundan gelme bir LaMut Albayı'na layık onurlu tavırları var."

Magnus bir kaşını kaldırdı. Tsurani soyundan gelenler onurları söz konusu oldu mu yaşayan herkesten daha dar görüşlü olurlardı. Haysiyet meselelerini çözmek uğruna ölürlerdi. Robert'ın durumu abartıp abartmadığını anlamak için bir an baktı ve gayet ciddi olduğunu gördü. "Onur kimi zaman işe yarar."

"Henüz aklına bile gelmese de bir görevi var."

"Görev mi?"

"O, Orosinili. Halkının yıkımından sorumlu insanları bulup öldürmesi gerekiyor." Magnus uzun uzun iç geçirdi. "Kuzgun ve onun zalimler çetesi demek. Az iş değil."

"Çocuk zaten avcı. Hazır olduğunda onları arayacaktır. Çıplak elleri ve basit zekâsını kullanmasındansa bu işi daha iyi donanımlarla halletmesini tercih ederim. Yani her ikimizin de ona öğreteceği çok şey var." "Sanırım büyü yeteneği yok, aksi takdirde buraya getirmek yerine babama yollardın."

"Doğru, fakat sende büyüden öte beceriler var Magnus. Latife etmiyorum. Çevik bir zekâya sahip ve kartlarla oynamaktan daha karmaşık şeyler var öğrenmesi gereken. Bize hizmet edecekse, fiziksel sertliğini, ruhu ve zekâsında da göstermeli. Büyüye kabiliyeti olmayabilir, fakat büyüyle karşı karşıya kalacak. Ayrıca arkadan vurma, kart hileleri ve dalaverelerde hayal bile edemeyeceği kadar mahir kimselerle karşılaşacak."

"Şayet endişen kart hileleriyse Nakor ona hocalık etsin."

"Olabilir, fakat henüz değil. Hem baban Nakor'u Kesh'te farklı şekillerde devirmiştir." Magnus ayağa kalktı. "Desene Adalar Krallığı ve Yüce Kesh imparatorluğu arasındaki savaş olasılığı şimdi olgunlaştı."

Robert kahkaha attı. "Nakor gittiği her yere de felaket getirmiyor."

"Hayır, ama çoğuna getiriyor. Eh, çocuğu Kuzgun'u takip edip öldürmesi için hazırlayabileceğini düşünüyorsan iyi şanslar derim."

"Benim aklımdaki Kuzgun ve katiller değil ki. Onları avlamak Pençe'nin kalfalık işi olsa da, eğitimin yalnızca bir parçası. Eğer başarısızlığa uğrarsa becerilerini tam olarak sınayamayabilir." "Merak ettim şimdi. Bunun arkasında ne var?"

"Pençe, Orosini yıkımından sorumlu herkesi öldürdüğünde halkının öcünü almış olacak. Bu da demek oluyor ki, soykırımın arkasındaki adamı bulup onu yok edene dek rahata eremeyebilir." Magnus'un

gözleri kısıldı ve gözlerinin o soluk mavi rengi buz kesti. "Onu bir silaha mı dönüştüreceksin?" Robert kafasını salladı. "Günümüzde yaşayan en tehlikeli adamı öldürmesi gerekecek."

Magnus tekrar yerine oturdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Sanki duvarların içinden neler olduğunu görmeye çalışıyormuş gibi mutfağa doğru baktı. "Ejderhaya meydan okuması için bir fare gönderiyorsun." "Belki de. Öyleyse bile, umalım da farenin dişleri olsun." Magnus kafasını yavaşça salladı ve bir şey söylemedi.

Pençe tepeden su çıkarırken Meggie'nin onu beklediğini ve kaşlarını çatmış olduğunu gördü. Meggie, Lela'nın tam karşıtıydı. Lela ne kadar şehvetliyse o da o kadar zayıf, Lela ne kadar koyu tenliyse o da solgunluk derecesinde beyaz, Lela ne kadar egzotikse o da o kadar düz, Lela ne kadar hayat doluysa o da o kadar haşindi. Kısacası, daha yirmi yaşına bile gelmeden orta yaşlı bir cadaloz olmak üzereydi. "Uzun sürdü," dedi.

"Acele etmemiz gerektiğini bilmiyordum," dedi Pençe, kullanması gerektiği söylenen Roldem dilinin deyimlerinden artık rahatça faydalanıyordu.

"Her zaman acelemiz var," diye yanıtı yapıştırdı Meggie.

Tepeden yukarı Meggie'yi takip eden Pençe, "Neden beni karşılamak için aşağıya geldin?" diye sordu.

"Kendrick seni bulup bu gece yine yemek odasında servis yapacağını söylememi istedi." Pençe'nin önünden ilerlerken üzerindeki mat yeşil şalını omuzlarına doğru sıkıca sardı. Günler soğuyor, geceler daha da soğuk oluyordu. Sonbahar yerini kışa bırakıyordu ve çok geçmeden kar da yağardı. "Bu gece Krondor'dan Farinda'ya giden bir kafile var ve görünüşe göre aralarında önemli insanlar bulunuyor. Bu yüzden Lela ve ben Lars'la birlikte ortak salondayız, sen de Gibbs'le yemek odasına bakacaksın."

"Bunu söylemek için mutfağa dönmemi bekleyebilirdin," dedi Pençe.

"Bana bir şey yapmam söylendiğinde o an yaparım," diye yapıştırdı yanıtı Meggie. Biraz daha hızlanarak önden ilerledi. Pençe, önünde yürüyen kızın dimdik duran sırtına baktı. Bir an için tuhaf bir şeylerin dikkatini çektiğini düşündü ve kısa süre içinde bunun ne olduğunu anladı. Tepeden çıkarken kalçasının sallanışı hoşuna gidiyordu. Lela'yla yalnız kaldığında karnında sık sık hissettiği o kıpırtıyı duydu ve bunun ne olduğunu düşündü. Meggie'den pek hoşlanmazdı, fakat nedense şimdi ucu kalkık burnunu ve nadiren de olsa bir şeylere gülümsediğinde gözlerinin kenarlarında oluşan ince çizgileri -Lela bunlara kırışık derdi- düşünüyordu.

Meggie'yle Lars arasında bir süreliğine bir şeyler geçmiş olduğunu ve şimdi de bir sebepten neredeyse hiç konuşmadıklarını biliyordu. Oysa herkes Lela'yla konuşurdu. Sıkıntısını bir kenara bıraktı. Kadınlarla erkekler arasında nasıl bir şeyin geçtiğini bilirdi -halkı cinsellik konusunda oldukça açıktı ve daha çocukken yıkanma havuzunda pek çok çıplak kadın görmüştü- fakat genç bir kadının yanında olma gerçeği onu oldukça sıkıntıya sokuyordu. Üstelik bu insanlar Orosini halkından değildi -yabancıydılar- fakat bir süre düşündükten sonra asıl yabancının artık kendisi olduğunu kabullenmek zorunda kaldı. Onların geleneklerini bilmese de, sözlenmeden vücutlarını rahatça kullanabiliyor gibi gözüküyorlardı. Sonra bu insanların sözlenip sözlenmediklerini bile bilmediğini fark etti. Belki de Orosini'deki gibi bir evlilik mefhumları dahi yoktu.

Pençe'nin bildiği kadarıyla Kendrick'in bir karısı yoktu. Leo, yemek pişirme işlerine bakan Martha ismindeki kilolu bir kadınla evliydi, fakat onlar da Ylith diye uzak bir yerden geliyorlardı. Belki de burada, Langadore'da kadınlar ve erkekler yalnız yaşıyor ve yalnızca... kafasını sallayarak bu düşünceyi kafasından atarken ahır avlusunun dış kapısına ulaşmışlardı. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Şayet imkân olursa, bu durumu Robert'la konuşmaya karar verdi.

Meggie'nin verandada durmuş, onu beklediğini fark etti. "Fıçıları doldur," diye emir verdi kız. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum," dedi Pençe yavaşça.

"Ah, sahiden mi?" diyerek anlaşılması güç bir yanıt verdi Meggie.

Kapının açık kalması için kolu tutarken, Pençe bir an durdu, sonra Meggie'nin yanından geçti.

Meggie kapıyı arkalarından kaparken Pençe de büyük su kovalarını yere koydu ve "Meggie?" dedi. "Ne var?" dedi kız yüzünü ona çevirerek. Suratında yarı kızgınlık ifadesi vardı. "Beni neden sevmiyorsun?"

Bu sorunun açıklığı onu şaşırtmış gibiydi. Bir an sessiz kaldı, sonra da yanından geçerek yumuşak bir sesle, "Seni sevmediğimi kim söyledi?" dedi.

O daha yanıt bile veremeden Meggie mutfaktan çıkmıştı. Kovaları kaldırıp su fıçılarına taşıdı. Bu insanları gerçekten de anlamıyordu.

O gece yemekten sonra Pençe, hanın ilk katında arka odalardan birinde kalan Robert'ı aradı. Bu adama bir hayat borçlu olduğunu biliyordu. Bu borçtan azat edilmedikçe ya ömrünün sonuna kadar ya da Robert'ın hayatını kurtarana kadar Robert de Lyis'in emrinde çalışacağını da biliyordu. Fakat Robert'ın kendisi için tasarladığı şeylerden pek emin değildi. Yazdönümünden bu yana hayatındaki değişimler yüzünden acı çekmiş, bunalmıştı, ama şimdi hızla yaklaşan kışla birlikte geleceği, kaderin bahardan sonra ona ne getireceğini, bir sonraki yaz ne yapacağını merak eder olmuştu.

Kapının önünde tereddütle durdu; daha önce Robert'ın odasına hiç girmemişti, kaldı ki böyle bir şeye izni olup olmadığını bile bilmiyordu. Nefes aldı ve kapıyı yavaşça vurdu.

"Girin."

Kapıyı yavaşça açarak içeri doğru uzandı. "Efendim, sizinle konuşabilir miyim?"

Robert'ın odasında yalnızca dört parça mobilya vardı: bir yatak, kıyafetleri için bir sandık, ufak bir masa ve bir tabure. Robert masanın önündeki tabureye oturmuş, Pençe'ye birbirine bağlı parşömenler destesiymiş gibi gelen büyük bir şeye bakıyordu. Hemen yanında, odanın tek aydınlatması olan bir mum duruyordu. Su çanağı ve maşrapa, iş için kullanılmazken masanın başka neye yaradığının ipuçlarını veriyordu. "İçeri gir ve kapıyı kapa."

Pençe söyleneni yaptı ve Robert'ın önünde huzursuzca dikilmeye başladı. "İzin var mı?" diye sordu nihayet, "Neye izin var mı?" "Size bir soru sormama."

Robert gülümsedi. "Sonunda. Buna izin verildiği gibi destek de verilir. Aklında ne var?" "Pek çok şey efendim."

Robert kaşlarını kaldırdı. "Efendim mi?" "Size başka nasıl hitap edeceğimi bilmiyorum ve herkes de efendim olduğunuzu söylüyor." Robert yatağını işaret etti. "Otur." Pençe huzursuzca oturdu. "En başta şunu söyleyeyim ki, bana insanların önünde 'efendim' demen uygundur, fakat yalnız olduğumuzda ya da yanımızda Pasko varken bana 'Robert' diye hitap edebilirsin. Anlaşıldı mı?" "Böyle olması gerektiğini biliyorum. Fakat neden böyle olduğunu anlamıyorum."

Robert gülümsedi. "Gözlerin gibi zekân da keskin Gümüş Şahinin Pençesi. Pekâlâ, beni neden görmek istemiştin?"

Pençe düşüncelerini toparladı, kelimelerini tartmak için biraz durdu. Sonra, "Benim için planların neler?" diye sordu. "Bu seni endişelendiriyor mu?"

Pençe gözlerini bir anlığına indirdi, sonra babasının söylediklerini, daima birinin gözlerinin içine bakması ve sorunları doğrudan çözmesi gerektiğini anımsayarak, "Endişelendiriyor," dedi. "Yine de sormak için aylarca bekledin." Pençe bir kez daha sessizleşti. Sonra,

"Düşünmem gereken çok şey vardı. Halkım gitti. Bildiğim her şey gitti. Artık kim olduğumu bilmiyorum," dedi.

Robert arkasına yaslandı. Parmaklarını yavaşça masanın üzerinde tıkırdattı ve bir süre sonra,

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" dedi. Büyük parşömen cildine dokunuyordu. "Yazı sanırım." "Buna kitap denir. İçinde bilgi vardır. Nasıl bir insan diğerinden farklıysa, içlerinde pek çok farklı bilgi olan pek çok kitap vardır. "Kimi insanlar Pençe, pek karar vermek zorunda kalmadan hayatlarını yaşarlar. Bir yerde doğar, orada büyüyüp evlenir ve orada çocuk sahibi olurlar, orada yaşlanır, orada ölürler. Senin için de böyle olacaktı, değil mi?" Pençe başını salladı.

"Kimi insanlarsa kader yüzünden bir yana savrulur, kendi yaşamlarını seçmek zorunda kalırlar. Senin için durum şu an böyle."

"Fakat sana borçluyum."

"Ve bu borcu da ödeyeceksin. Yani?"

"Bilmiyorum."

"Yani ortak bir amacımız var. Çünkü bana nasıl en iyi biçimde hizmet edebileceğini keşfederken kaderinin ne olduğunu da keşfedeceğiz." "Anlamıyorum."

Robert gülümsedi. "Bu henüz gerekli değil zaten. Zamanla anlayacaksın. Şimdi bilmen gereken bir şey söyleyeyim sana.

"Önümüzdeki seneyi burada, Kendrick'in yerinde geçireceksin. Şimdi olduğu gibi mutfakta, ağılda ve Kendrick'in uygun gördüğü yerlerde çalışıp pek çok şey yapacaksın. Ayrıca zaman zaman, burada kaldıkları müddetçe, ihtiyaç duyarlarsa Caleb veya Magnus'a da hizmet edeceksin. Kimi zaman da benimle seyahat edeceksin." Elini bir kez daha kitabın üzerine koyarak, "Yarın işe sana okumayı öğreterek başlıyoruz," dedi.

"Okumayı mı Robert?"

"Parlak bir zihnin var Gümüş Şahinin Pençesi, fakat eğitimsiz. İyi ve doğru bir Orosini erkeği olabilmen için halkının bildiği biçimde eğitilmişsin. Şimdiyse tüm dünyanın bildiği biçimde eğitileceksin." "Hâlâ bir şey anlamış değilim Robert." Robert, Pençe'ye kalkmasını işaret etti. Pençe ayağa kalktığındaysa, "Git ve uyu. Zamanla anlayacaksın. Sende bir azamet olduğunu hissediyorum Pençe. Yanılıyor olabilirim, fakat bu potansiyeli geliştirmeyi başaramazsan sebebi çaba göstermemen olmayacak," dedi.

Ne söyleyeceğini bilemeyen Pençe hafifçe kafasını salladı, arkasını döndü ve odadan çıktı.

Robert'ın kapısı önünde bir an durdu ve kendi kendine, Ne potansiyeli bu? diye düşündü.

Pençe, hazır tuttuğu kılıcıyla bekliyordu. Magnus ise az ötesinde durmuş onu gözlüyordu. Delikanlı şimdiden terden sırılsıklam olmuştu; aldığı darbeler yüzünden omzunda ve sırtında pek çok kırmızı iz oluşmuştu.

Kendrick, elinde tahtadan eğitim kılıcıyla önünde duruyor, bir kez daha saldırması için delikanlıya işaret ediyordu. Pençe'nin gerçek bir kılıçla saldırmasına izin vermişti, çünkü delikanlı onu yaralayabiliyorsa kanının akmasını hak ettiğini iddia ediyordu ve şu ana kadar da dokunulmazlığını kanıtlamıştı. Fakat Pençe tezdi ve çabuk öğreniyordu. Kendrick'e de hızla yaklaşmaktaydı.

Magnus eğitim sırasında tek kelime konuşmasa de her hamleyi yakından takip ediyordu.

Pençe bu kez aşağı doğru bir saldırı yapacakmış gibi kılıcını arkaya tutarak yeniden hamle yaptı. Birden Kendrick'in sağından -kılıcın olduğu taraftan- dönerek geçip kılıcını aşağıya ve yana doğru sallayarak Kendrick'in korumasız kalan sol yanına haşin bir darbe indirdi. Kendrick son anda fark edebildiği bu hamleyi kılıcıyla

engellemeye çalıştı. Fakat Pençe birden yönünü değiştirerek, Kendrick'in sol yanını korumak için boşta bıraktığı sağ tarafına vurdu.

Pençe'nin kılıcının düz tarafı tatmin edici bir 'tak' sesi çıkararak hancının sırtına indi. Ani bir acıya sebep olan bu darbeyle Kendrick, "Dur!" diye bağırdı.

Nefes nefese kaldığından göğsü bir inip bir şişen Pençe döndü ve kendisini inceleyen hancıya baktı. "Sana kim öğretti bu hamleyi evlat?"

"Kimse efendim. Ben... Az önce düşündüm bunu."

Hancı elini arkaya doğru uzatıp Pençe'nin vurduğu yeri ovaladı. "Şık bir hareket. Çoğu kılıç ustasının bırak becerilerinin, hayallerinin bile kavrayamayacağı bir hamle. Sense ilk denemende basardın."

Pençe ne diyeceğini bilemiyordu. Övülüp övülmediğinden tam olarak emin değildi. Roldem dilini akıcı olarak kullanmaya başlamıştı fakat bazı ince ayrıntıları ve deyimleri hâlâ bilmiyordu. Kendrick eğitim kılıcını Pençe'ye vererek, "Bugünlük bu kadar. Bunları kaldır ve Leo mutfakta senden ne istiyor bak," dedi.

Pençe alnını tuniğinin koluna silerek kılıçları aldı ve mutfağa doğru hızla ilerledi. Artık söylenenleri duyamayacak kadar uzaklaştığında Magnus, "Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Bu var ya, tam bir kedi," dedi Kendrick. "Bana iki ders daha dokunamaz diye bir kese altınına bahse bile girebilirdim. İlk başta ona istediğim gibi vurabiliyordum. Sonra darbelerimin nereden geleceğini tahmin etmeye başladı. Hayatta kalmanın zaferden daha mühim olduğunu biliyor olsa gerek, içgüdüsel olarak hemen savunmaya geçti. Hem çabuk, hem zeki."

"Ne kadar iyi olabilir ki?"

Kendrick omuzlarını silkti. "Savaşta katliam çıkaracak birini arıyorsan, bir ayda duvarları yıkacak biri haline getirebilirim onu.

Aradığın bir kılıç ustasıysa, o zaman benden daha iyi bir ustaya ihtiyacı var."

"Böyle birini nereden bulacağım?"

"Bu yıl onu bana ver, Roldem'deki Ustalar Sarayı'na hazır olsun. Orada bir ya da iki yıl geçirdikten sonra gördüğüm en iyi kılıç ustalarından olacaktır." "O kadar iyi mi?"

Kendrick kafasını salladı. "Daha bile iyi. Bu yolda bir şeyler onu yıkmadığı sürece en iyisi bile olabilir."

Magnus demir altlı asasını tutup ona dayandı ve Pençe'yi son gördükleri yere baktı. Terden sırılsıklam olmuş, ince saçları kafasına yapışmış bu yorgun gencin mutfağa hızla giderkenki görüntüsünü aklında tutmaya çalışıyordu sanki. "Nasıl bir şeyler?" "İçki. Uyuşturucu. Kumar. Kadınlar. Yani genel şeyler."

Kendrick Magnus'a baktı. "Veya baban onun için ne tür bir oyun ve düzen hazırladıysa o." Magnus kafasını salladı. "Babam çocuğun kaderini Robert'a bıraktı. Pençe bizim planlarımızın bir parçası değil... henüz, fakat babam Robert'ın çocuk hakkında söylediklerini duyunca onu beklenmedik bir fırsat olarak görmeye başladı."

"Kimin için beklenmedik?" diye sordu Kendrick. "Hadi. Banyo yapmam lazım. Bu çocuk beni umduğundan daha fazla yordu."

Magnus, "Robert ve Pasko onu bulmamış olsaydı, Pençe de kabilesindekiler gibi ölecekti. Robert'a göre o andan sonrası sayılı gündür. Çocuğun eline ikinci bir şans geçti," dedi.

"Ee, peki bu şansı kim kullanacak?" diye sordu Kendrick. "Asıl soru bu, değil mi?"

Magnus, "Hepimiz öyle ya da böyle kullanılırız. Bir an olsun hayatımın bundan farklı olabileceğini düşünür müydün?" dedi.

"Hayır. Senin kaderini anne babanın kimliği çizdi. Fakat kardeşinin seçme hakkı oldu."

"Aslında pek de seçme hakkı yoktu," dedi Magnus. "Caleb'ın büyü kabiliyeti yoktu, fakat bir askerden fazlası olabilirdi."

"Kardeşin bir askerden fazlası zaten," dedi Kendrick. "Elfler tarafından avcı olarak eğitildi, benim adını bile bilmediği dillerde ustalaştı ve tam bir insan sarrafı. Bardac Çengeli'ndeki isyanı bastırırken keşke o da yanımda olsaydı; Hainler Körfezi'ndeki hükümlülerden bilgi koparmak öyle kolay iş değildi. Caleb bir adamın yüzüne bakıp yalan söyleyip söylemediğini anlayabiliyor." Kendrick kafasını salladı. "Yok, ailenin hiçbir üyesinin yetersiz olduğunu düşünmem. Bana kalırsa çocuk için de aynısı geçerli. Ondan her şey olur." Magnus'un omzuna hafifçe vurdu. "Fakat aynı anda birkaç şey olmasını isteyerek onu mahvetme dostum."

Magnus bir şey söylemedi. Kendrick'in önüne geçmesi için yol verdi, sonra da dönüp gökyüzünde bir şey okumaya çalışıyormuş gibi yukarı baktı. Ormanların sesini dinledi, duyularıyla dış dünyayı yokladı. Her şey olması gerektiği gibiydi. Dönüp arkasına baktı. Kısa süreliğine bile olsa ona sıkıntı veren neydi? Belki Kendrick'in çocukla ilgili uyarışıydı. Fakat metal ısınmadan kılıç dövülemezdi ve çelikte bir hata varsa bu bulunduğu anda, potada da var olurdu. Üstelik babasının planı başarılı olmazsa gelecek savaş için her türlü kılıca ihtiyaç duyulacaktı.

Pençe son un çuvalını da oluşturduğu yığının üzerine taşıdı. Latagore'dan bir araba dolusu erzak gelmişti ve tüm öğleden sonrasını bunları indirip mutfağın altındaki bodrum katına taşıyarak geçirmişti. Tüm kış yetecek kadar unun yanı sıra, başka ülkelerden ithal edilmiş ve Pençe'nin anlayamadığı tuhaf bir büyüyle korunmuş sepetler dolusu sebze ve meyve vardı. Pençe büyüden anlamasa da, böyle bir efsunlu koruma yönteminin, asiller ve zenginlerin dışında kimsenin gücünün yetmeyeceği kadar masraflı olduğunu mutfaktaki konuşmalardan duymuştu.

Leo ve Martha içinde baharatlar, otlar ve aşçının altından bile değerli gördüğü çeşniler olan ufak kutuları almıştı. Kış için hazırladıkları tüm erzak, sonbaharda bahçede yetiştirdikleri ve hasatta topladıkları, bir de Pençe'yle Caleb'ın avladıklarıyla kışa inanılmaz bir gıda deposu oluşturuyordu ve tüm bunlar, delikanlının alışkın olduklarının çok ötesindeydi.

"Pençe!" diye bağıran Lela'nın sesi duyuldu yukarıdan. Geniş ahşap basamaklardan hızla çıktığında, Lela'nın yüzünde hoşnut bir ifadeyle arabanın yanında durduğunu gördü. "Baksana!" Gökyüzünü işaret ediyordu.

Kar yağıyordu. Hafif fakat sürekli bir esintiyle savrulan minik kar tanelerinin çoğu yere ulaşır ulaşmaz eriyordu. "Kar yağıyor sadece," dedi Pençe.

Lela, Pençe'nin karnında boşluk hissi uyandıran o somurtkan ifadelerinden birini takındı yine. "Harika bir şey," dedi. "Sence de güzel değil mi?"

Pençe bir süre düşen kar tanelerini izledi ve sonra, "Hiç böyle düşünmedim," dedi. "Bizim köyde kar ya aylarca evde oturmak demektir ya da göğsüne kadar gelen kar yığıntılarında avlanmak." Bir sebepten, 'göğüs' kelimesini kullanır kullanmaz gözleri Lela'nın geniş koynuna kaydı, fakat hemen gözlerini çevirdi. "Avdan sonra başparmaklarım hep ağrır."

"Ya," dedi Lela sahte bir ayıplamayla. "Sende güzellik anlayışı yok. Ben asla kar yağmayan bir yerden geliyorum. Bence bu harika!"

Pençe gülümsedi. "Sen öyle diyorsan." Arabanın arka tarafına baktığında boş olduğunu gördü. "Arabacıya gidip işimin bittiğini söylemem gerek." Kilere inen basamakların önündeki iri ahşap kapıları kapayarak mutfak kapısına yöneldi, içeri girdiğindeyse dışarıdaki havanın ne kadar soğuk olduğunun farkına vardı, çünkü mutfak ona sıcak ve boğucu geldi.

Arabacı ve bir yük arabacısı çırağı, mutlağın hu köşesinde ufak masalardan birine oturmuş Martha'nın onlar için hazırladığı yemeği yiyorlardı. Pençe onlara doğru yaklaşınca kafalarını kaldırdılar. "Araba boşaltıldı," dedi.

Cılız bir adam olan yük arabacısının burnu sırıtan bir akbabanın gagasını andırıyordu ve iki ön dişi dökülmüştü, "Akıllı bir çocuk ol ve atları çöz, olur mu? Henüz işimiz bitmedi ve onları soğukta bırakıp üşütmek olmaz. Gece burada kalacağız, sabah ilk iş kuzeye döneceğiz."

Pençe kafasını salladı ve yeniden kapıya yöneldi. Lars onu durdurdu. "Onun takımıyla sen ilgilenmek zorunda değilsin. Bu kendi işi."

Pençe omuzlarını silkti. "Fark etmez. İlgilenmemiz gereken konuklar yok. Ya atlarla ilgileneceğim ya da burada çanakları yıkayacağım. Seçim yapacak fazla bir şey yok." Lars, "Keyfin bilir," dedi ve kendi işine geri döndü.

Pençe dışarı çıktı. Mutfakta geçirdiği birkaç dakikadan sonra dışarının keskin soğuğu çekilmez olmuştu. Hızla arabaya gitti ve atları ağılın kapısına yönlendirdi. Huysuz hayvanlarla güzel bir anlaşma yöntemi geliştirmişti ve yaptığı birkaç ata binme girişimi pek hoş olmasa da, ahır işleri ona kolay geliyor, bunları yapmaktan zevk alıyordu. Ağır arabayı dörtlü bir takım çekiyordu ve onu yoldan düzgün bir biçimde almak için hayvanların yardımı gerekiyordu. Hızla hayvanları çözdü, içeri aldı ve ahıra yerleştirdi. Sonrasında atları kaşağılamaya koyuldu. Pençe erzakı indirirken neredeyse yarım saat kadar hareket etmeksizin dikilmiş olmalarına karşın, atlar hana gelirken teptikleri uzun yol yüzünden hâlâ ıslaktılar. O kaşağıladıkça ve hava acı bir soğuğa dönüştükçe atların arkasından buhar yükseliyordu.

Su ve otlar atlar için ahıra yerleştirildiğinde Pençe havanın ciddi anlamda kötüleştiğini biliyordu. Ahır avlusuna çıkıp gökyüzüne baktı. Güneş batıyordu, fakat bulutların gittikçe kararıp kalınlaştığını, karın

da yoğunlaştığını görebiliyordu. Arabacı ve çırağının bir an evvel Latagore'a gitmesi gerektiğini, yoksa önümüzdeki birkaç gün boyunca kara saplanıp kalacaklarını düşünüyordu. Tabii şayet şanslılarsa. Büyük bir fırtına geliyorsa tüm kış boyu Kendrick'in yerinde konaklamak zorunda kalabilirlerdi.

Yemek olaysız geçti. Mutfak temizlenip sabah için ekmek hazırlandıktan sonra Pençe, Lars ve Gibbs'le paylaştığı odaya çıkmak üzere kalktı. Bu sırada ona yaklaşan Lela, "Odana şimdi gitme," dedi fısıltıyla. Elini koluna koyarak onu ortak salonla yemek odası arasındaki ufak mutfağa yönlendirdi. Ortak salonun kapısını ittirerek hafifçe araladı.

Gibbs elinde bir bardak birayla ateşin önüne sessizce oturmuş, sönen korlara bakıyordu. Lela yüzünde yaramaz bir gülümsemeyle kapıyı kapadı. "Lars'ın bir süreliğine odaya ihtiyacı var." "Ne için?" diye sordu Pençe.

Lela gözlerini kocaman açtı ve kıkırdadı. "Ne için mi? Bilmiyor musun?" Pençe kaşlarını çattı.

"Bilsem sorar mıydım?"

Lela neşeyle elini Pençe'nin karnına koydu ve onu yavaşça itti. "içeride Meggie'yle beraber." Pençe, "Neden?" diye sordu. Fakat kız daha yanıt vermeden anladı. "Yalnız olmaları mı gerekiyor?" dedi.

"Elbette öyle, seni aptal!" dedi Lela keyifle.

"Benim halkım böyle yapmaz," diye açıkladı Pençe. "Kışları hep beraber umumi binalarda kalırız ve erkeklerle kadınlar ayı postları altında birlikte olurlar. Diğerleriyse bunu fark etmemiş gibi yapar."

"Burada işler farklı," dedi. Gözünde bir parıltıyla ona bakarak, "Endişeli gibi görünüyorsun. Sorun nedir?" diye sordu.

Pençe, Meggie'nin tuhaf gülümsemesini ve ucu kalkık burnunu, bir de yürürken zayıf vücudunun yavaşça salınışını hatırladı. Sonunda,

"Bilmem," dedi. Birdenbire Lela'nın gözleri açıldı.

"Kıskandın!"

"O kelimenin anlamını bilmiyorum," dedi Pençe,

"Meggie seninle olsun istiyorsun!" dedi Lela eğlenceli bir kahkaha atarak.

Aniden Pençe'nin yüzü kıpkırmızı kesildi ve buradan başka bir yerde olmayı diledi. "Ne demek istediğini anlamıyorum," diye kekeledi.

Lela delikanlının sorununun ne olduğunu anlamaya çalışarak uzunca bir süre baktı. Sonra, "Yakışıklı bir genç adam oluyorsun artık Pençe," dedi. Kollarını beline doladı ve onu kendine doğru iyice yaklaştırdı. Yüzleri birbirine bakıyordu. "Hayatında hiçbir kadınla birlikte olmadın mı?"

Pençe nabzının çok hızlı attığını hissediyordu ve tek kelime edemedi. Sonunda kafasını salladı. Lela kahkaha atarak onu ittirdi. "Tam bir çocuksun sen!"

Pençe birdenbire öfkeyle dolmuştu. Bir sebepten ötürü bu ifade canını yakmıştı ve neredeyse bağırarak, "Ben bir Orosini erkeğiyim! Görü görevime çıktım ve..." derken duraksadı "Ailem katledilmemiş olsaydı, yüzümde erkeklik dövmem de olacaktı."

Lela'nın bakışları yumuşadı ve ona doğru bir adım attı. "Özür dilerim. Unuttum."

Lela bir kez daha onu kendine doğru çekip öperken Pençe'nin öfkesi uçup gitti; kızın yumuşacık, sıcak dudakları aklını başından alan bir coşkuya sebep oluyordu. Pençe onu sıkıca tuttu ve karşı çıkmasını önleyerek kendine çekti. Lela onu yavaşça ittirip, "Nazikçe," dedi.

Pençe şaşkınlık içinde göz kırparken zihninde ismini bile koyamadığı duygular vardı. Ona yeniden sarılmak için yanıp tutuşuyordu.

Lela sırıttı. "Kadın erkek oyunlarıyla ilgili hiçbir şey bildiğin yok, değil mi?" "Oyun mu?" Pençe'yi elinden tuttu. "Robert ve Magnus'un sana öğrettiği o oyunları gördüm. Artık sana en güzel oyunu öğretme zamanı geldi."

Endişeyle korku dolan ve kıpkırmızı kesilen Pençe, Lela'nın eline yapıştı ve kızın yönlendirmesiyle ortak salondan geçerek Meggie'yle paylaştığı odaya doğru ilerlediler.

Neler olduğunu anlayan Gibbs sırıtarak içkisini selam verir gibi kaldırdı. Lela ile Pençe şimdilik boş olan konuk odalarına doğru merdivenlerden çıkarlarken Gibbs, "Buraya bir kız çalışan daha almak gerek. Tek çözüm bu," dedi.

Başka bir lüksü olmayan Gibbs geceyi geçirebileceği bir yer bulmadan evvel kendine bir bira daha aldı.

-5-
YOLCULUK

Pençe aksırdı.

"Biberi fazla," dedi Leo.

Pençe yaşaran gözlerini önlüğünün kenarıyla silerken kafasını salladı. Bir senedir mutfakta çalışıyordu ve son dört ayda kendini evinde gibi hissetmeye başlamıştı. Kendrick'in isteğine göre başka yerlerde de çalışıyordu, fakat zamanının çoğu aşçıyla geçer olmuştu.

Dört ay önce bir gün Leo içeri girip Pençe'yi yanına çağırmış, tart için nasıl tabak hazırlanacağını öğretmişti; bu, içinde domuzyağı ve buğday unu olan basit bir görevdi. Sonra sebze ve meyveleri yıkama işine yükseldi. Daha sonra basit yemekler hazırlamaya başladı. Son birkaç haftada Pençe fırınlama ve et pişirmenin kurallarını öğrenmişti ve şimdi de sos yapma konusunda eğitim alıyordu. Pençe gülümsedi.

"Seni eğlendiren nedir genç dostum?" diye sordu Leo.

"Sadece, yemeği hazır hale getirene kadar yapılması gereken şeylerin çocukken bildiğimden ne kadar da fazla olduğunu düşünüyordum. Babam ve köyün diğer erkekleri, üzerinde geyik çevrilen büyük bir şişin etrafında oturup av, mahsuller ya da kimin oğlunun daha hızlı koştuğu hakkında konuşur; kadınlar da ekmek yapar, güveç ya da çorba pişirirlerdi.

"Annem dolabındaki baharatları görse hayran kalırdı Leo."

"Kolay işler de zorlayıcı olabilir Pençe. Şişteki ete doğru zamanda yavaşça tuz, biber serpilmeli ve sunulmadan önce de belki bir tutam sarımsakla süslenmelidir." Pençe sırıttı. "Annem sunumdan hiç anlamazdı."

"Sen de yalnızca bir kısmını gördün evlat," dedi Leo. "Bizim burada yaptıklarımız çoğunlukla sıradan insanlara harcanıyor ve yolculukları sırasında buraya uğrayan asil bey ve hanımlar da bizim kırsal yemeklerimizi büyük şehirlerde yedikleri yemeklerle kıyaslamıyorlar bile.

"Rillanon ve Roldem'in asil masaları, her gece onlarca aşçı ve senin gibi yüzlerce yamağın çabalarıyla hazırlanıyor. Her bir tabak, biraz o biraz da bu muazzam tatla süsleniyor. Bu iş bir sanat evlat."

"Sen öyle diyorsan öyledir Leo," dedi Pençe. "Fakat 'sanat' derken tam olarak neyi kastettiğini anlayabilmiş değilim. Bizim dilimizde öyle bir kelime yok."

Leo önündeki sosu karıştırmayı bırakıp, "Öyle mi?" dedi.

Pençe Roldem dilini akıcı bir şekilde konuşabiliyordu; artık yalnızca telaffuz ve bazen de, Leo'yu eğlendiren, Robert'ı sinirlendiren ve Martha'yı çileden çıkaran ağzı bozukluğu yüzünden uyarı alıyordu. Orosinililer, cinsellik ve diğer fiziksel konularda oldukça rahattı, Pençe de tuvalete çıkma ve cinsellik hakkında konuşmanın Roldem insanları arasında 'kötü' karşılanmasını tuhaf bir biçimde eğlendirici buluyordu.

"Hayır," dedi Pençe. "Orosini dilinde buna en yakın tanımlama 'zarafet' ya da 'güzellik'tir, fakat bir şeyi sırf o şeyi yapmış olmak için yapma fikri... ben bu şekilde yetiştirilmedim." Pençe son bir sene içerisinde ailesinin yok edilmiş olmasını kabullenmişti. Bu artık ona korkunç acı veren bir şey değil, zaman zaman aklına gelen karanlık bir hatıra olmuştu. O çaresiz ızdırabın büyük kısmı yok olmuştu. Yeni şeyler yapmayı öğrenmek amacının bir kısmıydı, geri kalanıysa Lela'ydı.

"Pekâlâ," dedi Leo. "Her gün yeni bir şey öğreniyorsun."

Pençe onunla aynı fikirdeydi. "Bizim kadınlarımızın yaptığı bazı işlerde de sanat var..." -hemen kelimeyi düzeltti- "vardı.

Büyükannem, köydeki herkes tarafından beğenilen desenli battaniyeler yapardı. Şamanımız ve yardımcıları, dua için... sizin dilinizde de bu kelime yok, dua için renkli kumdan desenler yapardı. Kurdukları özel çadırlarda kimi zaman günlerce çalışırken ilahi okur ve dua ederlerdi. İşleri bittiğindeyse -tüm köy ortaya çıkan şeyi görmek ve duaları rüzgâr tarafından tanrılara taşınırken ilahi okumak için etraflarında toplanırlardı. Bazıları çok güzel olurdu." Pençe duraksadı. "Kendrick'in yemek odasına astığı şu tablolar..." "Evet?" dedi Leo.

"Keşke büyükannemin battaniyeleri ya da kumdan dua çemberleri de böyle hatırlanabilse, insanların görebileceği bir duvara asılsaydı. Çok güzellerdi." "Güzelden anlamak, genç Pençe, bir lütuftur," dedi Leo.

Tam bu sırada Lela mutfağa girdi.

"Güzellik demişken..." diye mırıldandı Leo sırıtarak.

Pençe kıza bakıp hafifçe gülümsedi. Halkı yabancılar arasında duygularını gizleyebilirdi, fakat artık mutfak çalışanlarını ailesi olarak gördüğünden hepsi de Lela'yla olan ilişkisini biliyordu. Geçen sene neredeyse her geceyi onun yatağında geçirmişti, Neredeyse on altı yaşındaydı, yani kendi insanlarına göre bir erkekti ve köyü ayakta kalmış olsaydı şimdiye evlenir, baba bile olurdu. Lela da bir tebessümle karşılık verdi. "Bu lütfu neye borçluyum?" diye sordu Leo. "Çamaşırlar bitti mi?"

"Evet," dedi Lela şımararak. "Meggie ve Martha boyanan çarşafların sonuncularını katlıyorlardı, ben de burada ne yapılması gerektiğine bakmak için geldim."

"Elbette," dedi aşçı kıs kıs gülerek. Pençe'yi hafifçe kenara itti, genç adamın hazırlamakta olduğu sosa kaşığını daldırdı ve tadına baktı. Bir an boşluğa baktı ve "Basit, fakat... hafif," dedi. Parmakları baharat kavanozlarının üzerinde dolanıyor, bir tutam ondan bir tutam şundan alıyor ve sosa ekliyordu. "Bu sos tavuk için evlat, ağır ağır pişirilmiş tavuk için. Bu etin tadı hafiftir, avdan getirdiğiniz o güzelim

keklik ya da hindi etleri gibi lezzetli değildir. Onların tadını ortaya çıkarmak için basit bir sos yapman gerekir. Bu sosun tavuğa tat vermesi gerekir. İşte!" Kaşığı Pençe'nin ağzına sokuşturuverdi. "Tadına bak!"

Pençe söyleneni yaptı ve kafasını salladı. Yapmaya çalıştığı sos tam olarak buydu. "Yani daha fazla baharat mı kullanmalıydım Leo?"

"İki katı evladım, iki katı." Aşçı kaşığı bırakarak ellerini önlüğüne sildi. "Şimdi iyi bir çocuk ol ve gidip Lela'ya sebzeleri yıkarken yardım et."

Pençe kafasını sallayarak mutfağın arka duvarına monte edilmiş büyük ahşap lavabonun önüne geçti. Lavabonun akacı zekice ayarlanmış bir biçimde duvardan geçiyor, binanın altına kurulu küçük bir kanala boşalıyor, sonra yerin altındaki boraya akıyor ve son olarak da Kendrick'in avlunun dış duvarının arkasına kazdığı atık çukuruna gidiyordu. Bir kova dolusu soğuk suyu kaldırdı ve Lela taze toplanan sebzeleri yıkarken yavaşça su döktü.

Bunlar bahar mahsullerinin ilkiydi ve taze havuç, turp ve şalgamların düşüncesi bile Pençe'nin ağzını sulandırıyordu. "Sos neden yapıldı?" diye sordu Lela. "Bu gece konuğumuz yok ki." "İşte o yüzden," dedi Pençe. "Leo sosla ilgili şikayet edecek kimse olmadığından yeni bir şey deneyebileceğime kanaat getirdi."

"İlerleme kaydediyorsun herhalde," diye yorum yaptı Lela. "Bu seferkini yere atmadı." "Doğru," dedi Pençe. "Sizin halkınız tuhaf olabiliyor."

"Biz miyiz tuhaf olan?" Pençe kovayı yere bırakırken Lela yüzüne doğru su sıçrattı. "Anlattıklarına bakılırsa asıl tuhaf olan senin halkın."

Pençe'nin yüzü birden karardı. "Mühim değil zaten. Geriye kalan bir ben varım." Lela gülmüyormuş gibi yapmaya çalıştı. "Galiba

duygularını incittim." Neşeyle Pençe'yi yanağından öptü. "Bunu telafi etmem gerekecek."

Pençe hemen neşelendi. "Nasıl?"

Lela dönerek uzaklaşırken, "Benim için lavaboyu temizler, akşam da odama gelirsen gösteririm," dedi. Lars elinde büyük bir et parçasıyla mutfağa girdi. "Kış erzakının sonuncusu da bu," dedi. "Soğuk oda boşaltıldı." Soğuk oda, Kendrick'in inşa etmiş olduğu bir yeraltı deposuydu. Kışın tıpkı diğer her şey gibi burası da buz kesiyordu ve sonuç olarak buraya getirilen erzak da hemen donuyordu. Fakat bahar geldiğinde buz çok ağır çözülüyordu ve içerideki her şey bu mevsim geçip de yaz gelene dek donuk kalıyordu, öyle ki yazdan bir sonraki kışa kadar her şey soğuk muhafaza edilebiliyordu.

"Latagore'a bir yolculuk düzenlememiz gerekiyor. Hem erzak hem de büyükbaş almak lazım," dedi Leo. Pençe, "Ben de gidebilir miyim?" diye sordu.

Leo bir süre çenesini kaşıdı. "Bilemiyorum evlat. Sanırım bu Robert'a kalmış. Yanımda birinin olması hoşuma gider de, ben genelde Kendrick veya diğer çocuklarla gidiyorum."

Lars elindeki eti kancaya astı ve büyük bir bıçak çıkarıp kesmeye başladı. "Neden gitmek istiyorsun Pençe?" "Hayatımda hiç şehre gitmedim," dedi Pençe. "Görmek isterdim."

"Peki öyleyse," dedi Leo. "Robert'a bu konudaki fikrini soracağım."

Pençe, Lela'nın lavaboda bıraktığı sebze atıklarını temizledikten sonra, yemeğin ardından Lela'nın yanına gitmenin mi, yoksa bir şehri ziyaret etmenin mi kendisini daha çok heyecanlandırdığını düşündü.

Pençe tepeden geçerken, sanki bir büyüyle önlerine serilmiş gibi beliren göle bakıyordu. Latagore'un Büyük Ormanlar olarak bilinen geniş ağaçlıklarının tepelerinden inip pek çok ufak vadiden geçmiş, en sonunda da minik fakat hızla akan bir nehirle kesişen derin bir koyağa girmişlerdi. Sol taraflarında kalan manzara, taşlardan oluşan

bir yamaç ve üzerinde inatçı çalıların yükseldiği sert bir toprak kütlesiyle kapanıyordu. Sağlarındaysa arazi alabildiğine uzanıyor, dağ geçidini gözler önüne seriyor ve büyük olasılıkla Latagore'daki Büyük Göl olan ufak bir maviliğin ipuçlarını veriyordu. Pençe, gördüğü her şeyden çok etkilenmişti ve sessizlik içinde yoluna devam etmekten memnundu. Bu iyi bir şeydi; özellikle de Pençe'ye açıklanmayan sebeplerle, Kendrick tarafından pazara gitmek üzere Caleb'in seçilmesi göz önünde bulundurulursa...

Pençe, handa çalışanlarla orada kalanlar arasındaki tuhaf ilişkilerle ilgili birkaç şeyi çözebilecek kadar uzun süredir Kendrick'in yerinde yaşıyordu. Kendrick hanın sahibi ve işletmecisiydi, buna şüphe yoktu. Robert da söz sahibiydi ve Kendrick'le aralarında belki bir akrabalık bağı vardı, fakat Pençe yine de emin olamıyordu. Robert ve Pasko kimi zaman -iki ayda bir- handan birkaç haftalığına ayrılır ve geri döndüklerinde bir süre buradan çıkmazlardı. Şimdi de bir başka yolculuğa çıkıyorlardı ve Pençe hana geri döndüğünde onlar çoktan gitmiş olurdu.

Pençe uzunca bir süre handaki ilişkileri kendi insanları açısından anlamaya çalışmıştı, fakat bunun bir faydası olmadığını anladı. Kendrick'in bir yerlerde, adı nadiren geçen bir oğlu vardı. Leo ve Martha'nın da evli olduklarını biliyordu, fakat çocukları yoktu. Lars ve Meggie de ara sıra birlikte olurlardı, lakin bazı dönemlerde birbirleriyle hiç konuşmazlardı. Herkes Pençe'yi Lela'nın erkeği olarak görse de Lela'nın bu konudaki düşünceleri hakkında henüz emin değildi. Handaki diğer hizmetkârların, ya hanın içinde ya da hana sebze getirmek için Kendrick'in açtığı yakınlardaki çiftliklerde kalan kişilerin ilişkilerini de çözmüştü, Fakat çoğunluk ona yabancı geliyordu; her ne kadar Kendrick'in yerindeki mutfak çalışanlarıyla arasında bir arkadaşlık kurduğunu hissetse de, kendini yalnız, ailesi ve kavminin geleneksel bağlarından yoksunmuş gibi görüyordu. Aklını bu düşüncelerden uzaklaştırdı. Kayıp geçmişine kafa yormak, onu yalnızca çaresizliğe sürüklüyordu Ve kendisine sunulan hayattan en iyi biçimde faydalanması gerektiğini biliyordu. Onlar yaklaştıkça

göl de büyüyordu, bir başka tepeyi daha aştıklarında Latagore şehrini gördü.

Öğle güneşi keskin bir kontrast yaratarak şehirde köşeler ve düz çizgiler, farklı biçimler ve hatlar karmaşasına neden oluyordu. Pençe'nin gözü bu karmaşayı tanımlamayı neredeyse reddediyordu, fakat sonra düzen belirmeye başladı. Kendrick'in yeri, bu zamana dek gördüğü en büyük insan yapımı yerdi, bu yüzden de şehrin büyüklüğü aklını başından aldı. Şehir kilometrelerce ötedeki bir körfezin kıyısına kurulduğundan, sahil şeridinin bir kıvamındaki dev bir el tarafından oraya yerleştirilmiş gibi görünüyordu.

Caleb Pençe'nin ağzının açık kaldığını gördü. "Ne görüyorsun?"

Pençe bu soruyu biliyordu. Robert sürekli bunu soruyordu. Tıpkı kendisine ders veren Marcus gibi. Bu izlenimleri ya da duygularıyla ilgili bir soru değil, gördüğü şeylerin ayrıntılarıyla ilgili bir soruydu, ya da Robert'ın deyimiyle gerçeklerle ilgili.

Pençe hemen çözümleme yapmaya koyuldu. "Şehrin etrafı bir duvarla çevrili ve bu duvar suyun içine doğru uzanıyor... Yüz metre kadar diye tahmin ediyorum." Gözlerini kıstı. "Şehrin ortasında kilometrelerce ötenin bile görülebileceği kadar yüksek, büyük bir yapı var. İsmi nedir bilmiyorum." "Ona hisar denir. Bir vakitler bu göl kıyısını korumak için kurulmuş bir kaleydi. Şehir onun etrafında gelişti."

" Suda beş büyük... şey var." "Rıhtım."

Pençe bir süre etrafı gözledikten sonra gölün büyüklüğünü fark etti. Bu kesinlikle bir göl değildi. Bu bir deniz olmalıydı.

Caleb'ın sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. "Başka?"

Pençe, neredeyse doğaüstü olan görüş yeteneğiyle tüm ayrıntıları saymaya başladı. Yabancı bir şey gördüğünde onu tarif etmek için çaba sarf ediyor, Caleb ona gereken kelimeyi söyleyince de anlatmaya devam ediyordu. Şehrin olduğu ovaya doğru inerlerken,

Pençe görüş açısını kaybettiği için hafızasında kalanlara başvurmak zorunda kaldı. Şehrin görüntüsünü kesen koruya geldiklerinde Caleb, "iyiydin. Bazı şeyleri gözden kaçırdın, fakat dikkat etme işinde yenisin," dedi.

"Neye dikkat ediyorum?" diye sordu Pençe.

Caleb gülümsedi -ki bu nadiren olurdu- ve "Elbette her şeye. Her şeye dikkat edeceksin," dedi.

"Neden?"

Pençe sorusunun yanıtını beklerken koruyu ve bir çayırı geçtiler. Sonunda Caleb, "Avlandığın zaman neye dikkat edersin?" dedi.

"Her şeye," diye yanıtladı Pençe. "Rüzgârın yönüne, havadaki kokuya, ormanın sesine, iz bırakan her şeye."

Caleb kafasını salladı. "Daima avdaymışsın gibi düşün."

"Daima mı?"

"Daima."

"Neden?"

"Çünkü bu sayede hayatta kalırsın," dedi Caleb,

Bir saat daha sessizce ilerlediler ve sonunda bir dörtyol ağzı ve han gördüler. Gün ortasını bir saat kadar geçmişti ve Caleb, "Atları burada dinlendirip yemek yiyeceğiz. Akşam yemeğine şehre varmış oluruz," dedi.

Pençe buna karşı çıkacak değildi. İki günü yolda geçirmişlerdi ve arabanın altında uyumak ne kadar sıkıntılı olsa da, sıcak bir yemek yiyebilmek iyi gelirdi.

Han, Latagore'a gündüz vakti varamayacak kadar geç kalanların ve Caleb'la Pençe gibi öğle yemeği için uğrayanların geldiği ufak bir

yerdi. Kapının üzerindeki levhada, bir elinde dirgen, diğerindeyse bira kupası olan bir adamın resmi vardı. Tabeladaki boya solmuştu, fakat Pençe, adamın yüzündeki ifadenin katıksız bir saadet olduğunu görebiliyordu.

Araba dururken, "Burası neresi?" diye sessizce sordu Caleb'a.

"Mutlu Çiftçi Hanı."

Arabanın sesini duyan bir delikanlı arkadan çıkıp geldi ve Caleb iki atla nasıl ilgilenmesini istediğini anlatırken söylenenleri dinledi. Araba boş olduğundan atlar hâlâ iyi durumdaydı ve ihtiyaç duydukları tek şey suyla samandı. Arabayı doldurduğunda tepenin üzerinden yapacakları uzun yolculuğun ardından daha fazla dinlenmeye ve tahıla ihtiyaç duyacaklardı.

Caleb, Pençe'yi hana soktu ve köşedeki boş bir masaya geçtiler. Geniş kenarlı siyah şapkasını çıkarıp, masada rahat oturabilmek için kılıcını düzeltti ve Pençe'ye karşısına oturmasını işaret etti. Uysal görünümlü ona yaşlı bir kadın yaklaşarak onlara ne arzu ettiklerini sordu. Caleb her ikisi için de yemek ve bira siparişi verdi, sonra da arkasına yaslanarak diğer müşterileri izlemeye koyuldu. Ortak salon sessizdi; onlardan başka dört adam daha öğle yemeğini yiyordu. Bunlardan, üzerlerinde sağlam ve güzel görünümlü seyahat kıyafetleri olan ikisi bir tür tüccardı. Diğer ikili başka bir masada oturuyor ve kafa kafaya vermiş sessizce konuşuyorlardı. Bunlar da bir tür savaşçıya benziyorlardı. İkisi de basit kıyafetler giymişti -tunik, pantolon ve üst ceketi- fakat Pençe'nin gördüğü kadarıyla herhangi bir mücevherleri yoktu. Ancak çizme ve silahlarına özel ihtimam göstermişlerdi ki, Pençe bunu, yürümeye ve dövüşmeye fazla zaman ayırıyor olmalarına yordu.

Pençe ve Caleb getirilen yemekleri sessizce yedi. Yemek Kendrick'in yerinde sunulanlar kadar iyi değildi, fakat karınları doymuştu ve genç adama göre bira oldukça iyiydi.

Yemekleri bitmeden, Pençe dört adamın kalkıp salondan çıktıklarını gördü. Onlar gittikten sonra, "Sence onlar kim?" dedi Caleb.

"Latagore'a giden iki tüccar, yanlarında da iki korumaları var."

"Güzel tahmin. Fakat bana kalırsa bundan daha ötesi var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Korumaların patronlarının yakınında, onların yaptığı gibi ayrı bir masada yemek yemeleri alışılmadık bir durum değildir, ama o ikisi patronlarının duymasını istemedikleri bir konuda konuşuyor gibiydiler. Tüm yemek boyu konuştular."

Pençe omuzlarını silkti. "Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bildiğimden emin değilim," dedi. "Hiçbir anlamı yok, sadece korumalar için 'her zamanki iş' değildi. İçlerinden biri yemeğine bile dokunmadı." İki korumanın oturduğu masayı işaret ettiğinde Pençe tabaklardan birine sahiden de dokunulmamış olduğunu gördü.

Pençe, Kendrick'in yerinde geçirdiği sene boyunca, koruma ve tüccarların önlerindeki her şeyi bu onların son yemeği olabilirmiş gibi yediklerini görebilecek kadar çok insana hizmet etmişti.

"Pekâlâ Caleb. Sence bu ne anlama geliyor?"

"Ne hanın arkasındaki ahır avlusunda ne de binanın herhangi bir yanında araba vardı, fakat bizim arabayı almaya gelen çocuk dört atla ilgileniyordu."

Pençe gezgin tüccarlarla ilgili gördüğü ve bildiği şeyleri düşündü. "Yani o iki tüccar Latagore'dan mal mı alacak?"

"Ya da başka bir yere nakil için düzenleme yapacaklar, fakat şehirde bir şey sattıkları yok." "Yani üzerlerinde altın var."

"Belki. Fakat tuttukları paralı korumalar da bu kadarını tahmin ediyordur." Pençe hızla yemeğini bitirmeye çalıştı. "Ne yapıyorsun?"

dedi Caleb.

"Hemen arkalarından gidip onlara yardım edeceğiz, değil mi?"

"Hayır," dedi Caleb. "Yolda, bir başkasının sıkıntısına gönüllü olarak atlamana gerek kalmayacak kadar çok sorunla karşılaşacaksın."

"Fakat o iki koruma bu adamları kesinlikle öldürecek," dedi Pençe içkisini bitirip ayağa kalkarken.

"Bu pis cinayeti önleyebiliriz."

Caleb kafasını salladı. "Büyük olasılıkla tüccarların altınlarını ve atlarını alıp Latagore'a yayan gönderirler. Onlar şehre vardıklarındaysa, korumalar çoktan uzak kıyılara yelken açmış, Yüksek Eller ya da Kıyı Kolcusu'na doğru yola koyulmuş olurlar."

"Ya da boğazlarını kesiverip Latagore'da kalırlar. Gergin olan koruma korkup hızlı hareket edebilir."

Caleb ayağa kalktı ve onlara hizmet eden kadına işaret etti. "Çocuğa söyle arabamızı hazırlasın." Pençe'ye dönüp, "Onlara yetişebilmek için atları iyice kamçılamamız gerekecek," dedi. "Pek sayılmaz," dedi Pençe. "Korumalar hızlı at süren tiplere benzemiyordu. Saldırıya geçene kadar tüccarları kandırmaya çalışacaklardır. Sen daha önce bu yolda yolculuk yaptın. Bir cinayet işlemek için en uygun yer sence neresidir?"

"Buradan on kilometre uzakta, yolun bitişiğinde kuytu bir koyak var. Birine saldıracak olsam orada saldırırdım, çünkü cesetleri koyağa taşıyıp kimse fark etmeden yola dönmek kolay olurdu. Birinin o cesetlere denk gelmesi aylar bile sürebilir."

"Öyleyse acele edelim. Yolda üç kilometre belki de daha fazla bile ilerlemiş olabilirler," dedi Pençe. Caleb bir an Pençe'yi tuhaf tuhaf süzdükten sonra, "Gidelim," dedi.

Arabanın arkadan getirilmesi birkaç dakika sürdü. Onlar dinlenirken çocuk atları kaşağılamıştı ve bu fazladan işi yaptığı için Caleb ona bir bakır para verdi.

Caleb atları hızlı ilerleyecekleri şekilde ayarladığı için normal hızlarını artıran atlar, şikayet eder gibi homurdanmaya başladı. "Şayet haklıysan tüccar ve korumaları koyağa ulaştıklarında yakalarız." Caleb, Pençe'nin yüzünde bir kararlılık olduğunu görebiliyordu. "Olaylara müdahale etme konusunda neden bu kadar heveslisin genç dostum?"

Pençe'nin ifadesi birden karardı. "Cinayeti onaylamıyorum."

Caleb başını salladı. "Eğer kahramanı oynayacaksan kılıcını kuşanıp gitmen gerek."

Pençe kafasıyla onayladı. Dönüp arabanın arka koltuğundan bir kılıç ve ufak bıçak aldı. Bu ana kadar onları kuşanmak için bir sebep görmemişti.

Caleb atları kamçılamaya devam etti ve birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Korumalar nasıl kuşanmışlardı?" dedi.

Pençe hiç tereddüt etmeden yanıt verdi. "Uzun boylu, sakin olanın sağ yanında uzun bir kılıç vardı ve kendisi de solaktı. Sol yanında da uzun bir bıçak vardı. Sağ çizmesinin içinde de bir atış bıçağının kabzasını gördüm.

"Gergin olanın sol yanında kısa bir kılıç, kemerinin sağındaysa iki bıçak vardı. Kolsuz siyah ceketinin içinde bir sürü bıçak, kenarlıklı şapkasının bandında, siyah karga tüyünün olduğu yanda da başka bir ufak bıçak gördüm."

Caleb kahkaha attı ki bu, gülümsemesinden bile daha nadir görülen bir durumdu. "Son söylediğini fark etmemişim."

"Şapkasına tuhaf bir şekil veriyordu."

"Kendrick'teki derslerini iyi öğrenmişsin. Kaçırdığın tek nokta gergin görünen adamın kemerinin tokasının arkasındaki bıçaktı. Ben de bunu ayağa dikkatlice kalkıp bir yerlerini kesmemek için başparmağını bir anlığına tokanın arkasına koyduğunda fark ettim. " "Bıçak konulacak yer değil anlaşılan."

Caleb, "Doğru yapılırsa iyi yerdir aslında. Fakat kötü yerleştirilirse..." derken omuzlarını silkti. Güneş gökyüzünde yer değiştirirken onlar da iyi bir hızla ilerliyorlardı. Tepeyi aştıklarında, "Orası," dedi Caleb. Pençe yolun ileride sol tarafta yükselip, sağda alçaldığını görüyordu. Şimdi şehir tam anlamıyla kendini göstermekteydi. İşler planladıkları gibi gitmiş olsaydı, gece olmadan oraya varabilirlerdi. Yolun en uzak ucunda Pençe bir şeylerin kımıldandığını gördü. "Dört atlı." Caleb dizginleri şaklatarak atları biraz daha hızlandırdı. "Koyağa tahmin ettiğimden daha evvel ulaşacaklar!"

Araba iyice hızlandığında, sert dingiller her sarsıntıyı tekerleklerden onun sırtına kadar ilettiği için Pençe oturduğu yere iki eliyle sıkıca tutundu. Bu araç, ağır yükleri taşımak için yapılmıştı, üzerindekilere rahat bir yolculuk sağlamak için değil.

Yoldan aşağı uçarak giden arabanın sesinin atlıları uyarmış olması gerekirdi, fakat Pençe ve Caleb onlara yaklaştıkça dört adamın birbirlerine meydan okur gibi durduklarını ve iki tüccarın korumalarla kavga ettiğini gördüler. Pençe'nin 'gergin' dediği koruma kılıcını çekerken, arkadaşı yaklaşan arabayı fark etti. O haykırınca diğeri de neler olup bittiğini görmek için döndü.

İki tüccar atlarını döndürüp oradan uzaklaşmaya kalktı, fakat bu hareket gergin korumanın kılıcını çekip en yakındaki tüccarı sol omzundan yaralamasına sebep oldu. Adam acıyla bağırarak atından düştü.

Caleb artık dörtnala ilerlemekte olan atları, birbirlerine iyice yaklaşan üçlünün soluna doğru çevirdi. Yere düşen tüccar, tıpkı bir yengeç gibi, güçlükle geri geri giderek iki korumadan uzaklaşmaya

çalışıyordu. Diğer tüccarsa yoldan aşağı vurmuş, atın üzerinden uçacakmış gibi kollarını çırparak ilerliyordu.

Pençe ayağa kalktı ve araba dörtlünün yanından hızla geçerken kendini aşağı attı, gergin biniciyi atından düşürerek adamın kılıcının elinden fırlamasına sebep oldu. Caleb araba yavaşlarken takla atmamasını sağlamaya çalışıyordu. Diğer koruma durumun hemen farkına vararak kendi atına bindi ve geldikleri yoldan hızla geri gitti.

Pençe'nin üzerine atladığı gergin korumanın nefesi kesildi ve adam inleyip debelenmeye başladı.

Pençe elinde kılıcıyla ayağa kalktı ve korumanın ayağa kalkmasını bekledi.

Ancak adam karnını tutmuş, yerden kalkamıyordu. Parmaklarının arasından kan fışkırırken Pençe'ye baktı. "Gördün mü, ne yaptın bana? Beni öldürdün!"

Pençe adamın yanına gidip çömeldiğinde dahi kılıcını elinden bırakmadı. "Kemerinin arkasındaki bıçak mı?" dedi.

"Kahrolası şey hiçbir işe yaramadı," dedi yaralı adam. "Şimdi deşilmiş domuz gibi her yanım kanıyor."

Caleb arabayı çevirmiş ve Pençe'yle iki adamın beklediği noktaya getirmişti. Pençe yaralı adamın ellerini bir kenara çekip kemerini çözdü. Kabzasına 't' harfi işlenmiş birkaç sanı imlik keskin, çelikten bıçağı çekti. Bıçak, kemerin içinden çıkıp elin ortasındaki iki parmağın arasına oturacak ve kabzası da avuç içine denk gelecek şekilde tasarlanmıştı. Tehlikeli bir yaralama silahı olabilirdi.

Caleb, "Yaralandın mı?" diye sordu tüccara.

Adam elini kanayan omzuna koyup, "Ölmem herhalde," dedi. Kelleşen kafasının arkasını çevreleyen bir tutam gri saçı olan tıknaz bir adamdı. Gözleri koyu renkti ve çenesinde ufacık bir sakal vardı.

Caleb arabadan inip Pençe'nin yanına geldi. Yerdeki korumaya, bıçağına ve yarasına bakarak, "Yaşayacaksın. Minik bıçak o kadar da derin kesmemiş," dedi.

Caleb Pençe'nin elinden aldığı küçük bıçakla korumanın gömleğinden bir parça kesti. "Bunu iki elinle sıkıca yaranın üzerine bastır." Sonra Pençe'ye dönüp, "Adamı arabanın arkasına taşımama yardım et," dedi.

Yaralı hırsız bozuntusunu aralarına alarak arabaya yerleştirdiler. Ardından Caleb tüccarın omzuna bakıp, "iyileşeceksin," dedi.

"Neden yardım ediyorsunuz?" dedi adam. "Yani, beni kurtardığınız için teşekkür ederim, fakat neden?" Caleb, arabanın arkasındaki yaralı adamın yanına oturmuş olan Pençe'yi kafasıyla işaret etti. "Şuradaki genç dostum, korkarım ki içinde bir tutam ahlak barındırıyor. Görünüşe bakılırsa cinayete karşı." "Eh, ikiniz de geldiğiniz için tanrılara şükürler olsun." "Latagore'a gidelim," dedi.

Caleb. "Sen önde benimle gel."

"Ben Olaskolu tüccar Dustin Webanks. Ortağımla birlikte kereste almak için Latagore'a gidiyordum." "Kiraladığınız şu ikisi de üzerinizdeki altını çalmaya kalkıştı."

"Aptalca, ama evet. Üzerimizde altın yok ki! Opardum'daki Kraliyet Veznedarlığı'ndan onlar adına alım yapabilmemiz için ödeme mektupları taşıyoruz."

"Yani Dük'ün temsilcileri misiniz?"

Tüccar ihtiyatla arabaya binerken, "Evet," dedi. "Dük Kaspar yeni bir avcı kulübesi inşa ediyor ve birkaç yerde gördüğü ahşap oymalardan istiyor. Bu oymalar için özel bir tür ahşap gerekli, o da Latagore'daki ormanlardan toplanıyor. O yüzden bu yolculuğa çıktık."

Caleb bunları hiç umursamıyormuş gibi omuzlarını silkti. "Arkadaşın senin için şehir muhafızını yollar herhalde."

"Herhalde," dedi Dustin.

"Öyleyse onlar da şehre kadar bize eşlik eder tüccar dostum."

Her biri sessizleşerek birkaç dakika önce yaşanan olayları düşünmeye başladı. Pençe tutukluya baktı; adam planı kötü gittiği için kara kara düşünüyor ve tüccarı neden soymaya kalktığını merak ediyor gibiydi. Sonrasında Pençe bir yabancıya yardım etmek için neden bu kadar aceleci davrandığını düşünmenin, kendisi için daha faydalı olacağına karar verdi.

-6-
LATAGORE

Pençe bakakalmıştı.

Şehre yaklaşıp, gece yarısı olmadan bir saat önce batı kapılarından birine ulaşana dek sessiz kalmıştı. Latagore'un büyüklüğü onu şaşkına çeviriyordu, fakat şehrin dış sınırlarına vardıklarında tam anlamıyla taş kesildi.

Deneyimleri, birbirlerine böylesine yakın yaşayan bu kadar çok insanı bir arada görmeye hazırlamamıştı onu. O hengame ve gürültü ilk başta aklını başından alacak gibi oldu, fakat hem bu görüntüyü hem de sesleri ağır ağır sindirmeye başladı.

Seyyar satıcılar şehir kapılarının yakınlarında dolanıyor, seslerinin ulaşabildiği herkese türlü türlü mal satmaya çalışıyorlardı. Bunların arasında biblolar, uğur simgeleri ve Pençe'nin ne işe yaradığını bilmediği başka parçalar da vardı. Hırpani dilenciler insanlara yaklaşıyor, yardım edenlere dua, görmezden gelenlereyse lanetler okuyordu.

Caleb ağzı açık kalan Pençe'ye dönerek, "Bir kuş girip içinde yuva yapmadan ağzını kapasan iyi edersin," dedi.

"Ne kadar çok insan var," dedi Pençe.

Dustin Webanks omzunun üzerinden ona baktı. "Daha önce şehre gelmedin mi?" "Hayır efendim."

Araba şiddetle hopladığında acıyla homurdanan, ancak bunun dışında can sıkıcı sessizlikte memnun bir şekilde yolculuk yapan tutsak, "Bu daha hiçbir şey, evlat" dedi. "Opardum ya da Kalesh'kaar'a gidersen, bir şeyler görmüş sayabilirsin kendini. Latagore'a şehir demeye bin şahit ister.

Burası daha ziyade büyük boy bir kasaba gibi."

Caleb homurdandı. "Bir muhafızı ve bol bol darağacı olacak kadar büyük bir şehir." Pençe'ye dönüp, "Şehre girerken bu kapıyı kullanmak daha iyidir. Yerlilerin çoğu buradan geçiyor, çünkü diğer kapıları gezginler ve kervanlar kullanıyor. Bu yüzden de oralardan geçmek vakit alıyor.

Adının Yerliler Kapısı olmasının sebebi de bu," dedi.

"Kaç kapı var?" diye sordu Pençe köyünün etrafındaki tek kapılı basit kazıkları düşünerek. "Galiba burada yirmi... dört kapı var. Evet, yirmi dört kapı."

Gece karanlığı çöküp de kapılar kapanmadan şehre girmeyi bekleyen bir sıra dolusu insan vardı.

Önlerinde yalnızca iki araba ve bir grup atlı adam olduğundan kapıya varmaları uzun sürmedi.

"Hey, Roderick!" diye bağırdı Caleb, atların dizginlerini çekerken.

"Caleb!" diye bağırdı üstünde şehrin koyu yeşil üniforması olan bir asker. "Satın almak için mi, satmak için mi buradasın?"

"Satın alacağız," dedi Caleb. "Boş geldik." Asker içeri geçmesini işaret etti.

"Bir haydut bıraksak olur mu?" diye sordu Caleb.

Askerle yapılan hızlı bir konuşmanın sonucunda tutuklu götürüldü. Dustin Webanks de davacı olmak için yanlarından ayrılmadan önce, ertesi gün Koşan Uşak İzi'ne gelip kendisini bulmalarını, onlara bir ödül vereceğini söyledi.

Caleb arabayı, Kendrick'in yerinde kalan müşterilerin şehre indiklerinde gittikleri hana sürüyordu. Karanlık çökerken, sağında geniş bir ahır avlusu olan şen görünümlü bir binaya vardılar. Dışarıya asılmış tabelada, gözleri kapalı olarak havaya toplar atan bir adamın

resmi vardı. Hemen hemen Pençe'nin yaşlarında olan genç bir adam arabanın sesine dışarı çıktı.

"Hey, Caleb!" diye bağırdı arabayı kimin kullandığını görür görmez.

"Jacob!" diye yanıt verdi Caleb.

Genç adamın kum rengi saçları, çıkık kemikleri vardı ve uzun yollara gidebilecek gibi sağlam görünüyordu. Üzerine basit bir pamuklu mintan, deri pantolon ve ağır iş çizmeleri giymişti. Atları alırken, "Arkadaşın kim?" diye sordu.

"Pençe, bu Jacob."

Pençe kafasıyla selam verdi ve arabadan aşağı atladı.

"Babam seni gördüğüne sevinecek," dedi Jacob. "Tam senlik yeni av hikâyeleri var." "Ava gidecek vakit buldu mu ki?" diye sordu Caleb.

"Hayır, fakat yeni hikâyeleri var işte," diye yanıt verdi Jacob sırıtarak.

Caleb gülümsedi. "Hep öyledir zaten."

Arabayı Jacob'a bırakıp hana girdiler. Tombulca bir kadın Caleb'ı görür görmez gülümsedi. Uzun barın ardından hızla çıkarak kollarını adamın boynuna doladı. "Caleb, seni alçak! Arayı ne soğuttun! Geçen yazdan beri görünmüyorsun!" dedi.

Genelde sessiz duran avcı ne kadar rahatsız olduysa da bu boğucu kucaklaşmayı nezaketle karşıladı ve nihayetinde özgür kaldığında, "Merhaba Angelica," diyebildi. Hemen ardından yol arkadaşını işaret ederek, "Pençe bu yolculukta bana yardımcı oluyor," dedi.

Pençe aniden kendini mis kokulu, ağır bir kucaklaşmanın ortasında buldu.

"Kör Hokkabaz'a hoşgeldin Pençe." Sonra Caleb'a dönüp göz kırparak, "Ella mutfakta," dedi.

Caleb hiçbir şey söylemeden hafifçe gülümsedi. "İki ya da üç günlük oda istiyoruz."

"İstediğin olsun," dedi kadın. "Şimdi şöminenin başında güzelce bir masa bulun kendinize. Hava kararır kararmaz hamallarla yük arabacıları burayı doldurur, herkes kendi başının çaresine bakmak zorunda kalır."

Caleb köşede, şöminenin yakınlarında ufak bir masayı işaret etti, Pençe de oraya gidip oturdu. "Sırayla yıkanmaya gideriz," dedi Caleb. "Kadın haklı. Birkaç dakika sonra burada adım atacak yer kalmaz."

Angelica az sonra elinde iki büyük kupa birayla göründü. Caleb'a anahtarını verirken, "Merdivenlerin başındaki ilk oda. En iyisidir," dedi.

"Teşekkürler," dedi Caleb.

Pençe içtiği biranın sert ve lezzetli olduğunu düşündü.

"Dikkatli iç Pençe. Fark etmeden aklını başından alıverir." Sonra eğilerek, "Yudumlamayı ve gerçekte içtiğinden daha fazla içiyormuş gibi yapmayı öğren," diye devam etti. "Nasıl yapacağım bunu?"

Caleb göstermeye koyuldu. Bardağı aldı ve kana kana içiyor gibi göründü, fakat bakması için bardağı gösterdiğinde Pençe adamın biradan bir yudum alınmış olduğunu gördü. "Yanında kaba birileri varsa içtiğinin bir kısmını yere dökebilir ya da çenenden aşağı akıtabilirsin. Çevrende kaliteli insanlar varsa hizmetkârdan ara sıra senin için yeni bir kadeh getirmesini istersin. Hizmetkâr dışında kimse yarısı dolu bir bardağı geri gönderdiğini fark etmez, zaten o da kimseye bir şey demez. Büyük olasılıkla kilere gidene kadar içkiyi kendi içer." "Neden?" "Neden içer diye mi soruyorsun?"

Pençe sırıtarak kafasını salladı. "Hayır, orasını anladım. Neden gerçekte içtiğimden daha fazlasını içiyor gibi görünmek isteyeyim?" "Bunu bir alışkanlık haline getir. Çok içen adamlar genelde,

olduklarından daha ahmaktır. Ve kimi zaman ahmak gibi görünmek daha akıllıcadır." Caleb ayağa kalktı. "Gidip temizleneceğim."

Pençe kafasını sallayarak arkasına yaslandı. Caleb, Pençe'nin mutfağa çıktığını düşündüğü barın yanındaki kapıdan çıkıp gitti. Halkının çoğu gibi Pençe de en soğuk aylarda dağlardaki nehir ve göllerde yıkanmıştı. Köyündeki ter odasında, güzelce şekil verilmiş sopalarla günün kirini üzerlerinden sıyıran, sonra da buharı tütsün diye taşların yanında bekletilen bir kova dolusu ılık suyla yıkanan erkek ve kadınlarla oturarak tenini temizlemişti. Sabun ve çoğunlukla soğuk olan su kullanmak Pençe'ye tuhaf bir gelenek gibi gelse de, bunu bir alışkanlık haline getirmeyi başarmıştı. Asilzadeler de dahil olmak üzere çoğu insanın elleri ve yüzlerini öylesine yıkadığını, fakat Kendrick'in yerindekilerin yıkanıp temizlenmeye oldukça fazla vakit ayırdıklarını fark ediyordu. Lela'ya bu durumu sorduğunda, kız kendisi geldiğinde de böyle bir alışkanlığın olduğunu ve bunu çok da önemsemediğini söylemişti.

Pençe Lela'yı düşünürken karnı ağrıyordu. Yolculuğun verdiği heyecana rağmen onu özlemişti. Ondan önce hiçbir kadınla ilişkisi olmamıştı. Halkının geleneklerine göre, düğün gecesine kadar hiçbir kadın ona dokunamazdı. Erkekliğe ya da kadınlığa eriştikleri sene kendilerine bir eş seçilmemiş olanlar için her zaman geçerli olmasa da, yine de çoğu Orosinili bu geleneği uygulardı. Pençe'nin aklı sıklıkla Mavi Kanatlı Çamurcun Gözü ve köyünün diğer kızlarına kayıyordu. Onların, sevişirken gülen, eğlenceli olduğu kadar ateşli de görünen Lela gibi neşelenip neşelenmeyeceklerini merak ediyordu. Köyünü ve birlikte büyüdüğü kızları aklından çıkarmaya çalıştı, çünkü bu konu üzerinde düşünmek ona hâlâ acı veriyordu. Robert ona düşüncelerini şimdiye ya da yakın geleceğe odaklamayı öğretmişti. Onun da dediği gibi geçmişe takılıp kalmak, pişmanlıkla yaşamak olurdu.

Bir alışkanlık haline getirdiği üzere Pençe çevresini incelemeye başladı. Odada bir düzine kadar masa vardı, yani belki elli kadar konuk rahatça buraya sığabilirdi; hatta barda durmak sorun olmazsa

daha fazlası bile sığabilirdi. Pençe binanın dışını anımsayarak Kendrick'in yeriyle kıyasladı ve yukarıda altı ya da sekiz kadar oda olabileceği kanaatine vardı. Bölgedeki pek çok handa olduğu gibi, kimi konuklar ortak salonda, birkaç bakır para karşılığı masaların altında uyuyordu. Yer pek rahat değilmiş gibi görünse de, üzerine kalın bir pelerin serildiğinde açıkta uyumaktan kesinlikle çok daha iyi olurdu. Şöminedeki korumalı ateş, gece boyu sıcaklık verirdi ve uyanır uyanmaz da yenilecek sıcak bir yemek hazır bulunurdu.

Bir süre sessizce düşünen Pençe ön kapının açıldığını ve içeri yarım düzine iriyarı adamın girdiğini gördü. Hepsinin de üzerinde kirli, evde dokunmuş kıyafetler vardı. Pençe, ağır çizmeleri -çoğunun parmak ucu iki kat güçlendirilmişti- ve dev vücut yapılarına bakarak, adamların ticaret arabalarını boşaltıp şehir içindeki dükkân ve depolara küfeler taşıyan hamallar olduğunu düşündü. Hepsi hızla bara doğru yürüdü ve içlerinden biri, "Angelica! Ella! Birileri gelsin! Susuzluktan öldük!" diye bağırdı.

Birkaç adam gülüştü, fakat sonrasında Angelica mutfak kapısından görünene kadar sessizce beklediler. Kadın, hamalların hepsine isimleriyle selam verdi ve ne istediklerini sormadan içkilerini uzattı. Belli ki, bunlar sık sık gelen müşterilerdi.

Sonraki birkaç dakika içinde, hepsi az evvelkiler gibi hamal, sürücü ya da yük arabacısı türünden işçiler olan başka bir grup daha hana geldi.

Caleb dönmüştü. Masaya oturup, "Neler öğrendin?" diye sordu Pençe'ye.

Pençe arkadaşına baktı. Bir an soruyu anlamamıştı, çünkü bir süredir tek başına oturuyordu, fakat hemen ardından Caleb'ın, gözlemlerinden ne çıkardığını sorduğunu anladı. Hanın boyutuyla ilgili tahminini dile getirirken, "Arkadaki ahır avlusu geniş olmalı, çünkü bizim arabayı rahatlıkla aldı ve odalardan yalnızca birini kullanıyoruz. Sanırım bir düzine, belki de daha fazla atı alacaktır," diye ekledi.

"Daha fazlasını alır," dedi Caleb güzel bir kız mutfaktan gelip bir tepsi yemeği masalarına bırakırken. "Pençe, bu Ella."

Pençe, kamış gibi incecik olan kıza baktığında Angelica'yla benzerliğini hemen fark etti. Pençe'den belki birkaç yaş büyüktü; soluk teniyle gül pembesi yanaklarının öne çıkardığı mavi gözleri ve oldukça koyu renk saçları vardı. Üzerine mavi ketenden sade bir elbise giymiş ve beyaz bir önlük takmıştı, fakat belindeki kuşak, orantılı, hoş bir vücudu ve ince görünmesine rağmen geniş kıvrımları olduğunu gösteriyordu. "Merhaba," dedi Pençe.

Kız gülümsediğinde, Pençe onun ne kadar güzel olduğunu fark etti. Tepsiyi bırakırken Caleb'a açıkça görülebilen bir sıcaklıkla baktı ve "Bir şeye ihtiyacınız olursa gelirim," dedi.

Kız hızla mutfağa giderken hana yeni işçiler girdi. Hamallardan biri, "Ella!" diye bağırdı. Kız bir an durdu, yüzü gölgelenmişti. "Merhaba Forney," dedi ve başka bir şey söylemeden hızla mutfağa girdi.

Pençe yeni gelen adama baktı. Aşağı yukarı Caleb'ın yaşlarında, genç biriydi; kuvvetli bir yapısı ve kalın, siyah saçları vardı. Üzerindeki kıyafetler kabaydı, fakat diğerlerine nazaran daha temizdi.

Arkadaşlarıyla beraber bara doğru ilerledi.

Jacob mutfaktan bara gelerek hanın gediklilerinden birkaçına selam verdi ve ikilinin masasına yaklaştı. Caleb onun için bir sandalye çekince genç adam oturdu. "Atlarınız beslendi ve dinleniyor. Doru kısrak sol ön toynağı üzerine dikkatli basıyordu, ben de bir baktım. Küçük bir taş çıktı. İltihap oluşabilir."

Pençe her gece ve öğlenleri dinlendikleri sırada atların toynaklarına bakardı, bu yüzden yolculuğun son ayağında hayvanın toynağına taş girmiş olmalıydı.

Jacob konuşmayı sürdürdü. "Ben göz kulak olurum." Eğilip daha kısık sesle konuşmaya başladı. Şeytani bir gülümsemeyle, "Forney, Ella'yla konuştuğunu gördü mü?" dedi. Caleb bu söylenenden hoşlanmışa benzemiyordu. Jacob, Pençe'ye döndü. "Kız kardeşim bu arkadaşımızda karar kıldı ama şu Forney onunla evlenmekte ısrarlı."

Bu insanların evlilik gelenekleriyle ilgili olarak Pençe'nin kafası hâlâ karışıktı, fakat şehirliler arasında -tıpkı Orosinili olmayan herkes için düşündüğü üzere- bu durumun evindeki gibi resmi olmadığını sezmeye başlamıştı. Tam olarak ne söyleyeceğini bilemeyen Pençe sesini çıkarmadı. Caleb, Forney'ye baktıktan sonra Jacob'a dönüp, "Kardeşine ondan hoşlandığımı söyledim, ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, evliliğe çok uzağım," dedi. Hemen ardından uzaklara doğru bakarak, "Tabii şayet bir gün evlenebilirsem," deyip hafifçe gülümsedi. "Hem, doğru anlıyorsam, Latagore'a ayağımı basmamış olsam bile Forney'nin bir şansı yoktu."

Jacob güldü. "Nedendir bilinmez, Ella'nın kötü tarafına herkesten fazla o denk geliyor. Ama hepsi bu işin bir parçası, değil mi? İnsan sahip olamadığı şeyi istiyor işte."

Pençe şaşırmış gibi göründü. Jacob bunu fark edince, "Ella, Caleb'ı istiyor, ama ona sahip olamıyor, Forney de Ella'yı istiyor, ama ona sahip olamıyor. Aynı şey, anladın mı?" dedi.

Pençe tam olarak anlamamıştı, fakat anlamış gibi kafasını salladı. Bir süre sonra, "O kim?" dedi. "Forney mi?" dedi Jacob omuzlarını silkerek. "İyi biridir de, özel bir tarafı yoktur." Caleb tek kaşını kaldırıp Jacob'a alaycı bir şekilde hafifçe gülümsedi.

"Pekâlâ, babası bölgedeki en zengin nakliyeci olur."

Pençe, Kendrick'in yerine gelenler dışında zengin insanlar hakkında pek bir şey bilmezdi.

"Diğerlerine benzer giyinmişti," dedi.

"Bu da babasının işi. İhtiyar, oğlunun mesleği en baştan öğrenmesini istiyor. Dediğim gibi, kötü biri değildir." Hemen ardından, "Tabii bizim gizemli gezginimizle kıyaslanamaz bile," diye ekledi ve Caleb'ın omzuna vurdu. "Ella neredeyse, kaç, on beş yaşından beri mi ne, onu tavlamaya çalışıyor."

"Bu dört yıl önceydi Jacob."

Jacob kafasını salladı. "Seni tanıdıkça fikrini değiştireceğini söyleyip durdum ona, ama kız kardeşler nasıl olur bilirsin."

"Pek bilmem," dedi Caleb. "Benim bir ağabeyim var, unuttun mu?"

Jacob'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi; yalnızca bir anlıktı, ama Pençe fark etmişti. Sonra sesini biraz olsun yumuşatmaya çalışarak, "Magnus unutulması zor biri," dedi Jacob. Sandalyesini ses çıkararak geri çekti ve ayağa kalktı. "Eh, ilgilenmem gereken başka işler var. Bir şeye ihtiyacınız olursa söyleyin yeter."

"Biz iyiyiz," dedi Caleb.

Pençe, Jacob'ın gitmesini bekledikten sonra Caleb'a, "Siz insanlarla ilgili anlamadığım öyle çok şey var ki!" dedi. "Siz insanlar derken?" dedi Caleb.

"Sen, Jacob ve Kendrick'in yerindekiler." İstediği şeyi anlatabilmek için mücadele veriyordu.

"Orosinili olmayanlar."

Caleb odaya bakındı. "Orosinili olduğunu sen de unutsan iyi olur; en azından yabancılar seni duyabilecek kadar yakınken." "Neden?"

"Birileri Orosini halkını ölü görmek için epey zahmete girdi Pençe. Sen tek başına o insanlar için bir tehdit oluşturmasan da, bütün bir milletin soykırımına şahit olmuş biri olduğun gerçeği seni olası bir... utanç kaynağı yapıyor." Sesini yükseltti. "Şimdi az önce söylediğine dönelim. Neyi anlamıyorsun?"

Pençe, Caleb'ın bakışlarıyla buluşmaya isteksizmiş gibi uzaklara baktı. Yeniden konuşmaya başladığında sesi kısık ve düzdü. "Bu takılmalar... galiba siz böyle ifade ediyorsunuz, şakalaşmalar, fakat şakayla anlatılanlar değil."

"Alay."

"Evet, aradığım kelime bu. Lela da bazen benimle böyle konuşuyor ve söylediklerinde ciddi olup olmadığını anlayamadığım anlar oluyor."

Caleb omuzlarını silkti. "Bu söylediğin sert genç erkekler arasında bir istisna yapmaz Pençe." "Belki, sen benden daha büyük olduğundan düşündüm ki... "

Caleb nadir duyulan kahkahalarından biriyle onun sözünü kesti. "Sana yardımcı olamam genç dostum." Ona doğru eğilip bira bardağının içine baktı. "Belki bir gün ailemin geri kalanıyla tanışır, nerede büyüdüğümü görürsün. Fakat görmesen bile bil ki, hiç de sıradan bir şekilde yetiştirilmedim." Yüzüne bakıp gülümsedi. "Kör bir adam görenlerin arasında nasıl yetişirse ben de öyle büyüdüm."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir gün bunu da açıklarım, fakat mutlu bir çocuk olmadığımı söylemem yeterli olur. Annemler hayal bile edemeyeceğin derecede kabiliyetli, sıradışı insanlar, ancak mizacımdaki bir kusur olarak gördüğüm şeyi iyileştirebilecek güçleri yoktu."

Pençe arkasına yaslanırken yüzünde açıkça görülen şaşkın bir ifade vardı. "Ben sende hiçbir kusur göremiyorum Caleb. Tanıdığım en iyi avcı olduğunu düşünüyorum ki, benim halkım avcılık yeteneğiyle bilinir. Kılıcının da yayın kadar iyi olduğunu anlayabilecek kadar çok dövüş talimi yaptım Kendrick'le. Az konuşuyorsun, fakat düşüncelisin. Sabırlı birisin ve her şeyin derinine bakıyorsun. Eksik neyin olabilir ki?"

Caleb gülümsedi ve arkasına yaslandı. "İnsan sarrafı olmaya başladın, değil mi? Yeterli vakit olduğunda Robert insanda böyle bir etki bırakır. Onun kabiliyetlerinden biridir bu. Benim kusurum," dedi yavaşça, "büyü. Ağabeyim ailemdeki tek büyücü değil. Aslına bakılırsa bu yeteneğe sahip olmayan tek kişi benim. Büyüdüğüm adada bu sorunu bir tek ben yaşıyordum." Pençe, "Yani Robert da ağabeyin de büyücü mü?" diye sordu kısık sesle.

"Bunu bilmiyor muydun?"

"ikisini de böyle bir şey yaparken görmedim. Gerçi... " Durdu. "Ağabeyinin verdiği dersler daha çok zihni kullanmakla ilgili." İstediği şeyi anlatacak bir kavram arıyordu. "Robert'ın verdiği mantık derslerinden de tuhaf. Magnus bana bir şeyleri burada... " -kafasını işaret etti- "... yapmayı öğretti ki, ben böyle bir şeyin mümkün olabileceğini tahmin etmezdim. Fakat büyü kabiliyetim yok." "Bundan emin misin?" diye sordu Caleb bu durumu hafife alıyormuş gibi.

"Halkım arasında... şaman, büyü papazı denen pek az insan vardır. Tüm bebekler sınanır ve kabiliyeti olanlar biraz büyüdüklerinde samanlarla eğitim görmek için köylerinden ayrılır. Halkımda bir elin parmağını geçmeyecek kadar büyücü vardır ve onlar..." Birden bunalan Pençe, "Önemli değil. Hepsi de öldü," dedi. Gözlerinin yaşardığını hissederek kırpıştırdı. "Böyle hissetmeyeli epey olmuştu."

Caleb kafasını salladı. "Asla bu duygudan tam anlamıyla kurtulamazsın. Fakat hayatta başka şeyler olduğunu keşfedeceksin." Canlanmıştı. "Demek istediğim, doğumum ve yetiştirilişimin kusurlarını atlatmış olsam da asla iyi olamadığım tek konu kadınları anlamaktır. Tıpkı senin gibi dünyanın bu taraflarına geldiğimde ben de hiçbir bilgisi olmayan bir 'yabancı'ydım." Birasından bir yudum alıp, "Öte yandan, öğrenerek ilerlemek bazen hoş olabilir," dedi.

Pençe sırıttı. "Öyle. Lela..."

Caleb cümleyi onun için bitirdi. "Lela. Fıkır fıkır bir kız, o kadarını söyleyeyim." "Acaba nasıl..."

"Ne?"

Pençe düşüncelerini düzene koymaya çalıştı. İki genç adamın oturup bakıştığı, arka taraftan da hamalların yüksek sesli bir tartışmaya giriştiği uzun süren bir aradan sonra Pençe eğilip, "Orosini halkında eşler anne baba tarafından seçilir," dedi. "Benim annemle babam yok, Lela'nınkileri de bilmiyorum... "

Caleb araya girdi. "Evlenmeyi mi düşünüyorsun?"

Pençe durum bu şekilde ifade edildiği için bir an şaşkınlıkla bakakaldı, fakat en sonunda kafasını salladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Robert'la konuş," dedi Caleb yavaşça. Pençe kafasını salladı.

O sırada Caleb, "Fakat seni uyarmalıyım. Lela istese bile ki, isteyeceğini sanmıyorum, böyle bir şey olmaz," dedi.

"Ama beni seviyor!" dedi Pençe, sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki, iki hamal dönüp ona baktı.

Hamallar bir kahkaha atıp kaba bir şeyler söyledikten sonra kendi sohbetlerine geri döndüler. "Dediğim gibi, kadınlar konusunda uzman değilim Pençe. Fakat şunu bilmelisin ki, Lela'nın yatağını ısıtan ilk adam sen değilsin." "Bunu biliyordum," dedi Pençe.

Caleb onun söylediklerini düşünüyormuş gibi arkasına yaslandı. Bir süre sonra, "Bir kadınla erkeğin arasında geçenler onların bileceği iştir. Fakat sana şunu söyleyeyim. Lela'nın koynunda yatanları sen tanıyorsun," dedi.

Pençe bunu hesaba katmamış gibi gözlerini açtı. "Gibbs?" Caleb kafasını salladı. "Lars?" Caleb yine kafasını salladı.

"Fakat Lars Meggie'yle beraber," dedi Pençe.

"Bir ayrılıyorlar, bir birleşiyorlar. Meggie'yi kimse öyle mükemmel biri olarak görmez. Kimi özellikleri var, fakat fazlasıyla zor bir kadın olabiliyor." "Fakat bu doğru bir şey değil," dedi Pençe.

"Pençe, bu doğru ya da yanlış meselesi değil. Burada işler böyle yürür. Senin halkının arasında eşin seçiliyor ve tüm hayatını tek bir kadınla geçirebiliyorsun, fakat burada..." İç geçirdi. "İşler farklı." Pençe huzursuz olmuş gibi görünüyordu. "Benim de Lela'yla birlikte olduğumu bilmelisin," dedi Caleb. Pençe çok şaşkındı. "Sen!"

"Geçen Yazdönümü, Pasko ve Robert'ın seni buldukları gün ikimiz de çok bira içmiştik ve sonunda geceyi birlikte geçirdik. Bunu başka yakışıklı gezginlerle de yaptı."

Pençe tüm dünya üzerine yıkılıyormuş gibi görünüyordu. "O şey mi... neydi o kelime?" "Ne kelimesi?"

"Para için erkeklerle olan kadınlardan."

"Fahişe," diye yanıtladı Caleb. "Hayır genç dostum, fahişe değil. Fakat kendisi erkeklerden hoşlanan sağlıklı bir kız ve sırf zevk için birbirleriyle hiç tereddüt etmeden yatan insanların yaşadığı bir memleketten geliyor." Pençe karnında dev bir boşluk hissetti. "Bu doğru değil," diye mırıldandı.

Caleb, "Git elini yüzünü yıka," deyip mutfağa çıkan kapıyı işaret etti. "Yemek birazdan gelir. Unutma ki, çoğu konuda doğru veya yanlış o an nerede durduğuna göre değişir. Babamın halkı hayat arkadaşının senin için ailen tarafından seçilmesini... barbarca bulurlardı herhalde." Pençe'nin ifadesi iyice gölgelenirken Caleb, "Seni kırmak istemedim, fakat tüm bunların, çocukken öğretilenler yüzünden şimdi sana böyle göründüğünü göstermeye çalışıyorum," dedi. "Dünya bir çocuğun hayal edebileceğinden çok daha farklı. Şimdi git ve yıkan."

Pençe ayağa kalktı, barın yanından geçip mutfağa girdi. Burada gördükleri çok tanıdıktı. Angelica ve Ella iki adamın yanında

çalışıyorlardı. Benzerliğe bakılırsa biri Jacob'ın babasıydı, diğeri de açıkça görüldüğü üzere aşçıydı. Pençe bir kovayla sabun buldu ve yüzünü yıkadı. Kafasını kaldırdığında, Ella'nın onu süzdüğünü gördü.

Ufak bir tebessüm etti ve kovanın yanına asılı bir beze ellerini sildi. Kız Caleb'ı seviyor olmasına karşın, rahatsız edici bir biçimde Pençe'ye bakıyordu. Mutfaktan çıkıp Caleb'ın beklediği yere döndü. Oturup arkadaşı bildiği adama baktı; ancak o Pençe'nin sevdiği kadınla birlikte olmuştu!

Şimdi nasıl hissetmesi gerekiyordu?

Nihayet, Pençe uzunca iç geçirdi ve "Kadınları asla anlayamayacağım," dedi.

Caleb gülüp, "Aramıza hoşgeldin dostum," dedi.

Caleb ertesi gün erkenden şehirde dolanmaya başladı. Yılda beş ya da altı defa Kendrick buğday unu, pirinç, şeker, bal ve mevsimlik yiyecekler de dahil olmak üzere belirli ürünleri buraya gönderirdi. Fakat yılda iki defa özel bir liste hazırlanır ve bu belli şeyleri almak için de şehre biri yollanırdı. Çoğunlukla bu kişi Kendrick olurdu, fakat bu kez gitmek için Caleb seçilmişti. Üçüncü dükkân da gezildikten sonra Pençe bunun sebebini anlamaya başladı. Caleb pazarlık konusunda ustaydı. Bir tüccarın ne zaman daha düşük bir fiyatı kabul edebileceğini ya da ne zaman sınırına geldiğini hissedebiliyordu. Bir sonraki dükkâna doğru yürürlerken, "Nasıl anlıyorsun?" diye sordu Pençe.

"Neyi nasıl anlıyorum?"

"Pazarlık yapmayı ne zaman bırakman gerektiğini?"

Bir grup haşarı çocuk sokaktan aşağı, onlara doğru koşuyordu, peşlerinde de kızgın bir tüccar vardı; Caleb onları görünce kenara kaçtı. "Kollaman gereken şeyler vardır. Kumar oynarken ya da bir insanın yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışırken olduğu gibi." "Nasıl şeyler?"

"Pek çok şey var, fakat önce en belirgin olanlardan başlayalım. İfade. Bu sabahki baharat tüccarı örneğin, bir müşteri çıktığını görünce sevindi. Geldiğimizde yüzünden hakiki bir neşe okunuyordu." "Nasıl anladın?"

"Bir dükkâna girdiğinde adamın yüzüne bak. Çoğu tüccar kimin geldiğini anlamak için bir an duraksar. İşte o sırada gerçeği görürsün. Öğrenmesi biraz vakit alır, fakat müşteri gördüğünde hakikaten sevinen bir adam ile seviniyormuş gibi görünen biri arasındaki farkı sen de anlarsın.

İlkinin sana bir şeyler satması gerekir, fakat ikincisi satsa da olur satmasa da.

"Sahte bir gülümsemenin, bir esenlik dileğinin ya da bir fiyatın çok düşük ya da çok yüksek olduğunun dile getirilişinin ardına gömülmüş pek çok başka gerçek daha vardır. Şimdilik beni değil, pazarlık yaptığım adamı izle ve gerekenleri gör."

Pençe gün boyunca yaşananları izledi ve pazarlığın ardından sorular sordu. Yavaş yavaş Caleb'ın ne demek istediğini, insan görebilecek kadar sabırlı olduktan sonra çok açık işaretlerin bulunduğunu az da olsa anlamaya başladı.

Öğle vaktinden biraz sonra şehrin doğu duvarının yanındaki ufak bir pazara vardılar ve onlara yemek, kıyafet, canlı kümes hayvanları, mücevher, alet, silah satmaya çalışan ve hatta paralı askerlerin tellallığını yapan tüccarların tezgâhları arasında dolandılar. Buradakiler, şehrin geri kalan nüfusundan daha farklı görünüyordu ve Pençe tanıdık bir şeyler olduğunu hissetti. Bir anlığına sanki kendi halkının arasındaydı! Adamların yüzlerinde dövmeler vardı, fakat işaretler bildiği türden değildi.

Üzerlerinde, Orosinililerin de giydiği kürklü ceketlerden vardı ve içlerinde çocuklarla ihtiyarların da olduğu gruplar halinde seyahat ediyorlardı.

Şaşırtıcı derecede tanıdık ve aralara anlayabildiği kelimelerin de serpiştirildiği bir konuşma duydu. Elini uzatıp Caleb'ı durdurdu ve Caleb da ters gidenin ne olduğuna bakmak için döndü. Pençe'nin yüzündeki yoğunlaşma ifadesini fark edince, konuşulanları anlamaya çalışan Pençe'yi hiç ses çıkarmadan bekledi.

Pençe bir adamın bir kadınla -muhtemelen eşiydi- yaptığı konuşmayı birkaç dakika dinledikten sonra, yoğun aksanlı olduğu, tuhaf kelime ve ifadeler içerdiği halde söylenenleri anlayabildiğini fark etti. Caleb'a doğru eğilerek, "Kim bu insanlar?" diye sordu kısık sesle.

Caleb Pençe'ye kendisini takip etmesini işaret etti ve yabancılardan uzaklaşırlarken, "Bunlar Orodonlular. Kuzeydeki dağ sırasının öbür yanında yaşıyorlar. Orosini halkıyla uzaktan akrabalar, fakat bunlar daha çok düzlük insanları, derin okyanus balıkçıları. Dağa alışkın değiller. Köyleri var, fakat şehirleri yok, bu yüzden her kış çoğu güneye yolculuk edip bahar başında Latagore'daki pazara gelir. Ayrıca Orodon topraklarının yukarı ve aşağıdaki kıyı köylerine sık sık uğrayan tüccarlar da var," diye yanıt verdi.

"Ben niye onlar hakkında hiçbir şey duymadım?"

Caleb omuzlarını silkti. "Şu an ölü olan birine, babana ya da büyükbabana sorman gerek bunu. Bir zamanlar tüm bu topraklar atalarına aitti Pençe. Güneyliler, yani şehirliler kuzeye doğru ilerleyip, halkını dağlara, Orodon halkını da kuzeye ittiler. Güneydeki kavimlerin hepsi Roldem'le ilintilidir ve bu yüzden de o dil, bu krallıklarda konuşulan dildir."

Açık pazardan ayrılıp bir başka sokağa geçerlerken Pençe omzunun üzerinden geriye baktı. "Bu insanları daha çok tanımak isterim."

"Bu Magnus'un çok hoşuna gider," dedi Caleb. "Tarihe özel bir ilgisi var ve sana bunları öğretmekten mutluluk duyar. Maalesef ben böyle şeylerden sıkılıyorum."

Tabelasında giden bir arabanın arkasından koşan, uşak kıyafeti giymiş bir adam olan hana ulaştılar. "Koşan Uşak İzi," dedi Caleb. "Dostumuz Dustin Webanks'i burada bulacağız."

Hanın ortak salonunun loşluğuna daldıklarında, ortama alışmak için bir süre gözlerini kırpıştırdılar. Sonra Pençe tuhaf bir öfke nidasıyla kılıcını çekti ve doğruca barda duran adama yöneldi.

-7-
EĞİTİM

Caleb hızla hareket etti.

Pençe'nin kılıcını çekip öfkeyle bağırdığını ve barda oturan adama yöneldiğini görmüştü. Kılık kıyafetine ve taşıdığı silahlara bakılırsa adam paralı askerlerdendi. Bir an şaşkınlığa uğradıktan sonra, karşılaştığı tehdidi fark edebilecek kadar tecrübeli bir savaşçıydı. Ancak elini kılıcına doğru uzatırken, Caleb sol ayağıyla Pençe'nin sağ ayak bileğine çelme taktı.

Az sonra Caleb eline kendi kılıcını almış ve hızla ayağa kalkmaya çalışan Pençe'yle bardaki adamın arasına girmişti. Kılıcını yabancıya doğrultup, sol eliyle de kalkmaya teşebbüs eden Pençe'yi oturması için ittirdi. "Dur!" diye bağırdı Caleb. "Bekle biraz!"

Asker, karşısına çıkan iki adama saldıracak gibi değil de, kendini koruyacak bir pozisyonda duruyordu. "Bekliyorum," diye yanıt verdi. "Ama çok değil."

Pençe bir kez daha ayağa kalkmaya çalışırken, Caleb tuniğin omuz kısmını çekerek onu tuttu. Dirençle karşılaşmayı bekleyen Pençe bu hareketin onun ayağa kalkmasına yardım ettiğini görünce hemen ayağa kalktı. Caleb bir süre daha onu böyle tuttuktan sonra bırakınca Pençe sırtüstü yere düştü.

"Bekle dedim kahrolası," diye bağırdı Caleb.

Pençe bekledi.

"Ne demek oluyor bu?" diye haykırdı asker.

"O bir katil!" diye bağırdı Pençe bir kez daha öfkeyle ayağa kalkmaya çalışırken. Bu öfkesi yüzünden yine anadilinde konuşmaya başlamıştı.

Caleb çömelecek kadar kalkmasına izin verdi, sonra sol topuğuna tekme atarak bir kez daha onu yere düşürdü. "Az evvel söylediğini burada benden başka kimse anlamadı. Bu adamın kim olduğunu düşünüyorsun?" dedi Caleb Orosini dilinde.

"Halkımı öldüren insanlardan biri bu!"

Caleb bir süre adamı izledi. Roldem dilinde, "Adın?" diye sordu adama. "Kim bilmek istiyor?"

"Akacak kanı en aza indirmeye çalışan biri," diye yanıtladı Caleb. "Benim adım John Creed, Inaska'dan."

Hâlâ adam gibi beklediğinden emin olmak için Pençe'ye bakan Caleb, "Kuzgun için çalıştın mı hiç?" diye sordu. Creed neredeyse bunun için kavgaya girecekti. "Kıçı tutuşsa Kuzgun'un üzerine işemem be! Ben paralı askerim, çocuk katili değil."

Caleb, "Yavaş ol," diyerek Pençe'nin ayağa kalkmasına izin verdi. Krizin atlatıldığını düşünen asker, "Bu ateşli dostun kim?" diye sordu. "Bu Pençe, ben de Caleb."

Kılıcını yerine koyan John Creed, "Bu çocuk Kuzgun'un tayfasını arıyorsa ve böyle davranmaya devam ederse, cenaze odunlarını karşılamak için üstünde yeteri kadar gümüş olduğundan emin olman gerek. Tek damla bira dökmeden onu köpeklere et olsun diye doğrarlar, bunu yaparken bir de kahkaha atarlar," dedi.

Pençe'ye dönen Caleb, "Aklından ne geçiyordu?" dedi.

Pençe yavaşça kılıcını yerine koyarken gözlerini Creed'den alamıyordu. "Çok benziyor..." "Birine benziyor diye aklın başından gitti ve sana öğretilen her şeyi unuttun, öyle mi?"

Pençe adamı süzerken hafızasında hâlâ taptaze duran görüntülere uydurmaya çalıştı ve ne kadar aptalca davrandığını anladı. Creed omuzlarına inen siyah saçları olan, kuvvetli bir adamdı. Burnu bariz bir biçimde birden fazla defa kırılmıştı ve yüzünün orta yerinde

biçimsiz bir yumru gibi görünüyordu. Ağzının üzerinde iki yana sarkan bıyığı vardı. Yüzünde öyle belirgin bir şey yoktu; az evvel kendisine saldıran adamı süzerken kısılan gözleri dışında. Pençe bu gözleri tanıyordu. Caleb'in gözlerine benziyordu. Karanlık ve etkileyici olan bu gözler, gördüğü hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyorlardı. Bu adam köyünü yok eden, Pençe'nin okla vurulmadan önce gafil avladığı adamlardan birine benziyordu, fakat aynı adam değildi. "Üzgünüm," dedi Caleb'a.

"Bana değil, ona söyle."

Pençe Caleb'ın yanından geçerek John Creed'in önünde durdu. "Yanılmışım. Üzgünüm." Doğruca adamın gözlerine bakıyordu.

Creed bir an sessiz kaldı, sonra ağzının sol köşesi yukarı doğru kıvrıldı ve tuhaf bir gülümsemeyle,

"Zararı yok evlat. Öfke gençliğin işaretidir. Bundan da kurtulursun... Tabii o kadar uzun yaşayabilecek kadar şanslı olursan," dedi.

Pençe kafasını salladı. "Aceleci davrandım."

Creed delikanlıyı süzmeye devam etti. Sonra, "Hiç düşünmeden, gevşek bir balta başı gibi saldırdığına göre, Kuzgun'un adamları sana epey zarar vermiş olmalı," dedi. "Öyle," diyebildi yalnızca Pençe.

"Eh, Kuzgun ve tayfasını arıyorsan, söylentilere göre, son birkaç senedir Olasko Dükü için çalışıyor. Genç Kaspar bunları İhtilaflı Topraklar'da Maladon Dükü ve Simrik'in adamlarıyla kafa kafaya getirip zor bir duruma sokmuş. Demem o ki, Kuzgun'u arıyorsanız dünyanın yanlış uçundasınız."

Caleb, "Bırak sana bir içki ısmarlayalım da bunu telafi edelim," dedi.

"Teşekkürler," dedi Creed.

Caleb, olası kavga önlendiği için artık yavaştan normal görünümüne kavuşan kalabalık hana göz attı. Hancıdan Creed'e bir içki vermesini istedi, sonra da Pençe'yi dirseğinden çekerek kalabalığın içinde sürükledi. Köşedeki bir masaya gelince çocuğu biraz da ittirerek sandalyeye oturttu. Uzunca bir süre çocuğa baktı. Aralarında geçen birkaç dakikalık sessizlikten sonra Caleb, "Genelde harekete geçmeden evvel kafa yoran, düşünceli birine göre son derece aceleciydin," dedi. Onu neredeyse ağlatacak noktaya getiren öfke ve kızgınlığıyla mücadele eden Pençe kafasını salladı. "O adamı görünce... İçimde bir şeyler ayaklandı ve aklımı başımdan aldı. Onun... köyüm yok olurken savaştığım adamlardan biri olduğuna emindim."

Caleb hizmet eden kızlardan birine işaret edip içki ve yemek getirmesini istedi, sonra da zırh eldivenlerini çıkarıp masaya fırlattı. "Gençsin. Creed'in de dediği gibi yeterince uzun yaşayabilirsen bu aceleciliğinden de kurtulacaksın."

Pençe ses çıkarmadı. İçki ve yemekleri geldi, hiç konuşmadan yediler. Pençe yaşananları düşünüyordu. Yemekleri bittiğinde, "Caleb, neden bana söylemedin?" dedi. "Neyi?" "Köyümü yok edenlerin kim olduğunu bildiğini."

Caleb'ın gözleri bir anlığına parladı, fakat Pençe onu yakaladığını biliyordu. "Yağmayı pek çok defa anlattın bana," dedi.

"Fakat liderlerinin Kuzgun diye biri olduğunu hiç söylemedin. Kim olduklarını biliyordun!" Caleb uzunca iç geçirdi. "Pekâlâ, Kuzgun ve tayfası tanınmış kişilerdir. Sanırım isimlerine ihtiyaç duyabileceğini hiç düşünmedim." "Başka bir şey daha var. Nedir o?"

"Hiç." Caleb yumuşak bir tonda konuşuyordu, fakat gözleri Pençe'yi bu konuyu fazla didiklememesi için uyarıyordu.

"Biliyorsun. Söyle," dedi Pençe sakince.

Caleb genç adama bir süre baktıktan sonra, "Bugün değil," dedi.

"Ne zaman?"

"Anlayabileceğin zaman."

"Halkıma göre, ben iki senedir erkeğim Caleb. Şayet... köyüm hâlâ ayakta olsaydı neredeyse baba olurdum. Anlayamayacağım kadar zor ne olabilir ki?"

Caleb birasından bir yudum aldı ve nihayet, "İşin içinde seninle paylaşabileceğimden çok daha fazlası var. Bana göre pek çok konuda yeterlisin Pençe. Yaşıtlarının çoğundan daha yetkin, hatta belki yaşının iki katı olanlardan da iyisin. Fakat bu karar yalnızca bana ait değil," dedi.

"Kimin öyleyse? Robert'ın mı?"

Caleb kafasını salladı. "Eğitiminden o sorumlu."

Pençe tek gözü Caleb'a sabitlenmiş bir biçimde kafasını yavaşça çevirdi. "Ne eğitimi bu?" "Pek çok şeyin Pençe," dedi Caleb. "Pek çok şeyin." "Ne gibi?"

"Bu kesinlikle Robert'la konuşman gereken bir konu. Fakat sana şu kadarını söyleyebilirim Gümüş Şahinin Pençesi. Eğer ustalaşman için gösterilen her şeyi öğrenirsen, sıradışı ve tehlikeli bir adam olacaksın. Ve halkının öcünü almak istiyorsan sahiden böyle biri olman gerekecek." "Bu konuda seçim şansım yok," dedi Pençe ses tonunu değiştirmeden. "Robert'a olan borcum kapandığında halkımı yok eden adamları bulmalıyım."

Caleb onun bu adamları bulur bulmaz ne yapmayı düşündüğünü biliyordu. "Öyleyse yaptığın işte gayretli ol ve derslerini iyi öğren Pençe. Çünkü aradığın adamlar güçlü, ölümcül dost ve efendilere sahipler," dedi sonunda.

Pençe Caleb'ın söyledikleri üzerine düşünerek sessizce otururken, içmeye gelen adamların sayısı arttıkça gürültü de artıyordu. Bunların

arasında önceki gün tanıştıkları Dustin Webanks ve arkadaşı da vardı.

"Merhaba!" dedi Dustin köşede onları görünce. "Gelmezsiniz diye korkmuştum, ama geldiğinize sevindim, çünkü kendimi sahiden size borçlu hissediyorum."

Odanın öbür ucundan yanlarına geldiklerinde, Caleb o ve arkadaşına masadaki diğer iki sandalyeyi işaret etti, fakat Webanks bu teklifi geri çevirdi. "Yapacağımız çok iş var, o yüzden kısa süre sonra gidiyoruz." Kemerinden bir kese altın çıkardı. "Hayatıma bir değer biçmem, fakat benim adıma yaptıklarınız için lütfen bu altını kabul edin."

Yanındaki adam sanki Webanks tehlikedeyken kaçıp gittiği gerçeği yüzünden ulanmış gibi kafasını çevirdi. Kese yüksek bir ses çıkararak masanın üzerine düştü ve Caleb Pençe'ye baktı. Delikanlı hareket etmeyince Caleb, "Yardım etmek senin fikrindi. Suikastçıyı atından düşürmek için arabadan atlayan da sendin. Ödülü sen hak ediyorsun," dedi.

Pençe keseye baktı. O büyüklükteki bir keseyi ne kadar altının doldurabileceğini bilecek kadar uzun süre handa çalışmıştı; orada on yıllık alın teri karşılığında alacağından daha fazla altının olduğunu biliyordu. Yine de tereddüt etti. Sonunda uzanıp keseyi Webanks'e geri itti.

"Reddediyorsun, öyle mi?" diye sordu tüccar şaşkınlıkla.

"Dediğiniz gibi, hayatınıza bir değer biçemeyiz. Fakat altın yerine sizden bir iyilik isteyebilirim," dedi Pençe. "Söyle yeter."

"İleride Opardum'a gelecek olursam o zaman sizden bu iyiliği isteyeceğim."

Bu istek karşısında Webanks'in aklı karışmış gibiydi, fakat "Pekâlâ, sana borçluyum," dedi. Altını aldı ve genç adamın altını reddetmesine kendisi gibi şaşırmış olan arkadaşına baktı. Karışık

ifadelerle birbirlerini süzdüler ve yavaşça eğilip selam vererek yanlarından ayrıldılar.

Caleb onlar gidene kadar bekledikten sonra, "Neden?" dedi.

Pençe, "Altın ihtiyacım olmayan şeyleri almamı sağlar. Benim Kendrick'in yerinde yemeğim, kıyafetlerim ve dostlarım var. Fakat senin söylediklerin doğruysa, eğer düşmanlarımın tehlikeli dostları ve güçlü efendileri varsa benim daha fazla arkadaşa ihtiyacım var. Tüccar Webanks de ileride böyle bir dost olabilir," dedi. Caleb arkasına yaslanarak Pençe'nin söylediklerini düşündü. Bir süre sonra gülümseyip, "Çabuk öğreniyorsun genç dostum," dedi.

Bu yoruma bir yanıt vermek yerine, Pençe'nin yüzü bembeyaz kesildi ve eli hızla kılıcının kabzasına gitti. Fakat bu kez ayağa fırlamadı ve yay gibi gergin bir halde beklemeye koyuldu. Caleb onun neye baktığını görmek için yavaşça kafasını çevirdi. "Ne var?" "Şu adam," dedi Pençe.

Caleb hana bir adamın girdiğini ve şimdi de bara geçmiş, Webanks ve arkadaşıyla konuştuğunu gördü. Caleb'ın da eli kılıcının kabzasındaydı. Dönüp Pençe'ye baktı. "Ne olmuş ona?" "Bu adam köyümü yok edenlerden biri." "Emin misin?"

"Evet," diye tısladı Pençe. "Üzerinde Olasko Dükü'nün armalı cüppesinden vardı, fakat kara bir atın üzerine oturmuş, halkımı öldüren katillere emirler veriyordu."

Caleb etrafına baktı ve dört adamın daha onun ardından içeri girdiklerini gördü. Sanki sorun çıkabilirmiş gibi odaya bakıyorlardı. Caleb dikkatini Pençe'ye vererek, "Ne yapmamızı öneriyorsun?" dedi.

"izleyelim."

"Aferin. Sahiden de çabuk öğreniyorsun," dedi Caleb.

On beş dakika boyunca oturup, beş adam handan çıkana dek yarısı boş bira bardaklarını yudumladılar. Pençe birden ayağa kalkarak Webanks'in yanına gitti. Sakin bir sesle, "Efendi Webanks, bir sorum olacak," dedi. "Elbette genç Pençe."

Caleb yanlarına gittiğinde Pençe, "Az evvel, bana biraz da olsa tanıdık görünen biriyle koyu bir sohbet ettiğinizi gördüm. Sanırım kendisi Caleb'la benim çalıştığımız hana da gelmişti. Fakat ismini hatırlayamıyorum," dedi.

Webanks bundan rahatsız olmuş gibiydi ve "O yalnızca bir koruma. Opardum'a dönüş yolu için tuttuğum biri. O ve dört adamı Dük adına yaptığımız işlerimizi bitirmemizi bekliyor, sonra ayrılacağız," dedikten sonra gergin bir kahkahayla, "Şimdi ismini hatırlayamayacağım. Ah... Stark.

Evet, galiba Stark'tı," diye ekledi.

"Teşekkür ederim," dedi Pençe. "Yanıldım herhalde."

Bunun üzerine Pençe handan öyle bir hızla ayrıldı ki, Caleb ona yetişmek için acele etmek zorunda kaldı. Dışarı çıktıklarında sağa sola bakındı ve adamların bir köşede toplanmış olduklarını gördü. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Caleb. "İz sürüyorum."

Caleb kafasını salladı ve adamları takip etmeye başladılar. Kalabalık pazarda ve arabalar, el arabaları, gezginlerle dolu sokaklarda hızla ilerliyor olsalar da, Pençe'nin sıradışı görme kabiliyeti sayesinde beş adamın izini hiç kaybetmediler. Sonunda, adamların durduğunu ve takip edilip edilmediklerini anlamak için etraflarına baktıktan sonra takip edilmediklerine karar verip, tuhaf bir binaya girdiklerini gördüler.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Caleb.

"Bekliyoruz."

"Neyi bekliyoruz?"

"Bundan sonra ne olacağını görmeyi," dedi Pençe ve şehre inmiş, dinlenen, sade bir avcı izlenimi vermek için sırtını bir duvara yaslayıp çömeldi.

"O adamı tanıdığına emin misin?" dedi Caleb. "Evet, o Stark."

Caleb sırtını duvara yaslayarak gözünü kapıya dikti. Zaman çok yavaş geçiyordu. Derken iki adam binaya gelip kapıyı çalmadan içeri girdi. "Pekâlâ," dedi Caleb.

"Ne?"

"Hadi odalarımıza dönelim." "Ne olacak görmek istiyorum."

Caleb uzanıp Pençe'nin üst kolunu tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Bundan sonra olacak tek şey savaştır dostum." "Ne?"

Yanıt vermek için beklemeyen Caleb döndü ve Kör Hokkabaz'a doğru yürümeye başladı. "Şehirden çıkınca anlatırım." Pençe hızla onu takip etti.

Yük dolu araba kapıdan çıkarken Pençe omzunun üzerinden geriye baktı. Ticaret mallarının olduğu bir arabanın böyle geç bir saatte şehirden ayrılması alışıldık bir durum değildi, bu yüzden önlerinde incelenecek başka yük arabası yoktu, böylece oradan hemen ayrılabildiler. Geceyi Mutlu Çiftçi Hanı'nda geçirip ertesi günün ilk ışıklarıyla Kendrick'in yerine doğru yol alacaklardı.

Caleb alışverişini olağanüstü bir hızla bitirmiş ve arabaya yüklenmelerini beklemek yerine kimi malların Kendrick'in yerine gönderilmesi işini ayarlamıştı; böylesi daha pahalıya patlayacaktı, fakat Caleb bu fazladan masrafı düşünmüyora benziyordu.

Birileri tarafından duyulma olasılıkları ortadan kalkınca, "Anlatsana," dedi Pençe.

"Webanks'in 'Stark' dediği adam var ya, o koruma filan değil."

"O kadarını tahmin ettim, çünkü köyümüzü talan ettiğinde Olasko Dükünün armalı cüppesinden giyiyordu."

"İsmi Gjuentin Havrevulen ve Roldem'den düşük rütbeli bir asilzadenin dördüncü oğlu. Şu an Olasko Dükü Kaspar'ın emrinde Özel Yüzbaşı olarak çalışıyor. Hitap edildiği şekliyle Yüzbaşı Quint, son derece sert bir adamdır ve istisnai bir askerdir. Dük Kaspar'ın tüm zorlu görevlerini o alır."

"Olasko Dükü'nün yüzbaşılarından birinin birkaç tüccara korumalık yapıyormuş gibi görünerek Latagore'da olmasının sebebi ne?"

"Latagore Ordusu'ndan iki askerle buluştu."

"Binaya girdiklerini gördüğün iki adam mı?"

"Aynen. Birini sima olarak tanıyorum, fakat diğerini ismen biliyorum ve konuşmuşluğum var. Adı Yüzbaşı Janoish ve Quint'le konuşuyor olması Latagore'a ihanet edildiği anlamına gelir." "Neden?" Atları elinden gelen en iyi hızla idare eden Caleb, "Janoish şehir savunmasındadır ve bir başka milletin askeriyle konuşması hıyanet demektir," dedi. "Yani savaş mı yaklaşıyor?"

"Geldi bile genç dostum. Webanks'in sana önerdiği tüm altınların üstüne bahse girerim ki, Olasko ordusu harekete geçmiştir."

"Olasko Dükü neden Latagore'a saldırmak istesin ki?" diye sordu Pençe. "Robert'a sor."

Pençe yol arkadaşına baktığında ağzını öyle sıkı kapadığını gördü ki, ona daha fazla soru sormanın anlamsız olacağını anladı.

Dönüş yolculuğu daha uzun sürüyordu, çünkü araba erzak doluydu ve atların daha fazla dinlenmesi gerekiyordu. Gün geçtikçe içlerinde bir kaçınılmazlık duygusu yükseliyordu.

Sonunda varış noktaları göründü. Kapılardan geçer geçmez Caleb Pençe'ye atlarla ilgilenmesini, kendisi Kendrick'i görmeye giderken,

Gibbs ve Lars'la birlikte erzakı indirmelerini söyledi. Pençe söyleneni yaptı ve arabayla atları ahıra götürdükten sonra hızla hana geçti.

Leo, Martha ve Meggie'ye baştan savma bir selam vererek mutfaktan geçti. Leo, Pençe'yle konuşmaya başladı, fakat kelimeler, ortak salona ilerlemekte olan genç adama bir şey ifade etmiyordu.

Robert ve Pasko ortak salonda Kendrick'le oturmaktaydı. Konuşmaya bir sessizlik hakim olmuş gibiydi, çünkü Pençe göründüğünde hepsi suskundu. Robert Pençe'ye oturmasını işaret etti, sonra Caleb'a dönerek, "Bir an evvel babana haber yollatıp ağabeyinin hemen dönmesini sağlayacağım," dedi.

"Bu da demek oluyor ki, mesajınız adaya ulaşır ulaşmaz Magnus burada olacak," dedi Caleb alaycı bir gülümsemeyle.

O sırada Robert Pençe'ye döndü. "Caleb'ın anlattıklarına göre, bilmemenin daha iyi olacağı bazı şeyleri öğrenmiş oldun."

Pençe omuzlarını silkti. "Bunun doğru olup olmadığını bilecek bilgeliğe sahip olduğumu iddia edemem. Benden bir şeyler gizlediğini, halkımın yıkımı hakkında anlattıklarından daha fazlasını bildiğini biliyorum. Bu korkunç şeyin sorumlusu olan bazı adamların şu an Latagore'da Vali ve konseyini alaşağı etme planları kurduğunu da biliyorum."

Kendrick konuşmak için izin ister gibi Robert'a baktı. Robert kafasını hafifçe iki yana sallayarak Pençe'ye döndü. "Tüm bunları ve daha fazlasını biliyoruz." Uzunca bir süre Pençe'ye baktıktan sonra, "Sen bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Pençe, görünürde anlamsız olan sorulara karşı doğuştan gelen öfkesi ve Robert'ın sorularının asla anlamsız olmaması şüphesi arasında gidip geliyordu. Durup düşündü. Sonunda, "Bu konuyu pek çok açıdan ele alabiliriz Robert. Siyasal anlamda, Kont DeBarges'ın ziyareti sırasında duyduklarıma dayanarak Latagore'da kralcı bir akım olduğunu söyleyebilirim," dedi. Caleb hafifçe gülümsedi.

"Yani Olasko Dükü, onlara Vali'yi devirmek ve eski kralın torununu başa getirmek için yardım etmenin kendisinin çıkarına olacağını düşünüyor olabilir. Fakat o zaman da, Olaskolu Dük Kaspar'ın Latagore Konseyi'nin başında kimin bulunduğunu neden bu kadar umursadığı sorusu ortaya çıkıyor."

"Bir tahmin yürütmek ister misin?" diye sordu Robert.

"Birkaç sebebi tahmin edebilirim, fakat tam anlamıyla emin olamam." Ardından onlara doğru eğilerek, "Tabii askeri bir sebep değilse," dedi. "Öyleyse ne olabilir?" diye sordu Kendrick.

Pençe, "Bu haftaya kadar Olasko Dükü'nün adamlarının halkımı yeryüzünden silmek için neden bir katiller ordusuna yardım edeceğini hayal bile edemiyordum. Fakat şimdi anlıyorum ki, ben olaya yanlış tarafından bakmışım. Asıl, Kuzgun ve birliği Dük için çalışıyor. Tek ödülleri de altın ve belki de köle. Ancak Dük açıkça Orosini halkının dağlarından gitmesini istedi," dedi ve söyleyeceği şeyi düşünür gibi durdu. "Sebebini şimdiye dek düşünememişim." "Askeri sebep bu mu?" diye sordu Kendrick.

"Evet. Orosini halkı dağlardan gidip, Latagore da dost bir hükümdarın eline geçince ya da en azından iç savaşın eşiğine gelince, benim buradan çıkarabileceğim tek sonuç kalıyor. Dük, Latagore'un onun tarafında olmasını istiyor. Böylece Farinda Düklüğü'ne saldırabilecek." "Askeri taktikleri nerede öğrendin sen?" dedi Kendrick.

Pençe utanmış gibiydi. "Öğrenmedim. Yani henüz. Fakat savaşlarınız ve saflarınızı korunaklı tutmanız hakkındaki konuşmalarınız oldukça önemli gibi geldi."

"Çok akıllı, değil mi?" dedi Kendrick Robert'a. Robert gülümsedi ve "Çıkarımların zekice, fakat yanlış," dedi. "Öyle mi?" dedi Pençe.

"Evet. Bu oyunda senin anladığından çok daha fazlası var, fakat bu kadar çıkarım yapmış olman bile sıradışı bir kabiliyetin olduğunu

gösteriyor. Olasko Dükü, Latagore'da dost bir yönetimin olmasını istiyor ve sonunda Farinda'yı da istila edecek. Fakat büyük olasılıkla buna daha birkaç sene var. Bu bulmacanın birkaç parçasını anlamaya çalışman bile çok iyi."

Pençe biraz utanmış gibi görünüyordu. "Öyleyse ne olacak?" Kendrick ayağa kalktı. "Olacağı şu. Olasko'dan bir sürü asker kısa süre sonra ormanlardan buraya gelecek. Benim de onlar geldiğinde hazır olacağımızdan emin olmam gerek."

Kendrick çıkarken Pençe, "Saldırı olacak mı?" diye sordu. "Büyük ihtimalle olmaz," diye yanıtladı Caleb. "Bizi arkalarında bırakacak kadar büyük bir tehdit olarak görmüyorlar. Bizi yerimizden etmek için vakit harcamayacaklardır."

"Genel bilinenden daha başka kaynaklarımızın olduğu biliniyor. Sanırım Kaspar bir sonraki katliamını gerçekleştirirken bizi rahat bırakacaktır," dedi Robert.

"Biz ne yapacağız?" diye sordu Pençe. "Ne yapalım, hazır olarak bekleyeceğiz," dedi Robert. "Latagore başının çaresine bakabilir. Kaspar'ın dostları mı egemen olmuş, Vali mi iktidarda kalmış o kadar da önemli değil. Önemli olan bizim kendi işimize..." Tam vaktinde kendini tutmayı bildi ve "Artık gidebilirsin. Leo'nun yardıma ihtiyacı var mı bir bak," dedi. Pençe önce duraksadı, sonra ayağa kalkıp mutfağa gitti. İçeri girdiğinde Meggie, "Neler oluyor?" dedi. Özel bir topluluğun içinde olduğunu hissederek bildiklerini paylaşmak istemeyen Pençe, "Sana söyleyemem," dedi. Cılız kızdan bir tepki vermesini bekliyordu, fakat kız sanki sırlar onun için yeni bir şey değilmiş gibi omzunu silkmekle yetinince bu kez, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Her şey bitmek üzere," diye yanıtladı kız. "Şu kovayı taşıyıp boşaltabilirsin."

Pençe kendisine gösterilen kovayı kaldırırken, "Lela'yı görmedim. Nerede?" diye sordu. Meggie'nin ifadesi değişti. "Az evvel hızla içeri

girdiğinde anlatmaya çalıştığım şey buydu. Lela burada değil." "Nerede?"

Meggie, sanki onun yüzüne bakmak istemiyormuş gibi başını aşağı çevirdi. "Gitti. Dün Kont Ramon DeBarges'ın maiyetiyle birlikte gitti. İki gün önce gelmişlerdi ve güneye dönmek için ayrıldıklarında Lela da onlarla gitti."

Pençe ne diyeceğini bilemiyordu. Kovayı dışarı çıkarıp içindekileri duvarın yakınlarındaki bir çukura boşalttı. Bir an durup, gün geceye yol verirken etrafındaki ormanda değişen sesleri dinledi. Uyanan gece yaratıklarının, kendisine çok tanıdık gelen fakat şehirde tecrübe ettiklerinden çok farklı olan seslerine zevkle kulak verdi. Ormanların aşinalığının benliğini kaplamasına izin verdi ve ardından tekrar mutfağa geçti. Döndüğünde, "Ya Lars ve Gibbs?" diye sordu.

"Onlar da gitti," dedikten sonra utangaç bir tebessümle, "Sanırım bir süreliğine yalnızca sen ve ben olacağız Pençe," diye ekledi Meggie.

Pençe zayıf kıza baktı ve birden aklının karıştığını hissetti. Kız onunla, kavga etmedikleri zaman Fars'la cilveleştiği gibi cilveleşiyordu. Fakat Lela gitmişti! Caleb, Lars ve Gibbs gibi kendisinin de onunla birlikte olduğunu anlatana dek Lela'ya âşık olduğunu zannediyordu Pençe. Şimdi de Lars'ın sevgilisi olarak gördüğü kız ilgisini ona yöneltiyordu.

Birden kendini çok yorgun hissetti. Yolculuğun gerginliği, ailesinin ölümünden sorumlu adamları görmesiyle ortaya çıkan ve yavaş yavaş dinmekte olan öfkesi, kuzeye döndüklerini bilmesi ve Robert ile diğerlerinin dahil olduğu tuhaf oyunlar karşısındaki şaşkınlığı... tüm bunlar onu olumsuz etkiliyordu.

Tam o sırada dışarıdan tuhaf bir patlama sesi, hemen ardından da uzak bir çayırdan yaklaşan şimşeğin çıkardığı sese benzer bir cızırtı geldi. Meggie, "Magnus geldi!" diye bağırdı.

Pençe kıza daha bunu nereden anladığını bile soramadan mutfak kapısı ardına dek açıldı ve beyaz saçlı adam içeri girdi. Önce mutfağa bakındı, sonra hiçbir şey söylemeden ortak salona geçti. "Ailesini ziyaret etmek için seyahatte olduğunu sanıyordum," dedi Pençe.

Meggie ona doğru eğildi. "Hâlâ anlayamadın mı? Magnus ve Robert büyü yapabiliyor!

İstediklerinde, göz açıp kapayıncaya kadar gidip gelebiliyorlar."

Pençe, Caleb'la yaptığı ve şüphelerini doğrulayan konuşmayı anımsadı. Kendini rahatsız hissetmişti. Bu da Robert'ın ona söylemekten kaçındığı bir başka şeydi, kendi başına öğrenmek zorunda kaldığı bir şey.

Leo ve Martha, dördü için küçük bir yemek hazırladılar, sonra Leo ortak salondaki diğerlerine yemek götürdü. Kendileriyse mutfakta neredeyse sessizlik içinde yemeklerini yediler. Bu sessizlik ara sıra Leo'yla Martha'nın Pençe'ye şehirde gözüne ilişen bir şeyler olup olmadığını sormalarıyla bozuluyordu. Bunlar daha çok şehirle ilgili anlatmayı unuttuğu özelliklerine dair sorulardı. Yemeğin yarısına geldiklerinde bu konuşmalar yerini tuhaf bir sessizliğe bıraktı.

Mutfak temizlenip sabah için hazırlıklar yapıldıktan sonra herkes dağıldı ve Pençe mutfakta yalnız kaldı. Ortak salona bakmaya cesaret ettiğinde Robert, Caleb, Pasko ve Magnus'un derin bir konuşmaya daldıklarını gördü. Robert kafasını kaldırıp onu orada görünce, "İyi geceler Pençe," dedi.

Pençe kapıyı kapadı ve bir süre ne yapacağını bilemeyerek orada durdu. Kendine ait bir odası yoktu, çünkü ahırdan ayrılıp Lela'nın odasına yerleşmişti. Biraz düşündükten sonra, Lela gittiğine göre o odayı artık kendisinin kullanabileceğine kanaat getirdi.

Arka merdiveni çıkıp kapıyı açtı. Oda boştu. Süssüz sandık açık duruyordu ve yatak düzeltilmişti, fakat geride Lela'ya ait özel hiçbir

eşya bırakılmamıştı. Ufak masadaki fırçası yoktu, tıpkı seneler içinde aldığı birkaç parça eşyasını koyduğu minik kutular gibi.

Kendini samanla doldurulmuş şilteye sertçe bıraktığında sicim ve ahşaptan karyola gıcırdadı. Uzanıp düşünmeye başladı. Ona ne olacaktı? Bazı şeyleri sezmişti, fakat ortada hayal ettiğinden daha fazlasının döndüğünü biliyordu. Belli ki Robert'ın Kendrick'ten çok daha önemli insanlarla ilişkisi vardı. Caleb laf arasında babasından söz etmişti, fakat Pençe ne ismini ne de bu işlerdeki payını biliyordu.

Alt kattaki konuşmalar yaklaşan savaşla ya da çiftlik binalarının korunmasıyla ilgili gevezelik etmekten kesinlikle çok daha ciddiymiş gibi görünüyordu.

Hayır, Pençe'nin algılayabildiğinden çok daha fazlası vardı ve resmin tamamını görememek onu çileden çıkarıyordu.

Düşüncelerine öyle kapılmıştı ki, kapının sesini duymadı bile. Döndüğünde Meggie'nin yavaşça içeri girdiğini gördü. Kız ona gülümseyip, "Seni burada bulabileceğimi düşünmüştüm," diye fısıldadı.

Pençe tam ona ne istediğini sormak üzereydi ki, kızın sade elbisesinin omuzlarındaki ipleri çözdüğünü gördü. Elbise yere düştü ve kız eğilerek yatakta onun yanına yanaştı. "Kaysana," dedi haşince, sanki Pençe söylediklerini çok yavaş anlıyormuş gibi. Pençe söyleneni yapınca kız battaniyenin altına girdi.

Pençe bir an şaşkınlıkla kalakaldı. Meggie, "Hava çok soğuk ve sen de battaniyeni paylaşmaya niyetli gibi görünmüyordun," dedi. Pençe hâlâ aynı şekilde durduğundan, "Sersem olma da gel buraya!" dedi Meggie.

Pençe anlık şaşkınlığını üzerinden atarak kıza itaat etti. Fakat kız o anda onu yataktan itip yere düşürdü. "Ne oluyor?" diye sordu Pençe.

Kız kıkırdadı. "Yatağa girmeden soyunsan daha kolay olur, seni ahmak."

Pençe hızla soyundu ve yatakta, kızın yanına yattı. Meggie kollarını onun boynuna dolarken, "Lela sana pek de iyi öğretememiş anlaşılan. Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek," dedi. Sonra onu öptü ve aşağıdaki ortak salonda yaşananların endişesi unutulup gitti.

-8-
BÜYÜ

Pençe doğruldu.

Basamakları döven ayak seslerini duyduğunda kalbi deli gibi atmaya başladı ve bir an şaşaladı. Meggie yanında kımıldanıyordu ve ona baktığında daha da şaşaladı, gerçi bu defa hissettiği duygusal bir şaşkınlıktı. Meggie'nin kollarındayken, Lela nasıl da kolaylıkla silik bir hatıraya dönüşmüştü.

Kapı açıldı ve eşikte Magnus göründü. Başında geniş kenarlıklı şapkası, elinde asası vardı ve omzunun üzerinde, kalçasına dek uzanan deri çantasını destekleyen büyük, siyah bir kemer asılıydı. Meggie döndü, araladığı gözleri büyücüyü görür görmez kocaman açıldı ve battaniyeyi çenesine kadar çekti.

Magnus onu görmezden gelerek, "Pençe, giyin ve tüm özel eşyalarını toparla. Hemen gidiyoruz," dedi. "Hemen?"

Fakat kapı giden büyücünün ardından çoktan kapanmıştı.

Pençe sendeleyerek yataktan çıktı ve etrafına baktı. Pek fazla özel eşyası yoktu. İki temiz tuniği, yedek bir pantolonu, yatağın yanındaki çizmeleri ve konuklar için yaptığı fazladan işlerde kazandığı birkaç bozukluğun olduğu ufak bir kesesi vardı. Kullandığı kılıç ve bıçak bile kendisine ait değil, Caleb'ındı.

Kendisine utangaçlıkla gülümseyen Meggie'ye baktı. Başka ne söyleyebileceğini bilemeyerek, "Gitmem gerek," dedi yalnızca.

Kız kafasını salladı. Pençe üzerini giydi, üç beş parça eşyasını toparladı ve hızla Magnus ile Robert'ın kendisini bekledikleri ortak salona indi.

"Pençe, sen Magnus'la gideceksin. Benim adıma konuşuyormuş gibi, ne derse onu yap. Seninle tekrar görüşeceğiz fakat hemen

değil," dedi Robert.

"Nereye gidiyorum?" diye sordu Pençe uyku kalıntılarını üzerinden atarken.

"Vardığında her şey sana açıklanacak." Robert'ın hareketleri Pençe'nin başka soru sormasını imkânsızlaştırmıştı. Magnus mutfağa doğru ilerlerken, "Beni takip et," dedi.

Pençe söyleneni yaparak Leo'yla Martha'nın günlük yemekleri hazırladıkları mutfaktan geçti.

Magnus'un peşinden avluya geldiğinde büyücü, "Yanımda dur ve asama tutun," dedi.

Pençe Magnus'un yanında dikilirken asayı sağ eliyle tutabilmek için kesesi ve temiz kıyafetlerini sol kolunun arasına aldı.

Büyücü tek kelime etmeden cüppesinin kıvrımları arasından bir alet, bronz hatta belki de altın perdahlı metal bir küre çıkardı. Pençe, Magnus'un aletin kenarındaki bir kola başparmağıyla bastırdığını gördü ve bir kovan dolusu öfkeli arının çıkaracağına benzer bir ses etraflarını sardı. Pençe dünyanın ayaklarının altından kaydığını hissetti. Kalbi boğazındaydı sanki. Bir an kör olduğunu sandı, fakat karanlıktan ziyade derin bir grilik, mutlak bir hiçlik görüyordu.

Derken yer tekrar ayaklarının altına serildi, ancak yine de dönüyor gibiydi. Düşmemek için Magnus'un asasına sıkıca tutundu. Birden handan çok uzakta olduğuna dair güçlü bir hisse kapıldı. Geceydi. Havada tuhaf, keskin bir koku, daha evvel hiç karşılaşmadığı bir acılık olduğunu duydu. Uzaktaysa gök gürültüsüne benzeyen ve dinledikçe, düzenli olarak kendini tekrar ettiğini duyduğu kısık, garip bir ses vardı.

Büyücü bir an onu izleyip, "Dalgaları duyuyorsun," dedi.

Pençe karanlıkta ona baktı. Magnus'un hatları, geniş kenarlı şapkasının gölgesinde saklanıyordu ve üzerine düşen tek ışık, batan

ufak aydan gelmekteydi. "Dalgalar mı?" "Kayalara çarpan dalgalar." "Denize yakın bir yerde miyiz?" diye sordu Pençe, daha söylerken bunun aptalca bir soru olduğunu fark ederek. Fakat Magnus bu kafa karışıklığından ötürü onu ayıplamadı. "Gel," dedi. Bir yoldan aşağı inip bir tepeden çıktılar ve sonunda kendilerini ufak bir kulübenin önünde buldular. Bir sebepten artık dalgaların sesi daha yüksek geliyordu. "Gündoğumunda adanın kuzey kıyısını buradan görebilirsin," dedi Magnus ve kulübeye girdi.

Pençe onu takip etti ve kendini tepesinde sazdan çatısı olan, kamış ve sıvadan yapılmış bir binanın ufak odasında buldu. Zemin sertleştirilmiş topraktandı. İlerledikçe taş ocaktaki ufak ateşten yansıyan ışığın cılız parlaklığını gördü. Eğilip dokundu.

Magnus asasını köşeye bırakarak şapkasını ve yolculuk çıkınını çıkardı. Tekrar Pençe'ye baktı ve gülümsedi. "Zemini gördün mü?" dedi. "Nedir?"

"Taş. Çamurdandı, fakat akıllıca bir büyü sayesinde taşa döndü. Mermere yakın bir şey yapmaya çalışıyordum, ama büyünün bir yerinde bir kelime kaçırdım." Omuzlarını silkti. "Bu biraz da kibrimden aslında." Eliyle duvarları ve çatıyı işaret etti. "Duvarların değişmesi ya da çatının yenilenmesi gerekmeyecek asla."

Odada dört eşya vardı: büyükçe bir sandık, iki sandalye, bir masa ve bir döşek. "Bu benim yatağım," dedi Magnus. "Sen ocağın önünde uyuyacaksın."

Pençe kafasını salladı. Eşyalarını kaldırarak, "Bunları nereye koyayım?" dedi.

Büyücü, genç adamın azıcık eşyasına bakarken tek kaşını kaldırdı. "Kıyafetlerini yastık niyetine kullan. Kemer çantanı da ortadan kaldır."

Pençe kafasını sallayarak etrafına bakındı. Ocağın yanındaki bir köşede maşalar, bir kazan ve bir süpürge vardı, fakat diğeri boştu.

Kıyafetlerinden oluşan ufak çıkınını yastık gibi yaparak bu boş köşeye yerleştirdi. "Dışarı gel," dedi Magnus.

Gece semasının altında dikilirlerken, "Sen aptal bir çocuk değilsin," dedi. "Yıldızlara bak ve sence nerede olduğumuzu söyle bana."

Pençe yukarı baktı ve gökyüzünü, çocukluğunda vatanı olan dağlarda tanıya geldiği gökyüzüyle karşılaştırdı. Batmakta olan Küçük Ay'ı göz önüne alarak doğuya, Büyük Ay'ın doğuşunu haber veren parıltının görüldüğü noktaya baktı. "Şafağın sökmesine dört saat var," diye gözlemde bulundu. "Beni uyandırdığında Kendrick'in yerinde şafak vaktiydi." Robert'ın Kendrick'in yerinde incelediği birkaç haritayı gördüğünden sadece sınırlı bir coğrafya bilgisine sahipti. Fakat sonunda, "Acı Deniz'de bir adadayız," dedi bu bilgiyi kullanarak.

"Güzel. Bu çıkarıma nasıl ulaştın?"

"Kendrick'in yerinin batısındayız. Öyle olmasa gündüz olurdu. Ya da daha doğuda olsaydık günün ilerleyen bir saatini veya gecenin başlarını yaşıyor olurduk. Ayrıca Küçük Ay batıda batmak yerine, doğu göğünde aşağılarda olurdu. Fakat Karanlık Boğazlar'ın gerisinde ya da Sonsuz Deniz'de olacak kadar çok batıda da değiliz. Kendrick'in yerinin... güneyindeyiz." "Güzel," diye tekrarladı Magnus.

"Neden burada olduğumu öğrenebilir miyim?" diye sordu Pençe.

"Asaya bir kez daha tutun ve ne olursa olsun sakın bırakma," dedi Magnus.

Pençe asayı kavradı ve aniden bir devin eliyle kaldırılmış gibi gökyüzüne fırlatıldığını hissetti. Yer baş döndüren bir hızla ayaklarının altından çekildi ve ikisi birlikte bulutların arasından yukarıya süzüldüler.

Durduklarında Pençe parmak eklemlerinin bembeyaz kesildiğini biliyordu, çünkü tüm kuvvetiyle asaya tutunmaktaydı.

"Karşınızda dünya, Gümüş Şahinin Pençesi."

Doğuda, yükselmekte olan Büyük Ay uzak toprakları gümüşi bir ferahlıkla yıkıyordu. Rüzgâr hızla esiyordu, fakat Pençe başka bir sebepten titriyordu. Korkmuştu.

Buna rağmen, duruşunu bozmadan etrafına bakmaya devam etti. Aşağıda kalan ada, bulutların ve karanlığın arasına saklanmıştı, ama yine de yukarı çıktıklarından adanın büyüklüğü hakkında bir fikri vardı. Kulübe adanın kuzey kıyısındaydı ve karanın seviyesi güneye doğru azalıyor, belki bir vadiye dönüyordu. Pençe okyanuslar ve adalar hakkında, Robert'ın haritalarında gözüne çarpanlar dışında pek az şey biliyordu, fakat buranın orta büyüklükte bir yer olabileceğine kanaat getirdi tahminleri doğruysa, burada Kendrick'in yerinin etrafındaki korulardan daha çok toprak vardı. Bir süre sonra korkusu dindi ve her yöne bakmaya başladı.

Yükselen ay ışığı, aşağılarında kalan bulutların üzerinde oynuyor, kuzeyde denizin parıltıları ona gezegenin kıvrımlarını gösteriyordu.

"Ne kadar da büyük," dedi sonunda.

"Güzel," dedi Magnus aşağı inmeye başladıkları sırada. "Görmeyi öğreniyorsun." Ve bir kez daha sağ salim yere ayak bastıklarında, "Burada olma sebebin, Gümüş Şahinin Pençesi, öğrenmek," diye devam etti. "Neyi öğreneceğim Magnus?"

Büyücü elini Pençe'nin omzuna koyup hafifçe sıktı. "Sana öğretebildiğim kadarını." Sonra tek kelime etmeden döndü ve kulübeye girdi. Bir an tereddüt eden Pençe, bir süreliğine evi olacak gibi görünen yere doğru onu takip etti.

Pençe bu bölümü beşinci defa yüksek sesle okurken Magnus da dikkatlice onu dinliyordu. Pençe okumayı bitirdiğinde büyücü, "Kafi," dedi.

Adaya geldikleri ilk ay boyunca Pençe yüksek sesle okuma yapmaya zorlanmıştı ve Magnus onun dilbilgisini, telaffuzunu, büküm ve

tonlamalarını düzeltiyordu. Pençe, Roldemli Kont Ramon'un konuşmalarından, Magnus'un onu mümkün olduğunca bir Roldem asilzadesi gibi göstermeye çalıştığını anlıyordu.

"Bu yeni bir şey," dedi Magnus bir kitap uzatarak.

Pençe'nin bilmediği bir alfabeyle yazılmıştı. "Nedir o?"

"Adalar'dan düşük rütbeli bir kralın, III. Henry'nin yaşamını anlatan sıkıcı bir kitap. Fakat basit bir biçimde yazıldığından Kral Dili'nde okuma ve yazmaya başlaman için bir giriş olacak." "Magnus, biraz ara verebilir miyim?" "Ara mı?"

"Kafam dağıldı ve sayfadaki kelimeler gözüme bulanık görünüyor. Bir haftadır bu kulübedeyim. Son dışarı çıktığımda bir öğleden sonra sen yokken sahile yürümüştüm."

Pençe'nin sesinde ona hiç uymayan fevri bir ton vardı. Büyücü hafifçe gülümseyerek, "Yerinde duramıyorsun, değil mi?" dedi.

"Evet. Belki ava çıkabilirim?" Sonra durup, "Yayın varsa... " dedi. "Yok. Peki balığa çıkar mısın?" dedi Magnus.

Pençe yüzü coşkuyla canlanarak doğruldu. "Yürümeye başladığım andan beri memleketimin tüm gölleri ve nehirlerinde balığa çıkmışımdır."

Magnus bir an sessizce ona baktı ve "Pekâlâ. Okyanusta nasıl balık tutulur göstereyim," dedi. Elini tek bir defa sallayarak havada kara bir boşluk oluşturdu. Sonra bu boşluğa doğru uzandı. Bir şeyler arıyor gibiydi. "Ah!" dedi memnuniyetle. Kolunu geri çektiğinde elinde bir balık oltası vardı.

Oltayı çekip Pençe'ye verdi.

Bu bir balık oltasıydı, ama Pençe'nin daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Bir buçuk metre kadar olan kendi oltasından yarım metre daha uzundu ve üzerinde tuhaf bir cihaz, etrafına bol miktarda

tel sarılmış, mandalı ve çevirme kolu olan bir silindir vardı. Tel, bir dizi düğümle -bunlar da kamış veya bambudan yapılmış gibiydi- en üstteki metal ilmeğe doğru işlenmişti. Makaranın en üstünde de metal bir çubuk vardı. Magnus başka bir oltayla beraber kollu, hasır bir sepet çıkardı ki, Pençe bunun balık kovası olduğunu tahmin etti.

"Hadi bakalım, balık tutalım, fakat bu işi yaparken çalışmaya devam etmek zorundayız."

Pençe iç geçirerek kovayla iki oltayı aldı ve onun peşinden gitti. Dersleri devam etse bile, en azından öğleden sonrasını dışarıda geçirecekti.

Kayalıktan aşağıdaki sahile uzanan taşlık yolda büyücüyü takip etti. Rüzgâr beyaz köpüklü küçük dalgaları kamçılıyor, tepelerinde kalan suyu eserek sıçratıyordu. Pençe artık kayalara çarpan dalgaların sesini sakinleştirici, deniz havasının kokusunu da evindeki çam ve kavak kokuları gibi canlandırıcı buluyordu.

Sahile ulaştıklarında Magnus pelerinini toplayıp kemerine sıkıştırdı. Bunu bir başkası yapmış olsa komik durabilirdi, fakat Magnus'un komik bir tarafı yoktu. Pençe adamın kuvvetli bacaklarını fark ettiğinde, avcı ya da savaşçı değil de büyücü olmasına karşın, Magnus'un, küçük kardeşi kadar sağlam yapılı biri olduğuna karar verdi.

Büyücü, Pençe'ye oltayı nasıl tutacağını gösterdi. Oltanın üzerinde bulunan 'makara' adını verdiği cihazı göstererek, ince çubuğun büyük bir balık oltaya takılıp da kaçmaya çalıştığında makarayı yavaşlatacak olan 'fren' görevi gördüğünü anlattı. Mandal, balık tutan kişinin balığı makarayla sarmasını ve balıkçı freni bırakmadığı sürece kaçışını engellemesini sağlıyordu.

Pençe büyülenmişti: Tüm balık tutma tecrübesi, ağlar ve uzun bir çubuğun ucuna bağlanmış bir ipten ibaretti. Magnus'un kovadan biraz kurutulmuş et çıkarıp büyük, metal bir kancaya asışını izledi. İki

adım atıp, yarı koşar yarı sıçrar bir halde oltayı dalgalara doğru salladı ve kancayı dalgakıranların çok ötesine gönderdi.

"Oltayı atmadan önce kancanın nerede olduğunu bildiğinden emin ol," diye uyardı Pençe'yi. "Oltayla kendini vurmak hiç de eğlenceli değildir. Kancayı etinden çıkarmak için o kahrolası şeyi derinin üzerinden ilerletip kesmen gerekir."

Pençe adamın bu uyarıyı acı bir tecrübeyle yaptığını sezdi. Magnus'tan biraz ileriye giden Pençe, kurutulmuş eti kancaya taktı. Sonra kendisi öne doğru ilerlerken ipi kumun üzerine bıraktı. Ardından oltayı hızla atarak ipini Magnus'tan daha öteye gönderdi.

"Aferin," dedi büyücü.

Neredeyse yarım saat boyunca hiçbir şey söylemeden durdular. İkisi de bu sessizlikten ürkmüyordu. Sonra Magnus, "Halkın bu dünyayla ilgili olarak nelere inanıyor?" diye sordu. "Ne demek istediğini tam olarak anlayabildiğimden emin değilim," dedi Pençe. "Bu dünyayla ilgili olarak nasıl hikâyeler anlatırlar?"

Pençe ihtiyarların yazın ateş başında anlattıkları hikâyeleri ve şamanın ırklar tarihi hakkında konuştuğu zamanlan düşündü. "Orosini halkı, dünyanın tanrılar tarafından düzenlenmiş ve Uyurun zihnindeki bir düş olduğuna inanır." "Peki ya insanlar?"

"Biz de o düşün birer parçasıyız," diye yanıtladı Pençe. "Fakat bize göre her şey gerçektir, çünkü bir tanrı için neyin gerçek olup olmadığını kim bilebilir?"

Magnus bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra, "Halkın haklı olabilir, zira bu dünyaya dair böyle bir görüş bildiklerimizle çelişmiyor. Fakat şimdilik halkının inançlarını bir kenara bırak ve beni dinle.

Benim doğru bildiklerim şöyle.

"Dünya, etrafı havayla çevrelenmiş toprak, çamur, kaya ve sudan oluşan koca bir top. Geniş olmasına geniş, ama aynı zamanda hayal

bile edemeyeceğin büyüklükte bir kâinatın da ufacık bir parçası ki, o kâinat, üzerinde pek çok yaşamın olduğu başka dünyalarla dolu. "Kainatta milyarlarca dünya var."

"Milyar?"

"Robert sana sayılarla ilgili ne öğretti?" diye sordu Magnus.

"Toplama ve çıkarma, dikkatli olursam çarpma ve bölme de yapabiliyorum."

"Çoğu insandan iyi. Kaç basamağa kadar işlem yapabiliyorsun?"

"Dört rakamı başka bir dört rakamla çarpabiliyorum." "Öyleyse bin nedir biliyorsun." "On çarpı yüz," diye yanıtladı Pençe.

"On bin çarpı on, yüz bin eder."

"Evet, anladım."

"Onla daha çarparsan bir milyon eder."

"Evet," dedi Pençe, sesi biraz tereddütlü çıkmıştı.

Magnus ona yan yan baktı ve Pençe'nin aklının karıştığını gördü. "Bak, şöyle anlatayım. Saniyede bir sana bir kum tanesi versem bir dakika içinde elinde altmış kum tanesi olur."

"Ve bunu bin saniye boyunca devam ettirsen elimde bin kum tanesi olur. Evet, anlıyorum," dedi Pençe dersin nereye gittiğini tahmin ederek.

"Hiç durmadan saniyede bir sana kum tanesi vermeye devam etsem eline bir milyon kum tanesi vermek için on üç günden fazla zamana ihtiyacım olurdu." Pençe şaşırmış görünüyordu. "O kadar uzun mu?"

"Bir milyar kum tanesi vermeyi denesem otuz seneden fazla sürerdi."

Pençe inanamayan gözlerle Magnus'a baktı. "O kadar büyük bir sayı olabilir mi?"

"Daha büyükleri de olabilir," dedi Magnus ve hafifçe gülümseyerek, "İki milyar gibi," diye ekledi.

Pençe buna yalnızca gülebildi. "Sonra da üç ve dört milyar. Evet, anlıyorum."

"Kainatta milyarlarca dünya var Pençe. Belki tanrılarımızın bilebileceğinden de fazla." Pençe hiçbir tepki göstermemişti, fakat bu düşünceyi akıl almaz bulduğu aşikardı. Magnus sözlerini, sonsuz çeşitlilik ve olasılıklarla dolu bir kainatı tarif ederek sürdürdü.

"Şu diğer dünyalardaki yaşamlar nasıl peki?" diye sordu Pençe bir ara. "Gediksavaşları hikâyelerini duydun mu hiç?"

"Evet, büyükbabam anlatmıştı; topraklarımızın batısında olmuş..." - bir an durup denize bakarak- "...ki buranın doğusu oluyor sanırım," diye konuşmaya başladı.

"Hayır, yine buranın batısı, Uzak Sahil'in yanı. Devam et."

"Başka dünyadan insanların büyüyle bizim dünyamıza gelip savaş açmak istediklerini, fakat Krallık'ın onları geri püskürttüğünü anlatmıştı."

"Böyle anlatıldığı da olur," dedi Magnus alaycı bir ifadeyle. "Gerçekte neler olduğunu sana başka bir vakit anlatırım."

"O insanlar da bizim gibi mi?"

"Orosinililer Roldemlilere ne kadar benziyorsa, onlar da bize o kadar benzer." "Öyleyse çok benzemiyorlar," dedi Pençe.

"Nihayetinde ortak bir payda bulup savaşı sonlandırabileceğimiz kadar bize benziyorlardı. Belki bir gün onların soyundan gelen bazı

kimselerle tanışırsın." "Nerede?" "Adalar Krallığı'nın Yabon Eyaleti'nde. Çoğu LaMut şehrine yerleşmiştir."

"Ya," dedi Pençe anlamış gibi.

Yarım saat kadar daha sessizce durdular, sonra Pençe, "Durumumuz çok iyi sayılmaz," dedi. "Balık yakalama konusunda mı?"

"Evet."

"Çünkü yanlış yem kullanıyoruz."

Pençe şaşkınlıkla ustasına baktı. "Yanlış yem mi?"

"Kum etle denizin altında beslenenleri ya da köpekbalıklarını yakalayabiliriz. Fakat canlı bir şeyler istiyorsak, kancaya taze uskumru koymalıydık."

"Öyleyse neden bunu yapıyorsun?"

"Çünkü balık avlamak balık yakalamaktan ibaret değildir." Büyücü suyun içine bakarken Pençe kolundaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bu, Magnus'un büyü yapmak üzere olduğu anlamına geliyordu. "İşte," dedi suyu işaret ederek. Sağ elini yukarı doğru kaldırdı ve denizden büyük bir şey fırladı. Küçük bir at büyüklüğündeydi, üstü kırmızı pullarla kaplıydı ve ölümcül görünen dişleri vardı. Sudan çıktığında havada debelenerek, kendisini yukarıda tutan görünmez düşmanını ısırmaya çalıştı.

Tek bir bilek hamlesiyle Magnus balığı tekrar dalgaların arasına gönderdi. "Balık istersem balık bulurum."

"Öyleyse neden elimizde oltalarla burada dikilip duruyoruz?"

"Zevkini çıkarmak için," dedi Magnus. "Bu bir rahatlama, düşünme, kafa yorma yoludur." Oltayı elinde tuttuğu için kendini son derece aptal hissediyor olmasına rağmen, Pençe patlayan dalgalar arasında

nasıl kanca çekildiğine dair dersleri zihninde tekrar ettiğinin farkına vardı.

Günün ilerleyen vakitlerinde, "Magnus, sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Sormazsan sana nasıl bir şeyler öğretebilirim?"

"Eh..."

"Çıkar ağzındaki baklayı," dedi Magnus dalgaların arasına bir kez daha oltasını atarken. Rüzgâr hızını artırmış, büyücünün beyaz saçlarını yüzünden uçuruyordu. "Bir konu aklımı karıştırıyor." "Nedir o?" "Kadınlar."

Magnus dönüp Pençe'ye dik dik baktı. "Kadınlara dair özel bir şey mi, yoksa genel olarak kadınlar mı aklını karıştıran?" "Genel olarak kadınlar sanırım." "Bunu söyleyen ilk adam sen değilsin." "Onu anladım zaten," dedi Pençe. "Sorun şu ki, benim halkım içinde kadınlarla erkekler arasındaki şeyler... öngörülebilirdi. Eşin sen görü görevinden dönmeden önce seçilirdi ve hemen ardından evlenirdin. Tek bir kadınla kalırdın..." Sesini alçaltı. "Şimdiden iki farklı kadınla birlikte oldum ve ikisiyle de evli değilim." "Bu seni rahatsız mı ediyor?" "Evet... hayır... bilmiyorum."

Magnus oltasını kuma dikip Pençe'ye doğru yürüdü. "Sana pek az şey anlatabilirim genç dostum.

Bu konudaki tecrübelerim oldukça sınırlı."

Pençe büyücüye baktı. "Kadınlardan hoşlanmıyor musun?"

Magnus gülümsedi. "Hayır, öyle değil... Gençken bir tecrübem olmuştu... senin yaşlarındayken. Fakat büyü sanatıyla ilgilenen bazılarımız bu konulardan uzak durmak ister. Gönül meseleleri insanın kafasını karıştırır." Denize doğru baktı. "Böyle şeylerden uzak durarak zihin açıklığına ulaştığımı düşünmek istiyorum." Tekrar

Pençe'ye baktı. "Fakat ikimizin yolları farklı. Senin sormak istediğin nedir?"

"Ben... bir süre Lela'yladım. Belki de ikimizin... " Pençe utanarak kumlara baktı. "Evlenebileceğimizi bile düşündüm."

Magnus'a baktığında büyücünün bir an bu söylediklerinden keyif aldığını belli ettiğini gördü, fakat sonra adamın yüzü tekrar çelikten bir maskeye döndü.

Pençe sözlerine devam etti. "Fakat Caleb'la Latagore'dan döndüğümde Lela gitmişti. Onu tekrar göremeyeceğimi düşünmeye fırsat bile bulamadan Meggie... "

"Ya," dedi Magnus. "O sabah seni uyandırmaya geldiğimde onunlaydın, değil mi?"

"Peki nasıl oluyor da Lela için böyle kuvvetli şeyler hissederken Meggie'yle bu kadar kolay birlikte olabiliyorum? Üstelik birlikte olduğumuz zamanlarda sürekli Lela'yı düşünüyor da değildim." Magnus kafasını salladı. "Sana şunu sorayım öyleyse. O iki kızdan birini şu an yanına getirebilsem hangisini görmek isterdin?"

Pençe sessizce doğrularak balıkçı oltasını kavradı. "Bilmiyorum," diye yanıtladı sonunda. "Lela'yı sevdiğimi zannediyordum... Onu seviyorum. Fakat Meggie'nin de... yürüyüşünde bir şey var. Çok... ateşli. Böyle söyleniyor, değil mi?"

Magnus bir an sustuktan sonra, "Gönül meseleleri karmaşıktır," dedi ve tekrar okyanusa baktı. "Dalgalar kayaların üzerinde köpürerek patlıyor Pençe. İnsan duyguları da böyledir. Tutku insanın felaketi olabilir. Tutkuyla birlikte bilgelik de gelmelidir. Aksi takdirde düşmanlarının sana karşı kullanabileceği bir silahları olur."

"Anlamadım."

"Çoğu erkek bir şeyi hayatlarının bir döneminde tutkuyla ister. Bu, sevdiği bir kadın, görevi, becerisi ya da ideali de olabilir." "ideal mi?"

Magnus kafasını salladı. "İdealleri için gözlerini kırpmadan canlarını verecek adamlar vardır. Onlar genelin iyiliği için kendi çıkarlarını göz ardı ederler." Pençe'ye baktı. "Bir de karanlık tutkular vardır: hırs, açgözlülük, şehvet ve iktidar açlığı.

"Lela ve Meggie'ye hissettiklerin bu aşırılıkların arasında, ideal ile karanlık duygular arasında bir yerde. En kötü olasılık, hissettiklerinin, peşinde olduğun kadınların zorluklarını göz önünde bulundurmadan duyduğun kör bir şehvet olmasıdır. En iyi olasılıksa, kadınların büyüsüne çabuk kapılıp, her birinin özverili bir aşkı hak ettiğini düşünmendir.

"Her iki aşırı uç da hatadır."

Pençe anladığını gösterircesine kafasını salladı.

"Gençsin. İstersen hayatında çok kadın olacaktır. Fakat koşullar seni öyle bir noktaya getirebilir ki, gerçeği çabuk kavraman, hissettiklerin tamamen şehvet mi, yoksa işin içinde daha derin bir aşk mı var anlaman gerekebilir.

"Tanıdığın iki genç kadın da genelde iyidir, en azından sana karşı kötü bir niyetleri yok. Onlar da sana kendilerince değer verdiler, sen de onlara değer verdin. Fakat senin yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu, bir çift yeşil göze bakıp ayaklarımın yerden kesildiğini, kalbim duracakmış gibi yoğun duygular hissedip, ardından daha birkaç gün geçmeden aynı duyguları bir çift kahverengi göze bakarken hissettiğimi de hatırlıyorum.

"Genç bir adamın kalbi böyledir işte Pençe. Huysuz bir tay gibi ehlileştirilmeli ya da dizginlenmelidir. Aklı dinlemesi sağlanmalıdır, çünkü sen de öğreneceksin ki, aşk zor bir şeydir."

"Sorumu yanıtlayıp yanıtlamadığını bilemiyorum."

"Ne sorduğunu tam olarak anlayıp anlamadığını da ben bilmiyorum." Magnus oltasını aldı, ipi sardı ve bir kez daha dalgaların arasına attı.

"Bu konu üzerine kısa süre sonra tekrar konuşacağız. Hem, yakın zamanda böyle şeyleri sorabileceğin başkaları da olacak. Endişelerinle benden daha iyi ilgilenebilecek insanlar." "Teşekkürler Magnus."

"Lafı bile olmaz. Bu adadaki zamanımız bitmeden bana soracağın daha çok soru olacak." "Burada daha ne kadar kalacağım?" "Ne kadar sürmesi gerekiyorsa."

"Ne, ne kadar sürerse?"

"Başarmak istediğimiz şey her ne ise o," diye yanıtladı Magnus.

Pençe bir başka soru daha sormaya başlamıştı ki, sonra durup fikrini değiştirdi.

Öğleden sonra geçmiş, Pençe acıkmıştı. "Akşam yemeğimizi buradan çıkarmamız muhtemel mi?" "Acıktın mı?"

"Aslına bakarsan evet."

"Balık nasıl pişirilir bilir misin?"

Pençe Leo'yla birkaç çeşit balık yemeği hazırlamıştı. "Biliyorum, ama burada yemek pişirmek için yalnızca kazan ve şiş var. Belki balık çorbası yapabilirim... "

"Hayır," dedi Magnus. "Ben daha incelikli bir şeyler düşünmüştüm. Bir aydan fazladır çorba içiyor, kızarmış şeyler yiyoruz. Bırak da bu akşam güzel bir yemek yiyelim." "Öyle bir yemeği nasıl hazırlarım ki?"

"Dert etme," dedi Magnus. "İlk olarak doğru düzgün bir ana yemek bulmalıyız." Büyücü gözlerini kapayıp açtığında, Pençe üzerlerinde cılız bir ışık pırıltısının olduğunu hissetti. Magnus avucu açık elini uzatıp yavaşça kaldırdı. Denizden bir buçuk metreye yakın uzunlukta bir balık çıktı.

Magnus elini hareket ettirdiğinde hayvan havada süzülerek Pençe'nin ayaklarının dibine düştü.

Balık kumun üzerinde kıvranıp debeleniyordu.

"Dikkat et, çok sıkı tutarsan yüzgeçler elini kesebilir."

Pençe Magnus'a baktı. "Bunu kulübeye kadar taşıyacak mıyım?" "Taşımazsan o balık kulübeye nasıl girecek?" diye sordu büyücü.

Pençe kıvranan balığı kaldırdı, fakat balık hem kaygan hem de çok ağırdı. "Sersemleştirmek için üzerine vurabileceğim bir şey var mı?" diye sordu balığı yatıştırmak için giriştiği birkaç sinir bozucu teşebbüsün ardından.

"Ah," dedi Magnus. Bir el hareketiyle balık sakinleşti. "Hâlâ canlı, yani fileto yaptığında taze olacak. Bu hayvanın adı orkinos. Farklı pek çok baharatla hafif ızgara yapabilirsin. Hafif olgunlaşmış pirinç ve buharda pişirilmiş çeşitli sebzeler, yemeği güzelce tamamlayacaktır. Bir de yanında soğuk beyaz şarap olsun. Ravensburg'ün tatlı şaraplarından olabilir."

Pençe dev gibi balığı kaldırırken, kayalıklara doğru çıkan dik yola baktı. "Başka bir şey?" "Aklıma bir şey gelirse haber veririm."

Pençe yoldan yavaşça yukarı çıkmaya başladı. Kulübeye ulaştığında hatırı sayılır şiddette bir ağrı hissediyordu. Kolları ve omuzları acıyor, dizleri titriyordu. Balığın ağırlığı en az kendininki kadardı, bundan emindi. Balıkla ne yapacağını merak ediyordu. Masanın üstünde içini temizleyebilirdi, fakat etraf çok kirlenirdi. Belki bu işi dışarıda, yerde yapardı. O zaman kuyu suyuyla balığın iç organlarını temizleyebilirdi. Etraf da böylece temizlenmiş olurdu. Filetolar yeterince büyük olursa, onları şişe geçirip kızartabilirdi de.

Fakat pirinci, baharatları nereden bulacaktı? Bu zamana kadar Magnus'un evinde yedikleri yemek, nazikçe söylemek gerekirse, oldukça yavandı.

Balığı yere koydu ve bu hareketiyle rahatlayarak doğruldu. Sırtı, böyle aptalca bir şeye bir daha yeltenmemesini hatırlatmak için onu bir acıyla ödüllendiriyordu. Sol elinin boğumlarıyla sırtını ovarken sağ eliyle de kapıyı açıyordu.

Kulübeden içeri girdiğinde şaşkına döndü. Çok iyi tanıdığı küçücük yer gitmiş, yerine koca bir mutfak gelmişti. Mutfak kulübeden de büyüktü. Geriye, kapıya doğru baktığında, kulübenin önündeki o tanıdık manzarayı gördü, fakat kulübenin içi hâlâ çok farklıydı.

Balığı temizleyebileceği, pompası olan büyük hazırlama masasının önüne geçti. Arkasında da taştan bir ocak vardı. Ocağın yanındaki metal ızgaranın altında ateş yanıyordu. Arkada kalan duvarda raflar asılıydı, pirinçle baharatları orada bulabileceğinden emindi. Ayrıca kapının onu, akşam yemekte sunacağı soğuk beyaz şarabı bulacağı bir şarap mahzenine götüreceğinden emindi. "Bunu nasıl yaptı?" diye kendi kendine mırıldandı Pençe.

-9-
KARMAŞA

Pençe gözlerini kırptı.

Bu kez Krallık dilindeki yeni bir kitabı, Rupert Avery isimli Krondorlu bir tüccarın hayatını ve yaşadığı dönemi anlatan bir günceyi okuyordu. Ölümünden evvel tüccar bu hikâyeyi ısmarlamış ve Pençe'ye göre kibrini över gibi, yayımlatmıştı. Hikâye çok kötü yazılmıştı ve en kibar tabirle, palavraya benziyordu, çünkü Avery'nin hikâyesine inanılırsa, kendisinin Krallık tarihinde etkili bir kişi olduğu ve milletini istila etmeye çalışan kargaşa güçlerini neredeyse tek başına yendiği kabul edilmiş olurdu.

Pençe bunu, kamp ateşi başında konuşan birinin anlatacağı türden bir hikâye olarak görüyordu, tabii zengin olan çocuktansa hikâyedeki savaşçı ve büyücülere daha çok dikkat edilirse... Oturduğu sandalyeyi duvara doğru yatırdı. Servet kavramını anlamaya başlıyordu. İnsanlar para biriktirmekten zevk alıyor gibi görünüyorlardı. Kendisi Orosiniliydi ve ona göre yiyemediğin, giyemediğin ya da kullanamadığın her şey lükstü. Ve bir noktadan sonra lüks şeyleri biriktirmek hem vakit hem de enerji kaybıydı.

Fakat servet kavramını anladıkça, iktidar kavramını da anlamaya başladı. Ona yabancı gelen sebeplerden, bu Avery denen adamın para peşinde koşması gibi güç peşinde koşanlar da vardı. Bunlar bir taç takıp kendilerine Kral denmesini her şeyden çok isteyen Olasko Dükü gibi adamlardı; gerçi Caleb ve Magnus'un anlattıklarına göre, Olasko ve Aranor topraklarında şu an ona Kral deniyor olabilirdi.

Pençe sandalyesini bir kez daha öne getirdi ve kitabı masaya koydu. Magnus şu gizemli yolculuklarından birine çıktığı için üç gündür yalnızdı. Büyücü ona bir dizi görev vermişti: okuma ki artık bir seneden fazladır okuma yaptığı için bu iş Pençe'nin hoşuna gidiyordu ve büyücünün ona öğretmiş olduğu neredeyse dansı andıran birkaç tuhaf hareket çalışması. Magnus bu dansın, şayet

Pençe yanlış anlamadıysa, Isalani adı verilen bir dövüş biçimi olduğunu ve senelerce bu hareketler üzerinde çalışmanın, onu diğer dövüş alanlarında da usta yapacağını iddia ediyordu.

Ayrıca kulübeyi temiz tutup karnını doyurmak da görevleri arasındaydı.

Günün büyük kısmını bunlar dolduruyordu, fakat artan zamanında, Magnus kendisine adanın kuzey kıyısında kalmasını tembihlemiş olsa da, keşfe çıkıyordu. Güneyde, belki rahat rahat yürüyerek yarım günde ulaşılabilecek mesafede olan bir dizi tepe yükseliyordu ve Magnus bu tepelerden çıkmamasını, güneylerindeki sahile inmemesini söylemişti. Magnus neden güneye gitmemesi gerektiğini ya da verilen talimatlara uymazsa neler olabileceğini açıklamamıştı, fakat Pençe büyücüye karşı durmayı düşünmüyordu.

Şimdilerde Pençe'nin yaşamının büyük kısmı beklemek üzerindeydi. Ne yapmak için eğitildiğini keşfetmeyi bekliyordu, çünkü artık Robert ve diğerlerinin kendisi için bir amaçları olduğuna emindi.

Eğitimi hızlı ilerliyordu: Dilleri -Adalar Krallığı'nın bilinen anadili olan Kral Dili'nde neredeyse çok akıcı konuşuyordu, Roldem dilinde hemen hemen kusursuzdu ve Yüce Kesh İmparatorluğu'nun lehçelerini öğrenmeye başlamıştı- coğrafyayı, tarihi öğreniyor, müzik çalışıyordu. Müzik en çok keyif aldığı şeydi. Magnus seneler içinde karşılaştığı müzisyenlerin gösterilerini canlandırabildiği bir büyü yapıyordu. Bazı basit müzikler Pençe'ye tanıdık geliyordu, fakat başarılı müzisyenler tarafından asillere çalınan daha karmaşık müzikler de bir o kadar merak uyandırıcıydı. Müzik anlayışına yardımcı olabilmek için Magnus Pençe'ye müzik aleti çalmayı da öğreneceğini söylemiş ve basit bir düdükle işe başlamıştı. Masada duran alet, üzerinde altı delik açılmış, uzun, ahşap bir kamıştı. Babasının çaldığı enstrümana çok benziyordu ve Pençe birkaç basit ezgiyi çalmayı hızla öğrenmişti.

Pençe tek eliyle yüzünü sildi. Gözleri batıyor, sırtı acıyordu. Ayağa kalkıp pencereden dışarı baktı. İkindi güneşi batıyordu. Pençe tüm

öğleden sonra kitabı incelemiş olduğunu fark etti.

Ocaktaki, yarısı iki gün önce hazırladığı güveçle dolu olan büyük kazana baktı. Hâlâ yenilebilir durumdaydı, fakat aynı şeyi yemekten sıkılmıştı. Ava çıkabileceği ya da kıyıya inip balık tutabileceği yaklaşık bir saati olduğunu tahmin etti.

Günbatımı bu iki iş için de güzel bir zamandı. Kulübeden biraz uzakta, avların gündoğumu ya da günbatımında su içmek için toplandıkları büyük bir gölet vardı. Dalgakıranların ardındaki balıklar da günbatımında daha canlı oluyordu.

Bir an bu iki seçenek arasında gidip geldikten sonra, balık tutmayı daha çok istediğine karar verdi. Av hayvanlarını takip etmek yoğun dikkat gerektiriyordu. Pençe ise şu an kumların üzerinde dikilmeyi, rüzgârın yüzüne vurmasını ve gözlerini kollarının ucundan daha ötedeki şeylere odaklamayı istiyordu.

Pençe oltasıyla kovasını kapıp kapıdan dışarı çıktı.

Güneş battığında Pençe tepeden geri çıkmaya başlamıştı. Birkaç dakika içinde iki büyük gümüşbalığı yakalamıştı ki, bu, yemeği için yeter de artardı. Balıkları odun ateşinde ızgara pişirecek, üzerine Magnus'un küçük bir sandıkta tuttuğu baharatlardan ekleyecekti. Balığın yanına pişirebileceği biraz pirinci olmasını ne kadar istediğini düşünürken, Kendrick'in yerinde Leo'nun onu mutfakta nasıl bir lükse alıştırdığını anladı. Annesi genelde balık hazırlar ve kadınlar hangi kökleri ya da meyveleri toplamışsa onlarla sunardı. Bazen av eti eşliğinde, elle sarılmış, ateşte pişirilmiş ve bal, böğürtlen, fındıkla yapılan mısır ekmeği yenilirdi. Fakat Pençe artık yemeği annesinin hayal edebileceğinden bile çok önemsiyordu. Kendisinin, halkının tarihindeki büyük ihtimalle en iyi aşçı olduğunu düşünmek çok keyif vericiydi.

Kayalığın tepesinin yanındaki yolda ufak bir dönemeci geçerken durdu. Gökyüzü henüz batan güneşle hâlâ aydınlıktı, fakat karanlık hızla iniyordu. Bir şeyler hissetti.

Etrafı dinledi. Kulübenin yanındaki koru sessizdi. Gece yırtıcıları varlıklarını hissettirirken, yuvalarını arayan gündüzcü hayvanların koşuşturmaları, sesleri olmalıydı. Gecekuşları da böcekleri ararken etrafta uçuşmalıydı.

Bunun yerine, yalnızca tek bir anlama gelebilecek bir sessizlik vardı: Etrafta insanlar vardı. Pençe bir an Magnus döndü mü diye merak etti, fakat bir şekilde öyle olmadığını biliyordu. Bir şeyler tersti.

Pençe bu adada, sırtın güneyinde yaşayan ve Magnus'un en azından şimdilik karşılaşmasını istemediği diğer insanlar olduğundan şüphe ediyordu, fakat onların beklenmedik bir biçimde ortaya çıkacaklarını sanmıyordu. Balık oltasıyla kovasını yere koyduğunda, silahlarını kulübede bıraktığını fark etti.

Kovadan pul temizleme bıçağını çıkardı; kötü bir silahtı, ama hiç yoktan iyiydi. Pençe tüm duyularını keskinleştirerek yavaşça kulübeye ilerledi. Dinledi, baktı, havayı kokladı.

Kulübenin yanında bir şey vardı sanki tanımadığı, bildiklerinin dışında bir şey. Kulübenin içinde ya da yanında birisi olabileceğini düşünmüştü, fakat şimdi bunun bir şey olduğuna inanıyordu. Bir şekil kapıdan öyle hızlı çıktı ki, gözü onun hareketini yakalayamadı bile; fakat o anda şeklin, hatları olmayan insana benzer bir şey olduğunu anladı. Tepeden tırnağa düz bir karanlıktan ibaret olan şekil, Pençe'nin bilincini ürperterek gecenin siyahına karıştı.

Pençe mümkün olduğunca yavaş nefes almaya devam ederek durdu ve tüm duyularını kullanarak yaratığın nereye gittiğine karar vermeye çalıştı. Arkasındaki havada ufak bir değişim, ensesinde birisinin hızla ve sessizce kımıldadığı uyarısını veriyordu. Pençe dizleri üzerine çöktü ve tereddüt etmeden pul temizleme bıçağını, bir insanın diziyle kasığı arasında bir yere denk gelecek şekilde geriye doğru savurdu.

Bıçak bir şeyi delerken insansı olmayan bir feryat geceyi kapladı. Pençe sağ omzundan aldığı büyük bir darbeyle, sanki üzerine dev

bir vücut düşmüş gibi yığıldı.

Pençe düşüşüyle gelen hızı, dönüp ayağa kalkmak için kullandı. Yanından ani bir esinti geçerken, bir başka görünmez saldırgandan gelecek darbeden kurtulduğunu hissetti. Sırf içgüdüsüne dayanarak, iki saldırganın da arkasında olduğunu sezdi. İleriye, kulübeye doğru atıldı. Bu saldırıdan kurtulma şansı varsa, kılıcına ulaşmak zorundaydı.

Kulübenin kapısına yaklaştıkça ensesindeki tüyler ürperdi.

Geriye dönüp bakmadan kapıdan içeri dalıp hızla yere düşerken, görünmez bir şey Pençe'nin göğsü yerine havayı kesti.

Karnının üzerinde sürünerek masanın altına girdi ve dönüp hemen kılıcını aldı. Kını bir kenara atarak, üzerine gelen her ne ise onu yavaşlatmak için masayı tekmeleyerek kapıya doğru fırlattı.

Masa kapının hemen önündeki bir şeye çarptı ve Pençe oradaki karanlığın yer değiştirdiğini gördü. Gözleri kapının çerçevelediği şekli ayırt edebiliyordu, çünkü dışarıdaki akşam göğünden gelen ışık yaratığın siluetini ortaya çıkarıyordu.

Derken o şey kulübenin içine girdi. Pençe sadece hatları olmayan bir karaltı görebiliyordu, sanki şeklin yüzeyinden ışık yansımıyordu. Hâlâ dışarıda duran bir başka şey daha olduğunu bildiğinden, ocağa doğru çekildi ve düşünmeden ateşin içinden kızgın bir demir çıkararak sol eliyle kaldırdı. Yaratığın eli ona doğru uzanırken Pençe sağ yanına büzüştü. Sol omzunda yoğun bir ağrı başladı. Yaratığın eli uzaklaştı ve Pençe bir anlığına, sanki bir kamçı geri çekiliyormuş gibi belli belirsiz bir hareket gördü. Görünmez bir silahla yaralandığını anlamak için dönüp bakmasına gerek yoktu.

Omzundaki yanmayı ve yarasından akan kanın ıslaklığını hissedebiliyordu.

Kapının yanında bir titreşme olunca Pençe bir diğer görünmez saldırganın da içeri girdiğini anladı. Göz ucuyla gördüğü bir başka

titreşmeyle birlikte sağa devrildi. Kolundaki ağrı daha da artmıştı, fakat bu hareketi yapmamış olsa şu anda kanayan yerin kolu değil, boğazı olacağını biliyordu. Yere düşerken, kazanı taşıyan kolun üzerine sertçe çarptı ve saldırganın durduğunu tahmin ettiği noktadan uzağa yuvarlandı. Kazan ocağın içine doğru hızla savrulup ters döndü ve içindeki güveç yanan ateşin üzerine dökülerek odanın buhar ve dumanla kaplanmasına sebep oldu.

Pençe birden, hatları belli olan bir bacak gördü önünde. Hiç tereddüt etmeden kılıcını yaratığın bacağına doğru savurdu ve az önce dışarıda duyduğu, ama bu sefer daha yüksek olan feryat koptu. Kulübe dumanla kaplanmıştı ve Pençe bu sayede artık tamamen belli olan üç silueti görebiliyordu. İnsan şeklindeydiler ve silahsız gibi görünüyorlardı. Ancak bunun aldatıcı bir şey olduğunu bilen Pençe tekrar duvara doğru kaçtı.

Diğerleri sanki onu göremiyorlarmış gibi etrafta dolanıyorlardı. Pençe kılıcını kavradı ve sol omzundaki yanmayı umursamadan sırtını duvara yaslayarak kendini zorla kaldırdı. Magnus'un, onun okuduğu kitapları içine koydurduğu boydan boya kitaplık Pençe'yi kısmen saklıyordu. Kapıdan giren iki yaratık öne doğru adım attı ve biri kapının önünü kapadı, öbürü de ona doğru gelmeye başladı. Kapıya en yakın olanın topalladığı açıkça görülüyordu ve Pençe onun pul temizleme bıçağıyla yaraladığı yaratık olduğunu içten içe biliyordu.

Artık kılıcı elinde olduğundan Pençe dövüşmesi gerektiğini hissediyordu. Dışarıya, hemen kapının ağzına çıkmalıydı, çünkü böylece kapının önünü kapar, yaratıkların üzerine teker teker gelmesini sağlayabilirdi. En yakında duran şekil, gürzüyle yeniden saldıracakmış gibi geri gitti, o sırada Pençe silueti geri püskürtmek için kılıcını savurarak atıldı. Düşen masanın üzerinden, sağlıklı omzunu aşağı doğru indirerek atladı ve kapının önünde bekleyen şeyin tam ortasına doğru vurdu. Sırtında başlayan ağrı sol kalçasına doğru indi. Acıyla soluk aldı. Sol yanındaki yaratık bir hamle yapmayı başardı ve Pençe dizlerinin güçsüzleştiğini hissetti.

Yere düşerken kılıcını savurdu ve bunun karşılığı derin, sağlam bir yara ve aniden kesilen insansı olmayan bir çığlık oldu.

Yerde yuvarlanırken, ayağa kalkmaya çalıştığı sırada, kapıda yine bir şey titreşti. Üçüncü bir saldırgan daha vardı! Pençe kılıcını kapıya doğru yavaşça savurdu. Neredeyse tekrar ayağa kalkmışken sol yanağı, omzu ve göğsü yanmaya başladı.

Nefesinin kesilmesi, sırılsıklam olan tuniği ve titreyen dizleri hızla kan kaybettiğini gösteriyordu. Kalbi güm güm atarken, Pençe bir yolunu bulup geriye kalan iki yaratığı öldürmediği takdirde sonunun geleceğini biliyordu.

Kapı tarafında bir titreşme daha oldu. Pençe artık her ikisinin de kendisiyle birlikte dışarıda olduğunu biliyordu. Gözlerini kırptı ve kafasını bir o yana bir bu yana çevirerek gecenin içinde o karanlık şekilleri görmeye çalıştı, ama tüm istek ve gayretine rağmen yaratıkları göremedi. Sağında bir hareket olmuştu sanki, bu yüzden soluna doğru devrildi. Kendini toparlayıp ayağa kalkmaya çalışmıştı, fakat sol bacağı ona itaat etmediğinden yere düştü. Sağ bacağının aşağısına doğru yakıcı bir ağrı indi. Kılıcı elinden düştü; zihni her ne kadar vücudunu oynatmak, kendisi ve iki yaratık arasına mesafe koymak istese de bunu yapamıyordu.

Sağ omzunda bir başka acı daha vardı ve Pençe bir çığlık attı. Artık ölmek üzereydi.

Halkının öcünü alamayacaktı, katillerinin kim olduğunu ya da neden öldürülmek istendiğini asla bilemeyecekti. Son düşüncelerini karanlık bir ümitsizlik ve derin bir pişmanlık esir aldığı sırada, etrafında bembeyaz bir ışık göründü ve Pençe boşluğa düştü.

Acı deryasında sürükleniyordu sanki. Teni alev alev yanıyor, işkenceler içinde kıvranıyordu. Fakat hareket edemiyordu. Bazısı tanıdık, çoğuysa yabancı olan ses ve görüntüler gelip gidiyordu.

"... çok fazla kan. Bilemiyorum..."

Üzerini bir karanlık, sonra da daha fazla acı kapladı.

"... nasıl hayatta kaldı anlamıyorum..."

Ona çok uzun gibi gelen bir süre boyunca kulağında tuhaf bir ses çınladı, sonra aniden ses bir ezgi halini aldı. Yanında birileri flüt çalıyordu.

Sonra her yer daha da karanlık oldu.

Zaman, ara sıra gelen ve hayal meyal anımsadığı görüntüler, sesler, kokular ve dokunuşlarla geçiyordu. Sürekli olarak bir kadının yüzünü görüyordu. Yüz hatları güzel olsa da, ifadesi sert, hatta haşindi. Yanındaki diğer kişilerle konuşuyordu, ancak Pençe çoğu zaman onların ne söylediğini duyamıyor ya da anlayamıyordu.

Ateşlendiğinde, kâbus yaratıklarıyla dolu düşlerin pençesine düştü. Gümüş boynuzlu mavi bir varlık bir süre tepesinde durup, haykırış ve ıslıklarla dolu bir dilde konuştu. Kimileri açıkça insana ait olan, kimileriyse uzun bir kulak, kuştüyünden kaşlar ya da ucunda minik bir diken olan bir burun gibi küçük farklılıklara sahip yüzler gelip gitti.

Başka düşler, Kulaam Köyü'nde geçirdiği çocukluğuyla ilgili düşler de gördü. Mavi Kanatlı Çamurcun Gözü'nün yüzünü gördü, kızın bal rengi gözleri üzüntüyle ona bakıyordu. Büyükbabası Gözlerinde Kahkaha, adına yakışır bir biçimde neşeyle ona gülümsedi. Annesini, kız kardeşini ve kendi hallerinde işlerini yapan diğer kadınları da gördü.

Dağdan çok yorgun, fakat bu zamana kadar yapmadığı kadar hızlı bir biçimde koşarak inerken gördü kendini.

Duman, ölüm ve ateşi gördü. Siyah at üzerinde bir adam gördü. "Kuzgun!" diye bağırdı doğrulurken.

"Sakin ol. Rahatla. İyileşeceksin," dedi bir kadın onu omuzlarından kavrayarak.

Pençe terden sırılsıklam olduğunu fark etti. Başı dönüyordu. Sargılar içindeki vücudu aniden ürperdi. Odaya bakındı.

Beyaz olan oda pek çok güzel mobilyayla döşenmişti. Büyük bir pencereden mavi gökyüzünü, ılık günü görebiliyordu. İçeri kokulu bir esinti girdi. Pençe uzaktan gelen sesleri duyabiliyordu.

"Neredeyim?"

Kadın ayağa kalktı. "Dost ellerdesin. Magnus'u çağırayım."

Pençe sırtını yumuşak kuştüyleriyle doldurulmuş üç büyük yastığa yasladı. Daha evvel hiç görmediği kadar güzel, beyaz kumaşlardan yapılmış çarşafların arasında çıplak bir halde dinleniyordu. Çarşaflar sırılsıklam olmuştu ve ateşinin yeni düştüğünün farkındaydı. Omzu, sırtı, sol yanındaki kaburgaları, uylukları ve sağ baldırı sargılanmıştı.

Birkaç dakika sonra Magnus ve onun bir adım gerisinde de, biraz önce dışarı çıkmış olan kadın göründü. "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu beyaz saçlı büyücü. "Bir kedi yavrusuyla bile mücadele edemem," dedi Pençe.

Magnus yatağın kenarına oturup elini Pençe'nin alnına dayadı. "Ateşin düşmüş." Başparmağını Pençe'nin sol gözkapağı üzerine koyup hafifçe kaldırdı. "Sarılık da geçmiş." "Neler oldu?" "Bu çok uzun bir hikâye. Olayın özü, bilileri beni öldürmek için üç ölümdansçısı göndermiş. Benim yerime de seni bulmuşlar," dedi Magnus.

"Ölümdansçısı mı?"

"Bunların hepsini uzun uzadıya anlatacağım, ancak şimdi dinlenmen gerek. Aç mısın?"

Pençe kafasını salladı. "Bir şeyler yiyebilirim."

Kadın, "Sana biraz çorba getireceğim," diyerek odadan ayrıldı.

"Ne zamandır böyleyim?" diye sordu Pençe.

"On gündür."

"On gündür burada mıyım?"

Magnus kafasını salladı. "Neredeyse ölüyordun Pençe. Bu adadan başka bir yerde olsaydın, neredeyse ölmüş olurdun. Belki kuvvetli bir tapınak rahibi seni kurtarabilirdi, fakat burada yaşayanlar dışında pek azı seni hayatta tutacak beceriye sahiptir.

"Ölümdansçılarının dokunuşu zehirlidir. Yani hemen ölüm olmasa da kurbanları nadiren hayatta kalır." "Buraya nasıl geldim?"

"Ölümdansçıları kıyıya ayak bastıklarında bazılarımız bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. Buraya bir saldırı yapılmayacağı anlaşılınca hızla kulübeye gittik. Ölümdansçıları kulübede tek başına bir büyücü bulmayı bekliyorlardı, fakat onun yerine bir kılıç ustası buldular.

"Senin peşinde olsalardı, daha seni kimin indirdiğini anlamadan ölmüş olurdun. Fakat onlar soğuk çeliğe değil, büyüye karşı hazırlıklıydılar. Böylece seni kurtarabilmemiz için yeterince vakit kazandın."

"Teşekkür ederim," dedi Pençe. "'Biz' dediğin kim?"

"Ben ve diğerleri," dedi Magnus. Kadın elinde bir kâse çorba ve bir dilim ekmeğin olduğu bir tepsiyle geri döndü.

Pençe yemek yiyebilmek için dirseklerinden destek alarak doğrulmaya çalıştı, fakat bu çabası başını döndürmüştü. Kadın yanına oturup kaşığı aldı ve Pençe karşı çıkmak yerine kadının onu doyurmasına izin verdi. Muhtemelen otuzlu yaşlarında olan, koyu renk saçlı, etkileyici mavi gözlere sahip güzel bir kadındı ve dudaklarının sıkı duruşu onu haşin gösteriyordu.

Bakışlarını kadının yüzünden Magnus'un yüzüne baktı ve buharı tüten çorbasını içerken, "Aranızdaki benzerliği görebiliyorum. Kız kardeşin olduğundan bahsetmemiştin hiç," dedi. Magnus gibi kadın da gülümseyince aralarındaki benzerlik iyice ortaya çıktı. "Gururumu okşadın," dedi kadın. "Pençe, annem Miranda'yla tanış."

Pençe ağzındakini yutarken, "Buna inanması çok güç," dedi. Kadın oğlundan genç görünüyordu. "İnan," dedi Miranda. "Burası olağanüstü bir yer."

Pençe hiçbir şey söylemeden yemeye devam etti. Yemeği bittiğinde Miranda kâseyi bir kenara aldı. Pençe hemen, "Ne... " diye söze başladı.

"Şimdi değil," diye araya girdi kadın. "Daha sonra soru sormak için vaktin olacak, fakat şimdi dinlenmen gerekiyor."

Pençe'nin merakı yorgunluğuna yenik düştü ve kadın daha odadan çıkmadan gözleri kapandı, nefesi yavaş ve düzenli bir hal aldı.

Kendine geldikten iki gün sonra Pençe'nin ayağa kalkıp dolaşmasına izin verilmişti. Magnus ona bir asa ödünç vermişti; Pençe her iki bacağı da güçsüz olduğu ve yaraları ağrıdığı için bu asaya dayanarak yürüyordu. Aksayarak büyücünün yanına geldi. "Villa Beata'ya hoşgeldin," dedi büyücü.

"Buranın adı bu mu?" "Evet. Kadim bir dilde 'Güzel Ev' anlamına geliyor."

Alçak bir duvarla çevrili, geniş bir avludaydılar. Etraflarındaki binaların tümü beyaza boyanmıştı ve damları kırmızı kiremittendi.

"Böyle bir yeri hayal bile etmemiştim."

"Burayı kuranlar, savunmadan çok rahatlarına önem veriyorlarmış. Yapılışıyla ilgili pek çok hikâye var." "Sen asıl hikâyeyi biliyor musun?"

Magnus gülümsedi. "Bilmiyorum. Babam aslını duyduğunu iddia etmişti, fakat ona bu hikâyeyi anlatan adam, aklına estiğinde yeni şeyler uydurmasıyla bilinirdi, yani buranın nasıl ortaya çıktığını asla öğrenemeyebiliriz." "Burası evin mi?"

"Büyüdüğüm yer burası, evet," dedi Magnus.

Pençe etrafına bakınırken, büyük bir sepette ıslak çamaşır taşıyan mavi tenli, gümüş boynuzlu bir yaratığın köşeden dönüp bir binaya girdiğini görünce gözleri kocaman açıldı. "O da neydi?" diye sordu.

"Bu Regar, bir Cahlozian. Burada sana ya da bana benzemeyen pek çok insan göreceksin Pençe. Buna rağmen onların da insan olduğunu sakın unutma. Onun burada olması nasıl sana tuhaf geliyorsa, sen de onun memleketinde olsan aynı şekilde tuhaf kaçardın."

"Seninle tanışmadan önce Magnus, onun kamp ateşi hikâyelerinde yer alan bir varlık olduğunu düşünürdüm; hastalığım sırasında onu gördüğümde düşlerimin bir parçası olduğunu sandım. Şimdiyse çok az şeyin beni şaşkınlığa uğratabileceğini düşünmeye başladım," dedi Pençe.

"Biraz bekle genç dostum, senin için daha çok sürpriz var. Ancak şimdi ılık öğleden sonranın keyfini çıkar ve bir süre buralarda dolaş. Gücünü geri kazanman gerek."

Yerleşkenin çevresinde yavaşça yürürlerken Pençe ufak işler için koşturan insanları fark etti, çoğu gayet normal görünürken birkaç tanesi kesinlikle öyle görünmüyordu. Yürüyüş nefesini tıkamıştı, bu yüzden sorularını daha sonraya saklıyordu. Bir süre mola verdikten sonra, "Magnus, seni öldürmeye çalışan kimdi?" dedi.

"Genç dostum," diye yanıtladı büyücü, "bu çok uzun bir hikâye."

Pençe gülümsedi; gülmek canını fazlasıyla yakıyordu. "Uzunca bir süre bir yere gidebilecek gibi görünmüyorum."

"Mizah anlayışı var. Bu güzel," dedi arkadan gelen bir ses. Pençe dönüp baktığında, küçük ve çelimsiz duran bir adamın arkalarında dikildiğini gördü. Adamın kafası keldi ve sol omzu üzerinde kapanıp, sağ tarafını açıkta bırakan sade bir tunik giymişti. Ayaklarında çapraz bağlı çarıklar vardı ve sol elinde bir asa taşıyordu. Omzuna bir çanta asılıydı ve yüzü yaşlı görünse de çocuksu bir ifadesi vardı. Badem biçimindeki koyu renk, tuhaf gözleriyle Pençe'yi inceledi.

"Pençe, bu Nakor," dedi Magnus. Ses tonunda Pençe'nin tam olarak anlayamadığı bir değişiklikle, "Kendisi benim... ustalarımdan biridir," diye ekledi.

"Kimi zaman. Kimi zamansa daha çok hücre bekçisi gibi hissediyordum kendimi. Magnus gençken tam bir baş belasıydı," dedi Nakor kafasını sallayarak.

Pençe kaşlarını çatan Magnus'a baktı, ancak bu iddiayla ilgili tartışmaya girmedi. Magnus bir şey söyleyecek gibi oldu, fakat onun yerine Nakor konuştu.

"Senin soruna gelince genç dostum, o sorduğun kesinlikle duyman gereken güzel bir hikâyedir, fakat şimdi değil."

Pençe bir onun bir öbürünün yüzüne bakıyor, iki adam arasındaki sessiz bakışmaları görüyordu. Sanki Nakor, Magnus'a saldırı hakkında daha fazla bir şey anlatmamasını söylüyordu. "Magnus, sanırım baban seninle konuşmak istiyor," dedi Nakor.

"Buna hiç şüphem yok," diye yanıtladı Magnus tek kaşını hafifçe kaldırarak. Sonra Pençe'ye dönerek, "Seni Nakor'un nazik şefkatine bırakıyor ve kendini çok yormamanı tavsiye ediyorum. Kötü yaralandın ve her şeyden çok dinlenmeye, yemek yemeye ihtiyacın var," dedi. "Onu odasına geri götüreceğim," dedi Nakor.

Pençe Magnus'a iyi günler dileyerek kendi kaldığı bölüme yöneldi. Yatağına döndüğünde dizleri titriyordu. Nakor onun yatmasına yardımcı oldu.

Dışarıdan bakıldığında çelimsiz gibi görünen bu minik adamda, Pençe'nin aklını karıştıran bir şeyler vardı. Kesinlikle çok güçlü olduğundan emindi. Fakat Magnus'un eski ustası odaya geri dönerlerken hiçbir şey söylememişti.

"Nakor?"

"Evet, Pençe?"

"Ne zaman öğreneceğim?"

Nakor genç adamın yüzünü incelediğinde, Pençe'nin gözlerini açık tutabilmek için nasıl savaş verdiğini gördü. Yorgunluk sonunda Pençe'yi etkisi altına alıp da gözleri kapandığında, Nakor, "Yakında Pençe, yakında," diye yanıt verdi.

Aradan bir hafta geçmiş, Pençe'nin gücü yerine gelmişti. Sargılarının açılmasını ilgiyle izliyor, kavmindeki mühim kişileri gururlandıracak yaraları olduğunu görüyordu. Henüz yirmi yaşına gelmemiş olmasına rağmen, pek çok savaşa katılmış bir gazi, yaşının iki katı bir adam gibi görünüyordu. Bir an derin bir hüzün hissetti, çünkü bu savaşçı izlerini halkından kimseye gösteremeyecekti. Elini dalgın dalgın yüzünde gezdirdiğinde, bunları paylaşabileceği biri hayatta olsa dahi, kendisinin Orosinili olduğunu kanıtlayacak dövmelerin yüzünde olmadığını fark etti.

Miranda son sargıyı da çıkarırken Pençe'nin yaptığı hareketi gördü. "Bir şey mi düşünüyorsun?" "Halkımı," dedi Pençe.

Miranda kafasını salladı. "Çoğumuz zor yollardan geçmişizdir Pençe. Sadece bu adayla ilgili duyacağın hikâyeler bile tek başına olmadığını öğretir sana." Yatağın kenarına oturup delikanlının ellerini kendi elleri arasına aldı. "Buradakilerin kimi senin gibi katliam ve cinayetlerden kaçan mülteciler, kimi de senin gibi evlerine dair her şeylerini kaybetmiş, hayatta tek başına kalmış kişiler."

"Nasıl bir yer burası Miranda? Magnus sorularıma yanıt vermekten kaçınıyor, Nakor da konuşmaları sürekli şey bir yöne çekiyor... "

"Anlamsız mı?"

Pençe gülümsedi. "Zaman zaman komik olabiliyor."

"O sırıtışının seni kandırmasına izin verme çocuğum," dedi Miranda, Pençe'nin eline yavaşça vurarak. "Tanıdığım en tehlikeli adam olabilir." "Nakor mu?"

"Nakor ya," diye tekrarladı Miranda ayağa kalkarken. "Şimdi burada bekle ve biraz daha dinlen. Az sonra biri gelecek."

"Ne için?" diye sordu Pençe, hareketlenip odadan çıkmak isteyerek.

"Seni bir yere götürmek için."

"Nereye?"

"Görürsün," dedi kadın odadan çıkarken.

Pençe tekrar yatağına uzandı. Vücudu tutulmuş ve ağrıyordu. Kısa bir süreliğine bile olsa dışarı çıkıp bir şeyler yapma, kaslarını gevşetip ciğerlerine bol bol hava çekme ihtiyacı hissediyordu. Koşmak, tırmanmak ya da ormanda geyik kovalamak istiyordu. Balık tutmaya bile razıydı, ne de olsa sahile inip oradan geri dönmek ter atmasını sağlardı.

Pençe gözlerini kapayarak anılarına daldı. Uzun binada parlak ateşin önünde oturup hikâyeler anlatan adamları düşündü. Temizlik ayinlerini hatırladı; on ya da daha fazla sayıdaki kadın, erkek, kız ve oğlanlardan oluşan gruplar bu ayinler için inşa edilmiş binalarda toplanırdı. Dağların yamaçlarındaki kar çekilirken, ısınmış kayalardan yükselen buhar insanları sarar ve onlar da baharın gelişini şarkılarla karşılayıp kışın kirlerinden arınırlardı.

Babasıyla annesini düşünürken içine hüzün çöktü. Halkının yok edilişinin ardından geçirdiği ilk sene boyunca hissettiği o haşin acının yerini sessiz bir efkar, geriye kalan son Orosinili olduğu ve intikam

yükünün onun omuzlarına düştüğü gerçeğine karşı duyduğu bir teslimiyet duygusu almıştı.

Fakat bunun ötesinde, geleceğin kendisine neler getireceğini bilmiyordu.

Yarı uyku halinde kendinden geçerken, birinin odaya girdiğini hissetti.

Gözleri aniden açıldı, kalbi hızla atmaya başladı. Derken kendini, daha önce hiç görmediği genç bir kızın yüzüne bakarken buldu. Kız, Pençe'nin bu zamana kadar gördüğü en şaşırtıcı gözlere, iri ve peygamberçiçeği rengi gözlere sahipti. Hoş çenesi, dolgun dudakları ve neredeyse kusursuz burnuyla zarif bir yüzü vardı. Saçları soluk bal rengindeydi ve aralarda güneşin etkisiyle daha da açılmış tutamlar vardı. Üzerine kolsuz, kare yaka, sade bir mavi elbise giymişti. Pençe her ne kadar burada çalışan pek çok kadında bu elbiseyi görmüş olsa da, bu kızın uzun, ince vücudu ve avcı gibi duruşuyla, elbise onun üzerinde muhteşem görünüyordu. "Pençe sen misin?"

"Evet," dedi, o tek kelimeyi bile dişlerinin arasından güçlükle söyleyerek. Kız nefesini kesmişti.

"Beni takip et," dedi kız.

Pençe ayağa kalktı ve kadını takip etti. Dışarıda ona yetişebilecek kadar hızlı yürümeyi başarınca, "Adın nedir?" diye sordu.

Kız dönüp ciddi bir ifadeyle onu süzdü, sanki daha iyi görmeye çalışıyormuş gibi çenesini aşağı indirdi. Sonra gülümsedi ve yüzü birden aydınlanır gibi oldu. Yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu ve sesi neredeyse müzik gibiydi. "Alysandra," diye yanıtladı.

Pençe'nin aklına söyleyecek bir şey gelmiyordu. Kız onu kelimelerden mahrum bırakmıştı. Lela veya Meggie'ye dair tüm anıları, bu genç kızın güzelliği karşısında silinmişti ve birden karnından yukarı doğru bir sancı yükselmeye başladı.

Geniş avluyu geçip, ana binanın Pençe'nin daha önce hiç gitmediği bir kısmına doğru ilerlediler. Kız hızla dönüp, "Orası," dedi kapıyı göstererek. Sonra hiç beklemeden oradan ayrıldı ve ağzı bir karış halde onun yürüyüşünü izleyen Pençe'yi geride bıraktı. Onunla ilgili her şey, karnındaki düğümü daha da sıkılaştırıyordu. Kısacık bir an gibi gelen bir süre boyunca onu izledi, sonra kız bir kapıdan geçerek kayboldu ve Pençe kapının önünde bir başına kaldı.

Bir an sonra Pençe kendini topladı ve kapıya baktı. Tek tokmaklı, basit bir ahşap kapıydı. Tokmağı kavrayarak içeri girdi.

Boş odada üç adam ayakta durmuş bekliyordu. Pençe bunlardan ikisini tanıyordu: Nakor ve Robert. "Efendim!" dedi Pençe şaşkınlık içinde.

Robert kafasını sallayarak, "Orada dur Pençe," dedi ve odanın ortasında bir noktayı işaret etti. Üçüncü adam kısa boylu, sakallı, koyu renk saçlı biriydi ve genç adamı öyle bir süzdü ki, Pençe rahatsız oldu. Bu adamın kudretli olduğundan şüphe edilemezdi. Tek başına durması bunu gösteriyordu, ancak bundan daha fazlası vardı. Magnus ve Robert'la birlikte geçirdiği zamanlarda, Pençe bir insanda büyü sanatı kabiliyeti olup olmadığını hissetmeye başlamıştı ve bu adam buram buram büyü kokuyordu. Konuşmaya başladı. "Adım Pug. Aynı zamanda Kara Büyücü de derler." Pençe hiçbir şey söylemeden kafasını salladı.

Pug sözlerine devam etti. "Burası benim adam; üzerinde yaşayanlar da dostlarım ve öğrencilerim." "Nakor gibi Pug da benim ustamdı Pençe," dedi Robert. Pençe sessizliğini korudu.

"Ölümdansçılarının saldırısı bazı şeyleri değiştirdi evlat. Senin gelişimini değerlendiriyor, hakkında karar vermeyi bekliyorduk," dedi Nakor.

Pençe hâlâ sessizdi, fakat gözlerinden pek çok soru okunuyordu. Robert sözlerine devam etti. "Kan borcundan seni azat edene dek

benim hizmetimde mi kalacaksın, yoksa adadaki bu loncaya davet edilebilecek kadar yetenekli misin bunu görmeye çalışıyorduk Pençe."

"Ne loncası efendim?" diye sordu Pençe en sonunda.

Üç adam birbiriyle bakıştı ve Robert, "Bize Gölgeler Meclisi deniliyor Pençe. Şayet bizim saflarımıza kabul edilirsen, kim olduğumuzu zamanla öğrenirsin. Ne yaptığımız da sana açıkça anlatılacak," dedi.

"Fakat bunlar ve daha pek çok şey sana anlatılmadan evvel," dedi Pug, "bize katılmayı istemen lazım. Robert'a olan borcun silinecek ve vicdanının söylediklerini yapabilen, özgür bir adam olacaksın. Elbette Meclis'e karşı sorumlulukların da olacak. Lakin bu sorumluluklarla beraber belli faydalar da gelir. Hayatının geri kalanında ihtiyacın olan her şeyi sağlayabilecek kadar varlık içindeyiz. Gerektiğinde asilzadeler ve iktidardaki isimler arasında rahat hareket edebilmeni sağlayacak kadar da güçlü müttefiklerimiz var."

Nakor, "Fakat güçlü hasımlarımız da var. Ölümdansçıları, önemli azalarımızdan birini ortadan kaldırmak için tasarlanmış pek çok teşebbüsten yalnızca biriydi. Magnus'u öldürmeyi başarsalardı, davamız gelecek senelerde de etkisini gösterecek kadar çok hasar görmüş olurdu," diye devam etti.

"Benden ne yapmam isteniyor?"

"Senden bir sadakat yemini etmen isteniyor Pençe, fakat bu yemin bana değil, Meclis'e edilecek. Bu odadan, cemiyetimizin bir üyesi olarak ayrılacaksın ve o yeminle birlikte şimdiye dek üstü kapalı bahsettiğimiz bazı fayda ve sorumluluklar gelecek," dedi Robert.

"Sanki bu konuda bana bir seçim hakkı verilmiş gibi geliyor," dedi Pençe. "Evet, seçme hakkın var," dedi Nakor. "Peki, diğer seçeneğim nedir?"

Pug, Robert ve Nakor'a baktıktan sonra beklenen yanıtı verdi. "Ölüm."

-10-
KARAR

Pençe sessizce durdu.

Üç adamı incelerken gözleri bir yüzden diğerine kayıyor, ifadelerinden kendisinden ne beklenildiğine dair bir ipucu yakalamaya çalışıyordu.

Üçü de hareket etmeden beklerken yüzlerinden düşüncelerine dair hiçbir şey okunmuyordu. Pug sanki aklını okumaya çalışır gibi Pençe'yi izliyordu. Robert yalnızca ne söyleyeceğini bekliyor gibi görünüyordu. Nakor ise açıkça Pençe'nin duruşundan, ifadesinden ve verdiği diğer fiziksel tepkilerden, az evvel önüne serilen seçme şansına karşılık ne yanıt vereceğini anlamaya çalışıyordu.

"Görünüşe göre seçim şansım yok," dedi Pençe uzun bir sessizlikten sonra.

Robert, "Hayır, her zaman bir başka seçenek vardır. Fakat bizim vardığımız noktada seçimler zor," dedi. Bir an durduktan sonra, "Pug benim ustam ve topluluğumuzun lideridir," diye ekledi. Pug bir süre Pençe'ye baktıktan sonra gülümsedi. İfadesi gevşediğinden, bir an öğrencisi olan Robert'tan bile daha genç göründü bir an. "Aslında buraya gelmeyecektin Pençe. Oğlum seni adanın kuzey kıyısına getirerek soyutlamaya, çalışmaların üzerinde yoğunlaşmanı sağlamaya çalıştı. Böylece seni daha iyi değerlendirebilecektik." Büyücü ellini salladı ve tavandan sarkan metal bir dairenin üzerine dizilmiş mumlar yanarak bütün odayı aydınlattı. Robert ve Nakor odanın birer köşesine gidip, dört tabureyle geri geldiler. Robert taburelerden birini Pençe'nin arkasına, diğerini Pug'ın yanına koydu ve üç sorgucu yerlerini aldı. Pug Pençe'ye oturmasını işaret etti.

"Hayır dersem sahiden beni öldürecek misiniz?" dedi Pençe söyleneni yaptıktan sonra.

"Hayır," dedi Pug, "fakat sen bir anlamda 'ölmüş' olacaksın. Hafızanı silmek zorunda kalacağız. Bu süreçte insafsız olmayacağız elbette. Sadece uykuya dalacaksın ve uyandığında bambaşka biri olacaksın. Savaşta yara almış genç bir adam olacaksın belki ya da evinin çatısından düşmüş biri. "Tüm hayatın boyunca seni tanıdıklarını iddia edenler, senin kendine gelmeni isteyecek, hatırlayamadığın şeyleri hemen anımsatacak sana. Bunların oldukça ikna edici olmasını sağlayabiliriz ve sen de zamanla gerçekten anlatılan kişi olduğuna inanırsın." "Bir anlamda haklısın: Gümüş Şahinin Pençesi ölmüş olacak," dedi Pençe.

Robert kafasını salladı.

"Son Orosinili de gitmiş olacak," dedi Nakor.

Pençe uzunca bir süre bunu düşünerek sessiz kaldı. En sonunda, "Bana biraz daha fazla şey anlatırsanız daha akıllıca bir seçim yapabilirim. Her ne kadar halkımın ölümünü unutacak olmam zaman zaman benim için bir nimet gibi görünse de, kim olduğumu unutmayı istemem; ayrıca ödemem gereken borçlar var ve bunları göz ardı edemem," dedi.

"Buraya hizmet etmeyi seçersen, bana olan borcun silinecek," dedi Robert. "Bir başka borcum daha var," dedi Pençe.

Pug kafasını salladı. "Kan borcun var."

"Halkıma karşı böyle bir borcum var. Ailemden veya kavmimden tek bir kişi kalmış olsaydı bile, yine onları bulur, her biri yaptıklarını ödeyene kadar peşlerini bırakmazdım. Fakat bu adamlar benim ırkımı yok etti. Yani benim bilgim dışında birileri ölümden yakayı kurtarmayı başaramadıysa, son kalan Orosinili benim." Nakor'a dönüp kafasını salladı. "Onların öcünü almadan, iki şekilde de -ne bedenen ne hafıza olarak- ölemem."

"Amaçlarımızın çakışması gerekmiyor," dedi Nakor. Pug'a bakıp, "Anlatabilir miyim?" diye sordu.

Pug kafasını salladı.

Nakor taburesinde arkaya doğru yattı ve belinde taşıdığı çantaya uzanıp bir portakal çıkardı. Sonra başparmağının kalın tırnağını portakala batırdı. Diğer iki adama bakıp tek kaşını kaldırdı. Her ikisi de kafalarını hafifçe sallayınca Nakor dikkatini yine Pençe'ye yöneltti.

"Karşında bir grup insanın önderlerini görüyorsun," diye söze başladı Nakor. "Burası, bu ada bir vakitler savaştan kaçan bir millete sığınak olmuş, en azından hikâyesi böyledir. Daha sonra ilk Kara Büyücü'nün, Macros isimli bir adamın evi haline gelmiş. O adamın kızı Miranda. Pug da Miranda'nın kocası.

Onlar bu adanın hanımı ve efendisidir Pençe. Her iki oğullarıyla da tanıştın.

"Seneler içinde bu adada kalmak üzere pek çok insan geldi yanımıza. Öğrenciler... eh, pek çok yerden, hatta kimileri çoğu insanın hayal bile edemeyeceği yerlerden geliyordu." Sırıttı. "Kimilerini ben bile hayal edemiyordum ki, hayal gücüm epey kuvvetlidir."

"Şimdilik tarih anlatmasak da olur Nakor. Ona neyle karşı karşıya olduğundan bahset," dedi Pug araya girerek.

Nakor'un yüzündeki sırıtış kayboldu. Portakalı ısırıp bir süre derin düşünceler içinde çiğnedi. "Dediğim gibi, bizler bir grup insanın önderleriyiz. Buraya eğitim, almak ve hizmet etmek için pek çok kişi geldi."

"Hizmet mi?" diye sordu Pençe.

Nakor sırıttı. "Daha evvel hiç tek oturuşta ne yaptığımızı anlatmak zorunda kalmamıştım Pug." Pug kafasını salladı. "Şimdi de böyle bir şey yapmayacaksın. Sadece genel anlamda kim olduğumuzu anlat. Olur da hizmet etmeyi kabul ederse, zaman içinde onu yavaş yavaş eğitiriz." Robert elini kaldırdı. "Söz alabilir miyim?" Pug kafasını salladı.

"Pençe, biz üçümüz Gölgeler Meclisi'ne aidiz. Meclis, bir sebepten yekvücut olan erkek ve kadınlardan oluşur. Zaman geçtikçe o sebebi sen de anlayacaksın, fakat şimdilik anlamaya hazır olmadığın şeyler var. Sana şu kadarını söyleyeyim. Vatanını yok etmek için pusu kuran güçler de dahil olmak üzere, bugün dünyada bulunan çoğu kötülüğe karşı duran bir amaca hizmet ediyoruz. Şu an amacın halkının öcünü almaksa, bunu başarmak için en büyük şans bize hizmet etmenden geçiyor."

Pençe Robert'ın gözlerine baktı. "Sana hayatımı borçluyum efendim ve bu borcumun da hakkını vereceğim. Fakat benden çok ciddi bir iddiayı kabul etmemi istiyorsun. Kendrick'in yerinde ya da burada bu iddiayı sorgulamama sebep olacak ve senin veya diğerlerinin kötü olduğunu düşünmemi sağlayacak hiçbir şey görmedim. Fakat büyükbabam bana bir defasında, kötülük yapanların genelde bunu büyük bir iyilik adına yaptıklarını ve Orosini tarihinin doğru şeyi yaptıklarını iddia ederek insanları yanlış yönlendiren şamanlar ve reislerle dolu olduğunu söylemişti. Halkımın yok edildiği o gün kötülüğü kendi gözlerimle gördüm. Onların neden yok edildiğini bilmiyorum. Yalnızca kavmimin kadınlarını ve çocuklarını öldürenlerin kötü bir şey yaptıklarını biliyorum."

Robert elini kaldırdı. "En azından şuna şahitlik edebilirim: Evini yok eden adamlar, hatalı bir iyilik anlayışıyla hareket etmiyorlardı. Altın için adam öldüren, Olasko Düklüğü'nden yardım alan ve oranın askerleriyle takviye sağlanan kiralık adamlardı. Bu konuyu ileride konuşacağız. Şimdilik, öç almak istediğin insanlara karşı ortak bir amacımız olduğunu düşün."

"Robert, başkalarının beni kargalara, akbabalara bırakacağı bir yerde hayatımı kurtardın," dedi Pençe. "Ne sende ne dostlarında onursuz diyebileceğim bir davranış gördüm. Caleb ve Magnus," derken Pug'a doğru başını eğdi, "bana çok şey öğretti ve burada iyileşmek için kaldığım sırada kahkahalar bile duydum... " Alysandra aklına gelmişti. "Burada insana neşe veren pek çok şey var." Derin bir nefes alıp devam etti. "Tanrılar beni öyle bir yola koydular ki, bu

yolun hangi amaca ve hangi sona ulaşacağını yalnızca tahmin edebilirim. Fakat senin arabanda uyandığım günden bu yana bana sen baktın Robert. Ne yapmam gerektiğini sen söyle."

"Olmaz Pençe. Bunu sen bileceksin. Gölgeler Meclisi'ne özgür iradeyle ve şüphe taşımadan yemin edilmelidir. Çünkü bu topluluğa girdiğin an, geri dönüşün olmayabilir. O yeminden vazgeçmek sana ölüm getirir."

"Üstelik bu yalnızca hafıza ölümü de olmaz. Çünkü bizimle bir oldun mu, yabancılarla paylaşılamayacak şeyler öğrenmeye başlayacaksın. Sır olarak kalması için canını bile vermeye razı olacağın şeyler," diye ekledi Pug.

Nakor sırıttı. "Fakat o yemini etmenin güzel yanları da var. Sana göstereceğimiz pek çok mucize, göreceğin pek çok harika var. Evin bildiğin dağlarda onlarca yaşam geçirsen bile öğrenemeyeceğin şeyleri ve daha fazlasını burada bir sene içinde öğreneceksin." "Şimdiden çok şey öğrendim," dedi Pençe.

"Öç almak istediğinde kaynağa, müttefiklere ihtiyacın olacak. Biz sana her ikisini de sağlayabiliriz," diye devam etti Nakor.

"Ne yapmam gerekiyor?"

Pug taburesinden kalkıp Pençe'nin önünde dikilirken, Nakor ve Robert delikanlının iki yanında durarak yerlerini aldılar.

"Gölgeler Meclisi'ne sadakat yemini etmeyi kabul ediyor musun Gümüş Şahinin Pençesi? Topluluğumuza özgür iradenle ve kendi isteğinle katılıyor musun? Üzerinde hak sahibi olanlara itaat edeceğine ve sana emanet edilenleri hayatın pahasına koruyacağına yemin ediyor musun? Sana verilen sırları saklayacağına yemin ediyor musun? Ya hepsine müspet yanıt ver ya da sessiz kal. Ya hep ya hiç, Pençe. Ne diyorsun?"

Pençe bir an sessiz kaldı, sonra derin bir nefes alarak, "Evet, hizmet edeceğim," dedi.

"Güzel. İşte bu güzel," dedi Nakor. Elini gencin omzuna koyup bir portakal daha çıkardı. "Bir tane ister misin?" Pençe portakalı aldı. "Teşekkürler."

"Öyleyse Magnus'a küçük kulübesini kapayıp burada bize eşlik etmesini söyleyeyim. Pençe'nin eğitimi ciddi olarak başlamak üzere," dedi Robert ve odadan ayrıldı.

"Nakor," dedi Pug. "Pençe'ye kalacağı yeri göster. Onu Rondar ve Demetrius'la aynı yere koy."

Nakor başını salladı. "Gel bakalım evlat."

Onlar çıktıktan sonra Pug uzunca bir süre tek başına ayakta durdu, sonra sanki havaya konuşuyormuş gibi, "Ne düşünüyorsun?" dedi.

Odanın en uç köşesindeki gölgelerin arasından bir ses duyuldu: "Bence çocuğa seçme hakkı tanımadınız." Miranda ışığa çıktı.

"Başka ne yapabilirdim ki?"

"Onu iyileştirelim, sonra hafızasını sileyim ve Magnus'un kulübesine geri koyalım. Magnus ona kayalıklardan düştüğünü ya da vahşi hayvanlardan biriyle karşılaştığını anlatabilir. İyi bir şekilde ifade edilirse, çocuk kabul eder." Pug kafasını salladı. "Haklısın."

Kadın alaycı bir tebessümle yaklaşıp kolunu kocasının beline doladı. "Ben her zaman haklıyım." "Elbette hayatım," dedi Pug onun gülümsemesine karşılık vererek. "Soruma hâlâ yanıt vermedin: Çocuğa neden seçme şansı vermedin?"

Pug bir an sessiz kaldıktan sonra, "Bilemiyorum. Onda bir şeyler var. Sanırım bizim için önemli olacak," dedi. "Neden?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim son zamanlarda hasmımızın daha kurnaz davrandığı. O ölümdansçıları beklenmedikti. Bana geçen yılları anımsatıyorlar." "Magnus'un artan gücünden korkuyorlar."

"Korkmalılar da. Nihayetinde o bu dünyaya ayak basmış en kudretli büyücü olabilir."

"Tabii onu hayatta tutmayı başarabilirsek," dedi Miranda, sesinde bir annenin endişesini andıran bir ton vardı. "O ölümdansçıları, ordular ya da iblislerin saldırısına uğradığımız zamanlardan kalma gibiydi." "Bir şeyler onları rahatsız etmiş olmalı."

Pug kahkaha attı. "Magnus'un Güney Kesh'teki ölüm tarikatı tapınağını yok etmesi, onları böyle bir şey denemeleri için yeterince rahatsız etmiş olabilir."

"Ölümdansçıları değersiz efsunlardan değildir hayatım. Öyle sapkın bir sanatı yapacak isteğim ve onları yaratmak için ruhunu vermeye hazır üç insan olsaydı bile, bunu başarmam aylarımı alırdı."

Alaycı bir biçimde kocasına baktı. "Ve böyle şeylerde senden daha iyiyimdir."

Pug gülümsedi. "Biliyorum. İşte bu yüzden Pençe'nin önemli olabileceğini düşünüyorum." "Neden?"

"Çünkü kurtlar geyiğin leşi başında kavga ederken, bir fare araya girip artıkları toplayabilir." "Kurtlar fareleri yer," diye hatırlattı kadın.

"Ancak orada olduklarını bilirlerse yerler. Hasımlarımız oğlumuzu yok etmeye çalışırlarken Pençe'nin geldiğini göremeyecekler."

Miranda sanki bir anda üşümüş gibi kocasına daha da sokuldu. "Oğlanın iyiliği için, umarım sen haklısındır." "Hangi oğlan? Pençe mi, Magnus mu?" Miranda iç geçirdi. "Her ikisi de."

Pençe, kendine ait eşyaları koyduğu minik çıkınını göğsüne bastırmış, koridorda Nakor'u takip ediyordu. Vücudu yorgundu, fakat gerginliğini üzerinden atıyordu. Çoğunun kapısı kapalı olan bir dizi odanın önünden geçtiler; Pençe açık olanların içinde dörder tane yatak gördü.

Bir odanın önünden geçerken, Alysandra'nın yatağa oturmuş, ağzını eliyle kapayarak kıkırdamakta olan koyu renk saçlı bir kızla sessizce konuştuğunu gördü. Pençe geçerken her ikisi de ona baktı ve Pençe kızların gülmeye başladıklarını duydu.

İçinde rahatsız edici bir his, Pençe'nin tam olarak adlandıramadığı bir duygu yükseldi. Hayatını, amacını tam olarak anlayamadığı bir örgütlenmeye bırakan ciddi bir yemin ettiği göz önüne alınınca, bu kıkırdamalar biraz yersiz gibi geliyordu.

Sonunda diğerlerinden biraz daha büyük bir odaya açılan o kapıya vardılar. Diğer odalarda olduğu gibi, burada da dört yatak hazırlanmıştı. Nakor Pençe'ye soldaki, kapıya en uzak duran yatağa oturmasını eliyle işaret etti ve kendisi de karşısındaki yatağa oturdu. "İşte yeni hayatının başlayacağı yer. "

Pençe omuzlarını silkti. "Yeni hayatım Robert beni bulduğunda başladı sanırım."

Nakor kafasını iki yana salladı. "Hayır, o gün eski hayatın sona erdi. Son iki yıldır yaşadıkların bir varoluş haliydi. İyileşiyor ve öğreniyordun, fakat bir amacın yoktu." "Şimdi bir amacım mı var?" "Sandığından da büyük bir amaç," dedi Nakor. "Pek çok şey öğreneceksin, fakat daha vaktin var. Gençliğin verdiği sabırsızlığı hatırlıyorum da..." diye ekledi sırıtarak. "Bana yaşıtın pek çok gençten daha sabırlıymışsın gibi göründün, fakat yine de bazı soruların yanıtlandırılmasını, durumun açığa kavuşmasını ve amaçlarımızın anlatılmasını istediğini biliyorum. Ancak hepsinin vakti var."

"Robert'ın yanında kalmaya başladığımdan bu yana, bilmediğim bir yönde ilerlediğimi hissediyordum," dedi Pençe. "Sanırım büyüdüm... "

"Ustalarına göre oldukça büyüdün."

"Artık sen de ustalarımdan biri misin?"

Nakor omzunu silkip ayağa kalktı. "Göreceğiz. Şimdi, yeni arkadaşlarının geldiğini duyuyorum. O yüzden birbirinizi tanıyabilmeniz için sizi yalnız bırakacağım."

Nakor kapıya yaklaştığında, hemen hemen Pençe'nin yaşlarında olan iki genç adam odaya girdi. Nakor'u görünce başlarını hafifçe eğerek selam verdiler ve geriye çekilip adamın geçmesine izin verdiler. "Odanızı paylaşacağınız yeni bir delikanlı var," dedi Nakor yanlarından geçerken. "Evet, Efendi Nakor," dedi delikanlılardan açık renkli saçları, geniş omuzları, yeşil gözleri ve çilli bir burnu olanı.

Diğer genç adamın koyu renk saçları ve açık bir teni vardı. Pençe onun sakal mı bırakmaya çalıştığını, yoksa önceki gün iyi tıraş olup olmadığını anlayamamıştı. Neredeyse simsiyah olan gözlerini Pençe'yi görünce hafifçe kısmıştı. Kendini Pençe'nin tarafındaki diğer yatağa atarken, açık renk saçları olan delikanlı karşıdaki yatağa geçti.

"Ben Demetrius," dedikten sonra, koyu renk saçlı olanı işaret ederek, "bu da Rondar. Kendisi pek konuşmaz," diye ekledi. Kral Dili'nde konuşuyorlardı; anlaşılan adada tercih edilen dil buydu.

Rondar kafasını salladı fakat bir şey söylemedi. "Ben Pençe," dedi Pençe.

Demetrius kafasını salladı. "Hakkında bir şeyler duymuştum. Üç ölümdansçısının elinden kurtulmayı başarmışsın. Etkileyici."

Pençe duvara yaslanarak yatağına kuruldu. "Ben ölümdansçıları nedir onu bile bilmiyorum." "Kötüdürler," dedi Rondar.

"Çok kötüdürler," diye onayladı Demetrius. "Melun ruhları kullanarak ortaya çıkan varlıklardır. Tek amaçları, belli bir kişiyi öldürmektir. Birinden kaçmak bile oldukça zorken üçünden birden kurtulmak..."

"Etkileyici," dedi Rondar.

"Uzun zamandır mı buradasın?" diye sordu Pençe.

"Beş yıl oldu," diye yanıtladı Demetrius. "Babam Kesh'in güneyindeki, Anticostinas adında bir şehrin yanında bulunan bir köyde iksirler, yara lapaları yapardı. Gerçi oraya da şehir denilmez ya, büyük bir kasaba aslında. Bazı Guis-Wa rahipleri 'büyü kullandığı' gerekçesiyle babamı 'kâfir' ilan ettiler ki, ben ortada büyü değil bolca ot, bitki ve sağduyu görüyordum. Fakat bir gece şehirden birkaç ayyaş çıkageldi ve evi yakıp ailemi öldürdü. Nakor'la karşılaşana kadar amaçsızca dolandım durdum. Sonra o bana birkaç numara gösterdi.

"Meğer babam büyücü değilmiş, ama belki ben olabilirmişim. İşte buraya öğrenmeye geldim." "Ben de ailemi kaybettim," dedi Pençe ve Rondar'a döndü. Rondar Demetrius'a bakıp kafasını salladı.

"Babası Kuzey Kesh'ten Ashunta atlılarının reisi. Çok iyi binicilerdir..." "En iyileri," diye ekledi Rondar.

"... İyi avcılardır..."

"En iyileri," diye tekrar etti Rondar.

Pençe sırıttı. "Onu göreceğiz!"

"... bunların dışında da dik kafalı, yıkanmayan barbarlardır ve kadınlara büyükbaş, büyükbaşlara da ev hayvanı muamelesi yaparlar."

Rondar omuzlarını silkti. "Doğru."

Pençe'nin sırıtışı daha da genişledi. "Miranda'yla nasıl anlaşıyor peki?" Demetrius kahkaha attı.

"Miranda ona kadınlara gösterilmesi gereken saygıyı öğretiyor." Rondar'ın ifadesi gölgelendi.

Durumu kabullenmiş gibi iç geçirerek çenesini kollarına dayadı ve "Maalesef doğru," dedi.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu Pençe.

Rondar yatağa devrildi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, bir şeyler söylemek onun için adeta bir imtihanmış gibi konuşmaya başladı. "Benim halkım binicidir. Ata binemiyor ve avlanamıyorsan sana kadın yoktur. Kadın yoksa çocuk da yoktur." Hatırlamak sanki onu yoruyormuş gibi kollarıyla gözlerini kapadı. "Ata binemeyen erkek... eksiktir. Eksik erkekler... yakacak odun toplar, yemeğe yardım eder, çocuk yetiştirirler."

Pençe Demetrius'a baktı. "Kadınlar ne yapar?"

Demetrius yüzünü buruşturarak, "Onlar mülk yerine geçiyor," dedi.

"Kadınlar çocuk yapar. Erkekler oğlanları yetiştirir."

"Bir Ashunta atlısı için iyi bir kadın mı, yoksa at mı daha değerlidir diye sorarsan, çıkan sonuç birbirine yakın olabilir," dedi Demetrius.

"Etrafta daha çok at mı, yoksa kadın mı olduğuna göre değişir," dedi Rondar. Yeniden yuvarlanıp dirseklerine dayandı. Koyu renk gözleri sertçe Pençe'ye bakıyordu. "Bizim de geleneklerimiz var," dedi. "Ben iyi bir binici değilim, ama şaman, yeteneğim olduğunu söyledi. Ben de gidip onunla yaşamaya başladım." Sabrının son noktasına ulaşmış gibi görünüyordu. Demetrius'a dönüp, "Sen anlat," dedi.

"Ashunta memleketi İmparatorluk'un batısında, başka kimsenin geçmek istemediği, fakat köle tüccarları ve İmparatorluk ordusuna fark edilmeden gezinebilmek isteyen hainler için iyi bir yol olan, o inişli çıkışlı otlakların üzerindedir. Buradaki dostumuz ve ustası bir çeşit ayin için ot toplarlarken karşılarına bir grup köle tüccarı çıkmış. Şaman para etmeyecek kadar yaşlıymış, fakat iri-yarı genç dostumuz pazar için tam bir hediye gibiymiş," diye açıkladı Demetrius alaycı bir ifadeyle. "Beni Nakor satın aldı," dedi Rondar. "Çok konuşuyor." Pençe gülümsedi. "Kim, Nakor mu Demetrius mu?" "Evet," dedi Rondar.

Demetrius uzanıp Rondar'ın ensesine şakadan bir tokat indirdi. "Bu sessiz dostumuz, konuşkan olmayan biri gibi görünmeye çalışsa da aslında çok iyidir. Kızlardan biri anlattığı saçmalıkları dinleyecek gibi olduğunda dili çözülüverir." Rondar kafasını kaldırıp sırıttı. "Doğru."

"Kızlar demişken... " diye söze başladı Pençe.

Rondar ve Demetrius bakıştı ve hep bir ağızdan, "Alysandra!" diyerek kahkahaya boğuldular. Pençe kızardığını hissetti, fakat gülümsemeyi bırakmadı. "Ne olmuş ona?" "Duyduğuma göre arada seninle ilgilenmeye o gelmiş," dedi Demetrius. "Bütün erkekler onu ister," dedi Rondar. "Siz ikiniz de mi?" diye sordu Pençe.

"Onunla karşılaştığında herkes bir defa şansını dener. O farklıdır. Arkadaşınmış gibi hissetmeni sağlayıp baş başa kalmayı denediğinde seni aptal durumuna sokmayı bilir," dedi Demetrius. Rondar iç geçirdi. "Çok at eder." Pençe güldü. "Âşık olmuşsun sanki." "Doğru. Ona herkes âşık," dedi Rondar. "O kim peki?"

"Kimse bilmiyor," dedi Demetrius. "Ya da en azından bilenler bir şey anlatmıyor. İkimizden daha uzun süredir burada ve özel olduğu belli. Pek çok yabancıyla kendi dillerinde konuştuğunu duydum. Ayrıca Miranda'yla çok vakit geçiriyor."

"Bu neden özel olsun?" diye sordu Pençe.

Demetrius çanın çaldığını duydu. "Yemek vakti," dedi. "Yolda konuşuruz."

Rondar bir adım gerilerinde, kapıdan çıktılar. Pençe dikkatlice yürüyordu, fakat Demetrius ortalama bir hızda ilerlediği müddetçe ona ayak uydurabiliyordu.

"Miranda'nın Pug'ın karısı olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Demetrius. Pençe kafasını salladı. "Oğullarını da tanıyorum."

"Pug'ın... daha iyi bir kelime bulamadığımdan, onun buranın 'yöneticisi' olduğunu söyleyeceğim. Fakat Miranda hemen her

anlamda onunla eşit konumda. Kimileri onun daha kudretli bir büyücü olduğunu söylüyor. Benim tek bildiğim, buradaki öğrencilere az vakit ayırırken çoğu zaman Alysandra'yla olduğu."

"Demek o yüzden özel," dedi Pençe.

"Anlaman için amma çok kelime kullandık Pençe," dedi Rondar. Pençe güldü. "Biliyorum." "Yani Alysandra'yla şansını denemek istersen kimse seni suçlamaz." "Doğru," dedi Rondar.

"Ama bir yere varabilirim diye umutlanma."

Pençe, önde iki kızla konuşan Alysandra'yı gördü. "Babam bana şunu öğretti: Tehlikeye atılmadan ödül alamazsın ve denemezsen elindeki tek şey başarısızlık olur," dedi iki yeni dostuna. "Sarılır," dedi Rondar. "Ne?" dedi Pençe.

Demetrius kafasını iki yana salladı. "Hayır, yanağından öper."

"Neyden bahsediyorsunuz siz?"

"Alysandra kur yapmana izin verir dostum," diye açıkladı Demetrius. "Sanırım bu ilgi içten içe hoşuna gidiyor. Çok da tatlıdır. Yani bunu kötü niyetle yaptığını zannetmiyorum, fakat ona kur yaptığın ilk akşam onun için yalnızca bir kardeşten ibaret olacağına dair sana yemin ettirir ve o ince beli asla saramayacağını anlarsın. Seni çevirip odana geri yollamadan önce de, sana o kadar kısa bir an sarılır ki, yanında olduğunu güçlükle hissedersin ya da yanağına öyle minik bir öpücük bırakır ki, dudakları neredeyse yüzüne değmez. Yanağa bırakılan öpücük buradaki çocuklar arasında bir tür başarı nişanı olarak kabul edilir."

Alysandra sanki bu konuşmanın konusu olduğunu anlamış gibi omzunun üzerinden geriye baktı. Pençe'yi ve diğerlerini görünce gülümsedi.

Pençe, genç kızla göz göze gelmekten kaçınan iki arkadaşına baktı. Böylece bakışlarını kıza çevirip elinden gelen en büyük tebessümle

güldü. Kız da bir süre daha ona baktıktan sonra gözlerini indirip arkadaşlarına döndü.

"Bir bakır parasına bahse girerim ki sarılacak," dedi Rondar.

"Tamam. Ben de yanağından öpecek diye bahse giriyorum," dedi Demetrius.

Pençe daha alçak bir sesle konuşmaya başladı. "Her iki bahsi de kabul ediyorum, çünkü ondan bir öpücükten fazlasını alacağım."

"Kararlılık," dedi Demetrius. "Hoşuma gitti."

Rondar, "Saçma," diyerek belirsiz bir yorumda bulundu.

Pençe öğrencilerin yemek yediği ortak binaya giren narin kızı izledi. "Çok daha fazlasını alacağım," dedi sessizce kendi kendine.

-11-
AMAÇ

Atlar çayırın üzerinde yarış ediyordu.

Nakor ve Magnus, kısrağının boynuna doğru iyice eğilmiş, binici olarak istekle olduğu kadar hünerle de atını ilerleten Pençe'yi izliyorlardı. Rondar iki üzengi üzerinde sırtını dik, ellerini de dizginler üzerinde hafifçe tutarak rahat bir biçimde otururken, kısır atı yavaşça arayı açıyordu. "Halkı tarafından kötü binici olarak görülen biri için Rondar atı nasıl kullanacağını iyi biliyor," dedi Nakor.

Magnus kafasıyla onaylayıp, "Ashunta hakkında sen benden daha çok şey bilirsin, ama onlar dünyanın en iyi at binicileri olarak tanınmazlar mı?" diye sordu.

"Kesinlikle en iyi hafif süvarilerdir. İmparatorluk onları bastırmak için sonunda topraklarına on beş tümen getirmek zorunda kalmıştı. İki asır önce Kesh'in, İmparatorluk'un batısının fethinde kilit rol oynamışlardı, fakat bu Ashunta reislerinin isyanıyla son buldu." Demetrius az ötede durmuş bağırıp, tezahürat ederken, Nakor atlılara baktı. "Pençe yakında çok iyi bir süvari olacak." Magnus elini yavaşça iki atlının olduğu yöne doğru sallarken, "Pençe'nin dil öğrenmesini, ata binmeyi, kılıç kullanmayı ve diğer her şeyi öğrenmesini anlayabiliyorum. Ancak neden büyü derslerine dahil ediyorsun onu?"

Nakor eski öğrencisine bakıp sırıttı. "Büyü mü? Büyü diye bir şey yoktur."

Magnus gülmemek için kendini zor tutuyordu ve bunu başaramadı da. "Kâinatın sonu gelene dek bu konuyu babamla tartışabilirsiniz, fakat ikimiz de biliyoruz ki, senin şu 'numaraların', büyü kullanma sürecine farklı bir açıdan bakmaktan öte bir şey değil."

"Bundan daha ötesi ve sen de bunu biliyorsun," dedi Nakor. "Bu iş, zihni evvelden düşünülmüş kavramlardan bağımsız kılmanın bir

yolu." Durup, "Hem," diye ekledi kıkırdayarak, "ilk başta 'büyü diye bir şey yoktur' diyen senin babandı."

"Kesh'e yaptığı ilk yolculuğunda sana James'le haber yollayacağını nasıl bilebildiğini sen ya da babam anlatacak mı bana? O sırada daha tanışmamıştınız bile."

"Nasıl anladığını bana da hiç anlatmadı," diye yanıtladı Nakor. "Babanın hiç kimseye, hatta annene bile emanet etmeyeceği sırlar vardır."

"Kara Büyücü," dedi Magnus iç geçirerek. "Bunun adaya fazla yaklaşan denizcileri yıldırmak için girilmiş bir kisveden fazlası olduğunu unutmak çok kolay."

"Hayır, büyükbabanın da bildiği gibi bundan çok daha fazlası var."

Magnus'un büyükbabası Macros, adanın mahremiyetini sağlamak için bir Kara Büyücü kullanan ilk büyücüydü. Ayrıca kayıp efsun tanrısı Sarig'in vekilliğini yapmış ve Büyücünün Adası'nı Pug ile Miranda'ya bırakmıştı.

Nakor ve Magnus Gölgeler Meclisi'nin en üst mevkisinde yer almalarına rağmen, ikisi de kuruluşun en derin gizemlerini tam olarak anlıyor değillerdi. Magnus bir seferinde babasına, ona bir şey olursa kimin başa geçeceğini sormuş ve Pug, şifreli konuşur gibi, böyle bir şey yaşandığında herkesin ne yapmaları gerektiğini bileceğini söylemişti.

Magnus tekrar konuya döndü. "Büyü olsun numara olsun, Pençe'nin neden mistik sanat öğrendiğini hâlâ söylemedin bana." "Doğru, söylemedim."

"Nakor, bütün gün sinirimi bozmayı mı tasarlıyorsun?"

Nakor güldü. "Hayır, sadece bazen mizah kavramıyla ilgili bir sorunun olduğunu unutuyorum." Yarışın sona erdiği ve üç gencin talimatları almak üzere bekledikleri çayırın öbür ucunu işaret etti.

"Pençe olası düşmanları mümkün olduğunca iyi tanımalı. Hasımlarımız senelerdir kara büyüye bel bağladı ve Pençe'nin o üç ölümdansçısından kurtulması bana bir fikir verdi."

Magnus sessizdi. Kulübede tek başına olsaydı, o ölümdansçılarının kendisini büyük olasılıkla öldürebileceğini biliyordu. Gece geç saatlerde babasıyla, neden düşmanın böyle cesurca bir adım attığını ve neden kendisinin hedef olarak seçildiğini anlamaya çalışmışlardı, ama sonunda ellerindeki tek şey tahminlerdi.

"Büyüyü tanıyabilmesini mi istiyorsun?" dedi Magnus.

"Mümkünse evet. Seneler evvel Krondor Dükü Lord James, birileri büyü yaparken ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissettiğini söylemişti. Ayrıca 'bela gümbürtüsü'nden, yani kötü bir şey olmak üzereyken bunu hissedebilme kabiliyetinden de söz etmişti. Bu özel önsezi sayesinde James'in hayatı pek çok defa kurtulmuştur."

"Sence Pençe'de de böyle bir kabiliyet olabilir mi?"

"Henüz bilemiyorum, fakat büyücü olmadığı açıkça görülmediği halde bu işlerden biraz olsun anlayan, büyücülere karşı özel kilitlerle korunan yerlere girebilecek ve akıllıca davranabilecek birilerinin yanımızda olması faydalı olabilir. "

"Çocuğu fazladan çalışmaya zorlamak için pek muğlak bir sebep gibi görünüyor. Hele de bu iş hep soyutta kalıp, bu bilgileri asla fiiliyata dökemeyeceği göz önüne alınırsa."

"Bunu asla bilemezsin," dedi Nakor. "Her halükarda şimdi olduğundan çok daha eğitimli biri haline gelecek ve bu da herkesin yararına olur." Gençlerin yer değiştirmelerini, böylece bir sonraki yarış için Demetrius'la Pençe'nin yerlerini alışını izlediler. Rondar da onlara bakıyordu.

"Bana kalırsa Pençe'nin eğitiminin bir başka aşamasıyla daha ilgilenmeliyiz. Kendrick'in yerindeki şu iki kızla olan ilişkisine dair

tuttuğun notları ilgiyle okuyorum. Bence o dersleri ilerletmemiz gerek."

"Alysandra'yla mı?"

"Evet. Ona öğrettiğimiz becerileri kullanmaya başlamasının vakti geldi bence." "Neden?"

"Çünkü Pençe kılıç ya da büyüden çok daha tehlikeli şeylerle karşı karşıya kalacak."

Magnus dönüp babasına ait dev binalara baktı. "Nasıl böyle adamlar olduk Nakor? Nasıl böyle kötü şeyleri yapabilir olduk?"

"Tanrılar böyle hicvediyor işte," diye yanıtladı Nakor. "Biz nasıl iyilik için kötülük yapıyorsak, düşmanlarımız da zamanında kötülük adına iyilikler yapmıştır." "Sence tanrılar bize gülüyor mudur?" Nakor kıkırdadı. "Hem de sürekli." "Yapmamışsındır değil mi?" "Neyi?"

"Ben senin öğrencindim. Sen... Helena... seninkilerden biri değildi, değil mi?"

"Hayır," dedi Nakor, yüz ifadesi yumuşamıştı. Elini Magnus'un koluna koyarak, "O zorlu ders sana aitti. Bazen hayat böyledir," dedi. Yeni yarış başlarken dikkatini bir kez daha üç gence yöneltti. Demetrius ve Pençe tüm hünerlerini kullanarak atları sürüyor, Rondar da her ikisini aşağılayan sözcükler haykırıyordu.

Nakor tekrar Magnus'a döndüğünde, büyücünün düşüncelere dalmış olduğunu gördü. O düşüncelerin ne yöne gittiğini tahmin ettiğinden, "Başka birini bulmalıydın Magnus," dedi.

Magnus eski ustasına baktı. "Kimi yaralar asla iyileşmez. Onları sarıp hayatına devam edersin." Nakor kafasını salladı. "Biliyorum Magnus."

Magnus gülümsedi. Nakor'un kendisini anladığını biliyordu, çünkü o da zamanında Magnus'un büyükannesiyle evlenmiş, kadını

öldürmeye mecbur kaldığı ana kadar da onu sevmekten vazgeçmemişti. Magnus derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Ne zaman başlayalım?" "Bu gece bile olur," dedi Nakor.

Magnus yürümeye başladı. "Öyleyse gidip kıza söyleyeyim."

"Ona ne yapacağını söyle yeter. Nasıl yapacağını kesinlikle biliyordur," diye bağırdı Nakor arkasından.

Arkasını döndüğünde, Pençe'nin Demetrius'un biraz önünde yarışı bitirdiğini ve her iki gencin de Rondar'ın yanında atları durdururken sevinç nidaları attıklarını gördü. Nakor, gençlerin kendilerine öğretilmeden de anın tadını çıkarmayı, yarını ve getirebileceği endişeleri ya da pişmanlık ve suçluluk duygusuyla dünü çok fazla düşünmemeyi bildiklerini düşündü. "Bu anın tadını çıkar Pençe. Zevkine var," dedi Nakor hafifçe.

Sonra pişmanlıkla iç geçirerek üç öğrencisine sırtını döndü ve Pug'ın kaldığı yere doğru yürümeye başladı. Konuşacakları çok şey vardı ve bunların büyük bir bölümü sevimsiz şeylerdi.

Pençe kaba bir havluyla saçlarını kuruladı. Çocukluğunda düzenli bir alışkanlık olarak gerçekleştirmese de, banyo yapmayı seviyordu. Orosini halkı yıkanırken kullanacakları suyu ısıtmak zorunda kalırdı, çünkü tüm nehirlere yıl dönümüyle eriyen kar suyu karışırdı ve yalnızca sıcak yaz aylarında insanlar dağ göllerinde veya nehirlerinde yüzebilirlerdi. Kışları buhar odalarında ter atar, kirlerinden bir sopa yardımıyla arınırlardı.

Yıkanma alışkanlığıyla Kendrick'in yerinde tanışmıştı, fakat orada da çoğunlukla daha önce başkalarının kullanmış olduğu küvetlere girmek zorunda kalırdı ve bu da ona kendi kirini başkasınınkiyle değiş tokuş etmek gibi gelirdi. Fakat Villa Beata'da yıkanılacak muhteşem odalar vardı. İnsanların günaşırı keyfine varabildiği soğuk, ılık ve sıcak suyu olan birbirine bağlı üç banyo bulunuyordu. Ayrıca binaların her kanadında daha küçük küvetler de vardı.

Çalıştıktan ya da ata bindikten sonra kirini atıp yeni kıyafetler giymekten memnun oluyordu. Üstelik her gün elbise sandığına temiz kıyafetler konuyordu. Diğer öğrencilere çamaşırhanede çalışma görevi verildiğini biliyordu, fakat tüm bunlar yine de ona büyüymüş gibi geliyordu. Kirli kıyafetlerini odanın kapısının dışındaki çamaşır sepetine bırakıyor, çalışmalarından ya da alıştırmalarından döndüğündeyse tertemiz elbiseler onu bekliyor olurdu.

Yüzünü kurularken çenesindeki sakalı hissetti. Evvelki sene tıraş olmaya başlamıştı ve bu işi Magnus gibi hallediyordu. Orosinililer çenenin üzerindeki kılları teker teker çekerlerdi. Pençe ise keskin usturayı tercih etmişti.

Rondar ve Demetrius banyodan döndüğü sırada Pençe usturayı bilemekle uğraşıyordu. "Yemekten sonra ne yapacaksınız?" diye sordu yüzünü köpürtürken. Üzerinde kaba bir havludan başka bir şey olmayan Rondar kendini yatağına atarken belirsiz bir şeyler homurdandı. "Bu gece mutfak görevim var. Yani servis, bulaşık işleriyle uğraşacağım. Sen?" dedi Demetrius.

"Ben boşum," dedi Pençe tıraş olmaya başlarken. "Gölün oradaki çukurda ateş yakar, insanları toplardık diye düşünmüştüm."

"Bu fikrini yemekte paylaşırsan faydası olur." "Kızlar," dedi Rondar.

"Hazırlıksız buluşmalar çoğunlukla en iyileridir."

"Eh, yarın Altıncıgün, yani sabah ne kadar yorgun olursanız olun, öğlen dinlenebilirsiniz." "Öyle," dedi Demetrius. "O da dinlenebilir," dedi Rondar'ı işaret ederek. "Fakat sen dinlenemezsin. Görev listesine bakmadın mı?" "Hayır."

"Bütün gün mutfak görevin var. Gündoğumundan son yemeğe kadar."

Pençe iç geçirdi. "Bu geceki âlem için fazla gelir." "Eh, orada olamasan da bu güzel bir fikir," dedi Demetrius.

"Evet," diye onayladı Rondar.

"Teşekkürler. Ben akıl ediyorum, ama gidemiyorum."

"Gidebilirsin," dedi Demetrius. "Çok geçe kalma yeter."

"Şarap," dedi Rondar yatağından kalkıp giyinmeye başlarken.

"Evet, şaraba ihtiyacımız olacak."

Demetrius, sırıtarak kendine bakan Pençe'ye döndü. "Bu gece sen mutfaktasın." "Besalamo beni bir kez daha mahzende yakalarsa, o yaratık beni pişirir, afiyetle de yer."

"Taldaren," dedi Rondar kafasını sallayarak.

Pençe güldü. Besalamo başka bir dünyadan gelen bir büyücüydü - bu gerçeği tam olarak sindirmek Pençe'nin epey vaktini almıştı- ve saç çizgisi hizasında öne ve geriye doğru uzanan iki sıra beyaz kemik dışında neredeyse bir insan gibi görünüyordu. Parlak kırmızı gözleri vardı. "Sanırım Besalamo, Taldaren'in oğlanları yediği dedikodusunu bizi hizaya getirmek için yaydı." "Bunun gerçek yanıtını öğrenmek ister misin?" diye sordu Demetrius.

"Hayır, bize şarap getirmesi gereken kişi ben değilim. Şarap yoksa, kızlar gölün oraya gelmez," dedi Pençe. "Rica edersen gelebilirler," dedi Demetrius. Pençe bu öneri karşısında kızardı. Yeni delikanlı olarak adadaki kızların merakını çektiği açıkça görülüyordu.

Adada yaklaşık elli kadar öğrenci vardı. Ve insan olmayanları çıkarınca geriye Pençe'nin yaşlarında ve yirmili yaşlarının ortasında olan on altı genç adam ve on dörtle - yirmi iki yaşları arasında on dört kız kalıyordu.

"Alysandra," dedi Rondar.

"Evet," diye onayladı Demetrius. "Onu davet et. Evet derse tüm erkekler gelir ve tüm erkekler gölün orada buluşuyorsa tüm kızlar da

orada olur." Pençe'nin yüzü ve boynu kıpkırmızı kesildi.

"Kızardı," dedi Rondar pantolonunu çekerken bir kahkaha atarak.

"Onu rahat bırak seni işe yaramaz barbar. Kızları bu gece göl başına toplamak istiyorsak Pençe'nin Alysandra'yı davet etmesi lazım."

Pençe Demetrius'a şüpheci bir bakış attı, fakat sessiz kaldı. Diğer gençlerden bazılarının aksine, Demetrius Alysandra'yla konuşmakta bir sorun yaşamıyordu; buna rağmen kızın onunla kesinlikle ilgilenmediği sonucuna varmıştı. Son birkaç haftada koşullar gereği bir araya geldiklerinde, Alysandra'nın ona verdiği kibar fakat ilgisiz yanıtlar ile delikanlıların kıza gösterdikleri korkuyla karışık saygı arasında, Alysandra'nın peşinden gitmenin vakit kaybı olacağına karar vermişti bile. Yine de Demetrius biraz şarap aşırarak aşçının gazabına uğramaya boyun eğiyorsa ve hatta Rondar bile bu buluşma için böylesine heyecanlanıyorsa, Pençe de kendi üzerine düşen görevi yapması gerektiğini hissediyordu.

Üzerini giyindikten sonra Alysandra'yı bulmak üzere odadan çıktı.

Ateş tüm parlaklığıyla yanarken, adanın genç erkek ve kadınları ikili ya da üçlü gruplar halinde oturmuş sessizce konuşuyordu. Pençe'nin adını bilmediği bir kızla yan yana oturan Demetrius'tan biraz ötede duran Rondar dışında.

Pençe ateşin etrafında neredeyse elli kişi gördüğüne oldukça şaşırmıştı. Demetrius'un getirdiği iki şişe şaraba, bir başkasının ambar sundurmasından yürüttüğü büyük fıçı bira da eklenmişti ve delikanlılardan bazıları, fazla içkinin etkilerini göstermeye başlamıştı bile. Pençe kendine bir kadeh alarak topluluktan biraz uzaklaştı.

Şarabı seviyordu; bira ise onun için o kadar önemli değildi. Çocukluğundaki ballı içkiler artık karanlık birer anıdan ibaretti ve erkeklerin içtiği mayalı balı içme şansını da elde edememişti. Orada tek başına durup keskin sıvıdan bir yudum alıp tadına varmaya çalıştı.

"Neden tek başınasın?"

Pençe kafasını kaldırdığında, omzunda ince bir şal olan Gabrielle isminde zayıf, koyu renk saçlı bir kızın yanında dikildiğini gördü. Şaşırtıcı mavi gözleri ve sıcak bir gülümsemesi vardı. "Pek tek başıma sayılmam," dedi Pençe. Kız kafasını salladı. "Fakat hep... ayrı duruyorsun Pençe." Pençe etrafına bakındı ve hiçbir şey söylemedi. "Alysandra'yı mı bekliyorsun?"

Sanki kız onun zihnini okuyordu; bu adada böyle bir şeyin olması bariz bir ihtimaldi zaten! Gabrielle'in gülümsemesi genişledi. "Hayır... Evet, sanırım. Yemekten önce ona burada toplanacağımızdan bahsetmiştim," -diğer kızları eliyle işaret etti- "belli ki birkaç kıza bundan bahsetti."

Gabrielle Pençe'nin yüzünü inceleyerek, "Sen de onun büyüsüne kapılanlardan mısın?" diye sordu. "Büyüsü mü?" diye sordu Pençe. "Ne demek istiyorsun?"

"O benim arkadaşım. Onunla aynı odayı paylaşıyoruz ve onu seviyorum, fakat o farklı." Gabrielle alevlerin içinde bir şeyler görüyormuş gibi ateşe baktı. "Hepimizin farklı olduğunu unutmak kolaydır."

Pençe, Gabrielle'in konuşmayı nereye götürdüğünü bilmiyordu, bu yüzden de sessiz kalmaktan memnundu.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Görülerim var," dedi Gabrielle. "Bazen küçük parçalar, yalnızca bir anlığına benimle olan resimler halinde geliyorlar. Bazense başkalarını izlediğim, konuşmalarını duyduğum bir odadaymışım gibi uzun, ayrıntılı şeyler görüyorum.

"Çocukken ailem tarafından terk edildim. Yakınlardaki bir çiftçinin ölümünü haber verdiğim için benden korkmuşlardı ve köylüler bana cadı-çocuk adını vermişlerdi." Gözleri gölgelendi. "Dört yaşındaydım."

Pençe ona dokunmak için elini uzattığında kız geri kaçtı ve acı dolu bir gülümsemeyle ona döndü.

"Bana dokunulmasından hoşlanmam."

"Özür dilerim," dedi Pençe elini geri çekerek. "Ben yalnızca... "

"Niyetinin iyi olduğunu biliyorum. Çektiğin acıya rağmen, cömert bir ruhun, geniş bir kalbin var. O yüzden senin için yalnızca acı görüyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Alysandra." Gabrielle derin bir nefes aldı. "Onu bir kardeş gibi seviyorum, fakat o tehlikeli biri Pençe. Bu gece gelmeyecek. Fakat yakında onu bulacaksın. Ona âşık olacaksın ve o kalbini kıracak."

Pençe daha başka soru soramadan kız arkasını döndü ve karanlığa doğru yürüyüp Pençe'yi şaşkınlık içinde bıraktı. Pençe kızın söylediklerini tartarken şaşkınlık ve öfke karışımı bir şeyler hissettiğini fark etti. Hayatında zaten çok acı çekmemiş miydi? Onun için değerli olan her şeyi kaybetmiş, ölümden dönmüş, tuhaf yerlere götürülmüş ve zaman zaman ona hâlâ yabancı gelen ve rahatsızlık verici şeyleri öğrenmesi istenmişti.

Şimdiyse kalbinin gireceği yolda seçme hakkının olmadığı söyleniyordu. Ayağa kalktı ve eğlenen arkadaşlarına arkasını dönerek yavaş yavaş odasına doğru yürümeye başladı. Zihni bir o yöne bir bu yöne kayıyordu. Fark etmeden odasına gelmişti. Yatağına uzanıp tavana bakmaya başladı. Sanki iki farklı yüz yer değiştirerek gözü önünde beliriyordu: Gabrielle'in sözlerini yalanlayan parlak tebessümüyle Alysandra geliyordu önce. Bu kadar nazik, bu kadar güzel bir şey nasıl tehlikeli olabilirdi ki? Fakat hemen ardından Gabrielle'in gözlerinde gördüğü acıyı hatırlıyor ve onun verdiği tavsiyelerin yanlış olmadığını düşünüyordu. Kız tehlikeyi sezmişti ve Pençe de bu uyarıyı dikkate alması gerektiğini biliyordu.

Rondar ve Demetrius biraz sarhoş halde odaya döndüklerinde Pençe uykuya dalıyordu. İkili sohbet ediyordu. Ya da Pençe'ye göre,

Demetrius her ikisi yerine sohbet ediyordu.

"Gittin," dedi Rondar.

"Evet," dedi Pençe. "Hatırlayacağınız üzere yarın mutfakta uzun bir gün geçireceğim. Bu yüzden hepimize bir iyilik yap da konuşmayı kes."

Demetrius önce Pençe'ye, sonra Rondar'a bakıp gülmeye başladı. "Rondar işte, ne yaparsın? Safi çene!"

Rondar çizmelerini çıkardı ve homurdanarak yatağına attı kendini.

Pençe yüzünü duvara döndürerek gözlerini kapadı, fakat uykunun gelmesi epey vakit aldı.

Haftalar geçmiş, Gabrielle'in onunla görüsünü paylaştığı gecenin anıları solup gitmişti. Pençe verilen görevlerin çoğunu sıradan ve beklendik görüyordu, fakat ilgisini canlı tutmaya yetecek yeni dersler hep vardı. Magnus'un da tahmin ettiği gibi, Rondar Pençe'nin iyi bir at binicisi olmasını sağlamış ve Orosinili delikanlı birkaç ay içinde adanın en hünerli kılıç ustalarından biri olmuştu. Fakat Büyücünün Adası'ndaki öğrencilerin çoğu kılıç çalışmalarına çok az vakit ayırdıkları ya da hiç ilgilenmedikleri için bu boş bir onurmuş gibi geliyordu.

Büyü dersleri tuhaftı. Tartışılan şeylerin yarısını bile güçlükle anlıyordu ve bu konuya karşı doğuştan hiçbir yatkınlığı yokmuş gibiydi. Büyü yapılmadan evvel bir iki defa tuhaf bir hisse kapılmış, bunu Magnus ve Nakor'la paylaştığında adamlar bu hissi ayrıntılı olarak anlatması için ona bir saatten fazla süre soru sormuşlardı.

O haftalar içinde yaşanan en eğlenceli olaysa, Rondar'ın Selena ismindeki yeni gelen bir kıza sevdalanmasıydı. Fevri, narin bir Keshli olan kız, çocukken Ashunta atlılarının pek çok kez kasaba sınırına geldiğini gördüğü için onları hakir görüyordu. Selena'nın Rondar'ın kültüründe kadınlara kötü muamele edilmesine karşı duyduğu öfke, sanki o kültürün değer ve inançlarının tek mimarı Rondar'mış gibi

onun üzerinde toplanıyordu. İlk başta bu öfke karşısında Rondar sessiz kalmış, iğneli söz ve aşağılamaları duymazdan gelmişti. Sonra o da, az da olsa tam cümleler kurarak Pençe ve Demetrius'u şaşırtmış, kızın öfkesine karşılık vermeye başlamıştı. Sonundaysa, makul tüm beklentilere karşın, ona âşık olmuştu.

Rondar'ın kızın kalbini kazanma kararlılığı, Demetrius'un ona bir kıza doğru düzgün nasıl kur yapılacağını öğretmesine, Pençe'nin de buna kahkahalarla gülmemek için kendini zor tutmasına neden olmuştu. Pençe bu işlerde uzman olmadığını biliyor ve böyle durumlarda kızların erkeklerden daha çok şey söylediğini tahmin ediyordu, fakat en azından Lela ve Meggie'yle yaşamış olduğu tecrübe, onun kızların yanında Rondar ve Demetrius'a nazaran daha rahat olmasını sağlıyordu. Tabii Alysandra dışındaki kızların yanında.

Gabrielle'in uyarısına verdiği tepkiyle birlikte, Pençe'nin Alysandra'ya olan ilgisi daha da artmıştı. Şimdi onu hem son derece çekici hem de son derece ürkütücü buluyordu. Alysandra'da tehlikeli bir şeyler vardı ve Pençe bunun kendi hayal ürünü mü olduğunu, yoksa onunla iletişim halinde olmanın gerçekten de bir risk taşıyıp taşımadığını merak ediyordu.

En iyi yanıtın onu görmezden gelmek olduğuna karar vererek, ikisinin bir araya geldiği durumlarda kibar fakat mesafeli davranmaya başladı. Pençe tüm bunlar karşısında neler hissettiğini anlayana kadar da, ondan uzak durmak için mümkün olduğunca çok bahane buldu.

Nakor ve Magnus sürekli olarak ona yapacak yeni şeyler buluyordu. Bir öğleden sonra kendini bu zamana kadarki en tuhaf göreve başlarken buldu. Nakor onu, böcekler yüzünden neredeyse ölmüş, boğumlu dalları ve birkaç yaprağı olan güdük bir huş ağacının bulunduğu küçük bir tepeye çıkarmıştı. Pençe'ye ahşap bir çerçeveye gerilmiş büyük bir parşömen, ateşte sertleştirilmiş ve ucunda kömür olan bir sopa vermişti. "Şu ağacı çiz," demişti ve Pençe'nin soru ya da yorumlarını duymayı beklemeden uzaklaşıp gitmişti.

Pençe uzunca bir süre ağaca baktı. Sonra etrafında iki kez döndü ve ardından yarım saat kadar boş parşömene baktı.

En sonunda bir dalın altındaki kıvrımı, dalın gölgesinin balığa benzer bir şekil oluşturduğu yeri fark etti. O da bunu çizmeye çalıştı.

Üç saatin ardından, önce çizdiği resme sonra da ağaca baktı. İçinde bir öfke kabardı ve parşömeni yere attı. Yere uzanıp tepesinde dönen bulutlara bakarken zihnini serbest bıraktı. Büyük beyaz bulutlar şekiller oluşturuyordu; Pençe bu şekillerde yüzler, hayvanlar, bir de kale duvarı gördü.

Aklı gerçekle bağlarını koparmıştı ve çok geçmeden uyuyakaldı. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu -yalnızca birkaç dakika olduğunu düşünüyordu- fakat aniden bir şeyin farkına vardı. Doğrulup önce parşömene sonra ağaca baktı ve yaptığı çizimin hemen sol yanına hızla yeni bir şeyler çizmeye başladı. Bu sefer ayrıntılara bakmak için durdu ve ağacın yarattığı duyguyu, avcı göze çarpan hatları ve gölgeleri yakalamaya çalıştı. Ayrıntıların önemli olmadığını anladı: Önemli olan nesnenin yarattığı duyguydu.

Tam çizimini bitirmek üzereyken Nakor geri döndü ve omzunun üzerinden çizimine baktı. "Bitirdin mi?"

"Evet," dedi Pençe.

Nakor iki ağaca baktı. "Önce bunu mu yaptın?" diye sordu sağdakini işaret ederek. "Evet." "Bu daha iyi olmuş," dedi soldaki çizimi göstererek.

"Evet."

"Neden?"

"Bilmem. Yalnızca her şeyi çizmeyi çalışmaktan vazgeçtim."

"Fena değil," dedi Nakor çizimi geri verirken. "İyi bir gözün var. Şimdi gereksiz olanlardan ziyade, önemli olan şeyleri aktarmayı öğrenmelisin. Yarın resim yapmayı öğreneceksin." "Resim mi?" "Evet," dedi Nakor ve sonra binaların olduğu araziye dönerek, "Hadi gel," diye ekledi.

Pençe ustasının peşine düşüp 'resim yapmayı öğrenmek' ile ne kastettiğini merak etmeye başladı.

Maceus, Pençe'yi izlerken kaşlarını çatmıştı. Adam, Pençe'nin ağaç resmi çizdiği günün ertesinde Nakor'un kaldığı yerin kapısının önünde belirmişti. Kendisi kalkık burunlu, minik süslü bir bıyığı olan bir Quegliydi ve Pençe'nin yaptığı işi izlerken sürekli dilini şaklatıyordu. Genç adama bir aydır resim yapmayı öğretiyor, onu şafak vaktinden akşam karanlığına kadar çalıştırıyordu.

Pençe çabuk öğrenen biriydi. Maceus onun yetenek ve zarafetten yoksun olduğunu söylemiş, ama ardından, biraz gönülsüz bir şekilde, temel becerilere ve iyi bir göze sahip olduğunu eklemişti. Pençe ışık, şekil, doku ve renk kavramlarının üstesinden gelmeye çabalarken, Nakor ara sıra gelip onu gözlüyordu. Pençe renklerle yağları karıştırarak ihtiyacı olan şeyi elde etmeyi, resmini koyabileceği ahşap panolar ya da gergin tuvaller yapmayı da öğrenmişti.

Kendisine öğretilen diğer disiplinlerdeki becerileri de kullanıyordu, çünkü ustalık kazanmaya çalıştığı her şey bir yana, resim yapmak onda sonsuz bir hüsrana neden oluyordu. Hiçbir şey, işe başlarken hayal ettiği gibi görünmüyordu. Maceus ilk başta ona basit şeylerin resimlerini yaptırıyordu: masanın üzerinde dört adet meyve, tek bir zırh eldiveni, bir kılıç ve bir kalkan. Fakat bunlar bile onun çabalarını boşa çıkarmaya kararlı gibiydi.

Pençe çalışıp kendini bu işe verdi; çoğu kez başarısızlığa uğramasına rağmen, yorumlama işine nasıl yaklaşması gerektiğini yavaş yavaş anlamaya başlıyordu.

Bir sabah uyandı ve mutfaktaki işlerini -resim yapmak, yemek yapmanın verdiği basit zevki özlemesine sebep oluyordu- bitirdikten sonra gidip son çalışmasına, porselen bir sürahiyle kâse resmine baktı. Beyaz renkli kâsenin ağzında ve sürahinin çevresinde mavi, süslü bir şerit olduğundan, bu parçalar ince bir yaklaşım gerektiriyordu.

Maceus onun resmi bitirdiğini anlamış gibi çıkageldi ve Pençe kenara çekildi. Adam burnunun üzerinden resme baktı ve bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra, "Kabul edilebilir," dedi.

"Beğendin yani?" diye sordu Pençe.

"Beğendim demedim. Kabul edilebilir dedim. Doğru kararlar vermişsin genç Pençe. Boyalı şeritlerde birebir çizim yapmak yerine yorumu öne çıkarmanın gerekli olduğunu anlamışsın. Beyazı vuruş biçimin de doğru." Pençe bu ihtiyatlı övgüyü aldığına sevinmişti. "Sırada ne var?" "Şimdi portre yapmaya başlayacaksın." "Portre mi?"

"İnsanların resimlerini yapacaksın yani." "Ya."

"Git ve başka bir şeyler yap. Dışarı çık, ufka bakmak için gözlerini kullan. Uzun zamandır ince şeylerle uğraşarak onları zorladın," dedi Maceus.

Pençe kafasını sallayarak odadan çıktı. Diğerleri kendilerine verilen görevleri yapıyordu ve o tek başına ata binmek, göle yürümek ya da tek başına yüzmek istemiyordu. Bu yüzden arazinin kuzeyinde kalan çayırda dolaşmaya başladı ve sonunda ormanın sınırındaki küçük elma korusunda çalışan bir grup öğrenciye rastladı.

Tanıdık bir şekil ismini seslendiğinde nabzının hızla atmaya başladığını hissetti. "Pençe!" diye bağırdı Alysandra. "Gel de yardım et!"

Kız bir ağaca dayadıkları merdivenin en üstünde duruyordu. Merdiveni tutan çocuğun adı Jom'du.

Pençe koruda altı çift halinde toplam on iki öğrenci olduğunu gördü.

Pençe merdivenin dibine gelip, "Ne yapayım?" dedi.

Alysandra eğilip büyük bir elma çuvalı verdi ona. "Bunu diğerlerinin yanına koy ve bana yeni bir çuval getir. Böylece sürekli aşağı inip çıkmak zorunda kalmam."

Pençe söyleneni yaptı ve elmaları çuvallarla dolu bir yığının yanına taşıdı. Uzakta, bir başka öğrencinin de arabayla onların yanına doğru geldiğini görünce, işin bitmek üzere olduğunu tahmin etti. Boş bir çuval alıp merdivene döndü ve birkaç basamak çıkıp çuvalı Alysandra'ya verdi. Kız saçını arkadan toplayıp beyaz bir şapkanın altına sıkıştırmış, böylece boynunun inceliği, omuzlarının zarafeti ortaya çıkmıştı. Kızın saçlarının arasından görünen kulaklarını fark eden Pençe, bunun ne kadar çekici olduğunu düşündü.

"Neden gidip diğerlerine yardım etmiyorsun?" dedi Alysandra bir süre sonra. "İşimiz neredeyse bitti." Pençe aşağı atlayıp, bir kucak dolusu çuval kaptı. Boşları dolu olanlarla değiştirmeye başladı; araba yanlarına geldiğinde hasat bitmişti.

Öğrenciler arabayı hızla doldurup binaların olduğu araziye yürümeye başladılar. Alysandra Pençe'nin yanına gelerek, "Nerelerdeydin? Artık seni neredeyse hiç görmüyorum," dedi.

"Resim yapıyordum," dedi Pençe. "Usta Maceus bana resim yapmayı öğretiyor."

"Mükemmel!" diye haykırdı Alysandra. Pençe'ye bakarken gözleri kocaman görünüyordu. Kolunu Pençe'nin koluna taktığında, delikanlı kızın göğsünün yumuşaklığını hissetti. Onun elmaların muazzam kokusuna karışan hafif kokusunu duyabiliyordu. "Ne resmi yapıyorsun?"

"Genelde ustamın 'natürmort' dediği şeylerin, masanın üzerine dizilen parçaların resimlerini ya da manzara resimleri yapıyorum. Yarın da portre yapmaya başlıyorum."

"Mükemmel!" diye tekrarladı. "Benim portremi de yapar mısın?"

Pençe adeta kekeledi. "Ah, elbette... Usta Maceus izin verirse."

Kız bir an bir dansçı edasıyla parmak uçlarında yükseldi ve Pençe'nin yanağına minik bir öpücük kondurdu. "Söz verdin," dedi. "Yerine getirmezsen hatırlatırım."

Bunun ardından hızla öne geçti. Pençe yıldırım çarpmış gibi kalakalırken, diğer delikanlılardan birkaçı bu bariz şaşkınlık durumuna kahkahalarla gülüyorlardı.

Pençe yavaşça elini uzatıp Alysandra'nın öptüğü yanağına dokundu ve uzunca bir süre başka hiçbir şey düşünmedi.

-12-
AŞK

Pençe kaşlarını çattı.

"Lütfen oynamayın," diye yalvardı.

Demetrius ve Rondar pozlarını bozmadan biraz daha hareketsiz durmaya çalışsalar da sonunda Demetrius patlayarak, "Bunu yapamayacağım!" dedi.

Pençe fırçasını bezginlikle bıraktı. "Pekâlâ. Biraz durup dinlenelim."

Rondar, Pençe'nin işlenmiş bir odun parçasını ve şövalesini bıraktığı yere geldi. Pençe'nin yapmakta olduğu portreyi inceleyip, "Oldukça iyi," diye homurdandı.

Demetrius kapının yanındaki ufak masanın üzerinde duran elmayı alıp ısırdı. Ağzı doluyken, "Bunu neden yaptıklarına dair bir fikrin var mı?" dedi.

"Neyi?"

"Sana resim yapmayı öğretmeyi."

Pençe omuzlarını silkti. "Son birkaç sene içerisinde, bana pek de mantıklı gelmeyen birçok şeyi öğrenmemi istediler. Fakat ben Robert de Lyis'e hayatımı borçluyum ve o beni Efendi Pug'ın hizmetine verdi, o yüzden bana söylenenleri yapıyorum."

"Ama çok az bile olsa merak etmiyor musun?" diye sordu Demetrius.
"Elbette, fakat bilmem gerekenleri bilmem gerektiğinde anlatacaklar."
Rondar yataklardan birinin üzerine oturup, "Basit," dedi.

"Nedir o?" diye sordu Demetrius çilli yüzünü buruşturarak.

"Eh, resim yapıyor işte," diye yanıtladı Rondar.

"Öyleyse rica etsek, bize neden senin de resim yapmadığını söyler misin?" Demetrius o sırada gülümsemekte olan Pençe'ye baktı.

Rondar, sanki bunu anlayamaması çok büyük bir aptallıkmış gibi kafasını salladı. Sonra ayağa kalkıp odanın öbür tarafına geçerek elini Pençe'nin omzuna koydu. "Pençe: Dağların çocuğu." "Evet," dedi Demetrius, yüz ifadesinden henüz hiçbir şey anlayamadığı belli oluyordu. "Pençe: Roldem beyefendisi." Bunu söyledikten sonra Rondar oturdu. Demetrius anlamış gibi kafasını salladı. "Ne?" dedi Pençe kafası karışmış bir halde. "Kaç dil konuşabiliyorsun?"

"Orosini dili de dahil olmak üzere altı. Roldem dilini, Kral Dili'ni, Ortak Dili akıcı konuşuyorum, Kesh dilinde de oldukça iyiyim. Queg dilinde de iyiye gidiyorum ki, bu eski Kesh diline oldukça yakın. Bundan sonra Yabon dilini öğrenmem gerekiyor." "Ayrıca adada en iyi kılıç kullanan sensin." "Evet," dedi Pençe alçakgönüllülük yapmadan.

"Herhangi bir müzik aleti çalabiliyor musun?"

"Flüt çalarım. Nakor nasıl flüt yapabileceğimi de öğretti." "İyi çalar mısın?"

"Yeterince iyiyim."

"Satranç, iskambil ve zar da oynayabiliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Hepsinde de iyisin, öyle mi?" "Evet," diye tekrarladı Pençe.

Demetrius sırıttı. "Rondar haklı. Seni Roldem beyefendisi olarak yutturmaya çalışacaklar." "Aşçılık var mı?" diye sordu Rondar.

Pençe sırıttı. "Dürüst olmak gerekirse Besalamo'dan da iyiyim."

"Bu pek bir şey ifade etmez," dedi Demetrius. "Bak, eğer sana başka müzik aletleri çalmayı, şarap ya da diğer inceliklerle ilgili bilmen gereken her şeyi öğretmeye başlarlarsa Rondar haklı demektir. Bu

adanın ustaları seni bir Roldem beyefendisi haline getiriyor." "Fakat neden?" diye sordu Pençe.

"Sana söylediklerinde anlarsın," diye yanıtladı Demetrius.

Pençe bir anlığına bu olasılığı düşünüp, "Pekâlâ, yerlerinize. Usta Maceus'a yemekten önce ona bir şeyler göstereceğime dair söz verdim," dedi.

İki genç adam yerlerini aldı ve Pençe dikkatini, onu neye çevirdikleri sorusundan elindeki işe döndürdü.

Usta Maceus portreye baktı ve bir süre sonra, "Geçer," dedi.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Pençe düz bir şekilde. Eserindeki eksiklikler onu çileden çıkarıyordu. Figürler tuhaf ve yapaydı, iki arkadaşının tabiatlarını pek aktaramamıştı. "Vücut yapısı üzerine çalışman gerek," dedi ustası.

"Evet efendim."

"Sanırım bir sonraki çalışman çıplak olmalı."

Pençe tek kaşını kaldırdı. İnsanların vücudunu görmenin dikkate değer sayılmadığı bir kültürde büyümüştü, fakat Orosini dağlarından geldiğinden beri, pek çok insanın çıplaklığı farklı algıladığını öğrenmişti. Kimi öğrenciler gölde çıplak yüzerken diğerleri bu buluşmalardan kaçınarak tek başına yüzmeyi ve banyo yapmayı tercih ediyor ya da suda giymek için tasarlanmış kıyafetleri kullanıyorlardı. Rondar gibi kimi öğrencilerse yüzmekten hepten kaçınıyorlardı.

Pençe bu sorunu Nakor'la bile konuşmuştu, fakat bu muhtemelen yanlış bir seçimdi; zira ustası ona yanıttan çok yeni sorular sunmuştu. Yine de, Pençe sormadan edemedi: "Usta Maceus?" "Evet?"

"Böyle resimler alışıldık mıdır?"

"Oldukça," dedi Maceus, fakat sonra sıkılgan bir öksürük eşliğinde, "tabii genelde halka açık sergilenmezler," diye ekledi. "Özel koleksiyonlardır. Heykel gibi, fakat o başka bir olay tabii. Büyük kahramanlar, kıyafetlerinin çıkarılışının farklı aşamalarında betimlenir, böylece vücutlarındaki muazzam savaş yaraları ortaya çıkar. Fakat ben canı sıkılmış bir asilzadenin içini gıcıklayacak bir şeyler yaratabilme yeteneğinle ilgilenmiyorum; bir heykeltıraşın eline sahip olduğunu da düşünmüyorum. Bu, yüzeyin altındakileri görebilme işidir Pençe." Şövaledeki çalışmayı işaret ederek devam etti: "Delikanlıların yalnızca dış yüzlerini, yüzleri ile kıyafetlerindeki genel duruş ve açıları yakalamışsın, fakat altındaki kaslar, omuzlarının kıvrımları, kolları, göğüsleri, bunların hepsi kayıp. Bir portre yapıyorsan alttaki vücudu, içteki ruhu da düşünmelisin, ancak bunun ardından özneni fırça ve spatulanla giydirebilirsin. Çıplak vücuda baktığında içerideki kemikleri, sinirleri ve kasları görür, onları ten ve saçla giydirirsin. Bunları anlamayı öğreneceksin." Gülümseyerek ki, bu çok nadir olurdu, "Senden hâlâ bir ressam çıkarabiliriz," diye ekledi.

Rondar'ı odanın orta yerinde çırılçıplak durmaya ikna etmeyi düşünürken, "Başka bir özne mi bulsam kendime?" dedi Pençe.

"Sen dert etme. Ben yarın birini yollarım."

Pençe, ustasının söylediklerini düşünerek kafasını salladı ve yavaş yavaş fırçalarını ve boyalarını temizlemeye başladı.

Pençe hızla mutfaktan ayrıldı. Kendisine kahvaltı hazırlama görevi verildiğinden, diğerlerinden iki saat önce uyanmıştı. Öğleden sonra çalışacak ekip gelene kadar tüm vaktini mutfakta geçirmişti. Yeni resminin modeliyle tanışmak için odasına gitmek üzereyken Nakor'la karşılaşmış ve adam ona ufak bir iş vererek modelle daha sonra tanışabileceğini söylemişti.

Nakor'un verdiği görev Pençe'nin neredeyse tüm öğleden sonrasını almıştı ve artık yemekten önce kısa bir banyo yapmak için odasına

dönmeye hazırdı. Fakat odasına geldiğinde Rondar ve Demetrius'un, Pençe'nin eşyalarının bulunduğu ahşap sandığı kaldırdıklarını gördü. "Neler oluyor?" diye sordu Pençe.

"Taşınma işleri," dedi Rondar.

"Taşınıyor muyuz?"

"Sen taşınıyorsun," dedi Demetrius. "Neden bilmem, fakat eşyalarını gölün oradaki küçük kulübeye taşıma emri aldık şimdi. Orayı bilirsin."

Pençe sırıttı. O kulübe genelde öğrenciler tarafından buluşmalar için kullanılıyordu. Sonra yüzündeki o sırıtma silindi. Artık evi o kulübe olacaksa, bir sürü öğrenci bu duruma bozulacaktı.

Sanki onun aklını okumuş gibi, "Ahırı kullanırlar artık," dedi Rondar.

Demetrius güldü. "Haklı. Oynaşmak için gidilebilecek pek çok yer var. Ben karanlık çökünce banyolara gidilmesi taraftarıyım. Su hâlâ sıcaktır ve etraf sessizdir..." Sandığı kaldırırken yapmacık bir inilti çıkardı, fakat Pençe sandığın ağır değil, büyük olduğunu biliyordu.

Onlara geçmeleri için yol verip kapıdan çıktı ve sonra peşlerine düştü. "Yatağım?"

"Bir saat evvel taşındı," dedi Demetrius. "Resim takımlarınla beraber. Bir tek bu sandığı diğer eşyalarla arabaya koyamadık."

"Neden?" diye sordu Pençe. "Pek eşyam yoktur. Hele bir arabayı dolduracak kadar eşyam hiç yoktur." Demetrius bir kez daha sırıttı. "Aklın şaşacak."

Arkası boş olan arabanın beklediği yere inip sandığı koydular. Birkaç dakika sonra, köyden başlayıp gölden geçen ve onları küçük kulübeye ulaştıran yolda sallanarak ilerliyorlardı. Burayı daha evvel bir kömürcü ya da avlak bekçisi kullanmış olabilirdi, fakat nedense senelerdir terk edilmiş bir haldeydi. Kulübeye ulaştıklarında Demetrius atı durdurdu ve Pençe arabanın arkasından atladı. O ve

Rondar sandığı aşağı indirip, Demetrius'un kapıyı açık tutmak için beklediği yere getirdiler.

Kulübeden içeri adımını atar atmaz Pençe kalakaldı. Sonra yavaşça, "Ben..." diyebildi.

"Kızlar dün gelip burada temizlik yaptı, Rondar'la ben de eşyaları taşıdık," dedi Demetrius.

"Fakat tüm bunlar nereden çıktı?" diye sordu Pençe odayı göstererek.

Kulübe oldukça ferahtı, Magnus'la kaldığı yerden bile daha genişti. Şişlerin, yemek ve çorba yapmak için kancada asılı duran demir kazanın olduğu ocak, hazırlanmış halde ateşin yanmasını bekliyordu. Hemen el altında ayaklı bir büfe vardı ve onunla şömine arasındaki köşeye küçük bir masa konmuştu. Yatağı karşı duvarda, kapının yanındaydı ve ayakucunda büyük, ahşap bir elbise dolabı vardı. Pençe ve Rondar ellerindeki kıyafet sandığını dolabın yanına koydular. Pençe dolabın kapağını açtığında, "Şuna bakın!" diye bağırdı hayretle. Farklı renk ve kesimlerde güzel kıyafetler düzgün bir biçimde asılmıştı.

"Beyefendi," dedi Rondar.

Demetrius kafasını salladı. "Öyle gibi görünüyor. Fakat bu işi neden burada yapacaklar hiçbir fikrim yok."

Pençe, gözlerini yoracak kadar çok kopça ve çıtçıtı olan dar ceketlerden birine bakarken, "Sanırım kıyafet denemesi yapmam için. Şunlara baksanıza," dedi.

Şoset çoraplar, tozluklar, pantolonlar, atletler, dar ceketler, yelekler ve diğer her şey, ahşap çubuk ve askılara düzgünce asılmıştı. Dolabın alt kısmınaysa neredeyse yarım düzine farklı çeşit çizme ve ayakkabı dizilmişti.

O sırada Pençe en köşedeki duvarı fark etti. "Kitap!" diye bağırdı memnuniyetle. Raflardaki kitapların isimlerine bakmak için o tarafa yöneldi. "Hepsi de yeni," dedi sessizce.

"Eh," dedi Demetrius, "biz yemeğe gidiyoruz. Bir süreliğine tek başına olacağını söylemem emredildi bana. Birileri bu gece yeni erzakla beraber yemeğini getirecek sana. Sonrasında bir süre kendi başının çaresine bakacaksın."

Pençe bunun nedenini sormanın bir anlamı olmayacağını biliyordu. Kimse böyle bir şeyi Demetrius'a söylemezdi.

Rondar şövaleyi işaret etti. "Çalış."

"Evet," dedi Pençe. "Sanırım buna ve başka şeylere odaklanmamı istiyorlar." "Eminim görüşürüz," dedi Demetrius. "Gel Rondar. Arabayı ahıra geri götürelim."

İki arkadaş odadan çıkarken Pençe oturdu ve yeni mekânında bir şeyler içmeye başladı. Kısa bir süreliğine buranın evi olacağını düşünmek tuhaftı ve garip bir hüzne kapıldı. Doğduğu günden beri hiç tek başına yaşamamıştı. Sadece, Shatana Higo'da görüsünü beklerken yalnız kalmıştı. Sessizce oturup bu ruh halinin geçmesini bekledi. Kendisine öğretilenleri anımsayarak, çocukluğuna duyduğu özlemin geçmesine izin verdi; artık o acıyla uğraşmayacaktı. Onu kabullenecek ve bir gün halkının öcünün alınacağına dair yeminini yineleyerek, gitmesine izin verecekti.

Alacakaranlık çökmüştü. Lambayı yakmak için kalkmıştı ki, kulübenin dışında bir arabanın durduğunu duydu. Yemeğinin geldiğini düşündü.

Kapıyı açtığında, elinde buharı tüten mükemmel bir şeyle içeri dalan Alysandra'yı görünce neredeyse düşüyordu. Kızın arkasından bir ses, "Bunları ben indiririm," dedi.

"Teşekkürler Jom," dedi Alysandra omzunun üzerinden.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Pençe.

"Sana yemeğini getirdim. Söylemediler mi?"

"Yemeğimi birinin getireceğini söylediler de, kim olduğunu söylememişlerdi," diye yanıtladı Pençe, ama sonra böyle bir şey söylemiş olduğu için kendini aptal gibi hissetti.

Kız gülümsedi ve üzerindeki ince pelerini çıkardı. Omuzları açık, sade bir elbise giymişti ve saçları yüzüne dökülüyordu. Pençe göğsünün sıkıştığını hissetti.

Pençe uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ben Jom'a yardım edeyim," dedi.

Alysandra gülümseyerek tabak ve bardak aramaya başladı.

Jom iki büyük çuvalı Pençe'ye verirken, "Şu kutuda biraz daha var," dedi.

"Nedir bu?"

"Yemek. Sana yemeklerini kendin yapman gerektiğini söylemem emredildi. Leo'nun sana öğrettiklerini uygulayacakmışsın. O her kimse ve sana ne öğrettiyse," diye yanıtladı Jom ve üçüncü bir çuval daha alıp arabadan atladı.

Pençe yiyecekleri içeri taşıdı. "Arka tarafa soğuk hava deposu kurmak gerek," dedi Jom çuvalı yere bırakırken. "Yarın biraz jambon ve sığır eti geleceğini söylemem emredildi. Bilmiyorsan, şuradaki barınakta bir kürek ve alet edevat var."

"Sağol," dedi Pençe, Jom kapıdan çıkarken.

Pençe arkasını döndüğünde, Alysandra'nın Jom'un peşinden gitmek üzere hareketlendiğini görmeyi umuyordu, fakat bunun yerine kızın masanın başında durmuş, iki kâseye yemeği paylaştırdığını gördü. "Sen... kalıyor musun?" diye sordu Pençe.

Alysandra oturması için eliyle işaret etti ve bir şişe şarap çıkardı. Sonra iki kupaya dolu dolu şarap koydu, masanın altındaki iki küçük tabureden birini çekip oturdu. "Evet, seninle yemek yiyeceğim. Söylememişler miydi?"

Pençe oturdu. "Görünen o ki benim dışımda herkese bir şeyler söylenmiş." Gözlerini Alysandra'dan güçlükle alabiliyordu, fakat kız ona her baktığında gözlerini kaçırıyordu. Alysandra güldü. "Bazen buralarda işler böyle olur, değil mi?"

"Buralarda işler çoğunlukla böyle oluyor," diye yanıtladı. Pençe ve kız yine güldü.

Birkaç dakika sessizlik içinde yemeklerini yedikten sonra Pençe, "Burada olmana memnunum, gerçekten fakat... yani... senin burada ne işin var?" dedi.

"Usta Maceus da mı söylemedi?"

"Hayır," dedi Pençe. "Dediğim gibi, kimse bana pek bir şey söylemiyor." "Burada seninle kalacağım. Yeni modelin benim."

Pençe içki kupasını bıraktı. Kızın söylediği şeye inanamıyordu. "Model sensin demek." "Evet, yaptığın nü çalışması için."

Pençe yanaklarının yanmaya başladığını hissetse de, kendini sakin kalmaya zorladı. Görünen o ki, Alysandra ona poz vermekten çekinmiyordu. Öyleyse, kendisinin de rahatsız hissetmemesi gerekiyordu. Buna rağmen yemeğini yiyemedi ve tabağındakileri tencereye boşalttı. "Pek aç değilim," dedi bitkin bir halde. "Tüm gün mutfaktaydım. Nasıl olduğunu bilirsin; biraz ondan biraz bundan."

Kız gülümsedi, fakat bir şey söylemedi.

Yemeğini bitirdiğinde, "Bana gölden biraz su taşı da bunları temizleyeyim," dedi.

Bir süre yalnız kalmasını sağlayacak bu bahaneye çok sevinen Pençe, isteneni yapmak için kapının yanındaki büyük meşe kovayı aceleyle aldı ve göle doğru yollandı. Gölü minik bir akıntı besliyordu ve Pençe kovayı orada, suyun en taze olduğu yerde doldurdu. Suyu kulübeye geri götürdü ve Alysandra'nın masayı kaldırıp tabaklarla kupaları dışarıya, kapının yanındaki raflı dolaba koymuş olduğunu gördü. Pençe göründüğünde, kız hiçbir şey söylemeden suyu elinden aldı ve hızla bulaşık yıkamaya başladı.

Pençe ona ne söyleyeceğinin endişesini taşıyarak içeri girdi. Fakat o daha hiçbir şey düşünemeden kız kapıda belirdi ve bir süre orada durdu. "Bu gece hava sıcak," dedi.

"Evet," dedi Pençe, terlediğini fakat bunun havayla hiçbir ilgisi olmadığını fark ederek. "Biraz sıcak." Alysandra birden soyunmaya başladı. "Hadi yüzmeye gidelim."

Pençe şaşkınlık içinde bakakaldı. Yüzündeki ifadeyi gören Alysandra güldü. "Beni böyle görmeye alış artık Pençe. Hatırlarsan bu şekilde resmimi yapacaksın."

"Sanırım öyle," dedi Pençe, kız dönüp hızla suya doğru giderken.

"Hadi!" dedi Alysandra, Pençe'nin açıkça görülen bu rahatsız haline gülerek.

Pençe çizmelerini, tuniğini, pantolonunu çıkardı ve kızın arkasından koştu. O kıyıya ulaştığında Alysandra çoktan suyun içinde oynamaya başlamıştı. Pençe koşup suya daldı. Yüzeye çıktığında saçını geriye atarak, "Muazzam bir duygu," dedi.

Alysandra ona doğru yüzdü. "Öyle, değil mi?"

Pençe kafasını suya daldırıp tekrar çıktı. "Bugün banyo yapmamıştım ve sanırım buna ihtiyacım vardı." "Her zaman olduğundan daha kötü kokmuyordun," dedi kız. "Ne?" dedi şaşırarak. "Ben kötü mü kokuyorum?"

Alysandra güldü. "Şaka yapıyorum seni ahmak." Sonra ona su sıçratmaya başladı.

Pençe de ona su sıçratıyordu. Çocuklar gibi hızlı hızlı su atarak birbirlerini ıslatmaya çalışıyorlardı.

Sonra neredeyse bir saat boyunca, Büyük Ay doğuda yükselene kadar yüzdüler ve sonunda Alysandra, "Çıkma vakti geldi," dedi.

"Havlu ya da bornoz gibi bir şey getirmedim," dedi Pençe, sanki böyle şeyleri önceden düşünmüş olması gerekirmiş gibi.

"Hava sıcak. Kulübeye döndüğümüzde neredeyse kurumuş oluruz."

Sudan çıktıklarında yan yana yürümeye başladılar. Pençe gözlerini, kızın ay ışığıyla parlayan vücudundan alamıyordu. Tahmin ettiği gibi zayıftı, fakat göğüsleri düşündüğünden büyük, kalçalarıysa beklediğinden küçüktü ve bazı açılardan bakıldığında bir erkeğin kalçalarını andırıyordu.

"Sürekli bana bakıyorsun."

Pençe'nin yüzü kızardı. "Üzgünüm fakat sana en iyi nasıl poz verdirebileceğimi düşünüyordum." Kız bakışlarını çevirdi. "Ah. Tabii, öyledir."

Utanç içinde kalan Pençe, kendi vücudunun kızın görüntüsüne yanıt vermeye başladığını fark etti. Bir yerlerde büzüşüp ölmeyi diliyordu, fakat neyse ki Alysandra bu rezaleti görmezden gelmişti. Kulübeye vardıklarında Pençe kapıda durdu. "Fark ettim de..." "Ne?" dedi Alysandra ona dönüp. "Yalnızca bir yatak var." "Elbette," dedi kız Pençe'ye iyice yaklaşarak. Kollarını onun boynuna doladı ve dudak dudağa geldiler. Pençe bir an tereddüt ettikten sonra onu kendine doğru çekerek dünyadaki her şeyi unuttu.

"Islıkla çaldığın şarkı ne?" diye sordu Alysandra.

"Kımıldama," diye emir verdi Pençe sırıtarak. "Bir şarkı işte, bilmiyorum. Ben uydurdum."

"Hoşuma gitti. Flütle de çalabilir misin?"

"Sanırım," dedi ve o sabah yapmaya başladığı -Alysandra kulübeye geldiğinden bu yana yaptığı üçüncü çalışmasıydı bu- resme bakabilmek için bir adım geriye gitti. Fırçayı eline aldığından beri ilk defa kendinden bu kadar emindi ve ilk yaptığı çalışma bile çok az düzeltme gerektirmişti. Şu an boyayı kütle ve parçalar halinde uygulayarak, beyaz zemin üzerinde siyah hatlarla çevrili bir resme renk veriyor ve gözleri önünde bu çalışmanın şekil aldığını görüyordu.

Pençe Alysandra ile olan ilk gecesi coşku içinde geçmişti. Ona karşı hissettiklerini başka hiçbir kadın için hissedemeyeceğini düşünüyordu. Tatlıydı, sıcaktı, tutkuluydu, ısrarcı, neşeli, insanı kışkırtan bir şekilde talepkâr ve bir o kadar da fedakârdı.

Sevişmedikleri zamanlarda yaptıkları küçük şekerlemeler dışında neredeyse hiç uyumamışlardı. En sonunda Alysandra açlık yüzünden uyuyamadıklarını söyledi ve Pençe yemek yaparken o da gölde yıkanmaya gitti. Kız yemek yerken bu sefer o yıkanmaya gitti, sonra dönüp ekmekle peynirleri ve birkaç yudum şarabı mideye indirerek kızı tekrar yatağa sürükledi.

Sevişmeleri, yemek yemeleri ve uyumalarının arasında, Pençe nasıl olduysa evin arkasındaki terk edilmiş barakanın oraya bir kiler kazmayı akıl etmişti. Seneler önce aynı işi bir başkasının başlattığını, deliğin büyük bir kısmının çoktan kazılmış olduğunu ve bu yüzden de yapması gereken tek şeyin seneler içinde biriken döküntü ve çalıları temizlemek, kenarları düzeltmek, basamakları kazmak ve kapı için ölçü almak olduğunu görünce sevinmişti.

Bu işi iki günde bitirdi. Et, bira, şarap ve peynir, bir sepet dolusu meyveyle beraber şimdi serin kilerde duruyordu. O andan sonra kendini tek bir şeye, Alysandra'ya adadı.

Resimden bir adım uzaklaşarak bir şeyleri tanıyormuş gibi, "Hımm... " dedi.

Kız pozunu bozarak bakmaya geldi. "Bu ben miyim?"

"Evet," dedi Pençe sahte bir ciddiyetle. "Ayrıntıları düzeltince sana daha da çok benzemeye başlayacak." "Sen öyle diyorsan." Ve Pençe'ye arkasından sarıldı. Sonra ellerini delikanlının karnından aşağı doğru indirerek yapmacık bir şaşkınlık ifadesiyle, "Tanrılar adına, bu da nesi?" dedi.

Pençe kızın kolları arasında dönüp onu öptü ve "Dur da göstereyim," dedi.

Yaz boyunca huzurlu bir hayat sürdüler. Usta Maceus sık sık Pençe'nin çalışmalarını görmeye geliyor, onu geliştirmek için çeşitli yollar buluyor, ama hiç eleştiride bulunmuyordu. Sonbahar geldiğinde Pençe on ikinci portresini bitirmek üzereydi ve bu defa Alysandra'nın yatakta boylu boyunca uzanmış halini resmediyordu.

"Düşünüyorum," dedi Pençe henüz fark ettiği bazı ayrıntıları eklerken. Artık çalışmalarında mükemmelliği aramaya başlamıştı.

"Neyi?" dedi kız yüzünde bir tebessümle.

"Bundan sonra ne olacağını."

"Bir sonraki resmi mi?" dedi Alysandra sırıtarak. "Hayır, bizi kastediyorum."

Kızın yüzündeki tebessüm birden kayboldu. Ayağa kalkıp hızla Pençe'nin yanına geldi. En ufak bir samimiyet belirtisi göstermeden sağ elini kaldırıp işaretparmağıyla ağzını kapadı. "Sus," diye azarladı onu. "Bunda düşünecek bir şey yok. Şimdi buradayız ve önemli olan da bu." "Fakat..."

Parmağını iyice bastırırken gözlerinde Pençe'nin daha evvel hiç görmediği bir parıltı belirdi. "Sus dedim." Sonra gülümsemesi geri döndü, fakat bu sefer o tebessümde Pençe'nin ilk kez karşılaştığı bir sertlik vardı. Uzanıp ona hafifçe vururken, "Önem verilmemesi daha iyi olacak şeyleri düşünmeyi bırakmanı nasıl sağlayacağımı biliyorum," dedi.

Pençe onda kendisine yabancı gelen ve biraz da ürkütücü bir şeyler gördüğü için endişelendiğini hissetti. Fakat her zamanki gibi, Alysandra'nın dokunuşları onu alevlendirdi ve birkaç dakika içinde tutkusu tüm endişelerini kovalamaya başlamıştı bile.

Ertesi gün yağmur başladı. Damlaların kulübe çatısında çıkardığı sese uyandılar ve Pençe çok geçmeden kapatılacak yarım düzine delik olduğunu gördü. Dolgu beziyle işi halletti, fakat çatı kildendi ve delikleri tamamen kapayabilmek için kurumasını beklemek zorundaydı.

Yemekten sonra Alysandra kalkıp üzerini giymeye başladı. "Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu Pençe.

"Geri dönüyorum," dedi kız donuk bir şekilde.

"Neden?" diye sordu Pençe. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır, yalnızca bana söyleneni yapıyorum."

"Kim sana böyle yapmanı söyledi?"

"Usta Maceus. Benim on iki farklı portremi tamamlayana kadar, yaz boyu seninle kalmamı, sonra diğer işlerimi halletmek için geri dönmemi söyledi." "Peki ya ben?" diye sordu Pençe. "Ben gittikten sonra senin ne yapacağınla ilgili hiçbir şey söylemedi. Resimleri bitirdiğini söylediğimde eminim gelip son iki çalışmana bakacak ve sana bir sonraki aşamayı anlatacaktır."

Pençe kapının önüne geçti. "Yağmur dinene kadar bekle." "Bekleyemem," dedi Alysandra onun yanından geçerken. "Bekle!"

Kızın kolunu tuttu. "Bir dakika." Kız ona samimiyetten yoksun gözlerle baktı. "Ne?" "Bize ne olacak?" "Ne olmuş bize?" dedi. "Yani, ben seni seviyorum." Alysandra ancak 'sabırsız' denebilecek bir ses tonuyla, "Pençe sen çok tatlı bir çocuksun. Bu yaz eğlendim, fakat aramızda geçenlerle aşkın hiçbir ilgisi yoktu. Erkeklerden hoşlanıyor, kadın erkek oyunlarından zevk alıyorum. Zannederim bu alandaki eğitimini oldukça geliştirdim, fakat bunun sebebinin seni sevmem olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun. Hem de fena halde," diye yanıtladı.

Pençe'nin kızaran yanakları karıncalandı ve gözlerinin dolmaya başladığını hissetti. Sanki biri karnına topuzla vurmuştu. Nefesi kesilmişti. Aklından o kadar çok şey geçiyordu ki, biraz önce söylenenleri anlayabilmek için savaş veriyordu, ancak kelimeleri bir türlü bulamıyordu. "Bekle," diye tekrarladı hafifçe.

"Neyi?" diye sordu Alysandra kapıyı açıp yağmura çıkarken. "Büyümeni mi? Zannetmem çocuk. Sende aygır bünyesi var ve bana zevk vermeyi de öğrendin, fakat ben servetini dökecek, beni tepemden aşağı ve çocuklarımı koruyabilecek önemli, güçlü biriyle evleneceğim.

"Aşkı düşünmeyeceğim bile."

Bunun ardından dönüp, gölün yanından geçerek yoldan aşağı indi ve gözden kayboldu. Pençe kapının kenarını öyle sıkı tutuyordu ki, sonunda ahşabın çatırdadığını duydu. Avucuna bakınca kıymıkların eline battığını gördü. Sonra da şiddetini artıran fırtınayı izledi.

Robert'ın arabasında uyandığından bu yana kendini hiç bu kadar mutsuz hissetmemişti. Hayatında ikinci kez, değer verdiği tüm güzel şeylerin elinden alındığı hissine kapıldı.

-13-
İYİLEŞME

Pençe inledi.

İki gündür yatağında yatıyor, yalnızca tuvalete gitmek ve su içmek için kalkıyordu. Ateşlenmiş gibi bitkin ve dağılmış hissediyordu. Düşünceler arasında boğulurken, Alysandra'nın son sözlerini zihninde tekrar tekrar canlandırıyordu.

Bir el onu yeniden sarstı.

"Ne?" dedi ve uykusundan güçlükle kalktığında Magnus'un tepesinde dikildiğini gördü. "Kendine acımayı bırakmanın vakti geldi."

Pençe doğruldu. Başı dönüyordu. Gözlerini bir noktaya odaklamaya çalıştı. "En son ne zaman yemek yedin?" diye sordu Magnus. "Galiba dün."

"Sanki üç gün evvelmiş gibi geldi bana," dedi büyücü. Ocağın etrafını karıştırdı ve elinde bir elmayla geri döndü. "Al, bunu ye."

Pençe bir ısırık aldı ve elmanın suyunun çenesinden aşağı aktığını hissetti. Elinin arkasıyla ağzını silerken, ısırdığı lokmayı yuttu. Kısa süreli orucundan sonra yemekle tekrar tanışan midesi tepki vermeye başlıyor gibiydi. Magnus yatakta yanına oturdu. "Kendini kötü mü hissediyorsun?"

Pençe söyleyecek bir şey bulamadığı için kafasını sallamakla yetindi. "Kalbini mi kırdı?"

Pençe yanıt vermedi, fakat gözleri dolmuştu. Tekrar kafasını salladı. "Güzel," dedi Magnus asasıyla onun dizine vurarak. "Ah!" diye bağırdı Pençe dizini ovarken.

Magnus ayağa kalktı ve delikanlının kafasının yanına hafifçe vurdu. Ancak bu vuruş, Pençe'nin kulaklarını çınlatacak, gözlerini daha da

yaşartacak kadar güçlüydü. Bir adım gerileyen Magnus, "Koru kendini!" diye bağırdı.

Bu kez Pençe'nin kafasının öbür yanına acımasız bir darbe indirdi, az kalsın genç adamın beyni dağılıyordu. Pençe dizlerinin üzerine düşüp kenara kaçarak biraz zaman kazandı. Zira Magnus ona ulaşmak için yatağın ayakucundan dolaşmak zorundaydı. Magnus geldiğinde Pençe masanın yanında durmuş, elinde kılıcıyla hazır bir halde bekliyordu. "Usta Magnus!" diye bağırdı. "Ne oluyor?"

Magnus yanıt vermeden asasının ucuyla Pençe'nin kafasına vuruyormuş gibi yaptı, sonra sopayı kafasının üzerinden geçirdi. Pençe kılıcını kullanarak asayı omzunun üzerinden uzaklaştırabilecek kadar hızla yakaladı. Sonra bir adım atarak ustasını cüppesinin ön tarafından tutup dengesini sarstı.

Kılıcını Magnus'un boğazına doğrulturken, "Şimdi seni öldürmem mi gerekiyor?" dedi.

"Hayır," dedi Magnus sırıtarak. Pençe'nin kılıç tutan elini tuttu ve Pençe parmaklarının uyuşmaya başladığını hissetti. Kılıç tepki veremeyen elinin arasından yere düşerken, Magnus'un, "Bu çok güzeldi," dediğini duydu.

Pençe gerilerken elini ovuyordu. "Bu da neyin nesiydi böyle?"

"Düşmanın beklenmedik bir şekilde karşına çıkınca durup, 'Yazık Pençe'ye. Kaybettiği aşkı yüzünden acı çekiyor. Galiba onu öldürmek için bir gün daha beklesek iyi olur,' diyeceğini mi zannediyorsun?" Pençe acıyan parmaklarını ovmaya devam etti. "Hayır."

"Kesinlikle." Bir kez daha yatağa oturması için Pençe'ye eliyle işaret etti. "Düşmanlarımız sana tahmin bile edemeyeceğin şekillerde saldıracak Pençe. Caleb ve diğerleri silahlar hakkında bir şeyler öğreterek doğal yeteneklerini bileyebilir. Ben de zihninle ilgili bir şeyler öğreterek düşmanlarının seni kandırmasını ya da aldatmasını

daha zorlaştırabilirim. Fakat yürek..." Kendi göğsüne vurdu. "İşte çoğu erkeğin en hassas olduğu nokta odur."

"Yani bu bir ders miydi?"

"Evet," dedi Magnus katı bir ifadeyle. "Gördüğüm en acımasız derslerden biriydi, fakat gerekliydi de." "Beni sevmedi mi?"

"Asla," dedi Magnus soğuk bir sesle. "O bizim yaratığımız Pençe. Seni ve buradaki tüm öğrencileri kullanacağımız gibi, onu da kullanıyoruz. Bir zamanlar burası kendi hayrına öğrenim ve eğitim veren bir yerdi. Babam Yıldızlimanı'nda Büyücülük Akademisi'ni kurdu. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır."

"Akademide siyaset ağır basınca, özel yetenekleri olan öğrenciler için burada bir başka öğrenim yeri açtı, Ben burada yetiştim.

"Fakat Yılan Savaşları başlayıp Krondor yok edildiğinde babam düşmanlarımızın amansız olduklarını ve bize soluk aldırmayacaklarını fark etti. Böylece, burası okul olarak kullanılmaya başlandı. Başka dünyalardan da öğrenciler geliyor, Fakat her sene bu sayı biraz daha azalıyor. Babam diğer diyarlardan da ustalar getiriyor, ancak çoğunlukla o, annem, Nakor, ben ve -Robert gibi-diğerleri ders veriyor."

"Zamanı gelince açıklayacağınızı düşündüğümden sormadım, fakat kim bu düşman?"

"Senin gibi genç birine bunu anlatmak çok güç. Anlamaya hazır olduğunda, bu konuyu sana babam ve Nakor açıklayacak.

"Fakat düşmanın adamları seni deneyecektir; ölümdansçılarının geldiği gece gördüğün gibi, oldukça güvenli olduğunu zannettiğin yerlerde, en beklenmedik şekillerde saldırabiliyorlar." "Yani ne yapmalıyım?"

"Öğren, ihtiyatlı ol ve yalnızca birkaç kişiye güven." Söyleyeceği şeyi düşünerek duraksadı. "Rondar ya da Demetrius'a seni öldürmelerini söylesem öldürürler. Sebeplerimin geçerli olduğunu ve bizim için burada bir tehdit oluşturduğunu düşünürler. Alysandra'ya seni öldürmesini söylesem, o da öldürür. Aradaki fark Rondar ve Demetrius'un bu durumdan dolayı pişmanlık duyacağı. Alysandra ise hiçbir şey hissetmez."

"Onu siz mi böyle yaptınız?" dedi Pençe. Öfkesi artıyor, saygısı yok oluyordu.

"Hayır," diye yanıtladı Magnus. "Onu bulduğumuzda böyleydi. Alysandra... kusurlu biri. Bu çok trajik ve korkunç. İnsanları senin veya benim gördüğüm gibi görmüyor. Bizim ahşap bir sopaya ya da..." derken sandalyeyi işaret etti, "mobilyalara baktığımız gibi bakıyor insanlara. Onlar kullanışlıdır; bir ihtimal onlara özen gösterilmesi gerekir ki, kullanışlı olmaya devam edebilsinler. Kullanımı dışında, Alysandra için hakiki bir değerleri yoktur.

Bu, son derece kusurlu insanı bulduk ve buraya getirdik. Nakor sana bunları anlatabilir. Ben yalnızca o sevimli kızın bizim yanımıza getirildiği ve Nakor'un onunla ne yapmamız gerektiğini anlattığı günü biliyorum." "Fakat neden? Neden onu buraya getirdiniz?"

"Bize çalışması için onu eğitmeye getirdik. O acımasız tabiatını kendi çıkarlarımız için kullanabilmek adına. Aksi takdirde kendini Krondor'un darağacında bulurdu. En azından böyle yaparak onu yönlendirebiliyor, kimin canının yanacağına karar verebiliyoruz."

Pençe sessizce otururken açık kapıdan dışarı bakıyordu. "Fakat hissettiklerim çok..." "Gerçek miydi?"

"Evet. Bana âşık olduğunu sanıyordum."

"Yeteneklerinden biri de, olması gereken kişi olabilmek Pençe. Acımasızca, fakat gerekli bir dersti bu. Üstüne basarak söylüyorum: Nakor öyle bir emir vermiş olsa, sen uyurken boğazını bile keserdi.

Sonra üzerini giyer ve yanımıza dönerken ıslıkla şen şakrak bir şarkı tuttururdu."

"Bunu bana neden yaptınız?"

"Böylece kendi içine iyice bakabilecek, insan kalbinin ne kadar zayıf olduğunu anlayabilecektin.

Aynı şeyin tekrar yaşanmasına karşı kendini koruyabilecektin."

"Bu başka birini sevemeyeceğim anlamına mı geliyor?"

Bu kez sessiz kalma sırası Magnus'taydı. O da bir an kapıdan dışarı baktı. Sonra, "Belki öyle değildir. Fakat düzgün bacakları, cazip bir gülümsemesi olduğu veya sırf yatağında bulunduğu için ilgini çekebilen genç bir kadına kesinlikle âşık olmayacaksın. Seninle birlikte olmak isteyen kadınlarla, zaman ve koşullar uygun olduğunda, gönlünün istediği gibi yatıp kalkabilirsin. Fakat onlara âşık olduğunu düşünme Pençe."

"O kadar az şey biliyorum ki."

"Öyleyse bilgelik yolunda ilk adımı attın," dedi Magnus ve ayağa kalkıp kapıya yöneldi. "Bir süre şöyle düşün: Anne ve babanın sana ve ailene baktığı dingin zamanları anımsa. İşte o sevgidir. Arzulu bir kadının kollarındaki anlık tutku değil."

Pençe duvara yaslandı. "Düşünecek çok şeyim var."

"Yarın eğitimine devam edeceğiz. Bir şeyler ye ve uyu. Yapacak çok işimiz var."

Magnus kulübeden ayrıldı ve Pençe kolunu başının arkasına alarak yatağına uzandı. Tavana bakarken büyücünün söylediklerini düşündü. Magnus başından aşağı buz gibi soğuk su dökmüştü sanki. Üşüyordu ve rahatsızdı. Alysandra'nın yüzü havada asılı duruyordu, fakat artık alaycı, zalim bir ifadesi vardı. Pençe bir kadına yine aynı şekilde bakıp bakamayacağını merak etti.

Uykusuz bir gece geçirdi; şimdiye kadar hiç böylesine yorgun olduğunu hatırlamıyordu. Ölümün kıyısından döndüğü zamanlarda, iyileşmeyi beklerken yaşadığından bile daha derindi bu yorgunluk. Ruhu bitkindi, yaralı kalbinin sebep olduğu bir bezginlik hali içindeydi.

Buna rağmen, derinlerde bir yerde zayıf bir kuvvet vardı. Aklında bir dizi tuhaf görüntü, anı, hayal, hülya ve düş beliriyordu. Magnus'un Alysandra'yla ilgili söylediklerini reddediyordu. Pençe, Magnus'un onun hissettiklerini tahmin edemeyeceğini biliyordu, fakat aynı zamanda tahmin ettiğini de biliyordu. Öfkeliydi ve acısını boşaltacak bir yer arıyordu, fakat bunu yapabileceği bir yer yoktu. Ustalarını suçlasa da, ona bir gün hayatını kurtarabilecek önemli bir ders verdiklerini biliyordu,

Alysandra'ya öfke duyuyordu, fakat Magnus'un anlattıklarından, bir engerek nasıl zehri yüzünden suçlanamazsa, onun da bu tabiatı yüzünden suçlanamayacağını düşünüyordu. Şafak söktü, gökyüzü pembe ve altın renklere bürünerek canlı ve berrak bir sonbahar sabahına yol verdi. Kapının çalınmasıyla birlikte Pençe karanlık düşüncelerinden sıyrıldı ve gidip kapıyı açtı. Önünde Caleb duruyordu. "Hadi ava gidelim," dedi.

Pençe, Caleb'ın nasıl olup da bir anda adaya geldiğini hiç merak etmeden kafasını salladı. Büyü, Büyücünün Adası'nda beklenen bir sonuçtu.

Pençe dolabın en dibine koyduğu ve orada unuttuğu yayını aldı. O ve Alysandra'nın uydurma oyunlarla geçirdikleri o yaz, saatlerini o güzel elbiseleri giyip çıkarmakla harcamıştı. Bunları aşk oyunları zannetmişti, fakat şimdi şehvet gösterileri olarak görüyordu.

Yayı eline aldığında avucunda ne kadar katı, gerçek durduğunu hissetti ve kızla geçirdiği günlerde bir şeylerini kaybettiğini anladı. Bir sadak dolusu ok alıp yaşlı adamın yanına döndü. "Hadi gidelim," dedi.

Caleb eziyet veren bir hızla önden giderken arkasına bakmıyor ve Pençe'nin de her zaman ya bir adım gerisinde ya da yanında olmasını bekliyordu.

Araziden çok uzağa, kuzeye doğru gidiyorlardı. Çoğu zaman da koşuyorlardı. Öğle olduğunda Caleb durup işaret etti. Adanın kuzeyinin büyük bölümünün net bir biçimde görüldüğü bir bayırın tepesinde duruyorlardı. Pençe uzakta, adaya ilk geldiğinde Magnus'la birlikte yaşadığı kulübeyi görebiliyordu. Sessizce durdu.

"Ben de bir kez âşık olduğumu zannetmiştim," dedi Caleb sonunda.

"Bunu herkes biliyor mu?"

"Yalnızca bilmesi gerekenler. Bu bir dersti."

"Herkes aynı şeyi söylüyor. Bunun zalimce bir şaka olduğunu hissetmeden edemiyorum ." "Kesinlikle zalimce. Fakat şaka değil. Birilerinin seni daha nelerin beklediğini anlatıp anlatmadığından emin değilim ve bunlardan bazılarının neler olacağını hissetsem de, tam bilmiyorum. Farklı yerlere gönderilecek, hiçbir Orosini gencinin hayal bile edemeyeceği şeyler göreceksin Pençe. O yerlerde hoş bir kadının cilveleri, zehirli bir bıçak kadar ölümcül olabilir." Yayına dayandı. "Ölümcül yanı olan tek kız Alysandra değil. Düşman saflarında böyle pek çok kadın var. Senin gibi casusları da var."

"Casus mu?"

"Meclis adına çalışıyorsun. Bu kadarından haberin vardır." Delikanlıya baktı ve Pençe kafasını salladı. "Nakor ve babam bir gün sana daha fazlasını anlatacaktır, fakat senin henüz öğrenmeye hazır olmadığını düşünseler de şunu söyleyeyim: Biz iyiliğin hizmetkârlarıyız. Kimi zaman iyiliğin muzaffer olabilmesi için, kötü gibi görünen şeyler yapmak zorunda kalmamız tuhaf."

Buna karşılık olarak, "Ben bilgili bir adam değilim. Çok az şey bildiğimi anlamamı sağlayacak sayıda kitap okudum. Fakat tüm

insanların kendilerini kahraman, en azından kendi yaşamlarının kahramanı olduklarını düşündüklerini ve kötülük yapanların da böyle bir şey yaptıklarını düşünmediklerini anlayacak kadar da kitap okudum," dedi Pençe.

"Bir açıdan haklısın." Caleb bir an sert sonbahar esintisinin tadını çıkarmak istermiş gibi durdu. "Başka bir açıdan bakıldığındaysa, haksız olduğunu bilmelisin. Kasten kötülüğe hizmet eden, ona kucak açan ve zaferiyle çıkar sağlamaya çalışan insanlar vardır. Kimileri iktidar peşindedir. Kimileri zenginlik. Kimilerinin daha da karanlık amaçları vardır. Fakat olay hep aynıdır. Masum insanların acı ve ıstırap çekmesine sebep olurlar." "Bana ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Yalnızca eğitiminin bir sonraki aşamasına geçmek üzere olduğunu ve korkunç ya da nahoş gibi görünen pek çok şeyi kabul etmeye hazır olman gerektiğini söylüyorum. Bu gerekli." Pençe kafasını salladı. "Bu aşama ne zaman başlıyor?"

"Yarın. Krondor'a yola çıkıyoruz. Fakat şimdilik avlanalım." Caleb yayını alıp, Pençe'nin onu takip edip etmediğine bakmadan bir av izini takip etmeye başladı.

Pençe durdu, sonra Caleb'ın arkasından gitmeye başlarken tüm yaraların, tıpkı içindeki en derin yara gibi iyileşeceğini düşündü. Fakat aynı zamanda kimi yaralar gibi, bu yaranın da tüm yaşamı boyunca taşıyacağı bir iz bırakacağından şüpheleniyordu.

Gemi sert bir rüzgârla batıya doğru hızla giderken, canlı bir yaratık misali dalgalara çarpıyordu. Pençe olabildiğince ileride, cıvadranın arkasında duruyordu; denizde geçen bir haftaya rağmen kendini hâlâ şaşkın ve coşkulu hissediyordu. Varış noktaları olan Krondor'a, Adalar Krallığı'ndaki Batı Diyarı'nın başkentine öğleden sonra ya da gece vakti ulaşmaları gerekiyordu. Bilmediği sebeplerden, ustaları onun Krondor'a gemiyle gelmesine, Salador'a bir kervanla geçmesine ve oradan da istedikleri diğer yerlere gitmesine karar

vermişlerdi. Magnus'un onu bir sonraki durağa büyüyle yollayacağını ummuştu, fakat bunun yerine Caleb'la geleneksel yöntemlerle seyahat ediyordu.

Caleb sakin biriydi ve böyle bir seçim yapıldığı için Pençe müteşekkirdi. Pençe bir şey konuşmak istediğinde konuşuyor ve sessizlikten rahatsız olmuyordu. Olaylara bir avcı gibi yaklaşıyorlardı ve Pençe köyü yok olduğundan beri tanıştığı insanlar arasında, en çok Caleb'la bir bağı olduğunu hissediyordu.

Tıpkı sahil gibi deniz de Pençe'ye yabancıydı, fakat memleketinin dağları gibi deniz de onu çekiyordu; engin, değişken, dayanıklı ve gizemliydi. Havası taptazeydi, ama farklı bir tarafı vardı ve sürekli kapamasına rağmen Pençe'ye harikulade görünüyordu.

Geminin adı Batılı Hanım'dı ve üzerinde Yüce Kesh İmparatorluğu'nun bayrağını taşıyordu. Tayfadakilerden kaydının usulüyle yapıldığını anlayacak kadar şey duymuştu, çünkü gemi Pug'a aitti. Pençe pek çok defa Pug'ı düşünmüştü. Genç ya da orta yaşlarının başındaki bir adam gibi görünüyordu; hâlâ hayatının baharında ve dinçti. Miranda da hemen hemen onun yaşlarında görünüyordu, ancak onlar Magnus'un anne babasıydı ve Magnus da onlarla aynı yaşta gibiydi. Pug öğrencileriyle nadiren konuşan ve konuştuğunda canayakın, açık sözlü olabilen sessiz bir adamdı. Ancak onda öyle bir şey vardı ki, Pençe'nin huzursuz hissetmesine sebep oluyordu. Onda bir kudret vardı, bu kadarı doğulu bir dağ çocuğu için bile aşikardı. Pençe Robert'ın, Nakor'un, Magnus'un ve Miranda'nın, hepsinin büyü kabiliyetleri olduğunu biliyordu. Ancak Pug'da daha büyük bir şeyler olduğunu hissediyordu - büyükbabasının 'tanrıların dokunduğu' diyeceği türden bir şey.

Pençe, Pug gibi bir adamın ne tür bir çocukluk geçirmiş olabileceğini düşündü. Anne babası kimdi, büyük kudrete sahip bir büyücü olarak ne eğitiminden geçmişti? Belki bir gün Pençe bunu sorabilirdi, fakat şimdilik bu deniz yolculuğunun keyfini çıkarmaktan ve soruları öylece bırakmaktan memnundu.

Keder nöbetleri geçmişti ve artık Alysandra'yla geçirdiği günleri düşündüğünde yalnızca burukluk hissediyordu. O son gün evliliği ya da tüm yaşamını onunla geçirmeyi düşünüyordu, oysa şimdi Alysandra Pençe için acınacak ya da iğrenilecek bir şeyden fazlası değildi. Belki de her ikisiydi. Kalpsiz bir şeydi. Fakat buna rağmen, Pençe bir şekilde onun gibi olmayı öğrenmesi gerektiğini biliyordu, çünkü o günden beri kendisine anlatılanlardan sonra kızın tahmin edebileceğinden de tehlikeli olduğuna inanıyordu.

Caleb, üzerinde Pençe'nin giydiğine benzeyen, su geçirmemesi için yağa batırılmış kalın peleriniyle güverteye çıktı. Denizden sıçrayan buz gibi damlalar yayını ıslatıyor, fakat Caleb aldırmıyordu.

Manzarayı seyretmekten memnun, hiçbir şey söylemeden Pençe'nin yanında durdu.

Ağır ağır kararan koyu gri bulutlar gökte belirirken, bulanık dalgalar ve sıçrayan sular günün solan ışığında kayboldu. Uzakta şimşek pırıltılarını görebiliyorlardı. "Krondor'a fırtınadan önce, hemen önce ulaşırız," dedi Caleb sonunda.

Pençe kafasını salladı. "Sanırım denizci olabilirdim," dedi bir süre sonra. "Deniz pek çok insanı çeker," dedi Caleb.

Öğleden sonranın geri kalanında sessiz kaldılar. Karanlık çökmeden yarım saat kadar önce tepedeki gözcü, "Kara göründü!" diye bağırana dek bu sessizlik sürdü.

Geminin kaptanı onları selamlamak için öne çıktı. "Beyler, Krondor'a karanlık çöktükten sonra varacağız. Mendireklerin rüzgâr altına vira edip fırtınadan korunacağız, sonra ilk fener ışığıyla liman amirine işaret vereceğim ve halice gireceğiz. Gürültülü olabilir, fakat geceleri güvenlidir." Pençe kafasını salladı. Sanki bu şehri göreceğini tuhaf bir biçimde sezmişti. Rupert Avery'nin tarihçesinde ve diğer kitaplarda şehir hakkında bir şeyler okumuştu.

Caleb elini Pençe'nin omzuna koydu ve aşağıya inmeleri gerektiğini işaret etti. Pençe döndü ve önden ilerlemeye başladı.

Üst üste duran iki kuşetin ancak sığdığı kamaralarına ulaştıklarında ıslak pelerinlerini çıkardılar ve Pençe üst, Caleb da alt kuşete oturdu.

"Yemekten önce biraz vaktimiz var," dedi Caleb. "Hikâyeni çalıştığını biliyorum."

"Evet," diye yanıtladı Pençe. Soran herkese Crydee yakınlarındaki ormanlardan gelen bir avcı olduğunu söyleyecekti, böylece neden hafif aksanlı konuştuğu da anlaşılmış olacaktı. Krondor ile Uzak Sahil arasında sınırlı yolculuk yapıldığından, o uzak yerden tanıdık birileriyle karşılaşmaları olanaksızdı. Karşılaşsalar bile Caleb araya girecekti, çünkü oraları biliyordu. "Caleb?"

"Evet Pençe?"

"Neden bu yönde gidiyoruz?" Adadan ayrıldıklarından beri bu soruyu sormak istiyordu. "Bilgini genişletmek için," dedi Caleb. "Seyahat de diğer şeylere benzer. Bir şey hakkında sana öyle ya da böyle birkaç şey anlatılması başka, o işi gidip yapmak başkadır. Binlerce şey göreceksin ve bunların çoğu benim gördüklerimden farklı olacak."

"Nereye gidiyoruz?"

"Krondor'dan bir kervan bulup bu Krallık'ın Batı ve Doğu Diyarları arasındaki sınırını oluşturan Malac Geçidi'ne gideceğiz. Oradan da at bulup Salador'a geçeceğiz. İki şehir de bir şeyler öğrenmen için sana pek çok fırsat sunacaktır."

"Pekâlâ, fakat Salador'a vardığımızda ne yapmamız gerekiyor?"

"Çalışacağız," dedi Caleb yatağa uzanırken. "Şimdi rahat dur da yemek için çağırılana kadar biraz kestireyim." "Çalışmak," diye mırıldandı Pençe. "Tüm hayatım çalışmakla geçmiş gibi geliyor." "Böylesi iyi bir hayattır. Şimdi sessiz ol."

Bir liman işçisi iskelede duran tekneyi taş duvardan uzaklaştırıp borina halatlarını bağladı. Önce Pençe, arkasından da Caleb karaya indi. Üzerinde dağ tepesinde uçan kartal arması olan kolluk takmış bir adam yaklaştı, onları tepeden tırnağa süzdü ve bezmiş bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Nerelisiniz?"

"Crydee," dedi Caleb.

"Kesh gemisiyle gelmişsiniz."

"Buralara gelmeye karar verdiğimizde Uzak Sahil'den kalkan ilk gemi buydu," dedi Caleb rahat bir ifadeyle. "Eh, madem Krallık vatandaşısınız, o zaman sorun yok." Adam Caleb ve Pençe'yi geride bırakarak oradan ayrıldı.

"Bu kadar mı?" dedi Pençe.

"Söylediklerine göre barış dönemindeymişiz." Caleb Pençe'ye, kendisini takip etmesini işaret etti.

"En azından burada, batıda. Kral Ryan, kızını Yüce Kesh İmparatoriçesi'nin yeğeniyle evlendirdi ve Queg İmparatoru'nun kuzeni de Kral Ryan'ın en küçük oğluyla evli. Özgür Şehirlerle ticaret oldukça canlı ve Durbin Valisi 'korsan gemilerini' sıkı kontrolü altında tutuyor. Yedi senedir büyük bir sorun çıkmadı."

İskeleden yola doğru taş merdivenleri çıkarlarken, "Asıl doğu karışık. Orada çok daha ayrıntılı sorgulamalara maruz kalacaksın," diye ekledi Caleb.

Şehrin merkezine giden caddede yürüdüler. Pençe kafasını kaldırdığında limanın güneyindeki kaleyi gördü. "Prens orada mı yaşıyor?"

"Evet, Kral Ryan'ın oğlu Prens Matthew. Kral Ryan öleli iki seneden az bir zaman oldu ve Matthew hâlâ çok genç, on dört yaşında bile değil," dedi Caleb. "Zaten şehrin güç noktası o değil." "Peki kim?"

"İki kardeş. Jamison kardeşler. James, kendinden önce büyükbabasının olduğu gibi Krondor Dükü ve söylentilere göre yine efsanevi büyükbabası kadar düzenbaz. Küçük erkek kardeşi Dashel ise zengin bir işadamı. James'in etkisi altında olmayan her şeyin Dashel'in kontrolünde olduğu söyleniyor. İkisi de tehlikeli adamlar." "Bunu unutmayacağım," dedi Pençe.

"İkisiyle de tanışman pek mümkün değil gibi, fakat ne olacağı belli olmaz. Geldik."

Pençe kafasını kaldırdığında, bir hanın önünde durduklarını gördü. Hanın tabelasında kafasında tüylü şapkası olan, koyu renk sakallı, sıradan bir adamın soluk resmi vardı ve altta da 'Amiral Trask' yazıyordu.

Caleb kapıyı iterek açtı ve duman altı bir yere girdiler; ortamın havası pişen et, tütün dumanı, bira ve şarap kokusuyla ağırlaşmıştı. Pençe'nin gözleri sulanmaya başlamıştı.

Caleb liman çalışanları, denizciler ve gezginlerin arasından geçerek tezgâha ulaştı. Hancı ona bakıp sırıttı. "Caleb! Çok uzun zaman oldu eski dostum!"

"Randolph," dedi Caleb adamın elini sıkarken. "Bu Pençe. Odan var mı?"

"Evet," dedi hancı. "İstediğini seçebilirsin. Arkadaki olsun mu?" "Evet," dedi Caleb sorduğu şeyin ne olduğunu anlayarak. "Aç mısınız?" Caleb gülümsedi. "Her zaman." "Öyleyse oturun da kıza yemeğinizi getirteyim. Yükünüz var mı?"

"Bilirsin, pek yükle gezmem ben." Pençe ve Caleb, eşyalarını omuzlarına astıkları hafif çantalarda taşıyordu. Hancı, Caleb'a ağır bir demir anahtar attı ve Caleb anahtarı kolayca yakaladı. "Oturun," dedi hancı, "istediğinizde kalkarsınız."

Yerlerini aldılar ve az sonra mutfaktan, elinde buharı tüten sıcak tavuk, kızarmış ördek, bir dilim kuzu ve haşlanmış sebzeyle dolu bir

tepsiyle bir kız çıkageldi.

Kız tepsiyi masaya koyduğunda Pençe kafasını kaldırdı ve şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Tam ayağa kalkarken, Caleb onu sandalyesine geri oturttu. Lela sıcak bir gülümsemeyle Pençe'ye baktı, fakat gözlerinde onu tanıdığına dair en ufak bir belirti yoktu. "Size içecek bir şeyler getirebilir miyim beyler?"

"Bira," dedi Caleb ve kız hızla gitti, "Ne?"

Caleb kısık sesle konuşuyordu. "O senin düşündüğün kişi değil."

Bir dakikadan az bir süre sonra kız köpüklü bira dolu iki büyük kalay kupayla geri geldi. "Adın ne?" diye sordu Caleb kıza.

"Roxanne efendim," diye yanıtladı kız. "Başka bir isteğiniz var mıydı?" "Hayır," dedi Caleb ve kız yanlarından ayrıldı. Pençe yavaşça, "Bu Lela'ydı," dedi. "Hayır," dedi Caleb. "Yanılıyorsun." Pençe arkadaşına baktı ve kafasını salladı. "Evet, yanılıyor olmalıyım." Sessizlik içinde yemeklerini yediler.

Krondor'da üç gün kalıp, bir kervanla yola çıkmak için gerekli ayarlamaları yaptılar. Caleb ve Pençe koruma görevi yapacak, bunun karşılığında istedikleri yere götürülecekler ve yemekleri de kervan tarafından sağlanacaktı. Kervan beyi korumalar için fazladan para ödemeyeceği için kendini talihli görüyordu.

Lela'nın neden Roxanne adıyla handa çalıştığı hakkında konuşulmamıştı ve Pençe bunun da, kendisine asla açıklanmama ihtimali olan o şeylerden biri olduğunu düşünmeye başlamıştı. Her ne kadar başka şartlar altında böyle bir durum tuhaf kaçsa da, bu garip çevrede tanıdık bir yüz görmek anlaşılmaz bir biçimde güven vericiydi.

Krondor Pençe için tam bir aydınlanmaydı, çünkü yaptığı ilk ziyarette Latagore cahil gözlerine enfes görünse de, Krallık'ın Batı Diyarı'nın başkentinin yanında kaba bir köy gibi kalıyordu. Şehir insan kaynıyordu, hatta İmparatorluk'un güney uçlarındaki esir milletlerin

toplandığı Kesh Konfederasyonu gibi çok uzak topraklardan gelenler bile vardı. Tüm pazar ve hanlarda kulağa tuhaf gelen lehçe ve diller duyulabiliyordu.

Caleb onu ünlü yerleri görmeye götürdü: Efsaneye göre, Zümrüt Kraliçe'nin orduları Yılan Savaşları zamanında deniz üzerinden istilaya başlayıp, şehri tamamen yok ettiğinde yıkılan deniz surlarından geriye kalanları gösterdi. Caleb hikâyeyi anlatırken Pençe durdu ve Caleb'ın bir iblis tarafından köle edilen öz büyükannesinden bahsettiğini hatırlattı kendine. Çocukluğunda ateş başında anlatılan hikâyelerin çoğunun, masal addedilip görmezden gelinmesindense, yeniden ele alınması gerektiğine kanaat getirdi. Büyü kadar karmaşık ve gizemli olan ekonomi işlerinin yürütüldüğü Barret'in Kahve Evi'ne gitti. Barret'ta kısmi üne sahip bir işadamı olan Rupert Avery'nin hayatından okuduklarına bakarak, buranın Krallık ekonomisi için ne anlama geldiğini az çok anlamıştı. Sarayı görmeye gittiler, fakat burayı hatırı sayılır bir uzaklıktan izlediler, çünkü Caleb geçmişte ailesi ile kraliyet arasında bir ilişkinin olduğunu ve içeri girmenin makul bir sebebi olamayacağını ima etmişti.

Üstelik buraya girmenin merak dışında bir amacı da yoktu. Pençe, tecrübelerine yabancı gelen diğer her şeyde olduğu gibi, böyle şeylere karşı da hafif bir ilgi duyuyordu. Şimdi çocukluğunu düşündüğünde o zamanlar dünyaya dair ne az şey bildiğini fark ediyordu, ancak buna rağmen ne kadar şey anladığını düşündüğünü açık bir biçimde anımsıyordu.

Kendilerinden önceki ataları gibi dağlarda yaşamaktan memnun olan halkının mirası buydu.

Orosini'de nesiller boyu pek az değişiklik yaşanmıştı ve bunun iyi bir hayat olduğu düşünülüyordu.

Pençe şehri dolanırken sokakları dolduran insanları gözlüyor, halkının belki de doğru değerlendirdiği tek bir şey olduğunu düşünüyordu: iyi bir yaşamın ne olduğunu. Gelip geçen insanların çoğunda neşeye dair hiçbir belirti yoktu. Büyük bir kısmı ellerindeki

işle ilgileniyor ya da büyük bir telaş içinde bir yerlere yetişmeye çalışıyorlardı. Sokaklarda birkaç çocuk oynuyordu, fakat onlar da küçük olanlardı. Daha büyük olan çocuklarsa onlu ya da daha kalabalık gruplar halinde bir araya toplanıyor, çoğunlukla da onlar önden koşarken asayiş görevlileri de arkalarından koşturuyorlardı.

Kervanla birlikte yükselen tepeleri aşıp, memleketindekileri andıran alçak dağların arasından geçerek Batı Diyarı'nda ilerliyorlardı. Ancak onun memleketindeki dağlarda ahşap kulübelerin ve çitlerin olduğu köyler kuruluyken, bu dağlarda kasabalar ve kaleler vardı. Ravensburg'de Pençe'nin bugüne dek tattığı en güzel şarabı içtiler ve Pençe bununla ilgili olarak hancıya pek çok soru sordu. Bir şarap üreticisi bulmak için bir saat ortadan kayboldu ve bulduğunda da bu kez üreticiyi sorulara boğdu.

Demetrius vakti geldiğinde ustaların Pençe'ye şarap hakkında da bir şeyler öğreteceğini söylemişti ve Pençe artık bunun güzel bir fikir olduğunu düşünüyordu.

Yolculuk Malac Geçidi'ne dek sürdü ve orada kervan beyine veda ettiler. Nispeten daha temiz bir odada bir gece geçirdikten sonra, Caleb iki güzel at buldu ve doğuya doğru yola koyuldular. Doğan güneşe doğru at sürerlerken, "Caleb, ne yaptığımızı bir gün anlayabilecek miyim?" diye sordu Pençe.

Caleb güldü. "Ha şimdi söylemişim ha Salador'a vardığımızda... sanırım pek bir şey fark etmez." "Öyleyse şimdi söyle, çünkü meraktan çatlıyorum."

Caleb, "Salador'da davranış ve edep eğitimini sona erdireceğiz. Bir sene ya da biraz daha uzun bir süre içinde en az iki müzik aleti çalmayı öğreneceksin. Biri lavta olacak, diğeri de belki korno ya da kaval olur. Leo tarafından eğitilmiş olduğun için zaten ileri bir noktadasın, fakat yemek sanatı hakkında daha çok şey öğreneceksin. Ayrıca saray üslubunu, ortamına göre kıyafet seçmeyi ve her rütbeden insanla nasıl iletişim kuracağını öğreneceksin. Şarap tatmayı, şarkı söylemeyi öğreneceksin; gerçi son söylediğimin

çoktan umutsuz bir teşebbüs olduğunu düşünüyorum ya, neyse," dedi.

Pençe güldü. "Ben şarkı söyleyebiliyorum." "Seni duydum, ona şarkı söylemek denmez." "Fakat, doğuştan asil adam olma sanatı eğitimi neye yarayacak?"

Caleb, Krondor'a vardıklarından bu yana kullandıkları Kral Dili'nden Roldem diline geçti. "Bir sene içinde genç dostum, Roldem ada krallığına gidecek ve orada Ustalar Sarayı'na kayıt olacaksın. Kader bize karşı merhametli olursa, seni orada küçük rütbeli bir asilzade, varlığı bol fakat kaynakları kısıtlı olan, kayda değer bir ailenin uzak bir akrabası olarak tanıtacağız." "Ustalar Sarayı mı? Kendrick bundan biraz bahsetmişti. Dünyadaki en iyi kılıç ustalarının orada eğitim gördüğünü anlatmıştı."

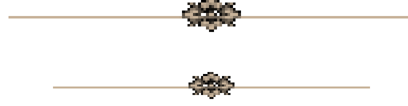
"Senin de görevin bu dostum. Zira Roldem'den ayrıldığında o kılıç ustalarının en iyisi olarak görülmen gerek. Dünyanın en iyi kılıç ustası olarak görülmen gerek!"

Pençe arkadaşına afallamış bir halde, sessizlik içinde baktı ve atını sürmeye devam etti.

İkinci Bölüm
PARALI ASKER

"İntikam tatlıdır, fakat insanı beslemez."
Mason Cooley

-14-
USTALAR SARAYI

Tal gözünü kırptı.

Bir anlığına yüzünün tam önünden geçen kılıç sağa doğru hızla sallanınca önce tereddüt etti, sonra kılıç aynı yöne ilerledi. Tahmin ettiği gibi rakibi sağa gidiyor gibi yapıp sola geçmişti. Korumasını öyle hızlı geçti ki, diğer kılıç ustası zamanında karşılık veremedi ve Tal'in kılıcı ulaşması gereken noktayı buldu.

"Dokundu!" diye bağırdı Saray Üstadı.

Tal bir adım geri gitti ve dimdik durarak kıyı şehri Shalan'dan genç bir asilzade olan rakibini selamladı. Adamın ismi Duzan ya da Dusan gibi bir şeydi, Tal tam hatırlamıyordu. Seyirciler, müsabaka kıvama gelmiş gibi kibarca alkışladılar ki, müsabaka sahiden de kıvama gelmişti. Saray Üstadı öne çıkıp, "Sayı ve oyun Efendi Hawkins'indir," diye ilan etti.

Ç.N.- Ana karakter Gümüş Şahinin Pençesi'nin İngilizcedeki adı Talon of the Silver Hawk'tur. Bu ismi hikâye içinde Türkçeleştirmeyi tercih ettim. Romanın bu bölümünde farklı biri olarak tanıtılan Pençenin adı, görüsünde kazandığı isme bağlı kalınarak Talwin Hawkins olarak değiştirilmiştir ki, bununla yazar Pençe ve Şahin isimlerine gönderme yapmaktadır. Türkçede bu gönderme açık bir biçimde görülemeyeceğinden, bu noktada ismi orijinal haliyle bırakıyorum. -Ç.N.

Ylith'ten düşük rütbeli bir asilzade, Krondor'daki Prens Sarayı'nın Baronu Lord Seljan Hawkins'in uzaktan kuzeni olan Talwin Hawkins, önce Saray Üstadı'na sonra da rakibine eğilerek selam verdi. İki adam da taktıkları kafesli maskeleri çıkarıp el sıkışmak için birbirlerine yaklaştılar. Roldemli genç asilzade gülümseyerek, "Bir gün tahminlerin tutmayacak Tal ve o gün seni yeneceğim," dedi. Tal de karşılık olarak gülümsedi. "Muhtemelen haklısın. Fakat hizmetkârım Pasko'nun da dediği gibi, 'İyi olmaktansa şanslı olmayı yeğlerim'. Öyle değil mi Pasko?"

Hemen yanı başında biten cüsseli hizmetkârı efendisinin kılıcıyla maskesini aldı ve gülümseyerek, "Efendimin de dediği gibi, bana seçme hakkı tanınsa her daim şansı seçerim," dedi. İki savaşçı karşılıklı selam verip Roldem şehrinin kalbindeki Ustalar Sarayı'nın dev düello arenasında karşı köşelere çekildi. Oymalı, geniş ahşap sütunlar, fırçalanmış bakır gibi parlayan muazzam, ahşap yüzeyi çevreliyordu. Zeminde girift desenler vardı ve ustalarına takdim edildiğinde, Tal bunların estetik dışında başka bir amaca hizmet ettiğini hemen anladı. Her bir desen, meç eskrimi için hazırlanmış oldukça karmaşık, uzun ve dar alanlardan, daha uzun kılıçlar için hazırlanmış geniş bir sekizgene kadar farklı düello alanlarını temsil ediyordu.

Zira Ustalar Sarayı'nın varoluş sebebi kılıçlardı. İki yüz yıldan fazla bir süre önce Roldem Kralı, dünyanın en iyi kılıç ustasını bulmak için bir turnuva düzenlemişti. Asilzadeler, halktan insanlar, askerler ve paralı askerler, Kesh Kuşağı'nın -İmparatorluk'un kuzey ve güneyini birbirinden ayıran dağların- ötesinden, Krallık'taki Uzak Sahil'den ve aradaki tüm diğer yerlerden buraya gelmişti. Turnuvanın ödülü efsaneviydi: altından yapılmış ve değerli taşlarla süslenmiş, geniş ağızlı bir kılıç… Bir krallığın belki senelerce toplayacağı vergiler kadar eden, insan elinden çıkma bir mucize.

İki hafta boyunca müsabakalar devam etmiş, sonunda bölgede yaşayan bir asilzade olan Kont Versi Dango galip gelmişti. Kont, Kralı hem şaşırtıp hem sevindirerek bu ödülü reddedeceğini söylemiş, buna karşılık Kral'dan ödülün değerinde bir akademi inşa ettirerek burayı kılıca adamasını ve müsabakaları düzenli bir biçimde devam ettirmesini istemişti. İşte Ustalar Sarayı böyle kurulmuştu. Kral, başkentin kalbinde büyük bir parseli kaplayan okulun yapım emrini vermişti. Seneler içinde burası yenilenip geliştirilmiş ve sonunda saraya benzemişti. Yapının tamamlanmasıyla beraber bir başka turnuva daha düzenlenmiş ve Kont Dango dünyanın ilk en iyi kılıç ustası unvanını korumuştu.

Her beş yılda bir turnuva tekrarlandı. Kont Dango unvanını koruduğu dördüncü turnuvada, nihai galiple yaptığı müsabakada yaralanmış ve çekilmek zorunda kalmıştı.

O zamandan beri şampiyonluğu otuz bir farklı adam kazanmıştı. Artık Tal Hawkins olarak bilinen Gümüş Şahinin Pençesi, bu şampiyonların otuz ikincisi olmayı planlıyordu.

Düello ustası ona doğru yaklaşınca Tal eğilerek selam verdi. "Usta Dubkov," dedi saygıyla. "Hoş bir gösteriydi, fakat rakibini cepte sandın. Bunu daha tecrübeli bir kılıç ustasına yapsaydın seni indirebilirdi genç dostum."

Tal düello ustasının yaptığı bu doğru saptamayı kafasını hafifçe eğerek onayladı. Daha sonra sırıtarak, "Daha az hüner gösterebilenlere küçük de olsa bir kazanma fırsatı sunmazsam, benimle karşılaşmayı nasıl kabul ederler?" dedi.

Usta Dubkov güldü. "Ve daha tecrübeli olanlar da -örneğin turnuvada bir yer edinmeyi düşünenler- saldırı tarzlarıyla ilgili fazla şey açık edecekleri ve seninle karşılaştıklarında bu durumun onların aleyhine olacağı korkusuyla seninle düello yapmazlar, öyle mi?" "Aynen öyle," dedi Tal.

"Pekâlâ," dedi düello ustası sesini alçaltarak. "Bu çalışmalarla kendini ne kadar geliştirdiğini düşünüyorsun bilmem ama kalabalığın hoşuna gittiği kesin. Özellikle de genç hanımların." Roldem asilzadelerinin müsabakaları takip eden kızlarının oturduğu izleyici alanını kafasıyla işaret etti. Kızların pek çoğu gülümseyerek Tal'e doğru kafa salladılar. O da gülümsedi ve belirli bir kızla göz temasına girmeden topluluğa kafasını salladı. Usta Dubkov bu durum karşısında tek kaşını kaldırdı ve sonra, "Eh, artık işimin başına dönmem gerek. Sana iyi günler genç Talwin," dedi.

"Size de iyi günler efendim." Tal sanki tüm hayatı boyunca bir saray mensubuymuş gibi reverans yaptı.

Pasko'nun da yardımıyla pamuk dolgulu eskrim ceketini çıkardı ve Pasko ona bir havlu verdi. Tal boynunu ve yüzüne yapışan ıslak saçlarını kuruladı. Ardından öğleden sonrası için uygun olan sırmalı ceketini giyerek Pasko'nun ilik ve kopçalarını bağlamasını sabırla bekledi. "Yemek davetleri kimlerden?" diye sordu.

"Dört davet var efendim. Leydi Sabrina kendisi ve babasıyla yemeğe gelmenizi istiyor. Leydi Jessica ve Leydi Mathilda aileleriyle birlikte sizi yemeğe davet ediyor. Leydi Melinda'ysa onunla baş başa yemek yemenizi rica ediyor. Ayrıca babasının iş nedeniyle evde bulunmadığını da söyledi."

"Melinda olsun öyleyse," dedi Tal sırıtarak.

"Bugün son derece mutlu görünüyorsunuz," dedi Pasko. Robert'ın eski hizmetkârı, Tal ve Caleb'ın Salador'da kalmaya başladığı ilk ay ortaya çıkmıştı. Uşak rolünü öyle büyük bir inandırıcılık ve rahatlıkla oynamıştı ki, Tal adamın bilinmeyen geçmişinin bir döneminde gerçekten de bir asilzadenin hizmetkârı olduğuna kolayca inanabilirdi. Pasko, Gümüş Şahinin Pençesi'ne asilzade tavırlarındaki ayrıntıları kesinlikle çok iyi bir biçimde aşılamış ve böylece Talwin Hawkins doğmuştu.

Tal kafasını sallayarak gülümsedi. "Söylentiler, asılsız dedikodular ve mükemmel bir güvenilmezliğe sahip kaynaklar, müsabaka öncesi saraya, Kral'ın huzuruna davet edileceğimi ya da en azından bir sonraki kutlamada ismimin konuk listesinde yer alacağına inanmama sebep oluyor." "Bu şaşırtıcı olmaz efendim," dedi Pasko. Genç adamın omuzlarına pelerinini örterken sesini iyice alçaltarak, "Asıl şaşırtıcı olan bunun bu kadar vakit alması," dedi.

Tal gülümsedi. "Kesinlikle."

Alıştırma salonundan çıkıp üst balkondan geçtiler ve dış avluya çıkan büyük salona girdiler. Bu sırada birden fazla hizmetkâr Pasko'nun eline not sıkıştırdı. Büyük salonun duvarlarında geçmiş şampiyonların portreleri sıralanmıştı ve girişin tam ortasında Versi

Dango'nun bronzdan dev heykeli, Ustalar Sarayı'nın ziyaretçi ve öğrencilerini karşılıyordu. Hızla basamaklardan inerek onları bekleyen arabaya bindiler. Arabanın sürücüsü kapıyı onlar için tutuyordu.

"Ustalar Sarayı tarihinde hiçbir düelloyu kaybetmemiş ikinci kılıç ustasıyım," dedi Tal içeri girer girmez. "Hımm," dedi Pasko. "Bir öğleden sonra Usta Dubkov'a karşı bir yenilgi yaşadığınızı hatırlar gibiyim beyim."

"O bir düello değildi ki," dedi Tal. "Üstelik eğitim amaçlıydı. Hem, ben ona izin verdiğim için öyle bir şey yaşandı." "Siz mi izin verdiniz?"

"Evet, iki sebepten ötürü," dedi Tal araba avludan çıkıp Roldem sokaklarına dalarken. "İlki kendisinin Saray Üstadı olması ve benim dosta ihtiyaç duymamdı. İkincisiyse, o müsabakayı kaybederek, kazanarak elde edeceğim tecrübeden çok daha fazlasını öğrenmemdi." "Yani bu sebeple mi kimi düellolarda beraberliği kabul ediyorsunuz?"

"Evet," dedi Tal. "Fakat bil ki bu yalnızca uygulamada böyle. Müsabakalarda asla kaybetmem ve yakın zamanda da böyle bir şey yapmaya niyetim yok."

"Dünyanın her yanından kılıç ustaları bu turnuva için geliyor, size hatırlatayım beyim." "Evet, kaybedebilirim fakat niyetim bu değil." "Güzel," dedi Pasko.

Araba kaldırım taşları üzerinden ilerlerken Tal arkasına yaslanıp akan manzaranın keyfini çıkarıyor, Pasko da eline sıkıştırılan notları hızla okuyup gereksizleri eliyordu. Notların hepsi aynıydı. Genç kadınlar Tal'e son zamanlarda neden kendilerini aramadıklarını soruyorlardı. Tal batıdan esen taze okyanus havasıyla ferahlıyor, manzaranın tadını çıkarıyordu. Üç büyük şehir görmüştü: Krondor, Salador ve şimdi de Roldem. Şu an bulunduğu yeri, diğerlerine tercih ediyordu. Krondor kabaca tasarlanmış gibi görünüyordu ve diğer ikisiyle mukayese edildiğinde neredeyse ilkeldi. Belki de bunun

sebebi, son otuz senenin enkazından yeniden yapılandırılmış olmasıydı. Caleb ona Zümrüt Kraliçe ile ordularının yok ettiği şehrin hikâyesini ve Krallık Ordusu'nun Karabasan Tepesi'nde onlara nasıl da yiğitçe karşı koyduğunu anlatmıştı.

Buna karşılık Salador genişlemekte olan büyük ve eski bir şehirdi. Dış mahallelerinde küçük yerel pazarlar ve ticaret sokakları hakimdi. Şehrin merkeziyse, geçmişin karanlığında kalan o kadim hisarla pek az benzerlik gösteriyordu. Tal şehrin bir mıntıkasından öbürüne açık bir kapıdan geçtiğini hatırlıyordu, fakat bunun dışında bir zamanlar şehrin ana savunmasını sağlamış olan büyük duvara işaret eden çok fazla şey yoktu.

Salador'un güzel tarafları vardı ve Gümüş Şahinin Pençesi'nin orada Talwin Hawkins olmaya çalışarak geçirdiği iki sene, hayatının en güzel iki senesi olmuştu. Ta ki Roldem'e gelene kadar. Lavta, pirinç korno ve pek çok vurmalı çalgı çalmayı öğrenmişti. Kral Dili veya Roldemce konuşurken kullandığı aksanı silinmişti ve artık herhangi bir milletten gelen bir beyefendi olarak görülebiliyordu. Resim yeteneklerini geliştirmiş, iyi bir şarabı kötü bir şaraptan ayırmayı öğrenmiş -üstelik iyi olanlara karşı ilgi duymaya da başlamış- ve saray danslarının zorluklarını bile yenmişti. Kitaplar, parşömenler okuyarak, Triagia kıtasının milletler tarihi hakkında elinden geldiğince çok şey öğrenmişti. Ziyaret etmediği diğer milletler hakkında da bilgi sahibi olmuş, doyumsuz bir tarih araştırmacısı haline gelmişti.

Pek çok kadınla karşılaşmış, onlarla birlikte olmuştu. İlk başlarda Alysandra yüzünden çektiği acıyı unutmamaya çalışıyordu, fakat bir gece Caleb şehirde kendisine eşlik etmesi için Tal'i zorlamış, o han senin bu han benim dolaşırlarken sonunda kendilerini ünü epey yayılmış bir genelevde bulmuşlardı. Caleb, Tal'i orada bir grup hünerli ve ateşli genç kadına emanet etmişti ve böylece Tal'in kadınlara olan ilgisi yeniden canlandı. Bunu hizmetkâr kızlarla, tüccar kızlarıyla ve nadiren de olsa düşük rütbeli asilzadelerin kızlarıyla yaşanan yasak aşklar takip etmişti. Yirminci yaş günü gelip çattığında -doğum gününü belirlemek için Krallık geleneklerine

uyarak Yazdönümü Günü'nü kullanıyordu- Ustalar Sarayı'na giriş yapmaya hazır duruma gelmişti. Robert bir gece elinde sahte belgelerle çıkagelmiş, ona Adalar Krallığı'nın Batı Diyarı'ndaki Yabon Eyaleti'nden düşük rütbeli bir asilzadenin uzaktan kuzeni olan Talwin Hawkins kimliğini vermişti.

Böylece Gümüş Şahinin Pençesi, Talwin Hawkins oldu. Morgan Nehri ve Çankalesi Toprak Beyi, Gümüşnehir Baroneti, Ylith Baronu çalışanı, bir süreliğine kuzey garnizonlarında Yabon Dükü'nün emrinde Bayraktar Şövalye Komutanı olarak görev yapmak için baba ocağını terk eden ve bu hizmeti de kendi servetini yapmak için onuruyla bırakan biri… Rütbeli fakat büyük varlıkları olmayan genç bir adam.

Bu süre içinde nasıl olduysa, şehrin daha seçkin bir bölgesinde mütevazı fakat zevkli bir daire alabilecek kadar yeterli parayı toplayabilmişti ve burada genç asilzadelerden oluşan küçük grupları ağırlıyordu. Tal senelerdir şehre gelmiş en iyi kılıç ustası ve en uygun yabancı bekar olarak sivrilmişti.

Tal, kendisini Roldem sosyetesine sokabilmek için yapılan hazırlıklara harcanan çabadan çok etkilenmişti. İtibar mektupları, takdimler ve tavsiyenameler önceden hazırlanmıştı. Oralı pek çok kişi kendilerini eski tanıdıklar olarak tanıtmış, hatta Tal'e evvelki müsabakalarından ayrıntılar hatırlatacak kadar ileri gidebilmişlerdi.

Robert ve Magnus'la çalıştığı dönemlerde ona zorla öğretilen mantık oyunlarının bir neticesi olarak Tal'in hünerli bir kumarbaz haline gelmesi Pasko ve Robert'ı sevindiriyordu. Büyük bahislerde kazanma isteğine karşı koymayı başaran Tal, sürekli ufak miktarlarda kazanmayı tercih ediyordu. İskambil ve zar oyunlarına tekrar davet edilmeyi garantilemek için zarif bir eda ve nükteyle ara sıra oyunları kaybediyordu. Onu tanıyan herkes tarafından asil bir genç adam olarak görülüyordu. Açık, kibar ve eğlenceli kişiliği yüzünden yemeklerin vazgeçilmez konuklarındandı ve evde nadiren tek başına yemek yiyordu. Pek çok dilde akıcı konuşması, dansçı olarak gösterdiği zarafet, şarkı söyleme ve farklı enstrümanlar çalma

becerisi... tüm bunlar onu şehrin en gözde genç erkeklerinden biri yapıyordu. Tek ihtiyacı olan Kral'ın kutlamalarından birine davet edilmekti. Söylentiler de artık bunun an meselesi olduğuna dair umut veriyordu.

Tal Hawkins'e yöneltilen tek eleştiri, Roldem'in genç hanımlarındandı. Kendisi sevimli, yakışıklı, zeki ve yeri geldiğinde de coşkuluydu. Fakat pek çok genç kadın onu kalpsizlikle suçluyordu, zira onlarla hiç aşktan konuşmazdı. Arzular ve fiziksel hazlar ile doğaldan ve cesur yaklaşımları sayesinde Tal, batıdan gelen bu kötü şöhretli genç adama karşı koymaya kararlı birden fazla Roldem çiçeğini kazanmıştı. Yatağı yalnızca o istediğinde boş kalıyordu, öte yandan onu birileriyle paylaştığında da çok az mutluluk duyuyordu. Rahatlıyor, zevk alıyor ve eğleniyordu, fakat asla mutluluk duymuyordu.

Zaman zaman Alysandra'yı anımsayarak ona benzeyip benzemediğini düşünüyor, fakat sonra öyle olmadığına karar veriyordu; çünkü akıl hocalarına beslediği muhabbet, ailesi ve köyünde yaşayanlara dair kalbinde duyduğu sevgi geliyordu aklına. Fakat konu genç kadınlar olunca, ya onları şehvetini söndürmek, kendisine sosyal başarı sağlamak ya da sadece farklılık yaratmak için kullanacağı birer araç olarak görüyordu.

Araba, ilk katta bulunan üç odalı dairesinin önünde durdu. Zemin kat, bir tefeci ve ailesine aitti. Ailenin oldukça çekici bir kızı vardı, fakat Pasko'nun tavsiyesiyle Tal bu genç hanımı rahat bırakmayı kabul etmişti; paralı ve öfkeli bir babayla komşu olmak zor gelebilirdi. Baba elinde kılıcı olan bir tehdit değilse de, para pek çok kılıcı satın alabilirdi. Bu sebeple Tal baba ve anneye oldukça kibar, genç erkek çocuğa bir ağabey gibi, kıza da hafif cilveleşmelerin dışında her zaman terbiyeli davranıyordu.

Sürücü kapıyı açtı ve Tal'le Pasko aşağı indi. Pasko daireye çıkan merdivene yönelirken araba bir sokak ötedeki umumi ahıra doğru yol aldı. Sürücü de bu bölgede yaşıyordu ve Tal ihtiyacı olduğunda hep hazır bulunuyordu.

Tal yukarı çıkıp dairesine girdi. "Banyoyu hazırlayayım mı?" dedi Pasko.

"Hayır," dedi Tal. "Şu an içimden soğuk banyo yapmak gelmiyor. Sanırım önce biraz kestireceğim, bir saat sonra da Remarga'nın Hamamı'na gidip Melinda'yla yiyeceğim yemek için giyineceğim. Ben uyurken lütfen ona haber yolla ve bu gece onunla yemek yemekten büyük mutluluk duyacağımı ilet. Davette bulunan diğer hanımlara da kendilerine katılamadığım için duyduğum üzüntüyü belirt."

"Evet, beyim," diye yanıtladı Pasko. En baştan beri Pasko'nun, ona gerçekten de bir asil olarak doğmuş gibi davranması ve yalnız olduklarında dahi Pençe'nin geçmişinden bahsetmemesi, ayrıca hiçbir zaman yerini unutmaması Tal'i şaşırtmıştı. Roldem'e geldiklerinden bu yana Talwin Hawkins, Adalar Krallığı'ndan gelen maceracı bir asilzade rolünü öyle derinden ve öyle iyi oynamıştı ki, Salador'a gelmeden önceki geçmişi, sanki bir başkasına aitmiş gibi, sönük bir anıya dönüşmeye başlamıştı.

Pasko gönderilecek haberlerle yola çıktığında Tal soyundu. Pelerinini, ceketini, tuniğini ve çizmelerini çıkararak üzerinde yalnızca pantolonuyla kendini yatağına attı. Yaptığı çalışmalar yüzünden yorulmuştu, fakat bir türlü uyuyamıyordu, çünkü saraya davet edilme haberi yüzünden heyecanlanmış, gerilmişti. Ayrıca turnuva bir aydan kısa bir süre içinde başlayacaktı. Gerginliğinin arttığını hissediyordu. Dikkat etmeliydi; fazla gergin olursa endişesi artar, elindeki işe yoğunlaşması zorlaşırdı.

Turnuva bittiğinde önünde bir başka şeyin daha olduğunu biliyordu, fakat bunun ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Krallık beyefendisi rolüne bürünmüş olması, senelerce aldığı eğitimi açıklıyordu fakat kimse ona bunun nedeninden bahsetmemişti.

Kendi gündemi hiç değişmemişti. En sonunda ailesi ve dostlarını katledenleri bulup yok edecekti, fakat şimdilik, bu rol tamamlanana,

Usta Pug ve yandaşları Meclis'teki görevinin bittiğine karar verene kadar beklemek zorundaydı.

Yine de son birkaç aydır içinde büyüyen bir endişe onu kemirip duruyordu. Ya Meclis'teki görevinin bittiğine asla karar verilmezse? Ya halkının öcünü almadan ölürse? İkinci seçenek dikkate alınamazdı, çünkü kader son Orosinilinin de suçlulardan intikam almadan ölmesine karar verdiyse buna boyun eğmek gerekirdi. Fakat ilk olasılık onu endişelendiriyordu. Hangi görev daha üstündü onun için? Hayat borcu Orosinililerin kolaylıkla göz ardı edebileceği bir şey değildi, çünkü böyle yapmak o kişiye utanç vermekle kalmaz, ailesi ve atalarını da mahcup ederdi. Kültürünün öngördüğü kan davası da eşil derecede mühimdi. Belki de tanrılar ona merhamet eder, her iki borcu da onuruyla kapatmasına izin verecek bir yol gösterirlerdi.

Yüzüstü yatmak için dönerken, tanrıların belki böyle bir şey yapmayacağını düşündü. Bunlar onun kontrolünde değildi, bu yüzden en iyisi hiç endişe etmemekti.

Neredeyse yarım saat öylece yattı, fakat yine de uyuyamıyordu. Sonunda bu ruh halinin umduğundan da uzun sürecek bir banyoyla değişebileceğine karar verdi. Ayağa kalktı ve Pasko'ya seslendi, adamın işlerini tamamlayıp geri döndüğünü duymuştu.

Hizmetkâr göründüğünde, "Kıyafet getir. Remarga'nın yerine gideceğim. Bu geceki yemeğe uygun kıyafetleri seçer seçmez arkamdan gel. Günbatımından bir saat sonra bizi Remarga'dan alması için de arabayı ayarla," dedi Tal. "Peki beyim," dedi Pasko.

Tal giyinip dairesinden çıktı ve Roldem sokaklarında hızla yürümeye başladı. Şehirde içinde bir yerlere yürüyerek gitmekten hiç sıkılmıyordu. Sokaklarda kümelenmiş dükkânlar, topluca ilerleyen çeşit çeşit insanlar -genç, yaşlı, erkek, kadın, tüccar, denizci, asil veya halktan kişiler-. Deniz kokusu her yanı kaplamıştı, bu koku ses ve karmaşayla birleştiğinde, ıssız dağlarda yetişen bu genç çocuğu adeta sarhoş ediyordu.

Tal, kaderin kendisine çocukluğuna dönme fırsatı getirip getirmeyeceğini ve karşısına böyle bir fırsat çıksa kendisinin bunu kabul edip etmeyeceğini merak etti. Çok kısa bir süre düşündükten sonra bu fırsatı kesinlikle kaçırmayacağına karar verdi. Çünkü elde ettiği harika şeyler, tecrübe ve maddi kazanç, kaybettikleri yanında sönük kalıyordu: O evini, ailesini ve hakiki bir yaşamı kaybetmişti.

Bir dilek tutma şansı olsa, annesini, babasını, kız kardeşini ve kavminin geri kalan kısmını sağlıklı ve mutlu bir biçimde memleketinde görmek isterdi. En kudretli büyücü, hatta bütün büyücüler bir araya gelse bile, bu dilek yerine getirilemezdi ve bunu bilmek çok acıydı.

Bir kavşağa vardı, sağa döndü ve ikindi kalabalığı arasında ilerlemeye çalıştı. Yalnızca birkaç saniye sonra, takip edildiğini anladı. Avcı içgüdüleri ya da Nakor'un deyimiyle 'bela gümbürtüsü', arkasına attığı ufak bir bakış, bir dükkân vitrininde fark ettiği yansıma, bir şeyler onu uyarmıştı: Bir şekilde, dairesinden çıktığından bu yana onu yaklaşık on metre geriden takip eden birisi olduğunu hissediyordu.

Pençe, vitrindeki bir şeye bakıyormuş gibi bir dükkânın önünde durdu. Göz ucuyla gördüğü kişi, durup unuttuğu bir şeyi arıyormuş gibi etrafına bakınınca iyice ortaya çıktı. Adam sahte bir hayıflanma ifadesi takınarak hızla döndü ve oradan uzaklaştı. Fakat Tal çoktan onu kafasına kazımıştı. Kısa boylu, sırım gibi bir adamdı, fakat öyle hızlı, öyle büyük adımlarla ilerliyordu ki, Tal onun tehlikeli olduğunu anladı.

Tal adamın kalabalığa karışacağını biliyordu, bu yüzden onu takip etmeye kalkmadı. Bu hem anlamsız olurdu, hem de adam Tal'in kendisini fark ettiğini anlardı. Aynı adam ya da bir başkası yakında yine gelirdi. Birileri Tal'in peşindeydi ve Tal bu işi kimin, neden yaptığını bulmak zorundaydı.

Bu durumun öfkeli genç bir kadın veya babasıyla ilgili olması ile Gölgeler Meclisi'yle ilgili olması arasında dağlar kadar fark vardı. Robert ve diğerlerini uyarması için Pasko'yu göndermek zorunda kalabilirdi.

Pençe, her zaman kullandığı yoldan kaçınarak hamama doğru acele etmeden yürüdü. Artık takip edilmediğinden emin olmak için de pek çok defa durdu.

Remarga'nın yerine geldiğinde görevlilerden biri, Tal'in çok iyi tanıdığı bir adam onu karşıladı. "İyi günler beyim," dedi adam.

"İyi günler Sven," diye yanıtladı Tal. "Salmina boş mu?" "Hemen bakacağım efendim. Onu mu istiyorsunuz?" "Evet," dedi Tal ve soyunma odasına gitti.

Sven, Tal'in kıyafetleriyle ilgilenmek ve ihtiyacı olan şeyleri getirmek için yanında bekliyordu. Tal kendisine getirilen pamuklu büyük bir havluya sarındı. Soyunma odasından çıkarken, Sven kıyafetleri ve kılıcını bir kenara bıraktı. Tal kendine büyük bir kova ılık suyun yanında küçük ahşap bir tabure buldu. Kovanın arkasında bir kalıp kokulu sabun ve bir fırça vardı. Taburenin yanındaysa, içinde çiçek desenleriyle süslü küçük, kibar, topraktan kavanozlar olan bir tepsi duruyordu. Tal kovayı alıp suyu kafasından aşağı boşalttı. Kovayı yerine koyar koymaz, elinde yeni bir kova ılık su olan genç bir çocuk göründü ve boş olanı alıp götürdü.

Tal önce saçına kokulu yağ sürdü ve bu sırada her zamanki gibi, büyükbabasının bunlar hakkında ne düşüneceğini merak etti. İhtiyarın banyo anlayışı, en soğuk nehre ya da göle atlayıp içinde keyif yapmaktan ibaretti. Fakat büyükbabasının rahata düşkünlüğünü göz önüne alınca, Tal yaşlı adamın tüm bunlara hoş bakacağını düşündü. Tam bu sırada, beyaz ketenden, kısa bir bornoz giymiş genç bir kadın çıkageldi, hamamın nemli sıcaklığıyla bornoz vücuduna yapışmıştı. Tal büyükbabasının bunu kesinlikle onaylayacağını biliyordu, çünkü ihtiyar, kadınlara olan

düşkünlüğünden hiçbir şey kaybetmemişti ve Tal'in büyükannesini kızdırmak için sürekli bundan bahsederdi.

Bir anlığına geçmişine dönen Tal hiçbir şey söylemeden kızın sırtını sabunlamasına izin verdi. Remarga çalışanlarını iyi eğitirdi:

Kızlar, kendileriyle konuşulmadan konuşmaya başlamazlardı. Kimi müşteriler sohbet etmek, cilveleşmek ister, pek azı da belli bir tutar karşılığında binanın arka tarafındaki küçük özel odayla beraber daha kişisel hizmetleri tercih ederdi. Diğerleriyse sükuneti, sessizliği daha çok sever, banyo yaparken düşüncelerini kendilerine saklamaktan başka bir şey istemezlerdi.

Tal ayağa kalktı ve kız sırtıyla omuzlarını yıkamayı bitirerek göğsünü temizlemeye geçti. Tal sabunu kızın elinden nazikçe alarak onu gönderdi ve işini kendi bitirdi. Hiç hareket etmeden öylece kalsa, kızın vücudunun her bir noktasını yıkayacağını biliyordu, fakat aklında hamam çalışanı bir kızla oynaşmaktan daha başka şeyler vardı. Üstelik zihnini, yemekten sonra tutkulu ihtiyaçlarını karşılamayı seve seve kabul edecek olan Melinda'ya vermeliydi.

Tal bir başka kova daha alıp üstündeki sabunu temizleyerek buhar dolu yan odaya geçti. Banyo çok sıcaktı. İçeri yavaşça giren Tal, havuzun en uzak köşesine, omuzlarını havuzu çevreleyen duvar semerine yaslayıp uzanabileceği tahta sıraya ulaşmak için kendini zorlarken, ensesindeki ve kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

İçeri balıketli bir kadın girdi ve havlusunu görevliye vererek suya girdi. Robert onu kurtardığından beri Tal, insanların vücutlarının bazı kısımlarını göstermeleri ve diğer kişisel eylemlerini gerçekleştirmek için kullandıkları farklı yöntemleri anlayabilecek kadar seyahat etmişti, fakat gezdiği yerler arasında en tuhafı Roldem gibi görünüyordu. Kadınlar genelde tutucu kıyafetler giyerdi, fakat buna büyük etkinlikler dahil değildi. Böyle zamanlarda rezil denebilecek kadar açık kıyafetler giyerlerdi. Evvelki hafta Kontes Amandi, Baron Gruder'in kutlamasına her iki göğsünü de açıkta bırakan bir elbise

giyerek gelmiş ve bu açıklığı boynunu tamamen saran ve göğsünden aşağı sarkan birkaç sıra inci takarak kapamaya çalışmıştı. Sürekli oynayan incilerse, en hafif tabiriyle, kışkırtıcı birer ilgi odağıydılar. Böyle davetlerde, gün içinde boğazlarından ayak bileklerine kadar kapalı kıyafetler giyen kadınların açık sırtlarına ve derin dekoltelerine şahit olmak alışıldık bir durumdu. İşin daha da tuhaf olan yanı, kadınlarla erkeklerin üzerlerini farklı odalarda giyip çıkarmaları, fakat birlikte yıkanmalarıydı. Pençe, Roldem tarihinde yetkili bir kişinin çıplaklığın kabul edilebileceği fakat karşı cins önünde giyinip soyunmanın kötü bir şey olduğu kararına varmış olabileceğini düşünüyordu.

Pençe bu düşündüklerine kıs kıs gülerken karşısındaki kadın tek kaşını kaldırdı. Kadına bakıp gülümsedi ve "Aklıma bir şey geldi de hanımefendi," dedi.

Kadın kafasını salladı, fakat pek ikna olmamıştı.

Pençe rahatladığını ve düşüncelerinden arındığını hissetti. Uyuyakalsa çalışanlar eşyalarına göz kulak olurdu ve ciddi anlamda sarhoş olup sızan müşterilerin sayısı göz önünde bulundurulunca, suya yüzüstü düşüp boğulmasına da engel olacaklarından emindi.

Pasko da orada çok fazla kalmasına izin vermez, hatta az sonra akşam için seçtiği kıyafetlerle buraya gelirdi. Bu sebeple Tal anlık hüznünü hızla bir kenara atarak, belirsiz bir huzur içinde uykuya daldı.

Az sonra Sven geldi ve "Salmina şimdi sizi alacak beyim," dedi.

Tal ayağa kalktı ve bekleyen delikanlılardan birinin uzattığı büyük havluyu aldı. Sven'in ardından, perdeyle kapatılmış küçük bir odaya girdi. Salmina, Tal'in bir seksen beş metrelik boyuna neredeyse ulaşabilecek kadar uzun boylu bir Rodez kadınıydı. Güçlüydü, kuvvetli elleri vardı, fakat her nasılsa doğa ona ince bir vücut vermişti. Tal kişisel tecrübelerine dayanarak, giydiği o kısa tuniğin altında kadının kaslı ve esnek bir vücudu olduğunu biliyordu.

Sven çıkar çıkmaz perdeyi kapadı ve kadın Tal'in bornozunu çıkararak ellerine kokulu yağ döktü.

"Bugün de bütün masaj mı istersiniz beyim?" diye sordu kadın işveyle.

Tal çenesi kollarının üzerinde uzanmıştı. "Bugün olmaz canım. Bu gecelik enerjimi başkasına saklamak zorundayım," dedi.

Kadın, Tal'in çıplak kalçasına şakacı bir şaplak indirerek yağ sürdü, fakat bu şaplak, aldığı yanıt yüzünden az da olsa hayal kırıklığına uğradığını gösterecek kadar sertti. Kırk yaşını geçmiş olmasına rağmen gözalıcı bir kadındı ve seneler içinde edindiği tecrübeyle müthiş bir sevgili olmuştu. Tal 'bütün' masajı kabul ettiği ilk sefer, oradan yalpalayarak çıkmıştı.

"Sizin gibi bir aslan mı? Siz beni hoş tutar, ardından bir saatten az bir zaman içinde yarım düzinesini daha halletmeye hazır olursunuz."

Pençe güldü. "Benimle işin bittiğinde adımı, eve nasıl gideceğimi güçlükle hatırlayabiliyorum Salmina."

"Yaptığım işle iftihar ediyorum."

"Öyle de olmalı zaten," dedi içten bir yakınlıkla.

"Şanslı kız kim?" diye sordu Salmina onun omuzlarını ovarken. Bunu sormayı aklına koymuştu. "Hanımefendinin ismini verirsem kendime nasıl beyefendi diyebilirim?" "Çoğu yapar bunu, ama sanırım siz diğerlerine göre daha ketumsunuz." "Teşekkür ederim."

Tal'in vücudundaki sayısız yaranın üzerinde parmaklarını dolaştırırken her zaman yaptığı gibi dilini şaklattı. "Bu kadar çok yara almış olmak için çok gençsiniz," dedi daha önceleri de söylemiş olduğu gibi. "Turnuva için hazır olduğunuzu düşünüyor musunuz?"

Kadın boynunu ovmaya başlarken Tal iç geçirdi. "Hazır değilsem, turnuva başlar başlamaz bunu öğrenirim, değil mi?" "Orası öyle," dedi kadın kıkırdayarak.

Biraz sohbet ettiler, sonra Salmina duvarın oradaki masanın üzerinden bir başka yağ şişesi daha almaya gitti.

Pençe birden tehlikede olduğu hissine kapıldı ve sağma hamle yaptı.

Bir bıçak darbesiyle, eti omzundan dirseğine kadar yarıldı, sol kolunda inanılmaz bir ağrı başladı. Masayı devirdi ve acısını görmezden gelerek yere düştü.

Salmina tek elini duvara iyice bastırmış ayakta duruyordu. Boynunun yanından akan kanı bir şekilde durdurmaya çalışırken sağ elini uzattı. Gözlerinde şaşkınlık vardı. Bir an anlamsız bir biçimde, göğüslerinden karnına doğru akan al sıvı, sanki o güzellikteki bir kadın için olanaksız bir şeymiş gibi endişeyle baktı. Sonra gözleri devrildi ve yere düştü.

Adam, onu takip eden kişiyle aynıydı ve elinde ince, ustura gibi keskin, ölümcül bir silah vardı. Hareketleri ve Tal'in hamlesine verdiği çabuk tepkiden, bu silahın kullanımında usta olduğu anlaşılıyordu. Üstelik aşağı doğru yuvarlanırken Tal'i takip etmemiş, aksi yöne doğru hareket ederek kurbanıyla perdenin arasına girmişti.

Tal adamın onu öldürmek için bir dakikadan az bir süresi olduğunu biliyordu, çünkü Tal'in bağırıp, birilerinin duruma el koymasını isteyeceğini düşünüyor olmalıydı. Bu rezalet bir suikast girişimiydi. Adam bir an evvel hamlesini yapmak zorundaydı.

Önce Tal hamle yaptı. Suikastçı onun geri çekilip, perdeye doğru atılmak için kendine biraz yer açmaya çalışmasını bekliyor olabilirdi, fakat bunun yerine Tal iki eliyle birden uzanarak masayı ters çevirdi. Ortada tam anlamıyla bir tehdit olmamasına rağmen, adam darbe almaktan kaçmak için içgüdüsel olarak bir adım geri attı ki, Tal'in tasarladığı da buydu.

Tal kılıca aldırmadan, düşen masanın üzerinden atladı. Zaten yara almıştı ve evvelden de pek çok yarası vardı, o yüzden yeni bir tanesinin daha olması pek önemli değildi. Ancak bu adamın kendisini öldürmesine izin veremezdi.

Suikastçı, Tal'in boğazına doğru bir hamle yaptı ve Tal kılıcın altına eğilerek omzunu adamın karnına geçirdi. Tahmin ettiği gibi, sırtından ince bir yara aldı, fakat bu darbe, şu an en hassas olduğu boyun noktasına gelmemişti.

İtişip kakışırlarken, Tal'in kanı her yana sıçrıyordu. Soyunma odasına gelen müşteriler, etraftaki kanı ve zeminde dövüşen iki adamı görünce bağırıp çığlık atmaya başladılar.

Tal çırılçıplak halde ve hiçbir silahı olmaksızın iki büklüm ayağa kalktı. Aldığı iki ciddi yaradan dolayı kan kaybediyordu, fakat kendini elinden geldiğince iyi savunmaya hazırdı. Suikastçı tereddüt etti, bir kez daha saldırmak mı, yoksa kaçmaya mı kalkışmalıydı, bundan emin olamamıştı.

Bu tereddüt hayatına mal oldu. Birden gözleri kocaman açıldı, elindeki kılıç parmaklarının arasından kayıp düştü. Tal, adamın arkasındaki Pasko'ya baktı. Pasko suikastçının sırtına sapladığı bıçağı sertçe geri çekiyordu.

Adamın hâlâ bir tehdit oluşturup oluşturmadığını görmek için eğildi, sonra yere düşen Tal'in yanına gelip dizlerinin üzerine çöktü.

"Berbat görünüyorsunuz beyim."

"Ona ne şüphe," dedi Tal. Başı dönmeye başlamıştı. "Galiba Leydi Melinda'ya davetine gidemeyeceğimi iletsen iyi olur," diye ekledi. Ardından gözleri devrildi ve bayıldı.

-15-
GİZEM

Tal uyandı.

"Bu üçüncü oldu," dedi Pasko.

Vücudunu hareket ettirmeye çalışırken acıyla hafifçe inleyen Tal, "Nedir üçüncü olan?" diye sormayı başardı. Kirpikleri birbirine yapışmıştı sanki ve ağzı kupkuruydu. "Su lütfen." Pasko kafasını kaldırmasına yardımcı olarak dudaklarına bir bardak su dayadı. Pençe suyu yudumlarken bir başka ses, "Seni hayatta tutmak için üçüncü defadır böyle uğraşıyoruz Pençe," dedi.

Tal'in görüş hattına gelen Robert de Lyis, "Bize üçüncü defadır hayatını borçlusun," diye eklerken kafasını iki yana salladı.

Tal boğazı ıslanana, konuştuğunda sesi kurbağa gibi çıkmayacak hale gelene kadar suyu içmeye devam etti. "Bunu söylediğim için çok üzgünüm, fakat bende verilecek tek bir hayat var. Ayrıca lütfen bana 'Tal' de, çünkü benim adım artık Talwin'."

"Elindeki tek hayatı da dün yitiriyordun Tal," dedi Robert.

Tal sol koluna baktığında gözleri irileşti. Vücudu ağrıyordu ve tutulmuştu, fakat kolundaki ve göğsündeki yaralar gitmişti. "Nasıl?" "Büyü," dedi Robert.

"İki haftadan az bir süre içinde bir turnuvanız var beyim; yaralarınızın derinliğine ve kaybettiğiniz kan miktarına bakılınca, bu turnuvaya katılacak kadar iyileşemeyeceğiniz ortadaydı," dedi Pasko.

"Saldırıya uğramanın pek çok sebebinden biri de bu," diye ekledi Robert "Fakat asıl sebebin bu olduğunu pek sanmıyorum." "Nasıl?"

"Roldem'de oldukça yetenekli birkaç şifacı rahip var," dedi Robert. "İçlerinden bazıları da Meclis'e çok yardımcı oluyor."

"Seni buraya getiren de bu mu?" diye sordu Tal. Kollarını oynatmaya başladığında vücudundaki tutukluğun azaldığını fark etti.

"Ben çağırdım beyim," dedi Pasko.

"Pasko Meclis'ten büyü kabiliyeti olan birilerinin gelmesini zorunlu kılan bazı şeyler olduğunu sezmiş. Suikastçının sana masaj yapılan odaya büyü kullanmadan girmesinin imkânsız olduğunu bildirdi."

Tal bunları düşündü. Masa, altında birisinin saklanabileceği kadar büyüktü, fakat içeri girenler saklanan kişiyi görürdü. Odada bir dolap ya da başka bir kapı da yoktu. "Bunu fark etmiş olmam gerekirdi," dedi Tal. "Kendinde değildin," dedi Robert. "Pasko gerekli yerlere kanın çoğunun orada öldürülen talihsiz genç kadından geldiğini ve sende yalnızca birkaç çürük, bir de hemen iyileşebilecek küçük bir yara olduğunu iletmiş. Turnuvaya kadar kendine geleceksin." Tal doğruldu ve vücudundaki tutukluğun neredeyse tamamen gittiğini fark etti. "Açlıktan ölüyorum," dedi. "Rahip dostumuzun kullandığı şifa büyüsünün sonuçları bunlar. Eğer fark edebildiysen, şu anda daha zayıfsın. Vücudun yaralanan etini iyileştirmek için başka bir yerden güce ihtiyaç duyuyordu, bu yüzden de zaten az miktarda olan vücut yağından kullandı Tal. Cılız görünüyorsun ki, bunu iyi anlamda söylüyorum." Tal ayağa kalktığında başı döndü. "Ve bir günlük bir kedi yavrusu gibi güçsüz hissediyorum."

Pasko elini uzatıp Tal'in cüppesini giymesine yardım etti ve dairenin ana odasındaki masaya kadar ona eşlik etti. Masada yemekler duruyordu ve Tal iştahla yemeye başladı. Yedikçe gücü yerine geliyordu.

"Günün geri kalanında dinlenmen gerekecek Tal," dedi Robert. "Fakat sonra, yaraların hakkındaki dedikoduları dağıtmak için bir yerlerde görünmen gerek."

"Neden?" diye sordu Tal. "Neden acele ediyoruz?"

"Çünkü insanlar neden saldırıya uğradığın, ne kadar yaralı olduğunla ilgili konuşmaya çoktan başlamış olacak," dedi Robert. "Saldırının nedenini tahminlere bırakacağız, çünkü anladığım kadarıyla turnuvaya girmemeni ya da kızlarını görmemeni isteyen pek çok insan var." Tal kafasını salladı.

"Yaralarına gelince, suikastçıyı gönderenler her kimse onlara başarısızlığa uğradıklarını göstermek zorundayız. Böylece yakın zaman içinde yeniden saldırırlar." "Şimdi de yem mi oldum?"

Robert omuzlarını silkti. "Birileri seni öldürmeye çalışıyor. Bunu bir av gibi gör. Yırtıcılardan biri seni takip ediyorsa ne yaparsın?"

"Koşmazsın. Tuzak hazırlarsın," dedi Tal. "İşte biz de öyle yapacağız."

Tal yemeğini bitirdiğinde, "Saat kaç?" dedi. Pencereden baktığında öğleden sonra olduğunu görebiliyordu. "Öğleni iki saat geçti," dedi Pasko.

"Öyleyse yapabileceğim en iyi şey Ustalar Sarayı'na dönmek, öldürülen zavallı kızla ilgili birkaç laf etmek..." Birden Salmina'yı düşündü ve onu bir daha göremeyeceğini, onunla bir daha ateşli bir şekilde sevişemeyeceğini anımsayarak bir an korkunç bir hüzne kapıldı. "Sonra da yeniden banyo ve masaj için Remarga'nın yerine gitmek." Pasko'ya baktı. "Davet var mı?" "Üç tane."

"Hepsini geri çevir. Halk içinde görülmem gerekiyorsa Dawson'ın yerinde yemek yemeye giderim."

Robert kafasını salladı. "Peki ya ondan sonra?"

"Çarkıfelek'te oyun oynarım."

"Güzel, böylece zinde olduğun tamamen ortaya çıkar."

Tal ayağa kalkıp gerindi. "Dün av eti gibi deşilmiş birine göre son derece iyi hissediyorum kendimi."

Robert'ın yüzünde alaycı bir ifade vardı. "O büyü hiç de ucuza gelmedi."

Tal gülümsedi. "Kaynakları bol olan biri için çalışmayı tercih etmiş olmam ne iyi."

Robert'ın ifadesindeki alay silinip yerini bir donukluk aldı. "Onlar güçlükle kazanılmış kaynaklardır genç Tal. İnsan büyü sanatlarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorsa zenginliği büyüyle elde etmek kolay gibi görünür, fakat sen bizim sanatımıza bazı şeyleri anlayabilecek kadar şahit oldun. Adayı, kaç kişiyi giydirip beslediğimizi gördün ve şimdi de başka yerlerde ne kadar insana destek çıktığımızı görüyorsun." Eliyle daireyi, kıyafetleri ve diğer şeyleri gösterdi. "Bunların hiçbiri bedel ödenmeksizin bizim olmadı ve hiçbiri de 'dilek'le var edilmedi."

Tal, Robert'ın anlatmaya çalıştığı şeyi tam olarak anlayabildiğinden emin değildi ve bu yüzden, "Ustalarımın benim için tedarik ettiklerine minnettar olmadığımı söylemiyorum. Fakat şu an kimin bir suikastçının hedefinde olduğunun acı bir şekilde farkındayım, bu yüzden de doğru zamanda arkamda belli bir gücün olması hoşuma gidiyor," dedi. İfadesi son derece ciddileşmişti. "Hatırlarsan bana daha ne için eğitildiğime, bu kahrolası turnuvayı kazanmanın dışında görevimin tam olarak ne olduğuna dair ipuçları vereceksin."

Robert birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, "Doğru," dedi. "Sana pek fazla şey anlatmadık ve bizim için uygun olduğu müddetçe de seni bazı durumlardan habersiz bırakmaya devam edeceğiz. Şayet yanlış ellere düşersen... hünerli bir büyücü, elmayı çekirdeğinden ayırır gibi hatıralarını kafandan çekip çıkarabilir Tal. İyiliğini düşünmeyenler bunu bir günden az bir süre içerisinde yapar ve seni bir hanın kapısının önüne ağzından salyalar akar bir halde bırakıverirler. Kimse de seni aklını oynatmış bir ayyaştan başka bir şey olarak görmez.

Fakat onlar işlerini bitirmeden önce, bildiğin tüm sırları alıp götürürler."

Pasko kafasını salladı. "Duyduğuma göre oldukça da canı yanıyormuş insanın."

Robert onayladı. "Onu oldukça ıssız bir yere götürürler ki, çığlığı kimseleri rahatsız etmesin." Tal gerinmeye devam etti. "Öyleyse ustalarımın beni, anlattığınız gibilerden korumak için büyü sanatlarını kullanacaklarına güvenmeliyim. Peki suikastçı kimmiş, biliyor musun?"

"Pasko seni hamamdan çıkarmak için çok uğraştı..." Robert diğer adama bakarak tasvip eder gibi kafasını salladı. "Havlularla kanını durdurup, kimse kanın ne kadarı sana ne kadarı kıza ait olduğunu anlamadan seni arabaya taşıyarak büyük bir marifet göstermiş oldu."

Pasko omuzlarını silkti. "Abanıyorsun Robert. Çoğu insan başka taraflara koşturuyordu ya da çığlık ve bağrışmalardan kafaları karışmıştı. Hamam pek iyi aydınlatılmadığı için... eh, insanların Tal'in yerde kanlı bir et parçası gibi yattığını görmesinin iyi olmayacağını biliyordum."

"İyi etmişsin." Robert Tal'e baktı. "Zamanı gelince görevini öğreneceksin genç dostum. Şu zamana kadarki gelişiminden memnun kaldığımızı bil. Şimdilik tek endişen de şu turnuvayı kazanmak olsun."

"Neden?"

"Kazandığında sana nedenini söyleyeceğim." "Peki ya kazanamazsam?"

"O zaman zaten sonrasında yaşanacakları bilmek zorunda olmazsın, değil mi?" Tal'in yüzünde karanlık bir hoşnutluk ifadesi belirdi. "Galiba bu doğru efendim." "Bana Pençe 'efendim' der,

Toprak Beyi Talwin Hawkins ise 'Robert' diyebilir."

"Evet, Robert," dedi Tal ve yeniden rolüne bürünerek, "Pasko, kıyafetlerimi Remarga'nın yerine getir ve uygun vakitte arabanın orada olmasını sağla," diye ekledi. Diğer adama dönerek, "Robert, hamamda bana eşlik eder misin? İnsanı ferahlatıyor," dedi.

Robert kafasını hafifçe yana eğerek, "Sanırım seninle olsam akıllılık ederim. Suikastçı büyü kabiliyeti olan biri değildir belki, ama birileri onu o odaya büyü kullanarak sokmuş. Ya aktarım ya görünmezlik büyüsü. Şu an ile turnuva zamanı arasında özellikle de mistik sanatlarla ilgili bir sorun yaşanırsa yakınlarında olmalıyım," dedi.

"Suikastçının kim olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordu Tal tekrar.

"Adamın biri," dedi Pasko. "Kimse onu teşhis edemedi, Şehir Muhafızları da cesedi alıp götürdü." "Asayiş teşkilatında bu caniyi soruşturacak kadar iyi tanıdığımız biri var mı?" diye sordu Tal. "Asayiş amiri Drogan'la iskambil oynamışlığınız var, yani kimse olayın farkına varmadan ona bir şeyler sorabilirsiniz," dedi Pasko.

"Öyleyse bunu yarın hallederim," dedi Tal ve Robert'a dönerek, "Hadi Remarga'nın yerine doğru yürüyelim de dünün nahoşluğunu aklımızdan atalım," diye ekledi.

"Hadi öyle yapmışız gibi görünsün bakalım," dedi Robert. "Fakat bu insanların seni öldürmeye ne kadar yaklaştıklarını asla unutmamanı istiyorum."

"Hangi insanların?"

Robert hafifçe gülümsedi. "Zannederim bunu yakında öğreneceğiz." İki adam çıkarken Pasko akşam için kıyafet seçmeye başladı.

Tal, asayiş amirinin şehir merkezindeki eski pazarın yanında bulunan ofisine giden daracık sokaklarda ilerliyordu. Hava sanki onun ruh halini yansıtıyormuş gibi kapalıydı. Önceki gece olaysız geçmişti, fakat sürekli gergin durmuş, bir başka saldırı olabileceği korkusunu yaşamıştı. Bu yüzden de genelde ona zevk veren ufak şeylerin

keyfini çıkaramadığını fark etmişti. Eski bir han olan fakat şimdi yalnızca evlerinde yemek yemek istemeyen asilzadelere ve zenginlere özel yemek salonları haline getirilmiş üst kattaki odalarda hizmet veren Dawson'ın yerinde yediği yemek, her zamanki gibi muazzamdı. Ancak, et mükemmele yakın -jöle ve soslar Tal'in alışkın olduğu tattaydı- hizmet de kusursuz olduğu halde, o ve Robert yemeklerini sessizlik içinde tamamlamışlardı. Ravensburg'den ithal edilen ve genelde çok leziz olan Krallık şarapları hakkında neredeyse hiç yorum yapmamıştı.

Çarkıfelek'te kumar oynamak da pek ilgi çekici olmamıştı. Tal isteksizce oynamıştı, aklının başka yerde olduğu aşikardı. Leydi Thornhill bile Tal'e kafasının karışık göründüğünü söylemişti. Tal ise gülümseyip bunun evvelki gün Remarga'nın yerinde yaşadığı nahoş şeyle bir ilgisi olmadığını söylemişti. Hayır, ciddi yara almamıştı; zavallı kızın kanına bulandığı ve kafasını fayans zemine çarptığı için böyle görünüyordu ve evet, çoğunlukla da yaklaşan turnuvayı düşünüyordu. Birkaç defa ufak miktarda para kaybetmiş ve oyundan erken kalkmıştı. O ve Robert daireye döndüklerindeyse Tal hemen yatmaya gitmiş, Robert ve Pasko ise yan odada saatlerce sessiz sessiz konuşmuşlardı.

Tal pek çok zor soruya yanıt arıyordu. Düşük rütbeli bir saray görevlisinin yeğeni olan amirin, göreve siyasi bağlantıları sayesinde gelen, ama buna rağmen işinde başarılı olduğunu ispatlayan Dennis Drogan'ın ofisine geldi.

Drogan'ın, içinde toplantı alanındaki bir masa ile sandalye ve asayiş müdürüne biraz mahremiyet sağlayabilmek için hazırlanmış tahta perde dışında pek bir şey olmayan odasına alındığında, nazik fakat mesafeli bir tebessümle karşılandı. "Tal, ben de bugün seni ziyaret etmeyi düşünüyordum." Drogan orta yaşlı, tıknaz bir adamdı ve kısacık kesilmiş saçları, temiz tıraşıyla iyice ortaya çıkan, Tal'in bugüne kadar gördüğü en yuvarlak kafaya sahipti. Seneler içinde defalarca kırılmış yamuk bir burnu vardı ve bir kulağının yarısı kavga

sırasında ısırılıp koparılmıştı. Her zaman dikkatli olan gözleri hiçbir şeyi kaçırmazdı.

"Benimle cinayet hakkında konuşmak istiyorsun sanırım."

Amirin kaşları kalktı. "Evet. Seni kim öldürmek isteyebilir Tal?"

"Beni mi?" dedi Tal şaşırmış gibi yaparak. "Ben saldıranın kıskanç bir sevgili ya da Salmina'ya kin duyan biri olduğunu düşündüm. Bana kalırsa kimliğini teşhis etmemen için arkamdan geldi." Drogan bir an bunu düşündü ve sonra, "Adamı daha önce görmüş müydün?" dedi. "Hayır. Aslına bakarsan adamı tanıyıp tanımadığını merak ediyordum ben de."

"Hayır, bizimkilerden kimse onu daha önce görmemiş. Cesedi kireç kuyusuna atmadan önce üzerini aradık, bize onun hakkında bilgi verebilecek hiçbir şey bulamadık. Tek bildiğimiz Adalar'dan henüz gelmiş olduğu, çünkü üzerinden Krallık gümüşü çıktı."

Tal düşüncelere dalmış gibi arkasına yaslandı. "Bu çok kafa karıştırıcı, değil mi? Belki adam kızın sevgilisiydi ve seyahate gitmişti. Döndüğünde de Salmina'nın hamamda çalıştığını öğrenip sinirlendi."

"Kız on seneden fazladır orada çalışıyor dostum. Şayet adam bu haberi şaşırtıcı bulan bir sevgiliyse, uzunca bir süredir buralarda değilmiş demektir." "Benim aklıma gelen ilk şey bu oldu," diye yanıtladı Tal.

"En bariz seçenek bu ve genelde doğru çıkar. Fakat bu kez öyle olduğunu düşünmüyorum. Biri kızı öldürmek istemiş olsa, evine dönmek için hamamdan çıkana kadar neden beklemedi? Hayır, birilerinin Roldem'in en iyi kılıç ustasını kılıçlarından bir oda ötede yakalamak istemiş olması daha olası. Tahminim bu."

"Fakat kim suikastçı göndermek ister ki?"

"Adamın suikastçı olduğunu kim söyledi?"

"Onu daha evvel hiç görmemiştim Dennis. Bana kin tutan bir iki kişi olabilir, fakat şüphesiz onları sima olarak tanırdım. Birileri ölmemi istiyorsa, mantık olarak bu iş için adam kiralamış olmaları gerekir. Gerçi bana pek olası görünmüyor ya." "Neden olmasın?" diye sordu amir.

"Çünkü kızlarını görmemi istemeyecek bir iki baba, hatta belki ölmemi isteyecek bir hanım olabilir, fakat bu işi yapmak için ciddi ciddi adam kiralayacak birini tanımıyorum." "Bu işin en tuhaf yanı ne biliyor musun?" "Nedir?"

"Kimse adamın hamama girdiğini görmemiş. Saldırıya uğradığın yere gelebilmek için, yarım düzine kadar görevli ve hademenin önünden geçmen gerekiyor. Sabah banyoların açıldığı andan, gece kapıların kapandığı ana kadar binanın o bölümüne çıkan hiçbir gizli giriş bulunmuyor." "Evet, çok tuhaf, değil mi?"

"Orada, sanki büyü yapılmış gibi birden nasıl ortaya çıktığına dair bir fikrin yok değil mi?" Tal alaycı bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. "Büyü mü? Bu işleri daha da... tuhaf bir hale sokar, değil mi?" "Birileri senin ölmeni istemişse bu işi yaptırmak için epey ödeme yapmayı da göze almış demektir. Hem kılıcı kullanana hem de onu görünmeden binaya sokan büyücüye ödeme yapmış."

"Görünmezlik büyüsü mü acaba?"

"Öyle bir şey. Amcamın büyücü tanıdığı olan bir arkadaşı var. Ona birkaç soru sordum; adam kullanılmış olması en muhtemel büyünün bu olduğunu söylüyor. Adamı başka bir yerden o odaya göndermek... çok zor bir şey ve bunu yalnızca birkaç büyücü başarabiliyor."

Tal bu neticeyi elde edebilecek en az üç dört kişi tanıdığından bahsetmemenin en iyisi olduğunu düşündü. Bu tarz gerçekleri keşfetmeyi amire bırakmalıydı. "Yani kimse bu adamla ilgili bir şey bilmiyor mu?"

"Üzgünüm, fakat öyle."

"Hangimizin hedefteki kurban olduğunu bile anlayamıyor mu?"

"Hayır. Sadece herkesle yatıp kalkan bir fahişeden öte biri olmayan bir kadın için bu kadar sıkıntı çıkmış olmasını sorun ediyorum."

Tal kaskatı kesildi. "Salmina herkesle yatıp kalkan biri değildi." "Ben öyle duydum," dedi Dennis.

Tal ayağa kalktı. "Seni işlerinden alıkoymayayım. Başka bir şey bulursan lütfen bana haber ver." "İçin rahat olsun, haber vereceğim."

El sıkıştılar ve Tal ofisten çıkıp evine yöneldi. Suikastçıyla ilgili hiçbir bilgi çıkmaması onu öfkelendiriyordu. Gerçi böyle bir şey olmasını umduğu da yoktu.

Aklını hayatın bu anlaşılmaz şeylerinden kurtarıp tamamen turnuvayı düşünmeliydi. İki haftadan az bir süre kalmıştı ve kazanacaksa dikkatinin daha fazla dağılmaması gerekiyordu. Turnuva yaklaştıkça Tal de endişesinin arttığını hissediyordu. Magnus, Nakor ve Robert'ın kendisine öğrettiği zihin yatıştırma alıştırmaları yapsa da; zarlar, iskambil kâğıtları ve hoş beraberliklerle kendini turnuvayı düşünmekten alıkoymaya çalışsa da yaklaşan turnuvanın düşüncesi dönüp dolaşıp geri geliyordu.

Turnuvadan iki gece önce gelen saray daveti bile bu takıntısını geçiremedi. Saatlerini bir terzide öldürmüş, son moda saray kıyafetleri kestirip diktirmişti. Kullanışlılık açısından tamamen gereksiz bir çift cilalı siyah çizmenin içine sıkıştırılmış dar pantolonuyla süslü bir züppe kıyafetiydi yaptırdığı. Çizmeler at binmek için çok kısa -üst kısımları bir saate kalmadan baldırların su toplamasına sebep olurdu- yürüyüş içinse çok uzundu. Fakat çok hoş gümüş tokaları ve yan tarafında da boyalı deriden kırmızı şeritleri vardı. Pantolon öyle sıkıydı ki, içinde durmak bile neredeyse olanaksızdı, fakat terzi sarayda modanın bu olduğu konusunda onu ikna etti.

Rağbette olduğu ifade edilen, pantolonun önündeki açıklığı örten kumaştan vazgeçmişti. Saray modası için bile olsa katlanılamayacak kadar aptal bulduğu şeyler vardı. Boynu açık, dantel yakası göğüs kafesinin altında bir dizi inci düğmeyle bir araya gelen ve bol bol dantelle bezenmiş manşetleri olan gömleği tam bir süs abidesiydi. Ceketi de son derece süslüydü. Kırmızı brokar üzerine altın iple işlenmiş, yalnızca sol koldan giyilmek üzere tasarlanmış ve diğer taraftan sırmalı bir iple asılı duran, yakası ve manşeti inci bezeli korkunç bir şeydi. Bunların üzerine bir de kar beyaz keçeden, arasına boyalı bir kuştüyü sıkıştırılmış gümüşten şeridi olan, geniş kenarlı bir şapka takmıştı.

Tal'in tüyü siyah olduğundan ortaya çıkan zıtlık çok belirgindi. Terzi, bu kıyafetin sarayda giyilenler gibi en iyisinden olduğu konusunda onu temin etmeye çalışsa da, Tal birilerinin bu adamı özel olarak tuttuğunu ve böylece saraya ilk gelişinin kahkaha ve alaylarla karşılanmasının sağlanacağını düşünmeden edemiyordu.

Ancak kutlama gecesi arabası saray kapısına vardığında, şehrin diğer genç erkeklerinin de aynı şekilde tuhaf kostümler giymiş olduğunu gördü. Dağlardaki ailesinin kışları basit post ve kürkler giydiğini, yaz sıcağındaysa neredeyse tamamen çıplak dolaştığını hasretle anımsadı. Sarayın merdivenlerini çıkarken, Tal modanın asilzadelerdeki fazladan altını söğüşlemek için terzilerin yarattığı bir tezgâh olduğuna karar verdi. Salador ve Roldem'de katıldığı çeşitli sosyal toplantılardan duyduklarını göz önüne alınca, seneye bu vakitler şu an giydiği tüm kıyafetlerin eski moda kabul edileceğini ve yeni çıkanların rağbet göreceğini biliyordu.

Tal, davetsiz misafirlerin Kral'ın sarayında görünmesini önlemekten sorumlu görevliye davetiyesini verdi. Görevlinin arkasında, üzerlerinde kırmızı-sarı süslü üniformaları olmasına rağmen, bırakın istenmeyen bir konuğu dışarı atmayı, koca bir ayaklanmayı dahi bastırabilecek gibi görünen bir bölük saray koruması duruyordu. Bir uşak, ana salona geçerken ona eşlik etmek üzere görevlendirildi. Salona yürürlerken, "Efendim, bu gece Kral resmi bir oturma

düzeninin olmamasına karar verdi. Herkes yemeğini büfeden alacak," dedi uşak.

Pençe bu kelimenin anlamını bilmiyordu ve hatırlayabilmek için düşünmesi gerekti. "Büü-fee," dedi yavaşça. Delikanlı salonun ucundaki masaya yöneldi; masa yemeklerle donatılmıştı ve hizmetkârlar koşturarak, istek doğrultusunda, ellerindeki şarap ve bira maşrapalarından bardakları dolduruyorlardı. Tal baktığı her yerde cırtlak renkli kıyafetler giymiş insanların konuşma halinde olduklarını, bazılarının da bir ellerinde tuttukları tabaktan öbür elleriyle yemek yediklerini gördü. İşte o an, büfenin Bas-Tyra lehçesindeki bir kelime olduğunu hatırladı. Oturmadan, açık bir masadan yemek alıp yemek anlamına geliyordu. Bazen, bir dili konuşabildiğini sanırsın yalnızca, diye hatırlattı Tal kendine.

Kalabalığın arasından yemek masasına doğru ilerlerken birkaç tanıdık yüz gördü ve gülümseyip selam verdi. Hayal edebileceği her tür yiyecek o masanın üzerindeydi: füme av kuşları, çeşnili yumurtalar; ocakta pişirilmiş, baharlı, salamura ve akla gelebilecek her şekilde hazırlanmış sebzeler; çeşit çeşit peynirler; bazıları mevsiminde bile olmayan meyveler; tatlılar. Bir tabak aldı ve tabağın beklediğinden hafif olduğunu fark etti. Şöyle bir incelediğinde tabağın taş ya da metal değil, bir çeşit sert seramik olduğunu gördü. Dalgaların arasından çıkan bir yunusun bir yıldız üzerinden atlayışını gösteren Roldem kraliyet arması tabağın üstüne elle işlenmişti. Oldukça etkileyiciydi.

Sağından bir ses, "Evet, etkileyici, değil mi?" dedi. Tal döndüğünde, daha önce pek çok kez kumar oynadığı Bas-Tyralı tüccar Quincy de Castle'ı gördü. "Akıl okuyabiliyor musun?" diye sordu Tal tebessüm ederek. "Hayır," diye yanıtladı tüccar. "Öyle olsaydı iskambil oyununda sana o kadar çok para kazandırmazdım Tal. Hayır, tabağa hayranlıkla baktığını gördüm ve neden böyle yaptığını tahmin ettim." "Oldukça etkileyici," diye tekrarladı Tal.

"Eh, söyledikleri gibi, 'Kral olmak güzel şey'. İnsan kendini her türlü güzelliğe kaptırabiliyor." O an Teşrifatçıbaşı, asasının demir ucunu

yere vurdu. "Efendiler, hanımlar ve beyefendiler, Kral'ımız teşrif ettiler!"

Tüm gözler kraliyet konağından salona uzanan kemerli girişe döndü ve Kral VI. Carol yavaşça içeri girdi. Hâlâ yirmi beş yaşındaymış gibi dinç duran orta yaşlı Kral'ın yanında balıketli, hoş görünen, başında taç olan bir kadın vardı. Teşrifatçıbaşı, "Kraliçe ve Kraliyet Ailesi!" diye duyurdu. Herkes eğilerek selam verirken Kral, "Eğlenceye dönmeniz bizleri memnun edecektir. Bu gece resmiyet yok!" dedi.

Bu haber karşısında kısa süre alkışlar duyuldu, sonra herkes Kral gelmeden önce ne yapıyorsa o işe döndü.

Tal, "Daha önce böyle bir şeye katılmış mıydın?" dedi Quiney'ye.

"Evet fakat böyle gayri resmi bir toplantı değildi. Duyduğuma göre turnuvaya o kadar çok insan katılıyormuş ki, sarayda herkesin oturabileceği kadar büyük bir masa olmasına rağmen yeterince sandalye yokmuş. O yüzden bu büfeyi hazırlamışlar. Yandaki ve onun yanındaki salonda da birer büfe var."

Tal kafasını salladı. "Az önce, bu toplantıya davet edilmiş olmaktan duyduğum onur artık biraz daha azalmış gibi hissediyorum, dostum Quincy."

Adam güldü. "Kendini küçük düşmüş gibi hissetme. Davet edilen her bir kişi için, kapının dışında bekleyip içeride olmayı dileyen üç kişi var. Ben buradayım, çünkü yirmi yıldır kraliyet satın alma mümessilleriyle ticaret yapıyorum ve daha evvel de turnuvaya geldim. Bu üçüncü olacak. Altın kılıcı kazanması beklenen gözdeler arasındasın Tal. Bu yüzden de buraya davet edilmen kesindi. Hatta gece bitmeden Kral seninle bizzat konuşabilir." "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diye yanıtladı Tal.

"Az konuş, şakalarına gül ve söylediği her şeyi onayla. Bir kralla ancak böyle başa çıkabilirsin."

"Tavsiyen için teşekkürler."

İkili ayrıldı ve Tal üç salonu da gezerek tanıdıklarıyla merhabalaştı, kendisine selam verenlere selam verdi. İki saat sonra, onu aramaya gelen bir uşak, "Efendim, siz Toprak Beyi Tal Hawkins misiniz?" diye sordu. "Evet," diye yanıtladı Tal.

"Kral sizi huzuruna çağırıyor efendim. Lütfen beni takip edin."

Tal, Kral'ın köşede Kraliçe Gertrude ve diğer aile üyeleri olan on üç yaşındaki Prens Constantine, iki erkek ve bir kız çocuğuyla birlikte durduğu üç salonun merkezine götürüldü. Daha küçük olan çocuklar sıkılmış gibi görünseler de sessiz ve uslu duruyorlardı.

Uşak bir hizmetkârın kulağına sessizce bir şeyler söyledi, o da Teşrifatçıbaşı'nın kulağına bir şeyler iletti. Teşrifatçıbaşı Tal'e doğru hafifçe kafasını salladı ve sonra, "Majesteleri, karşınızda Morgan Nehri ve Çankalesi Toprak Beyi, Gümüşnehir Baroneti Talwin Hawkins," dedi. Tal son derece kibar bir şekilde eğilerek selam verdi ve sessiz kaldı. Kral'dan evvel konuşulmayacağını biliyordu.

Kral Carol gülümsedi. "Hakkında bir şeyler duydum genç efendi. Turnuvayı kazanacak kişinin sen olacağına dair bahse girmenin akıllıca olacağını söylüyorlar."

"Majesteleri çok naziksiniz," dedi Tal. "Turnuvaya gelen kılıç ustalarını geçebilirsem kendimi kesinlikle şanslı hissederim."

"Alçakgönüllü davranıyorsun," dedi Kral gülerek. "Duyduğum şeyler var. Ustalar Sarayı'nda sır olmaz." "Majesteleri," dedi Tal, "buna şüphesiz inanırım." Kral'ın gülümsemesi genişledi ve ardından, "Ah, işte altın kılıcı kazanmanı engellemeye çalışacak biri geliyor," dedi.

Tal döndüğünde bir grup adamın yaklaştığını gördü. Yüzündeki gülümseme, Kral'ın, "Toprak Beyi Talwin, sana kuzenimiz Kaspar'ı, Olasko Dükü'nü tanıtayım," demesiyle dondu kaldı. Öndeki adamın omuzları geniş, bel kısmı dardı ve Tal onun hem kuvvetli hem de tehlikeli olduğunu anlayabiliyordu. Yüzü ay gibi yusyuvarlak, çenesi öne çıkıktı ve koyu renk gözleri kısık, dikkatliydi. Sanki avını takip

ediyordu. Çenesinde kapkara bir sakal vardı, fakat dudağının üstü tıraşlıydı ve dudakları sanki sırıtıyormuş gibi kıvrılmıştı. "Demek adamımın kazanmasına engel olacak genç adam bu, öyle mi?" Solundaki, üzerinde üniforma olan adama döndü. "Majesteleri, bu dukalığımdaki en iyi kılıç ustası ve turnuvayı kazanacağına bahse girebileceğim Yüzbaşı Campaneal." Sonra gülerek, "Bahse girerim dediğimde, ciddi bir bahisten bahsediyorum üstelik," diye ekledi.

Kral güldü. Tal, Dük ve Yüzbaşı'ya kafasıyla selam verdi. Bir süre sonra Olasko Dükü, "Sayın Toprak Beyi, yüzbaşıyı süzüp duruyorsunuz. Birbirinizi tanıyor musunuz yoksa?" diye sordu. "Hayır," diye yalan söyledi Tal. "Bir an, Yüzbaşı'yı tanıyor olabileceğimi düşündüm, fakat yanılmışım," diyerek döndü ve "Sizinle tanışmak büyük onur Dük Kaspar," dedi.

Tal, konuşmayı Dük'ün sürdürmesine izin vererek arkaya çekildi. Yüzündeki sahte ifadeyi koruyabilmek için tüm gücünü sarf ediyordu, çünkü Yüzbaşı Campaneal'ı daha önce görmüştü. Kuzgun adı verilen adamın arkasındaki atta oturan Yüzbaşı Quentin Havrevulen'den emir alıyordu. Yüzbaşı Campaneal, Tal'in köyünü yok eden adamlardan biriydi. Tal'in öldürmeye yemin ettiği adamlardan biriydi.

-16-
TURNUVA

Tal el çırptı.

Ustalar Turnuvası nihayet başlamak üzereydi ve Tal son bir sene içinde Ustalar Sarayı'nda gösterdiği inanılmaz başarının kendisine belli bir derece kazandırdığını öğrendiğinde çok keyiflenmişti. Dört yüzden fazla kılıç ustası, altın kılıcı almak ve dünyanın en iyi kılıç ustası unvanını kazanmak için Roldem şehrine gelmişti. İtibar veya Ustalar Sarayı'ndaki başarılarına dayanarak seçilen en iyi otuz iki kişi turnuvanın eleme aşamalarından muaf tutulmuştu. Bu otuz iki kişi Ustalar Sarayı tarafından seçilmiş değildi, fakat hazırlık sırasında iddiaları toplayan bahisçiler, kendi sıralamalarını yapmışlardı. Bu sıralamaların çoğunda Tal üçüncüden aşağı gösterilmiyordu. Bazılarındaysa adı turnuvayı kazanacak kişi olarak geçiyordu. Tal dışında yalnızca bir adam, efsanevi Versi Dango, Ustalar Sarayı'nda bir sene boyunca yapılan müsabakalarda hiç yenilgi almamıştı. Şayet Tal turnuvayı üç defa kazanırsa Ustalar Sarayı'nın avlusunda Kont'un yanına yeni bir heykelin daha katılabileceği söyleniyordu.

Seçilmiş otuz iki dövüşçü, arkadaşları, hizmetkârları ve ahbapları için ayrılmış olan ana balkonda Tal'e özel bir koltuk verilmişti. Şu anda, yetmişten fazla insan bu balkonda oturuyor veya ayakta duruyordu ve hizmetkârlar da onlara içki sunuyordu.

Tal Pasko'yla oturuyordu. "Köşede, şu gölgede duran Kendrick değil mi?" diye sordu. "Evet, ta kendisi beyim." "Turnuvaya mı katıldı?"

"Hayır, var olan en iyi kılıç ustası olduğunu düşünme kibrinden bile uzaktır o," dedi Pasko ilgisizce ve "beyim," diye ekledi cümlenin sonuna. "Burada ne işi var?"

"Senin arkanı kolluyor," dedi Caleb, Pençe'nin yanındaki sandalyeye otururken. "İkiniz de mi?" "Varlığını hissedemeyeceğin, fakat aslında yakınlarımızda olan Magnus da," diye ekledi Pug'ın küçük oğlu. Tal sırıttı. "Caleb, seni böyle son moda kıyafetlerle göreceğimi asla

hayal etmezdim." Caleb da gülümsedi, fakat Tal kadar eğlenmiş gibi görünmüyordu. "Kamuflaj," diye yanıtladı. Zengin bir tüccar veya Krallık'tan düşük rütbeli bir asilzade gibi görünüyordu. Tal'in, üzerinde ona ait olduğunu görebildiği tek şey kılıcıydı. O hiç değişmemişti. Bunun dışında tepeden tırnağa günün moda kıyafetleriyle donatılmıştı. Fakat kıyafet seçimi, Roldem'dekilerin kutlama için giydiklerine göre nispeten daha sadeydi. Üzerinde koyu kahverengi bir üst ceketi, açık sarı bir gömlek, siyah bir pantolon ve çizmeler vardı. Şehir züppelerinin giydiği renkli şapkalar yerine Caleb seçimini sırma tokalı ve üzerinde tek bir şahin tüyü olan sade, siyah bir bereden yana kullanmıştı.

Tal kahkaha attı. "Krallık asilzadelerinden biri gibi göründüğün kesin." "İki gece evvel Kral'ın davetinde Olasko Dükü'yle karşılaştın mı?" diye sordu Caleb.

Tal'in ifadesi gölgelendi ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. Kendisini yalnızca Caleb'ın duyabilmesi için kısık sesle konuşuyordu. "Evet, yanlarında aileden başkaları da vardı. Fakat içlerinden birini tanıdım: Campaneal isminde bir yüzbaşı. Halkımı yok ederken Kuzgun'a ve katillerine destek veren Olasko askerlerinin başında o vardı."

"Biliyorum. Turnuvaya katılıyor. Otuz iki kişiden biri de o. Yani onunla karşılaşma olasılığın yüksek."

"Onunla başka bir yerde, tanıklar olmadan karşılaşmayı tercih ederim," dedi Tal.

"Turnuvada kazaların yaşandığı duyulmamış şey değil. Hem de ölümcül kazalar." Tal, Caleb'a baktı. "Adamı Kral'ın ve binlerce tanığın önünde öldürmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Caleb hazin bir gülümsemeyle kafasını salladı. "Gençlik kibri işte. Hayır, sana dikkatli olmanı söylüyorum, çünkü Campaneal senin kim olduğuna dair en ufak bir şüphe duyarsa kaza kurbanı sen olabilirsin."

"Nasıl anlayacak ki?" diye sordu Tal. "Benim Orosinili olduğumu gösteren dövmelerim yok. Düşük rütbeli bir asilzadenin oğlu rolünü de inandırıcı bir biçimde oynadığımı düşünüyorum. Neden aksini düşünsün ki?"

"Tabii ki ona bakış tarzından. Öyle bir adam seneler içinde pek çok düşman edinmiştir ve hepsini sima olarak tanımaz. Sen uyanık ol yeter."

"Tamam."

"Partide bir başkası, sanki... oraya ait değilmiş gibi görünen başkaları var mıydı bunu merak ediyorum."

"Hayır," dedi Tal. "Dük'ün yanında başka akrabaları vardı. Benzerliği yüzünden oğlu olduğunu düşündüğüm biri vardı, ama Dük beni hiçbiriyle tanıştırmadı. Galiba ona göre dikkate alınabilecek kadar yüksek bir rütbede değilim. Senin aradığın kim?"

"Bilemiyorum," dedi Caleb. "Bir adam var... bir büyücü. O ve babamın yolları seneler evvel çakışmış. Geri dönmüş olabileceğine dair duyumlar aldık. Öldü zannediyorduk, belki de yanılmışızdır..." Yüzünde dalgın bir ifade dolandı ve sonra, "Bana anlatılanlara göre bu adamı öldürmek, bir hamamböceğini öldürmekten bile zor," dedi.

"Adı ne?"

"Bu vakte kadar pek çok isim kullandı, fakat bizim bildiklerimizden birini kullanacağından şüpheliyim." "Tipi nasıl?" "Görüntüsü de değişiyor."

Tal'in gözleri büyüdü ve sesi alaycı bir hal aldı. "Herhangi birine benzeyebilen, adını kimsenin bilmediği bir adam. Gözüm kulağım kesinlikle açık olacak Caleb."

"Babamın bana anlattıklarına göre, şayet karşılaşırsanız onu gördüğün an muhtemelen bir şeyler hissedeceksin. O bir büyücü;

kudretli bir büyücü ve kalbi de zift gibi karanlık."

Aşağıdaki müsabakaları izleyen Tal sessizdi. Salonun farklı köşelerinde dört müsabaka yapılıyordu.

Sonunda, "Zamanı gelince Olasko Dükü'nü de öldürmem gerekecek," dedi.

"Biliyorum. Halkının yıkımının arkasında o vardı Tal."

"Neden?"

"Çünkü senin halkın onun planlarına engel oluyordu, hepsi bu. Farinda'nın kuzey sınırına kadar temiz bir yol istiyordu ve Orosinililer bu yol üzerinde yaşıyordu. Dağların arasındaki bir yoldan gitmek için anlaşmak yerine soykırım yapmak daha kolaydı. Halkının, onun planlarını Farinda Kralı'na anlatacağından endişeleniyordu."

"Bu yüzden de Yüksek Sığınak'taki her erkeği, kadını ve çocuğu öldürdü."

"Evet." Caleb, balkon kenarına doğru eğildi. "Dük beş senedir Farinda istilasıyla uğraşıyor. Latagore'da garnizon ordusu kurmasına izin veren anlaşmayı Latagore'a zorla imzalattı. Söylentilere göre baharda Orodon'a ilerleyecekmiş."

"Neden?" diye sordu Tal. "Orası Farinda'ya azıcık da olsa yakın değil."

"Çünkü onların sahip olduğu bir şeyi istiyor: altın madenlerini. Savaş pahalı bir şey ve Orodon, dağların kendi taraflarında kalan kısmından çok az altın çıkarıyor. Oradan bir senede çıkaracaklarıyla on senelik bir savaşın masraflarını bile karşılayabilir."

Tal'in başı dönmüştü. Orodon halkı, onun insanlarının uzaktan akrabası oluyordu ve yakınlık hissettiği, hayatta kalan tek topluluk onlardı.

"Baharda mı?"

"Evet, söylentiler böyle."

Tal ayağa kalktı. "Caleb, hadi evime dönelim. Robert ve Magnus'la konuşmam gerek." Caleb da ayağa kalktı. "Ne hakkında?"

"Bu kahrolası turnuvayı kazandıktan sonra ne yapacağımı düşündüğünüz hakkında."

Caleb'ın kendisini takip edip etmediğini görmek için arkasına bile bakmadan, hızla balkondan çıktı ve merdivenlerden ana avluya indi.

Pasko Kesh kahvesi hazırlarken, Robert ve Magnus masada oturuyordu. Caleb duvara yaslanmış,

Tal ise iki büyücünün tam karşısında duruyordu. "Bu turnuvayı kazandıktan sonra ne olacak?"

Magnus, kafasını tamam der gibi sallayan Robert'a baktı. "Senin için bir görevimiz var."

"O kadarını tahmin ettim de, nedir bu görev?"

Magnus dirseğini masaya dayadı. "Zamanı geldiğinde sana anlatılacak."

Tal'in öfkesi birden su yüzüne çıktı. "Senelerce bana söyleneni yaptım. Çok defa hayatımı kurtardınız, size can borcum var, fakat bana da güvenmek zorundasınız. Bu durum dikkatimi fazlasıyla dağıtıyor. Birilerinin beni öldürmek istediği çok açık, fakat sebebini bilmiyorum. Sebebi siz misiniz," diye odadaki diğer dört adamı işaret etti, "yoksa sizin yaratmış olduğunuz bu rolü oynarken benim yapmış olduğum bir şey mi, bilmiyorum."

"Bu rolü sen yarattın Tal. Biz sana ne olman gerektiğini söyledik, fakat Talwin Hawkins olacağın senin seçimindi. Kimse sana

kumarbaz, çapkın, hovarda biri olmanı emretmedi. Bilgin ya da tüccar rolü de yapabilirdin, fakat sen bu yaşamı seçtin," dedi Robert.

"Ayrıca tüm o hayatlar içinde sana en çok uyanı da bu Tal," diye ekledi Magnus.

Tal bir türlü öfkesini tutamıyordu. "Sorun hayatım. Bu benim hayatım. Robert'a bir borcum var. Son beş senelik eğitimimde pek çok şey öğrendim ve bunlardan biri de seçimlerimi başka açılardan görebilmek. Ben bir Orosiniliyim ve borcumu onurlandıracağım. Kimse yeminimi geri aldığımı ya da bozduğumu duymayacak. Fakat bu her şeye gözü kapalı itaat edeceğim anlamına gelmiyor Robert. İyi hizmet etmem isteniyorsa, bir şeyleri de bilmem gerekmez mi?"

Robert iç geçirdi. "Sana şu kadarını söyleyeyim Tal. Olaylar, amaçlarımızın belli bir sıraya girmesine sebep oluyor. Seni hakkında uyardığımız şu adam, Roldem'de olmasa bile başkenti Opardum'da Dük'e yakın olacak. Dük Kaspar hırslı biri."

"Belli oluyor," dedi Tal. "Yüzbaşı Havrevulen'i, Vali'yi alaşağı etmek için Latagore'da planlar yaparken görünce de o kadarını anlamıştım. Amacının Farinda'ya sahip olmak olduğunu biliyorum. Bilmediğim şey bunun nedeni."

Robert anlatmaya başladı. "Kaspar'ın topraklarının güneyinde Sınır Beyleri'nin, sürekli birbirleriyle savaş halinde olan Miskalon, Ruskalon, Maladon ve Simrick, Salmarter ve Uzak Loren düklüklerinin kontrol ettiği topraklar var. Bu hazin bölgenin tarihindeki tek başarılı fetih, Maladon'un iki yüz yıl önce boyunduruğu altına aldığı Simrick fethi. Hepsi de İhtilaflı Topraklar konusunda memnun ve Olasko hiçbirinin diğerinden daha üstün olmamasını sağlamaya çalışıyor.

Hepsini zayıf ve dengesiz tutmak elbette ki onun yararına. Batısındaysa Aranor Prensliği var. Aranor Prensi, Prens'in anne tarafından Kaspar'ın kuzeni, baba tarafındansa Roldem Kralı'nın kuzeni oluyor. Bu yüzden de Kaspar ve ataları, uzunca bir süre

ellerini Aranor'un üzerinden çekmek zorunda kaldılar; sahip olduğu nüfuz göz önünde bulundurulunca Kaspar'ın orada hükümdar olabileceğinin aşikâr olmasına ve bu prensin tam bir aptal olmasına rağmen.

"Aranor'un ardında Uzak Loren ve Opast var. Her ne kadar geçmişte Adalar'la savaşmış olsalar da, ikisinin de Adalar Krallığı'yla yakın bağları var. Olasko bunlara karşı bir şey yaparsa Adalar hemen tepki verir.

"Kuzeyde, bir ulus bile diyemeyeceğimiz Bardac Çengeli bulunuyor. İlk hükümdarı Kral I. Bardac, ihtişam yanılgısına düşmüş bir korsandı ve onun soyundan gelenler de bundan öteye geçemedi. O toprakların 'asilzadelerinin' çoğunluğu hırsız baronlar ve Kral Haloren onları oldukları gibi bırakarak iyi bir yönetim şekli benimsemişe benziyor. Olasko için burayı istila etmek demek, doğrudan bataklığın içine yürümek demek. Conar Vilayeti biraz daha hallice, fakat kavim reisleri onurlu barbarlar, tıpkı kuzeylerindeki Bataklık Halkı gibi.

"Diğer komşuları fazla rahatsız etmeden ordusunu Adalar Krallığı sınırına yerleştirmek istediğinden Kaspar Farinda'yı istedi."

"Neden? Adalar'la savaşa girmeyi mi planlıyor?" Tal omuzlarını silkti. "Coğrafya hafızam pek iyi değildir, fakat böyle yaparsa ordusu Ran taraflarındaki, herhangi bir büyüklükteki en yakın Krallık şehrinden yüzlerce kilometre ötede kalmış olmaz mı?"

"Evet ve orada neden bir ordu isteyebileceğine dair hiçbir fikrimiz yok, yalnızca çeşitli tahminlerde bulunuyoruz. Tahminlerimizi sonraya saklayacağız, fakat şu kadarını kesin olarak biliyoruz: Olasko Dükü Kaspar, bölgenin huzuru açısından bugün yaşayan belki de en tehlikeli adam. Doğu Krallıkları üzerinde hâkimiyet kurmaya çalışıyor ve Roldem'i Adalar'la bir savaşa sürüklemeye çalıştığından şüpheleniyoruz."

"Ya," dedi Tal. "Roldem Adalar'la savaşa girerse Kesh de işin içine girer."

"Böylece bölgesel çatışma daha da büyüyerek Krallık'ın hem Doğu hem de Batı Diyarı'nda savaş çıkar," dedi Magnus.

"Hırsın ne olduğunu biraz olsun anlayabilecek kadar tarih okudum," dedi Tal. "Fakat bana kalırsa Kaspar kendini aşıyor."

Robert, "Başkalarının acılarından istifade eden ilk hükümdar o değil. Sınır Beyleri'ni bir hevesle silip süpürebilir. Kuzeyindeki karmaşa içinde yaşayan halkları yönetmekle ilgilenmiyor. Tabii gelecekte bir gün onları dize getirmek gibi bir tasarısı yoksa.

"Şimdilik Farinda'yı kontrol altında tutmalı ve Krallık'la savaşı için hazırlıklarını tamamlamalı. Bu yüzden de ilk olarak Farinda'yı boyunduruğu altına almak zorunda. Bu süreçte güvenliğini sağlamak için Orodon ve Latagore'u tarafsız kılması gerek. Yüksek Eller'i de," dedi.

Tal kaşlarını kaldırdı. "Durum şimdi daha netleşti. Önce, Farinda'ya giden yolu garantiye almak için halkımı katletti. Şimdi de, Farinda'ya Yüksek Eller'den ya da Latagore'dan yardım sızmasını garantileyerek sağ kanadını koruyor."

"Evet, şayet Krallık erkenden bu işe bulaşırsa ve Kral Ryan da söylenildiği kadar akıllıysa, riski fark eder etmez harekete geçecektir. Aranor'u, sonra da Roldem'i savaşa çekmeden Olasko'ya doğrudan saldıramaz, fakat paralı askerler tutup onları gemiyle Kıyı Kolcusu'na, oradan da ya Latagore'a ya da Yüksek Eller'e kaçırabilir. Kaspar ensesinde bir orduyla dolaşma riskine giremez." "Neden birileri daha önce bu sorunla ilgilenmedi?" diye sordu Tal.

Robert Magnus'a baktı ve Magnus, "Kaspar'ın kucağına bir alev topu atabilirim, ama Kaspar Kral'ı, ailesini ve Roldem asilzadelerinin yarısını yok ettikten sonra bile küllerin içinden burnu bile kanamadan çıkar gider. Sana daha önce bahsettiğimiz adam çok güçlü ve eminim ki Kaspar büyüye karşı dünyadaki tüm insanlardan çok daha

fazla korunaklıdır. Korumaları da ona çok düşkün olduklarından asla yalnız kalmıyor. Onu öldürmek pek kolay olmayacak," dedi.

"Burada ben mi devreye giriyorum?"

"Belki," dedi Robert. "Henüz bilemiyoruz. Turnuvayı kazanırsan Kaspar'ın ilgisini çekme olasılığın var. Büyük beceri sahibi insanların etrafında olmasını sever. Müzisyenler, şarkıcılar, ressamlar, aşçılar, büyücüler ve harika kılıç ustaları... "

"Tamam öyleyse," dedi Tal. "Şimdi bu turnuvayı kazanmamın neden bu kadar önemli olduğunu düşündüğünüzü anlayabiliyorum. Görünüşe göre, Olaskolu Kaspar ölürse amacımız gerçekleşmiş olacak."

Robert arkasına yaslanarak doğrudan eski öğrencisine baktı. "Öyle görünüyor, değil mi?" "O zaman şartım şu," dedi Tal sertçe. "En son Kaspar ölecek." "Neden?" diye sordu Magnus.

"Çünkü söylediklerinize göre ona ulaşana dek ölme olasılığım çok yüksek ve halkımın öcünü almayı başaramazsam, bir düzine katilin ortada dolaşmasına izin vermektense geride bir katili hayatta bırakıp ölürüm daha iyi. Kaspar, Kuzgun ve adamlarından sonra ölecek, fakat önce Yüzbaşı Campaneal gidecek." Robert, Magnus, Caleb ve Pasko'ya bakan Tal, "Turnuvadan sağ çıkamayacak," dedi.

Turnuvanın başlarında sürpriz sayılabilecek pek fazla şey yaşanmazken, en beklenmedik olay, Kesh'ten gelen Kakama isimli sıradan bir gencin tüm rakiplerini kolaylıkla alt etmesiydi. Kumarda risk almayı tercih edenler, onun adına ciddi paralar yatırdı.

Turnuvanın dördüncü günü Tal ilk maçına çıktı. Dört yüzden fazla kılıç ustası, günde üçer müsabakaya çıkarak sayılarını otuz ikiye indirmişti ve bu isimler de daha önceden sıralamaya girmiş olan diğer otuz iki yarışmacıya eklenecekti. Altıncı gün öğleden sonra, Kral ve saray eşrafı huzurunda yapılacak son müsabakaya kadar hem sabah hem de ikindi vakti maçlar olacaktı.

Tal'in ilk rakibi Roldem baronluğu özel korumaları arasından bir yüzbaşıydı. Adam turnuvaya üç kez katılmış ve ilk defa son altmış dörde kalmıştı.

Müsabakalar kaplamasız çelikle, ilk kan akana kadar usulüyle yapılıyor; teslim olma veya hak kaybı durumlarında da maç sona eriyordu. Bir yarışmacı dilediği zaman teslim olabilirdi ve bu teslimiyetin sebebi genelde yara alma ya da halk içinde rezil olma korkusu olurdu. Yarışmacı müsabakaya vaktinde gelmez, her maçı gözlemleyen üç Saray Üstadı tarafından elenirse hakkını kaybediyordu. Hakemlerin talimatlarına uymamak, rakibe kasten zarar vermeye çalışmak ya da belirtilen dövüş alanında kalmayı reddetmek hak kaybı sebeplerindendi.

Tal, yüzbaşının birkaç dakikalığına başarısının keyfini çıkarmasına izin vererek adamın kendini geliştirmeye adadığı on iki seneden sonra onu rezil etmeyi reddetti. Fakat bunun müsabakayla alakası yoktu. Üç dakika boyunca karşılıklı darbeler indirdikten, hücum ettikten ve çeşitli hamleleri bertaraf ettikten sonra Tal pek çok açığın farkına vardı. Tahminen yüzbaşının eşi veya nişanlısı olan sevgi dolu bir kadın genç adama şans dilemişti, bunu gören Tal, adamın en azından biraz olsun asaletle kaybetmesine izin verecekti. Müsabakanın iki dakika daha sürmesine izin verdikten sonra yüzbaşının kolunu hafifçe çizdi ve böylece ilk kanı dökerek zaferi elde etmiş oldu.

Genç yüzbaşı resmi bir selam verdi, Tal selamını karşıladı ve adam, genç kadının teselli eden kollarına çekildi.

Diğer müsabakalar bu kadar nazik değildi. Yarışmacıların pek çoğu, tek becerileri kılıç kullanmak olan yaygaracı hödüklerdi. İlk sabah yapılan müsabakalarda üç ciddi yaralanma yaşandı -bir adam ömür boyu sakat kalmış bile olabilirdi- ve Tal daha sonraki müsabakalarda kimlerle yüz yüze gelebileceğini görmek için olabildiğince çok maç izlemeye çalıştı.

Bir sonraki rakibi, Krallık Şehri Rodez'den Raimundo Velasduez isimli iriyarı, geniş omuzlu bir adamdı. Sessiz ve iş bilirdi, bir açık bulduğunda kedi gibi hızla atılıyordu. Tal, öğleden sonraki müsabakada bu adama karşı uyanık olması gerektiğini anlamıştı.

Tal, yarışmacılara görkemli bir ara öğün servisinin yapıldığı bekleme salonuna çekildi. Kendisini ağır ve uykulu hissetmesine sebep olacak yiyeceklerden kaçınarak hafif şeyleri tercih etti, şarap ya da bira almadı. Soğuk su içtikten sonra müsabakaları izlemeye döndü.

Ona yakın duran Caleb'la bile konuşmaktan kaçınıyordu. Tal, Magnus ve Robert'ın da büyü tehlikelerine karşı çok uzakta olmadıklarını biliyordu, fakat gereksiz konuşmalar yapma ihtiyacı duymuyordu. Artık turnuvadaydı ve gördükleri, ona kazanması gerektiğini söylüyordu.

Sabah müsabakalarının sonuncusu da bittiğinde, yıkanıp masaj yaptırmak için Remarga'nın yerine gitti. Böylece ikindi müsabakaları başladığında dinçleşmiş olacaktı.

Sonraki iki tur zorluydu, fakat Tal iki adamın da -önce Rodezli kılıç ustasının, sonra da saray eşrafından yüzbaşının- ne kadar iyi olduğunu tartmıştı. İkinci gün öğleden sonra, Ustalar Sarayı'na girebilen tüm asilzadeler ve zengin halk sekiz kişilik yarışmacı grubunun dörde inişini izleyebilmek için içeri doluşmuştu.

Tal'in ilk rakibi, Krallıktan, Şahin Kovuğu'ndan Bartlet isimli bir paralı askerdi. Bartlet, Tal'in ünlü Hawkins soyadıyla bağlantısını sorduğunda Tal, sanki herkes bunu biliyormuş gibi hikâyesini anlattı. Bartlet daha önce Toprak Beyinin varlıklarına dair hiçbir şey duymadığını ve kendisinin bu bölgede doğduğunu ifade etti.

Tal bunu, babasının Hawkins ailesinin sahip olduğu bilinen meşhur bölgelerden daha uzakta toprak sahibi olduğunu söyleyerek savuşturdu ve yaklaşan müsabakalar için hazırlanması gerektiğini belirterek konuşmayı sona erdirdi.

Tal paralı askerin işini rekor bir süre içinde bitirdi. Hakemlerin müsabakanın duyurusunu yapmalarının üzerinden sadece saniyeler geçmişti. Yalandan birkaç darbe alarak bu işi uzatmak yerine iki adım ileri gitti, atıldı ve adamı sol kolunun üzerinden yaralayarak ilk kanı akıtmış oldu. Balkonda alkışlar koparken asker, hem saldırının hızı hem de hilesiz olması -ki onu gafil avlayan da buydu- sebebiyle şaşkınlık içinde donakalmıştı. Aptal gibi göründüğü için Tal'den çok kendisine kızmış gibiydi, fakat yine de selam verdi ve alandan ayrılırlarken, "Kazanmaya bak Toprak Beyi, tamam mı? Şampiyon tarafından elendiğim görülürse daha az maskara olurum," dedi. "Elimden geleni yapacağım," dedi Tal gülümseyerek.

Diğer üç müsabaka da bittiğinde, Tal rakibinin şaşkınlık yaratan genç Keshli Kakama olacağını öğrendi. Yüzbaşı Campaneal da, önceki seneyi ikincilikle bitiren Kont Jango Vahardak'la karşılaşacaktı.

Tal, kendi müsabakasından çok Vahardak'ın Campaneal'i yenmesinden korkarak uykusuz bir gece geçirdi. Keshli delikanlıyı izlemiş ve galibiyetlerinin hızdan -belki de kendi hızından bile iyiydi- cesaretten ve kazandıracak dokunuşu yapmak için atılırken kendisini kasten açık bırakabilmesinden ileri geldiğini görmüştü. Tal Keshli delikanlıyı nasıl yeneceğini tahmin ediyordu.

Erkenden kalkıp hızla giyindi ve Pasko'yla diğerlerini uyandırdı. Ustalar Sarayı'nda kuvvetli esneme talimleri yaptı, işi bittiğinde meyve ve meyve sularından oluşan hafif bir yemek yedi, sonra da hamama gitmek için arabaya bindi.

Finalistleri belirleyecek müsabakalar öğlen başlayacak, kazananlar da akşam çöktükten sonra Kral ve saray eşrafı önünde sarayda savaşacaklardı. Tal zihnini elinden geldiğince, yaklaşan maçlara yoğunlaştırmaya çalışıyordu, fakat aslında düşünebildiği tek şey Campaneal'le karşı karşıya gelmekti.

Müsabakalar başlamadan iki saat önce Ustalar Sarayı'na döndü ve yarışmacılar için ayrılmış odaya geçti. Oraya gelen ilk kişi kendisi değildi, Keshli genç kılıç ustası da köşede oturuyordu.

Müsabakaların başladığı ilk gün oda kalabalıktı ve yarışmacılarla hizmetkârların samimi konuşmalarının gürültüsüyle dolup taşıyordu. Bugünse mezarlık sessizliği hakimdi. Pençe en uzaktaki köşeye geçti ve Kakama'ya kafasıyla selam verdi. Pasko eğilerek, "Bu çocuk da Nakor gibi Isalani halkından sanırım," dedi.

"Yani?"

"Yani eğer Nakor'a biraz benziyorsa, becerilerinin yarısını bile görmediniz diyebilirim. Bunu aklınızdan çıkarmayın."

"Sence o kadar ileriyi düşünüyor mudur?"

"Üçüncü müsabakasını kazanmadan hemen önce siz onu izlerken onun da sizi izlediğini gördüm. Galiba bir açığını yakaladıysanız, bunu iyice görmenizi istedi." "Neden ben?" "Çünkü siz favoriydiniz." "Favorilerden biriydim."

"Olup bitenden haberdar olan biri için değil. Kibirlisiniz Tal ve kazandığınızda elinizdeki her şeyi gösteriyorsunuz. Hiçbir şeyi sakınmıyorsunuz. O çocuk tüm hareketlerinizi ezbere biliyor. Neler yapabileceği hakkında en ufak bir fikriniz yok. Dikkatli olun."

Tal arkasına yaslandı ve "Teşekkür ederim. Beni bir kez daha kurtarmış olabilirsin," dedi.

"En azından bu seferlik sizi ölümden değil de, utançtan kurtarmış olabilirim."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Nasıl?"

"Şuna bak."

Pasko döndü ve sessizce oturmuş, pelerinin başlığının altında kalan gözleriyle Pençe'yi izleyen Keshli delikanlıya baktı.

"İster içgüdü de ister bela gümbürtüsü, ama eğer yanılmıyorsam bu delikanlı bugün beni öldürmeyi tasarlıyor," dedi Pençe.

Yarıfinal turu, evvelki turlara göre daha büyük bir debdebe ve merasimle geçiyordu. Kraliyet ailesinin pek çok üyesi ve mühim asilzadeler oradaydı.

Müsabakaya ilk çıkacaklar ilan edildiğinde Tal karnında bir kıpırtı hissetti. İlk olarak Campaneal ve Vahardak, ardından Tal ve Keshli karşılaşacaktı. Favori isim olduğu için, Ustalar'ın onun müsabakasını sona saklamayı tercih ettiklerini düşündü. Yine de bu işin bir an evvel sona ermesini istiyordu.

Ne o ne de Keshli ilk maçı izledi. Her ikisi de odanın karşı köşelerinde oturuyordu. Vahardak ve Campaneal de müsabakalarından önce hizmetkârlarıyla beraber aynı şekilde oturmuşlardı. Kontun yanında en az beş hizmetkâr varken, Yüzbaşı Campaneal'e emir eri ve Olasko Aile Korumaları'nın çavuşlarından biri eşlik ediyordu. Tal'in yanında Pasko vardı, Keshli ise tek başına oturuyordu. Uzaktan tekrar tekrar gelen sesten, sarayda yapılacak final müsabakasını ilan eden Üstad'ın elinden geldiğince görkemli bir sunum gerçekleştirmeye çalıştığını, buna eşlik eden tezahüratlardan da kalabalığın söylenen her bir kelimenin tadına varmak istediğini anlıyordu.

Pasko, "Sordum soruşturdum. Bu çocuğun yeri yurdu belli değil, o kesin. Benim gördüğüm diğer Keshlilerin hiçbiri de onunla ilgili bir şey duymamış. Onun yeteneklerine sahip bir gencin Kesh tarafında az da olsa isim yapmamış olması tuhaf," dedi.

"Evet, tuhaf, değil mi?"

"Sizi öldürmeye çalışacak mı bilmem beyim, ama onda çok garip bir şeyler var. Bir saattir kımıldamadı bile." "Belki uyumuştur."

"Öyleyse çelik gibi sinirleri var," dedi Pasko.

Salondan gelen bir çağrıyla Tal müsabakanın sona erdiğini öğrendi. İçeri kimin, ne şekilde girdiğini görmek için kapıya baktı. Bir dakika sonra kapı hışımla açıldı ve Kont Vahardak sol kolunu tutarak içeri girdi. Parmaklarının arasından kan sızıyordu. Hizmetkârlarından biri onu teselli etmeye çalışıyordu. "Çok yaklaşmıştı beyim. Eminim her iki şekilde de sona erebilirdi. Bu... şans işiydi, başka bir şey değil."

Kont teskin edilmek istemiyor gibiydi ve "Konuşmayı kes de şu kahrolası şeyi sar," diye bağırdı.

Ardından odaya, yüzünde hafif bir memnuniyet tebessümüyle Yüzbaşı Campaneal girdi. İlk olarak Tal'e, sonra da Keshli'ye bakarken sanki içinden, bu gece içinizden biriyle sarayda görüşeceğim, diyordu. Fakat hiçbir şey söylemedi. Kafasını hafifçe sallayarak selam verdi, sonra da bir şeyler söylemek için Kont Vahardak'ın yanına gitti.

Saray Üstadları'ndan biri içeri girdi ve "Talwin Hawkins, Keshli Kakama, yerlerinizi alın lütfen," diye bildirdi.

Keshli, kın yerine uzun siyah bir kılıfa sarılmış kılıcını aldı. Dizleri üzerine çökerek kılıfı açtı ve Tal, kumaşın içinden görünen şeye bakınca şaşakaldı. "Kullandığı uzun kılıç bu değildi. Bu nedir böyle?"

Pasko küfretti. "Katana derler buna. Tek ya da çift elle kullanılabilirler ve bir usturadan bile keskin olurlar. Bunlardan etrafta pek yoktur, çünkü kötü olanları zırhlara işlemez. İyi olanlarıysa çok pahalıdır; yalnız en zengin asilzadeler alabilir. İnsan etini kesmek istiyorsanız bundan fenasını bulamazsınız. Size daha önce hiç görmediğiniz bir dövüş biçimi sergileyecek."

"Söylesene Pasko. Ne yapmalıyım?"

Üstad'ın çağrısına yanıt vermek üzere ayağa kalkarlarken Pasko, "Nakor'un çoklu dövüşünde neler gördüyseniz onları hatırlayın. Yanlış yönlendirme ve ani saldırılar. Büyük olasılıkla tek bir şansınız

olacak, sonra da adam üzerinize gelmeye başlayacak. Şansın beceriye yeğleneceği bir durum varsa o da budur," dedi.

Tal yavaşça derin bir nefes aldı ve ana salona çıkan kapıya doğru yürürlerken nefesini verdi.

Yoğun alkış ve tezahüratlarla dolu salona girdiklerinde her ikisi de ayrı köşelere yönlendirildi. Yerdeki büyük dikdörtgenin köşelerine işaretler konmuştu, böylece Tal dövüşte kullanabileceği geniş bir alan olduğunu görebiliyordu.

Gürültü sona erdiğinde görevli Üstad konuşmaya başladı. "Efendiler, hanımlar, beyefendiler. Bu, Ustalar Sarayı Turnuvası'nın son müsabakasıdır. Müsabakanın sonunda kazanan, bu gece Altın Kılıç Makamı için sarayda savaşacak ve dünyanın en iyi kılıç ustası unvanını alacak. Solumda, Yüce Kesh İmparatorluğu'nun LiPe Köyü'nden Kakama bulunuyor."

Kulakları sağır eden bir alkış koptu. Kakama, ilk turdan buraya kadar gelen ve imkânsız gibi görülen bir ihtimaldi. Ona tezahürat yapmak için hiçbir sebebi olmayanlar da sırf bu yüzden ona alkış tutuyordu.

"Sağımdaysa, Adalar Krallığı'ndan Morgan Nehri ve Çankalesi Toprak Beyi, Gümüşnehir Baroneti Talwin Hawkins bulunuyor." İki adama, zemindeki başlama pozisyonlarını gösteren noktalara gelmelerini işaret etti. Ardından, "Beyim, efendi Kakama, bu ilk kan usulü bir müsabakadır. Üstadların talimatlarına uyun ve sürekli kendinizi koruyun. İşaretimle birlikte... Başlayın!" dedi.

Tal, Kakama'nın tek bir adım geri gittiğini, sol elini avucu dışa dönük bir şekilde uzatırken kılıcını sağ eliyle kaldırdığını gördü. Sonra birden dönerek öne doğru bir adım attı. Nakor'un ona defalarca gösterdiği uçan tekmelere benziyordu. Sol eli sağ eliyle buluştu ve Tal'in kafasını hedef alan kılıcı, inanılmaz bir hızla yay çizerek döndü.

Tal turnuvada daha önce hiç görülmemiş, fakat birahane kavgalarında sıklıkla rastlanılan bir hareket yaparak eğildi ve yuvarlandı. İzleyenler arasından pek çok kişi onu yuhalayarak güldü, fakat pek çoğu alkışladı, zira Keshli'nin Tal'in kafasını vücudundan ayırmaya çalıştığı aşikardı.

"Kakama!" diye bağırdı Saray Üstadı. "Yalnızca ilk kan damlası!"

Keshli bu talimata uymaksızın üç kısa adım attı ve Tal'e doğru koşarken hamlesini yaptı. Tal geri çekilmedi, fakat öne doğru atılarak kılıcını en ağır darbeyi indirebilecek biçimde hızla savurdu. İki kılıç çarpışırken kalabalık ağzı açık onları izliyordu, çünkü içlerinden anlayışı en kıt olanlar bile bunun bir gösteri müsabakası olmadığını, aslında birbirlerini öldürmeye çalışan iki adamı izlediklerini anlamıştı.

"Durun!" diye emretti kıdemli hakem, fakat iki adam da dinlemedi. Kakama bir kez daha döndü ve verilen talimatı uygulayıp durmuş olsa Tal'in ölmesine sebep olacak dengeli bir hamle yaptı. "Pasko, kama!" diye bağırdı Tal.

Pasko kemerinden kamasını çıkardı. Kakama yeniden saldırırken Tal geri sıçradı ve Pasko kamasını ona fırlattı. Tal sol eliyle kamayı kaptı ve Kakama ona saldırırken geri kaçtı. Keshli'nin kullandığı dövüş biçimi Tal'e yabancıydı, fakat rakibinin kılıcını durdurmak ya da savunmasını indirirse yakından kullanmakta faydalanabileceği sol elindeki düello kamasının müsabakayı yeniden bir dengeye kavuşturacağını umuyordu.

Üstadlar balkon tarafına seslenerek, artık açıkça kuralların dışına taşan müsabakayı durdurmak için birilerini çağırıyorlardı. Kimse öne çıkmadı. Adadaki en ölümcül iki dövüşçüyü ayırmaya çalışma fikri kimseye cazip gelmemişti.

Tal birilerinin arbalet istediğini duydu, fakat bunu duyduğundan emin olmak için kullanması gereken dikkati boşa harcamak istemedi. Kakama bir kez daha şiddetle ona doğru geliyordu ve bu sefer Tal'in kaçabileceği bir alan da kalmamıştı.

Kama sayesinde hayatını güçlükle kurtarmıştı, çünkü Kakama'nın Tal'in başının üstünden yaptığı hamle, bileğini birden bükmesiyle boynunu hedef alan bir yan vuruşa dönüşmüştü. Tal içgüdüsel olarak elini kaldırınca, kılıcı hamleyi karşılayabilecek şekilde tutabildi. Bu ona bir fırsat sağladı ve kendi kılıcıyla saldırarak Keshli'yi omzundan vurdu.

Üstad, "İlk kan!" diye bağırdı, fakat Kakama hakemi duymazdan gelerek avına saldırmaya devam etti. Tal aralarında mesafe olmasını sağlamak istiyor gibi geri çıktı. Ardından her iki ayağını da sıkıca yere bastı ve kamayı aşağıdan, olabildiğince sert bir biçimde Kakama'nın karnına doğru savurdu.

Keshli iki elini de kullanıp kılıcını aşağı döndürdü ve darbeyi engelledi, fakat o bununla uğraşırken Tal kılıcını hızla indirdi. Kakama ikinci vuruşu önlemeye çalışmak için kılıcını kaldırmaya teşebbüs ederken Tal çoktan savunmayı delmişti ve kılıcıyla Keshli'nin boynuna derin bir kesik atmıştı.

Tal, ölmekte olan adamın yapabileceği bir karşı darbeyi riske etmemek için geri çekilmedi. Bunun yerine ona iyice yaklaşarak elinden geldiğince hızla vurmaya başladı. Arkaya savrulan Keshli'nin kılıcı gevşeyen parmaklarının arasından kaydı. Boynundaki derin yaradan kan fışkırıyordu. Tal can çekişen adamın yanında diz çöktü ve gözlerinin içine baktı. "Seni kim yolladı?" diye sordu, fakat Keshli hiçbir şey söylemedi.

Pasko Tal'in yanına geldiği sırada, salona ölüm sessizliği çökmüştü. Kimse bu zaferi alkışlamaya hazır gibi görünmüyordu, çünkü bunun sporla en ufak bir ilgisi olmadığı aşikardı.

Hakem ortaya geldi ve "Nefsi müdafaa yaptığınız açık olduğu için Toprak Beyi Talwin, durmanız emredildiği halde durmamanıza rağmen turnuvadan elenmeyeceksiniz," dedi.

Tal başını kaldırıp ona baktı ve acı bir gülüşle, "Bu gece Kral'ın partisini mahvedemeyiz," dedi.

Hakem Tal'e baktı, fakat yanıt vermedi. En sonunda, "Günbatımıyla sarayda olun Toprak Beyi Talwin," dedi.

İnsanlar, sanki birileri onlara ne olduğunu anlatmadan gitmek istemiyorlarmış gibi salondan çıkmadılar. Nihayet uşaklar gelip cesedi götürürken diğer hizmetkârlar da zemindeki kanı temizlediler.

Tal, Pasko'ya döndü. "Sahiden de banyo yapmaya ihtiyacım var." "Bazı soruları da yanıtlandırmamız gerekiyor," dedi Pasko.

Tal kafasını salladı. Pasko Tal'in omzuna pelerinini koydu ve kılıcını aldı. "Kimin ölmesini istediğimi biliyorum, fakat şimdi beni öldürmek isteyenleri düşünmek zorundayım." "Ve neden böyle bir şey yaptıklarını," diye ekledi Pasko soğukkanlılıkla.

-17-
HEDEF

Tal bekliyordu.

Saray Üstadları, Teşrifatçıbaşı ve Kraliyet Ailesi Korumaları'ndan bir yüzbaşı, Tal ve Yüzbaşı Campaneal'in etrafına toplanmıştı. Kraliyet sarayından pek çok görevli de onları izliyordu. Ustalar Sarayı'ndan Usta Dubkov bariz bir gerginlikle bir aşağı bir yukarı hızlı adımlarla yürüyordu. "Turnuvanın iki yüz yıllık geçmişinde hiç böyle bir gösteri sergilemedik. Kazalar oldu ve bunun sonucunda da iki ölüm yaşandı, fakat hiçbir yarışmacı soğukkanlılıkla cinayet işlemek için buraya gelip amacında başarılı olduktan sonra saraydan kaçabileceğini düşünmedi." Tal, Keshli'nin amacını gerçekleştirebildikten sonra kendisine ne olacağını pek umursamadığını itiraf etmek durumundaydı.

"Bizi asıl endişelendiren," dedi Koruma Yüzbaşısı, cılız bir adamdı ve ismi Talinko'ydu, "çekilen kura farklı olup da müsabaka sarayda gerçekleşse yaşanacak olanlar."

Yüzbaşı Campaneal, "Beyler, pek çoğunuz gibi ben de müsabakayı izledim. Toprak Beyi Talwin kendini, açıkça onu öldürmeye niyetlenmiş birinden korumaya çalışıyordu ve bunu büyük ustalıkla yaptığını da itiraf etmeliyim. Onun yerinde olsam ben de farklı davranmazdım," dedi. "Dileğimiz, bugün olanların aynısının Kral huzurunda da yaşanmamasıdır," dedi Yüzbaşı Talinko kesin bir şekilde.

Yüzbaşı Campaneal ellerini iki yana açtı. "Beyler, ben efendim Kaspar için çalışıyorum ve eminim ki, kendisinin benim doğru davranışlarıma olan inancı yeterli olacaktır. Duyduğuma göre, Toprak Beyi Talwin de bir süredir burada, Roldem'de kalıyor. Ustalar Sarayı'na da sık sık geliyormuş. Rütbesi ve toplum içindeki duruşu da göz önünde bulundurulursa, tutumuyla ilgili herhangi bir sorun olabilir mi?" Onaylar gibi kafasını sallayan Usta Dubkov'a baktı.

"Sanırım, adil bir müsabaka çıkacağına ve hiçbir tersliğin yaşanmayacağına söz verebiliriz."

Yüzbaşı Talinko kafasını salladı. "Biz de buna inanıyoruz, fakat kraliyet ailesinin güvenliği olağanüstü önemlidir. Tıpkı onur konuklarımızın güvenliği gibi," derken başını Campaneal'e doğru salladı; bu hareketiyle Dük'ü ve ziyarete gelen diğer asilzadeleri ima ettiği açıktı. "Bu sebeple bazı önlemler alacağız. Kraliyet salonu balkonuna okçular yerleştirilecek ve iki yarışmacıdan biri şu üç duruma sebep olursa vurma emri verilecek: Benim emrime uyulmazsa, hakem durma kararı verir ve bu talimat uygulanmazsa, yarışmacılardan biri müsabaka alanıyla Kral'ın tahtı arasında belirlediğimiz sınırı aşarsa.

"Ve söylediklerime kesinlikle kulak verin beyler. Son söylediğim çok ciddi bir durumdur. Müsabaka durdurulup kazanan Kral'a açıklanmadan önce, aranızdan biri herhangi bir sebepten o çizgiyi geçerse Kral'a doğru ikinci adımını atamadan öldürülür. Anlaşıldı mı?" İki adam da kafasını salladı.

"Çok iyi," dedi Yüzbaşı. "Bu öğleden sonraki utanç verici gösteriyi geride bırakıyoruz. Bu kadar." Herkes odadan çıkmaya başladığı sırada Yüzbaşı, "Toprak Beyi Talwin, lütfen bir dakika bekleyin," dedi.

Tal durdu ve Yüzbaşıyla baş başa kaldıklarında Talinko, "Keshli'nin neden seni öldürmek istediğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu.

Tal yavaşça nefes verdi ve kafasını iki yana salladı. "Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok.

Aklıma pek çok sebep geliyor fakat hiçbiri mantıklı değil."

"Birkaç tanesini benimle paylaş bakalım," dedi gölgelerden gelen bir ses.

Tal gülümsedi, fakat pek keyifli bir gülümseme değildi bu. "Ah, Amirim, ben de seni tekrar ne zaman görürüm diye düşünüyordum."

"ikinci defadır kanlı bir cesedin yanında duruyorsun Toprak Beyi ve bu kez hedefin sen olmadığını kesinlikle söyleyemezsin. Olaya tanıklık eden birkaç kişi olduğunun farkındasındır herhalde." "Ben ve kraliyet ailesinden birkaç kişi de dahil bu tanıklara," diye ekledi Yüzbaşı Talinko.

"Talwin," dedi Drogan. "Lütfen sebepleri açıkla."

"Birkaç genç hanımla bazı şeyler yaşadım ve onlar gibi uzun soluklu birlikteliklerle ilgilenmediğimi öğrenince kimileri bunu hoş karşılamadı."

"Onlarla evleneceğini zannediyor ve evlenmeyince de tepki veriyorlar demek," dedi Drogan.

"Devam et." "Kumar masalarında da bu zamana dek oldukça başarılıydım."

"Bunu biliyorum ve kumar oynadığın çeşitli salonların sahiplerinden duyduğum kadarıyla tutarlı bir şekilde kazanıyormuşsun, fakat kimsenin seni intikam almak için ya da ödenmemiş bir borç yüzünden öldürmek isteyebileceği kadar büyük rakamlar kazanmıyormuşsun."

"Ustalar Sarayı'nda da hiçbir müsabakayı kaybetmedim." "Ölüm Loncası'na para ödemek için bir sebep sayılmaz bu." "Ölüm Loncası mı?"

Drogan Tal'e, çok yavaş anlayan bir öğrenciyle konuşuyormuş gibi baktı. Tal seneler içinde bu bakışı Robert, Magnus ve Nakor'da da görmüştü. "O adam ölmeye hazırdı, ölmeyi bekliyordu. İçkine zehir atabilir, gece karanlığında sırtına bir bıçak saplayabilir, uyurken boğazını kesebilir ya da onlarca farklı şekilde canını alabilirdi. Fakat bunun yerine halka açık bir turnuvada, oldukça iyi olduğun bilinen bir müsabakada seni öldürmeye kalktı. Diğer bir deyişle, kendi ölmeyi beklerken sana kasten yaşama şansı verdi.

"Ya kaçık ya da Suikastçılar Loncası'nın bir üyesi. Adam Keshli Izmalilerdendi ve ölmesi emredildiği için öldü." "Hiç mantıklı gelmiyor," dedi Tal.

"Doğru, dahası bu iş oldukça pahalı. Etrafta soruşturdum, böyle bir intihar sözleşmesinin maliyeti on bin altın delfinden bile fazla." Delfin, Kesh imparatorluk altını ve Krallık altınından biraz daha ağır bir paraydı; bahsedilen miktar ortak ticaret deyimlerine göre on bir bin altına eş oluyordu. "Ne kadar çok düşünürsen, o kadar çok mantıksız geliyor."

"Birileri bana yaşama şansı vermek için, on yılda kazanılabilecek bir parayı mı feda etti?" "İşler kolay olmadığında canım fena sıkılıyor," dedi Amir.

Yüzbaşı Talinko kaşlarını çattı ve "Her ne kadar yarım yamalak bir açıklaması olsa da, Majesteleri'ne anlatman gereken bir suç olduğunu biliyorum. Benim de ilgilenmem gereken bir görevim var. Beyler," dedi kafasını sallayarak, sonra da oradan ayrıldı.

Amir Drogan, "Tal seni iskambil oynarken gördüm ve ne kadar iyi blöf yaptığını biliyorum, fakat neredeyse yirmi senedir asayiş amiriyim ve biri yalan söylediğinde anlarım. Bunun ardında kim olduğunu sahiden bilmiyorsun, değil mi?" dedi.

"Tanrılar aşkına Dennis, bilmiyorum. Yirmi yaşına henüz girdim ve çok az yere gitmişliğim var. Yani bu süre içinde böyle özenli bir suikast girişiminde bulunacak bir düşman edindiğimi pek sanmıyorum."

"Bana kalırsa olay bu değil," dedi Drogan. "Bunu biraz daha düşündüğümde aslında bir sınav olduğunu düşünüyorum."

"Sınav mı?"

"Birileri ne kadar iyi olduğunu görmek istedi ve bu turnuvada karşına çıkabilecek herkesten daha iyi birini gönderdi." "Daha iyi mi?" dedi Tal. "Burada kazanan kişi dünyanın en iyisi olarak nitelendiriliyor."

"Şayet kazanırsan bu kibrin aklını başından almasına izin verme Tal." Drogan elini Tal'in koluna koydu ve onunla kapıya doğru yürümeye başladı. "Bu gece için hazırlanman gerek. Yürürken konuşalım.

"Bak, şu binaya adım atmayı ve birbirlerini hırpalamayı tercih etmiş bir avuç insanın arasında en iyisi sen olabilirsin, fakat Izmaliler, hayatlarının her gününü insanları nasıl öldürebileceklerini öğrenmekle geçiren bir topluluktur." İki hizmetkâr, Yüzbaşı'nın konferans odasına uzun bir masa taşıyorlardı, Tal ve Drogan onlara yol verdi. "Buradan Günbatımı Adaları'na kadar yayılmış ve bu adadaki diğer herkesten daha iyi olan belki onlarca asker vardır, fakat turnuvaya katılmak için beyleri ya da efendilerinden izin alamamışlardır. Ödül ne olursa olsun, buraya kadar seyahat etmeyi ve vaktini boşa harcamayı aklından bile geçilmeyecek, sana eşit güçte insanlar da vardır muhtemelen. Dünya üzerinde, bırak Ustalar Sarayı'nı ya da bu turnuvayı, hayatlarında Roldem adını duymamış muhteşem kılıç ustaları olduğuna da eminim.

"Şayet kazanırsan 'dünyanın en iyi kılıç ustası' unvanını o kadar da ciddiye alma. Ölümüne sebep olabilir."

Salonun en uç noktasına varmışlardı. "Buradan geçeceksin," dedi Drogan kapıyı işaret ederek. "Dinlenebileceğin, masaj yaptırabileceğin, yemek yiyip uyuyabileceğin veya çağırılana kadar ihtiyaç duyduğun herhangi bir şeyi yapabileceğin bir oda bulacaksın." Elini uzatıp Tal'in elini sıktı.

"Bu gece iyi şanslar."

Tal gitmek üzere arkasını dönen adama, "Dennis?" diye seslendi.

"Evet?" diyerek duraksadı Drogan.

"Herhangi bir sebepten zan altında mıyım?"

Dennis gülümsedi. "Hanımları etkilemek adına, birisine seni öldürmesi için hazine vermiyorsan bu kanlı saçmalıkta neden zan altında olasın anlamıyorum." Sonra gülümsemesi yok oldu. "Ne var ki, ben her daim şüpheciyimdir dostum. Herkesten şüphelenirim."

Sonra döndü ve Tal'i salonda tek başına bıraktı. Tal adamın sözlerini tarttıktan sonra, en azından bir saatliğine tüm bu saçmalıkları kafasından atması gerektiğine karar verdi. Zira bu durumun garip bir tarafı yoktu, ayrıca pek mantıklı da gelmiyordu.

Tal final maçı için çağırılmayı bekliyordu. Ona ayrılan odada hafif et sularından koca bir domuz buduna, taze meyvelerden pasta ve diğer tatlılara varana kadar her tür yiyecek vardı. Masa üzerindeki maşrapalar şarap, bira ve taze suyla doluydu ve herhangi bir ihtiyacı olursa diye iki hizmetkâr da masanın hemen yanında duruyordu. Kısa bir şekerleme yapmak istemesi ihtimaline karşı da bir yatak konmuştu.

Pasko yiyeceklere göz atıp onun bunun tadına bakarken, Tal yatağın üzerine oturdu. Hizmetkârlar kanadındaki bir kapıdan Magnus göründü ve hizmetkârlara, "Lütfen bizi birkaç dakikalığına yalnız bırakın," dedi.

İki hizmetkâr Tal'e baktı, onay alınca da hızla odayı terk ettiler. Onlar ayrılır ayrılmaz Tal, "Saraya nasıl girdin?" dedi.

Magnus, dudaklarında memnuniyetini belirten bir gülümsemeyle, "Bir yere gitmek istersem beni dışarıda tutmak için birkaç korumadan çok daha fazlasına ihtiyaç vardır," dedi.

Tal durumu kabullenerek omuzlarını silkti. "Öyleyse asıl soru, seni buraya böyle beklenmedik bir biçimde getiren nedir olacaktı."

"Az evvel Kesh'teki casuslarımızla konuştum. Suikastçı, Izmali'nin oldukça tuhaf mezheplerinden birine üyeymiş; onlar hakkında neler öğrenebileceğimizi anlamaya çalışıyoruz."

Tal Magnus'a binlerce kilometre uzaktaki casuslarla nasıl konuşabildiğini sormadı; büyücünün uzaktakilerle konuşabilmesini sağlayan bir büyüsü olduğunu ya da yine büyü gücünü kullanarak oraya gidip geldiğini düşünüyordu. "Çözmeye çalıştığım şey, bunu tekrar yapmaya kalkışacaklar mı, yoksa tüm bunlar benim geçmeyi başardığım bir sınav mıydı."

"Seni tekrar öldürmeye kalkmazlarsa bunu asla öğrenemeyeceğiz," dedi Magnus.

"Bana kalırsa bu bir çeşit sınav," dedi Pasko. "Ölmenizi isteselerdi beyim, evvelden de söylediğim gibi, çok daha basit yollar bulabilirlerdi. Sanırım birileri sizin ne kadar iyi olduğunuzu görmeye çalışıyor."

Tal sırtını duvara yasladı. Biraz daha rahat edebilmek için bir yastık aldı ve arkasına koydu. "Öyleyse soru, ne kadar iyi olduğumu kim, neden bilmek istiyora dönüştü."

"Aklıma iki olasılık geliyor," dedi Magnus. "Beni öldürmek için o ölümdansçılarını her kim yolladıysa, yaratıkları engelleyen kişiyle de ilgilenmeye karar vermiş olabilir."

"Fakat o kişinin ben olduğumu nereden bilecekler ki? Demek istediğim, hepimiz adadaydık ve beni apar topar ana binanın olduğu yere götürdüler. Adadaki pek çok kişi saldırıya engel olmuş olabilirdi," dedi Tal.

"Ölmenin en hızlı yolu beyim, düşmanlarınızı küçük görmektir. Onlar insan aklının kavrayabileceğinden de hilekârdırlar ve eminim ki, tıpkı bizim gibi çalıştırdıkları pek çok adamları vardır. Belki de daha fazla."

"Büyücünün Adası'nda da casusları olduğunu düşünüyor musun?"

"Orada değil, fakat adada yaşananlar hakkında bilgi toplayabilecekleri başka yerler de vardır," diye yanıtladı Magnus. "Annemle babamdan ne kadar uzakta durursak, o kadar tehlikede oluruz. Onlara hizmet edenlerin hayatlarının gerçeğidir bu.

"Üç seneden fazladır onların muhafazasında değilsin Tal ve bu süre içinde birileri hayatıma kasteden saldırıyı bozanın sen olduğunu keşfedebilecek kadar ipucu toplamış olabilir." "Bana yalnızca çok az bahsettiğin çatışmanın tabiatını biraz olsun anlamışsam, intikam olasılıksızmış gibi geliyor Magnus."

"Doğru," diye onayladı Magnus. "Fakat tehlikeli bir rakipten kurtulma fikri oldukça mantıklı. Tal, üstünlük kazanmak için yapabileceğimiz her türlü teşebbüse gölge düşürmek için bizi güçsüzleştirmeye çalışıyorlar. Biz de aynısını onlara yapıyoruz. Bu yüzden de çalışanlarımızdan birini tespit ettiklerinde onu ortadan kaldırmak için ellerinden geleni yapmaları muhtemel."

"Fakat bu, neden benim en az hassas olduğum bir sırada, yüzlerce tanığın önünde beni öldürmeye çalıştıklarını açıklamıyor..." Tal öfkeyle elini savurdu. "Hiç mantıklı değil." "Birileri babama bir mesaj göndermek istiyorsa, oldukça mantıklı aslında." "Ne mesajı?" diye sordu Tal.

"Hiçbir adamının hiçbir yerde, hiçbir zaman güvende olmadığı mesajı." Tal bunu düşündü ve ardından, "İki olasılık var demiştin. Diğeri nedir?" dedi. "Birileri seni emri altında eğitmek istiyor."

"Kim?"

"Sana bir pozisyon önerilirse kim olduğunu öğreniriz, değil mi?"

"Yani sence birileri sırf işe alınmaya değer miyim görmek için mi bunca zahmete girdi?"

"Karşınıza çıkacak insanların bazıları beyim," dedi Pasko bir dilim acı peyniri yerken, "hemen her şeyi yapabilecek kudrettedirler." Masaya doğru yaslandı ve bir dilim soğan alıp hardala batırdı. "Tehlike arz eden birisiniz. Birileri hizmetinde çalıştırmak üzere daha iyi kılıç ustalarına ihtiyaç duyuyor olabilir. Onun iyi bir düellocu olduğu kadar, ölümcül bir dövüşçü olmasını da istiyordur. Bu öğleden

sonra karşılaştığınız sürpriz sizde her iki niteliğin de olduğunu gösterdi."

"Doğru," dedi Magnus. "Kaynakları, varlığı olan ve hünerli kişileri hizmetine almak isteyen bir tek Meclisimiz ve düşmanlarımız değil." Magnus hardala bulanmış soğanı yiyen Pasko'ya baktı ve "Onu nasıl yiyebiliyorsun?" dedi.

"Peynirden sonra yiyince harika oluyor," dedi Pasko ağzı tıka basa doluyken. "Bir de güzel bir beyaz şarapla cilalarsan..." Bunun ne kadar güzel olduğunu gösteren bir el hareketi yapıp gözlerini hazla devirdi ve "Kesinlikle muazzam," dedi. Tal, "Herkes gibi ben de yemeğe düşkünümdür Pasko, fakat bu sefer Magnus'la hemfikirim." "Bir deneyin beyim." Pasko bir tabak kaptı, içine bir dilim soğan ve yanına da bir dilim peynir koyduktan sonra soğanın üzerine hardal döktü. Bir bardak da şarap doldurup Tal'in önünde durdu. "Önce peynirden bir parça, sonra soğandan, en son da bir yudum şarap."

Tal peyniri ısırdığında oldukça sert ve acı; soğanı ısırdığındaysa hardalın son derece acı olduğunu düşündü. Gözleri yaşarmaya başlamıştı ki, şarabı içti. Konuşabilir hale geldiğinde, "Fena değil, fakat sanırım alışmak gerekir," dedi.

Magnus kahkaha attı. "Gitmem gerek. Babamla konuşmam lazım. Müsabakayı izlemek için döneceğim." "Bir saatten az bir vakit kaldı," dedi Pasko.

"Döneceğim." Magnus asasını kaptı ve birden ortadan kayboldu. Hafif bir rüzgâr esti ve ufak bir ses duyuldu. "Çok etkileyici," dedi Tal.

"O çok tehlikeli bir genç," dedi Pasko. "Kimse bahsetmiyor fakat bir gün babasından bile daha kudretli olabilir." "Bir gün birileri bana bu aileyle ilgili her şeyi anlatsın," dedi Tal. Tam Pasko bir şey söylemeye başlıyordu ki,

Tal elini kaldırıp, "Bugün değil," dedi. "Şimdi yarım saat kadar dinlenip yoğunlaşmak istiyorum. Bir ömür boyu yetecek kadar dikkat

dağıtıcı şey gördüm ve bir saatten az bir zaman sonra şampiyonluk için biriyle çarpışmam gerekiyor."

Yatağa iyice yerleşirken kafasını yastıklardan birine dayadı. "Üstelik o kalleşi, oklarla delik deşik olmadan nasıl öldüreceğimi düşünmem gerekiyor," diye ekledi.

Yeni bir dilim peynir ve soğanı ağzına atmak üzere olan Pasko durdu ve gözlerini kapayan Tal'i izledi. Sonra yiyecekleri yavaşça ağzına aldı ve çiğnemeye başladı. Kafasını sallayarak hardalın sahiden de biraz acı olduğunu düşündü.

Tal, gözlerini ileriye odaklamış, Kralın huzurunda duruyordu. Teşrifatçıbaşı, Ustalar Sarayı turnuvasının ortaya çıkış hikâyesini anlatarak, orada bulunan asilzadeleri ve halktan etkili kişileri, sıkıntıdan öldürme fırsatının tadını çıkartıyordu.

Tal soluna dönüp Campaneal'e bakma isteğine karşı koyuyordu. Olasko Dükü'nün korumasının da tıpkı kendisi gibi gözleri önde, dimdik durduğunu tahmin ediyordu.

Sonunda tarih nutku sona erdi ve Teşrifatçıbaşı, "Majesteleri, karşınızda her biri aziz huzurunuzda değerini kanıtlamaya can atan dünyanın en iyi iki dövüşçüsü bulunuyor," dedi. "Size kuzeniniz Olasko Dükü'nün hizmetinde çalışan Yüzbaşı George Campaneal'i takdim ediyorum." Yüzbaşı, Kral'ın önünde reverans yaptı.

"Size Morgan Nehri ve Çankalesi Toprak Beyi, ekselansları Yabon Dükü'nün hizmetindeki Gümüşnehir Baroneti Talwin Hawkins'i takdim ediyorum." Tal de Kral'ın önünde reverans yaptı. "Beyler," dedi Teşrifatçıbaşı. "En zorlu beceri müsabakalarında başarı elde ederek hayran olunası bir biçimde rakiplerinizi geride bıraktınız ve şimdi aranızdan biri dünyanın en iyi kılıç ustası unvanını kazanacak. Kurallardan haberdarsınız ve şu an müsabakadan çekilmek isterseniz hiçbir şekilde suçlanmayacaksınız."

Çekilmek isteyen var mı diye iki adamın da yüzüne baktı, fakat ikisi de bu soruya olumlu yanıt vermedi. "Pekâlâ, öyleyse müsabaka başlasın."

Neredeyse otuz yıldır bu işi yapan kıdemli üstad, müsabaka için ayrılan alanın ortasına doğru yavaşça yürüdü. İki adama da yaklaşmalarını işaret etti ve Tal'i bileğinden tutarak hafifçe soluna getirdi. Sonra aynı şekilde Campaneal'i sağına çekti. "Dönün ve bana bakın!" diye bağırdı hâlâ çok kuvvetli çıkan sesiyle. "Ne kendi onurunuzu ne de bu sarayın onurunu zedeleyin," dedi. Tal sarayın üst kısmındaki balkona küçük bir bakış attı ve zırhlı okçularla arbaletçilerin hazırda beklediğini gördü.

Üstad onların varlığından bahsetmeyecek kadar zarifti. "Komutumla müsabakaya başlayın. Tanrılar size güç ve şeref bağışlasın."

Tal kendisine selam veren Campaneal'e döndü. Bu katile nezaket göstermek istemeyen Tal, kafasını sadece hafifçe eğebildi.

Birden komut duyuldu ve Campaneal doğrudan Tal'e yaklaşarak geniş ağızlı kılıcını kaldırdı; Tal'in vücuduna yandan bir darbe indirecekti. Tal bileğini çevirerek kılıcını ucu aşağı gelecek şekilde sola getirdi, böylece hamlenin önünü kesti. Ardından sağına döndü. Bu beklenmedik bir hareketti ve kısa bir an sırtı savunmasız kalmıştı, fakat Campaneal kendine gelip dönene kadar Tal bir hamleye girişti. Bu darbeyle Campaneal'i sol omzundan vurmayı tasarlıyordu.

Ancak Olaskolu tecrübeli kılıç ustası, hafifçe çömelerek kılıcın kendisine zarar vermeden omzunun birkaç santim üzerinden geçmesini sağladı. Tal, yaptığı hamlenin hızıyla döner de sırtı bir kez daha savunmasız kalır korkusuyla geri adım atmak zorunda kaldı. Artık iki rakip de ilk hamlelerini yapmıştı; her ikisi de karşısındakinin kılıcından uzak durmak için sola doğru ilerleyerek birbirlerini çember içine almaya çalışıyorlardı. Tal rakibini süzdü: Campaneal neredeyse Keshli suikastçı kadar hızlıydı, fakat uzun kılıçta daha usta olduğundan ona göre nispeten yavaş kalan hamlelerini telafi ediyordu. Elindeki son derece dengeli bir silahtı ve bununla nasıl

darbeler, sahte saldırılar ve karşı saldırılar gerçekleştirebileceğini biliyordu.

Tal'in yaptığı her hamle karşılanıyordu. Tal, pek çok defa neredeyse doğaüstü denilebilecek tepkileri sayesinde kaybetmekten kurtulmuştu. Yalnızca birkaç dakika içinde iki adam da nefes nefese kalmış, terden sırılsıklam olmuştu.

Alkışlar, cesaret haykırışları ve tüm sesler, müsabaka ilerledikçe önce azaldı, sonra tamamen yok oldu. En sonunda, tüm saray ufacık bir fısıltı ya da mırıltı dahi çıkmadan sessizce oturur olmuştu. Orada toplanmış herkes, iki dövüşçünün yaptığı her hamleyi izliyordu. İnsanlar nefeslerini tutmuştu, hatta gelmesi an meselesi olan son hamleyi kaçırırlar korkusuyla gözlerini bile kırpmaktan çekiniyorlardı.

Tal baskının arttığını hissetmişti, zira Campaneal bu zamana kadar karşılaştığı en iyi kılıç ustasıydı. Kurnazdı ve Tal'in fark edebileceği belli hareket kalıplarını kullanmaktan sakınıyordu. Dakikalar geçtikçe, kazanma şansının elinden kayıp gittiğini düşünüyordu. Hafifçe 'hedefini şaşıracak' ve böylece kaza gibi görünen öldürücü darbeyi sağlayacak o mükemmel hamleyi bulmak zorunda olduğunu da hissediyordu. Fakat dakikalar geçip de yorgunluk kollarıyla bacaklarını sarmaya başladığında, Tal bu adamı öldürme fırsatının eline geçmesini çok zayıf bir olasılık olarak görmeye başladı ve hatta bu müsabakayı kazanma zevkini bile tadamayacağını düşündü.

Tam o anda bir şey gördü. Yüzbaşı'nın Tal'in sağ yanına hamle yaparken kılıcını çevirişini, sonra da Tal'in kılıcı öbür yana giderken kendi kılıcını çekerek Tal'in sağ tarafından gelmeye çalışmasını izledi. Bu hareketi daha evvel de görmüştü.

Dakikalar aktı ve uzunca bir süre iki rakip birbirlerinden uzaklaşarak daire çizdiler ve bir yandan kendilerine gelmeye, bir yandan da karşılarındakinin bir açığını yakalamaya çalıştılar. Tal o zor hamleyi yapamayacak kadar yorgun düşmeden, bir risk almaya karar verdi.

İşe yukarıdan gelen sarsak bir hamleyle başladı. Bileğini bükerek, darbenin, kendi sol omzundan başlayıp aşağı doğru bir yay çizerek Campaneal'in sağ omzuna inmesini sağladı. Ardından, yukarıdan gelen bu hamleyi karşılamak için kılıcını kaldıran Campaneal'in açıkta kalan kaburgalarına dirseğinin altından yara açmak ister gibi yavaşça bileğini çevirdi.

Campaneal verdiği açığı fark ederek yukarıdan gelen darbeyi önlemeye devam etmek yerine, kılıcını ileri doğru savurarak Tal'i sağ omzundan yakalamaya çalıştı.

Tal aldığı hızla ilerlemeye devam etti. Sonunda bacakları iki yana açıldı ve vücudu sola doğru eğildi. Kılıcı, ucu kendi sağ çizmesine bakacak biçimde yerde duruyordu. Campaneal'in kılıcı aşağı inerken, Tal geri çekilme yerine, sağ dizi yere değene kadar eğilmeyi sürdürdü. İrkilen Yüzbaşı ıskaladığını fark edip kılıcını geri çekerken, Tal bileğini büktü ve kılıcını yukarı doğrultarak Yüzbaşı'yı kasığından yakaladı.

Campaneal acıyla haykırarak yere yığıldı. Kasığını tutuyordu, parmaklarının arasından kan sızıyordu. Tal ayağa kalkıp bir adım gerilerken, kalabalık şaşkın bir sessizlik içinde oturuyordu. Aptalca, tehlikeli bir hareketti bu yaptığı, fakat işe yaramıştı. Tal rakibinden bir adım daha uzaklaşırken kalabalıktan bir alkış ve tezahürat koptu.

Kıdemli üstad yaklaşıp elini Tal'in omzuna koyarak onun kazandığını ilan etmiş oldu. Tal Campaneal'in yanına gelerek, ayağa kalkabilmesi için ona elini uzattı. Istırap içinde yatan Yüzbaşı'nın yüzü acıyla buruşmuştu. Tal durdu ve dönüp, "Birileri şifacıyı çağırsın. Korkarım yara amaçladığımdan daha derine inmiş," dedi.

Olasko Düklüğü'ne ait üniforma giymiş iki asker hızla gelerek Campaneal'e yardım etmeye çalıştı. Sonunda Kral'ın şifacısı göründü. Hemen yaraya baktı ve Yüzbaşı'nın bakıma alınmak üzere yakınlardaki bir odaya götürülmesini emretti.

Hizmetkârlar zemindeki kanı temizlemek için koştura koştura geldiler ve birkaç dakika içinde salon eski haline döndü.

Tal, Kral ve Saray Üstadı'nın kendisine yönelttiği övgüleri dinlemiyordu bile. Gerektiğinde kafasını sallayıp gülümseyerek tebrikleri kabul etti. En sonunda Kral kendisine altın kılıcı, iki yüz sene evvel Kont Versi Dango'ya sunulan asıl ödülün küçük bir kopyası olan parçayı sunduğunda Tal reverans yaptı ve birkaç kelimeyle teşekkürlerini dile getirdi.

Fakat tüm bu süre boyunca sadece açtığı yaranın ne kadar derin olduğunu düşündü.

Müsabaka öncesi kullanması için kendisine ayrılan odaya giderken Pasko da ona eşlik etti. Burada kendisini sıcak suyla dolu bir küvet bekliyordu. Yatağına girerken Pasko'ya çizmelerini çıkarttırdı.

"Neredeyse kaybediyordum," dedi Tal.

"Evet," diye yanıtladı Pasko, "fakat kaybetmediniz. Sizi yormaya başlamıştı. Siz dinç ve kuvvetli bir gençsiniz, o da tecrübeli bir asker. Seneler içinde pişmesini sağlayan pek çok sefere, gerçek savaşa katılmış ki, sizin böyle bir deneyiminiz yok. İşte üstünlüğü buydu. Sizin üstünlüğünüzse aptalca bir hamleyle her şeyi riske atmayı kabul edebilmenizdi. Fakat işe yaradı."

"Evet, işe yaradı," dedi Tal. "Sürekli, onu öldürmemi sağlayacak bir yol aradığımdan neredeyse kaybediyordum. Hatta kazanma şansını bile güçlükle elde etmemi sağlayacak kadar gücüm kaldığını da, neredeyse çok geç fark edecektim."

"Eh, olan oldu." Pasko elindeki çizmeleri yere bıraktı. "Şimdi yıkanın, çünkü kutlama yapılacak ve siz de onur konuğusunuz."

Tal küvete girdi ve ılık suyun kaslarına işleyişini hissetti. "Bir de çocukken soğuk göle nimet derdim," diye mırıldandı.

Kapı çaldı. Pasko bakmak için kalktı. Çok kısa bir şeyler konuştuktan sonra kapıyı sonuna kadar açtı. Ellerinde krallara layık bir kıyafet taşıyan yarım düzine kadar uşak içeri girdi. En kıdemli uşak, "Majesteleri size selamlarını iletiyor Sayın Toprak Beyi ve bu kıyafeti, zaferiniz karşısındaki takdir ve hoşnutluğunun naçiz bir nişanesi olarak kabul etmenizi istiyor. Majesteleri ana salona gelmenizi bekleyecek," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Tal ayağa kalkıp Pasko'dan bir havlu alırken. "Majestelerine mahcup olduğumu ve kendisine minnet duyduğumu, az sonra da orada olacağımı iletin."

Uşaklar selam verip çıktılar ve Pasko da Tal'e hızla giyinebilmesi için yardım etti. Kıyafet en iyi dokumalardan yapılmıştı ve Tal'in ölçüleri daha önceden usta bir terzi tarafından alınmış gibi üzerine tam oturuyordu. "Bir yerlerde Campaneal'e uyacak şekilde hazırlanmış başka bir takım daha var mı merak ediyorum," diye söylendi Pasko.

"Şüphesiz vardır," dedi Tal. "Şunlar inci mi?"

"Evet," dedi Pasko. "Dar ceketiniz hakiki incilerle dikilmiş. Şu kıyafetlerin tümü, kazandığınız o nefis küçük altın kılıç kadar değerli neredeyse."

Üzerini giyinen genç muzaffer, nadir bulunan ve cilası oldukça pahalı olan bir aynanın önüne geçerek kendine baktı. Sarı ceketi ve siyah pantolonunu, beyaz gömleği ve kırmızı şapkası tamamlıyordu. Fakat gördüğü kişi bir yabancıydı. Bir an aynaya yansıyan yüzünü tanıyamadı. Dondurucu bir zirvede, titreyerek görüsünü bekleyen dağ çocuğundan eser yoktu. Önünde, Roldem'in en pahalı ve son moda kıyafetleriyle süslenmiş, pek çok dil konuşabilen, farklı müzik aletleri çalabilen, yemek ve resim yapabilen, şiir yazabilen, belli bir sınıftan gelen kadınlara kur yapabilen görgülü ve eğitimli bir genç adam, bir yabancı duruyordu. Tal bir an, içindeki çocuğun sonsuza dek kaybolup kaybolmadığını düşündü acıyla. Sonra bu karanlık düşünceyi aklından attı ve Pasko'ya döndü. "Gel, Kral'ı bekletmeyelim."

Ana salona geldiklerinde Teşrifatçıbaşı duyuru yaptı. Tal içeri girdi ve Kral'ın huzuruna çıkmak için salonun öbür yanına geçti. Bu sırada izleyenler şevkle alkışlıyorlardı.

Kraliçe'nin yanında Olasko Dükü duruyordu ve iltifatlar dile getirildikten sonra Dük dudaklarında hafif bir tebessümle bir adım öne çıkarak, "Sizinle bir dakika görüşebilir miyiz genç efendi?" dedi. Tal, Dük'ün kendisini yönlendirerek Kral'dan biraz uzağa götürmesine izin verdi. Dük Kaspar çok düz konuşuyor, sahip olduğu derin ve yatıştırıcı ses tonuyla Tal'in onda sezdiği tehlikeli tabiatı maskeliyordu. "Artık turnuva sona erdiğine göre, aklınızda yapacak herhangi bir şey var mı genç dostum?" "Ailemle ilgili halletmem gereken bir mesele var, fakat ondan sonra ne yapacağımla ilgili fazla düşünmedim ekselansları," dedi.

"Genç Hawkins, ben her zaman özel yetenekler ararım ve bana göre siz de onlardan birisiniz. O Keshli Izmali'yle yaptığınız dövüş sizi en iyi kılıç ustalarının da üstüne taşıdı ve bugün benim savaşçımı yenmeniz de... Olasko'da Campaneal'e karşı durabilecek başka hiç kimse yoktur bile diyebiliriz."

"İltifat ediyorsunuz ekselansları."

"Hayır," dedi Dük yavaşça. "Boş övgüler zaman kaybıdır. Bana hizmet edenler yalnızca hak ettiklerinde övgümü kazanırlar. Tıpkı başarısız olduklarında ceza aldıkları gibi. Sarayımda ödüllerin cezaları aştığını söylemekten mutluluk duyuyorum, çünkü dediğim gibi ben istisnai adamlar arıyorum." Gülümseme genişledi. "Ve istisnai kadınlar," dedi.

Dük, Tal'in arkasına bakınca Tal de döndü ve sapsarı bukleleri olan ince bir kadının yaklaştığını gördü. Dudaklarında bir tebessüm vardı. Tal'in ifadesi hiç değişmezken Dük, "Tatlım, sana Krallık'tan Toprak Beyi Talwin Hawkins'i tanıştırayım," dedi. Tal'e dönüp, "Sayın Toprak Beyi, arkadaşım Talsinli Leydi Rowena," dedi. "Leydim," dedi Tal eğilip selam verirken.

"Memnun oldum Sayın Toprak Beyi. Şehre geç geldim fakat düelloyu görmek için saraya vaktinde yetişebildim. Harikuladeydiniz."

"Büyük iltifat ediyorsunuz Leydim," dedi Tal. Dük'e dönen kadın, "Yüzbaşı'ya yazık oldu," dedi. "Öyle, değil mi?" dedi Kaspar. Sonra Tal'e döndü. "Tabii siz duymadınız, değil mi? Kılıcınızın darbesi kasıktaki bir atardamarı kesmiş. Zedelendiğinde vücut düzenini etkileyen önemli bir şeymiş. Korkarım, şifacı rahipler gelemeden yüzbaşım kan kaybından öldü."

Tal bir an kalbinin durduğunu hissetti. Sonra, "Bu sahiden de çok üzücü ekselansları," dedi. "Biliyorsunuz ki, bu turnuva tarihindeki dördüncü ölümcül kaza ve aynı günde gerçekleşen son ikisinden siz sorumlusunuz. Öğleden sonra gerçekleşen olay, koşullar göz önüne alındığında kesinlikle haklı görülebilir, fakat bu geceki... talihsiz bir terslik oldu. Öldürücü bir yaraydı." Tal gerildi, fakat Dük, "Yanlış kelimeler kullandım genç dostum. Müsabakayı dikkatlice izledim ve hamlenizin önceden düşünülmediğini biliyorum. Sanırım nereye varacağını düşünmediniz.

Kesinlikle bir kazaydı," diye ekledi.

"Size iyi bir çalışanınızı kaybettirdiğim için çok üzgünüm," dedi Tal.

"İyi öyleyse," diye yanıtladı Dük. "Opardum'a gelip yanımda çalışmaya başlayarak bunu telafi edin."

Tal'in kalbi daha da hızlı atmaya başladı. "Bunu düşüneceğim ekselansları. Dediğim gibi, ilgilenmem gereken bir aile meselesi var, o da bittiğinde... belki."

"Çok güzel. Şimdi izninizle," dedi Dük ve kolunu uzatıp Leydi Rowena'ya eşlik ederek oradan ayrıldı.

Tal, Pasko'nun kendisini beklediği yere dönerken yol boyu onlarca tebriği kabul etti. Pasko Tal'in yüzünü gördüğünde, "Sorun ne?" diye sordu.

"Bir an önce buradan çıkıp Magnus'un nerede gizlendiğini bulmalıyız." Tal büyük salona bakındı.

"Buralarda bir yerlerde olduğuna eminim."

"Sonra ne olacak?"

"Ona beni öldürmeye çalışan suikastçıyı kimin gönderdiğini bildiğimi söyleyeceğim. Olasko Dükü yaptırmış bunu."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Suikastçının Izmali olduğunu biliyordu. Bunu yalnızca Magnus biliyordu, çünkü Kesh'e gitmişti. Olasko'nun bunu bilmesinin tek yolu, onu göndermesi için adamın kavmiyle anlaşma yapmış olması." Pasko'nun yüzündeki ifade değişti ve "Onu bulacağım," dedi.

Yavaş yavaş Tal'i geçmeye başlarken, genç kılıç ustasının elini kolunda hissetti. "Bir şey daha var," dedi Tal. "Ne?"

"Olasko'nun yanındaki şu kadın." "Evet, ne olmuş ona?" "Alysandra'ydı."

-18-
SEÇİMLER

Magnus odada dolanıp duruyordu.

"Alysandra'yla ilgili olarak babama haber yolladım. Yanıt bekliyorum." "Dük'le olduğundan haberin yok muydu?" diye sordu Pençe.

"Hayır," dedi Magnus. "Babamın yaptığı her planın her ayrıntısından haberdar edilmem. Tek bildiğim senden yaklaşık bir sene sonra onun da adadan ayrıldığı." "Kimse bana bunu söylememişti."

Caleb, Tal'in dairesinde bir köşede sessizce oturuyordu. "Bunun için bir sebep yoktu Tal. Sana sert bir ders verildi, fakat bunu aşacağını düşündük. Hem, adada seninle olanların çoğu babam için çeşitli görevlerle gidip geliyor."

"Yani o da şey için mi..." 'Meclis' diyecekti, fakat konuşmalarının duyulabileceği yerlerde bu ismi kullanmaması yönünde uyarılmıştı ve Olasko Dükü'yle yaşananlar onu daha da temkinli kılmıştı. O da bu yüzden, "Bizim için mi çalışıyor?" dedi.

"Öyle olmasaydı," dedi Magnus, "çoktan ölmüş olurdun. Kaspar hakkımızda kesin şeyler bilmiyor, fakat bir yerlerde, çıkarları ve onunla çalışanların çıkarlarına aykırı işler yapan kişiler olduğunu biliyor. Bu karşıt topluluğun bir parçası olduğuna dair en ufak bir ipucu gördüyse..." Omuzlarını silkerek cümlesini yarım bıraktı.

"Hiç düşünmeden Alysandra'ya bir şeyler söyleyebilirdim," dedi Tal.

"O kadar eğitimsiz olsaydın," dedi Caleb, "bu noktaya gelmene asla izin verilmezdi Tal." Ayağa kalktı ve ağabeyine doğru yürüdü. "Kızı kim denetliyor?" "Annem."

Caleb kafasını iki yana salladı. "Öyleyse her şey mümkün; o yüzden kimse bize Alysandra'nın burada, doğuda olduğundan söz etmedi."

Tal'e dönüp, "Annem pek bilgi paylaşmaz. Bunun geçmişiyle çok ilgisi var, fakat sebebi ne olursa olsun babama bile söylemeye lüzum görmeden tek başına iş yapmaya ilk kez kalkışmıyor," dedi.

Magnus gözlerini devirdi. "Caleb haklı. Bu gece annemle konuşup Alysandra'nın Dük'le ne işler karıştırdığını bana anlatmasını sağlayacağım," dedi.

Birisi aşağı kattaki kapıyı çaldı. Pasko bakmaya gideceğini söyleyince diğerleri sustu.

"Muhtemelen davetiye falandır," dedi Pasko, odadan çıkıp aşağıya inerken.

"Ün pek çok yeni dost kazandırır," dedi Tal kuru bir ses tonu ve tatsız bir yüz ifadesiyle. "Son dört saat içinde yemek için onlarca davetiye aldım."

Pasko döndüğünde Tal'e bir not uzattı. Üzerinde daha önce hiç görmediği bir mühür vardı ve Pasko, "Talsinli Leydi Rowena yollamış," dedi.

Tal mührü açıp notu okudu. "İki gün içinde Dük'le gideceğini ve beni görme fırsatı yakalayamayabileceğini söylüyor. Bu yüzden haber yollamış. Olasko yaz sonu gelmeden Yüksek Eller'e hareket edecekmiş."

"Kendisi Farinda'yı istila ederken, ordusuna doğudan yaklaşabileceklerin önünü kesiyor," dedi Caleb.

"Bu da demek oluyor ki, önümüzdeki bahar Orodon topraklarını işgal edecek," dedi Tal. Bir kez daha nota baktıktan sonra iki kardeşe dönüp, "En azından Alysandra'nın hâlâ anneniz için çalıştığını gösterir bu," dedi.

"Öyle görünüyor," dedi Caleb.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun Tal?" diye sordu Magnus.

"Siz bana söylersiniz diye umuyordum."

Magnus asasına yaslandı. "Bizim için çalışmak üzere dünyanın çeşitli yerlerine gönderdiğimiz insanların her adımını kontrol edemeyiz. Kendine bir isim yapman, güçlü ve nüfuzlu yerlere erişebilmen için seni buraya, Roldem'e yerleştirdik. Krallık'ta ve Kesh tarafında da böyle pek çok insan var, fakat Doğu Krallıkları'na casuslarımızı yeni yeni yerleştiriyoruz.

"Eğer bir casusun hazır olduğuna karar vermişsek şayet, amacımıza en iyi nasıl hizmet edebileceğine karar vermeye başlaması için onu serbest bırakırız."

"Amacın ne olduğunu anlayabilseydim, nasıl hizmet edeceğimi daha iyi bilirdim Magnus." Magnus ellerini kaldırdı ve dudakları kımıldadı. Tal bir an odanın hafifçe karardığını sandı. "Bu büyü sayesinde bir iki dakika boyunca kimse bizi göremeyecek." Masaya gidip oturdu. "Tal, biz iyiliğin temsilcileriyiz. Bunu daha önce de duyduğunu ve sana yaşattıklarımızın çoğunun bu gerçeği yalanlıyor gibi göründüğünü biliyorum, fakat bu doğru. Sana hâlâ anlatamayacağım pek çok şey var, ama madem buraya bizim hizmetimizde geldin şunları bilmen gerekir.

"Olasko Dükü'nün kendisine hizmet eden bir adamı var. Bu adam onunla Roldem'e gelmedi ki, bu durum beni hiç şaşırtmıyor. Son zamanlarda Opardum'dan nadiren çıkıyor. Annem Alysandra'yı Kaspar'ı etkilemesi için Olasko'ya göndermiş olabilir, fakat bu bahsettiğim adama göz kulak olması için görevlendirmiş olması daha büyük bir olasılık.

"Adam Leso Varen ismini kullanıyor, fakat bu da, tıpkı seneler boyunca kullandığı onlarca diğer isim gibi, gerçek ismi değil. Babam onunla daha önce karşılaştı. Korkunç bir kudrete ve kurnaz yöntemlere sahip bir büyücüdür. Deli olsa da kimsenin oyuncağı değildir. Aklının alabileceğinden daha tehlikeli biri ve Kaspar'ın amaçlarının da ötesine geçen, sahiden de kötü bir yüreği var."

"Abartı değil bu Tal. Adam kötülüğün vücut bulmuş hali," diye ekledi Caleb.

"Şunu da bilmen gerekir," dedi Magnus. "Annemle babama ve bizi yöneten diğerlerine hizmet eden bizler, ne kendi ömrümüz ne de torunlarımızın torunlarının ömrü boyunca, düşmanlarımıza karşı galip geldiğimizi görebileceğiz.

"Mücadele etmemiz gerektiği için savaşıyoruz. Karmaşa ve düzensizlik kötülüğe hizmet ediyor ve işte bu yüzden kötülük bize karşı bir üstünlük taşıyor. O yok edebiliyor, kırıp geçirebiliyor. Fakat biz var olanları korumalı, yok olanları yeniden inşa etmeliyiz. Bizim görevimiz onlarınkinden daha zor."

"Bir seferinde Nakor Magnus'a ve bana, tabiatı sebebiyle kötülüğün delilik olduğunu söylemişti ki, köyünün yıkımını hatırlarsan sen de buna hak verirsin," dedi Caleb.

Tal kafasını salladı. "Kaspar'ın kötü amaçları için halkımı yok edebilmesi... haklısın, bu tam bir delilik."

"Sadede gelirsek," dedi Magnus, "kötülüğü tam olarak asla yenemeyeceğiz, fakat onu yavaşlatmak, çocukken bildiğin her şeyi yok eden o güçlerden masumları olabildiğince korumak için uğraşacağız. Bu amaçla, konseyde ne yapılması gerektiğine karar verdik, fakat koyduğumuz bu hedefleri gerçekleştirme sürecinde hepimizin oynayacağı farklı bir rol var."

"Yani hedef Kaspar'ı öldürmek mi?" diye sordu Tal.

"Belki," dedi Caleb. "En sonunda kesin öyle olacak, fakat şimdilik doğru zamanı kollamalı ve Leso Varen'i tek başına yakalayabilir miyiz ona bakmalıyız. Bir şekilde onu yok edebilirsek, düşmanlarımızın amaçlarını... yüzlerce yıl geciktirebiliriz."

"İşte şimdi benim idrak edemeyeceğim şeylerden bahsediyorsun Caleb. Bundan yüzyıllar sonra ben yaşıyor olmayacağım," dedi Tal.

"Ömür süreleri daha uzun olanlardan öğrenilmiş bir alışkanlık bu. Hayır, her şeyi anlamanı beklemiyoruz Tal, fakat bir gün baba olmayı düşünürsen şimdi yapacağın şeyler, çocukların için daha güvenli bir gelecek hazırlayacaktır," dedi Magnus.

Tal bir an sessiz kaldı. Kendi geçmişinden, kişiliğinden öyle ayrı düşmüş ve Tal Hawkins rolüne kendini öyle kaptırmıştı ki, bir gün evlenebileceği ve çocuklarına babalık edebileceği bir yaşam düşünmek, onun için neredeyse hiçbir şey ifade etmez olmuştu. Derken Alysandra'yla geçirdiği, sonsuza dek birlikte olacaklarını hayal etmek için yanıp tutuştuğu o baş döndürücü haftaları anımsadı. Sebebi her ne olursa olsun kız onunla oynamış olabilirdi ve bu yüzden ondan nefret ediyor da olabilirdi, fakat duyguları gerçekti. Evlenmek, baba olmak istemişti. "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi en sonunda.

"Güzel," dedi Magnus. "Şimdi söyle bakalım, Kaspar'ın önerdiği görevle ilgili düşündün mü?" "Onunla boğuşuyorum. Neredeyse Opardum'a gidip önerisinin ne olduğunu öğreneceğim, fakat ona hizmet etmeyi hayal bile edemiyorum," dedi Tal. "Ona yaklaşmış olursun Tal," dedi Caleb. "Kaspar'ın gözüne girip Leso Varen'e ulaşabilirsen amacımıza büyük hizmet etmiş olursun."

"Ben Orosiniliyim," dedi Tal. "Bir Roldem beyefendisi ya da Krallık asilzadesi gibi görünebilirim, fakat hâlâ bir Orosiniliyim." Yanaklarına dokundu. "Kabile dövmelerim de olmayabilir, fakat Orosiniliyim." Caleb hiçbir şey söylemeden Tal'e baktı ve devam etmesini bekledi. Magnus tek kaşını kaldırdı, fakat o da sessiz kaldı.

"Kaspar'a yemin edersem o yemini tutarım. Yalandan yemin edemem. Bu mümkün değil. Aynı anda hem Meclis'e hem de Kaspar'a hizmet edemem. Alysandra ya da diğerlerinin bunu yapıyor olmasını anlarım, fakat ben yapamam." Sesi alçaldı. "Halkımdan geriye kalan son kişi olabilirim, fakat bizim geleneklerimiz böyle ve ben de bundan şaşmayacağım." "Öyleyse yapma," dedi Caleb.

"Üstelik," dedi Magnus, "Kaspar kendisine hizmet yemini eden kişinin yalandan yemin edip etmediğini anlamak için pek çok yol bulabilir. Leso Varen senin zihnini okuyamayabilir, fakat yalan söyleyip söylemediğini anlayabileceğinden şüpheleniyorum."

"Yani?" dedi Caleb Tal'e. "Ne yapmayı öneriyorsun?"

"Kaspar'a ailemle ilgili bir meseleyi hallettikten sonra Opardum'a geleceğimi söyledim." "Nedir bu aile meselesi?" diye sordu Magnus.

Tal, işkence edilmiş, öfke dolu bir şeyi dışarı bırakmak üzereymiş gibi, derin bir iç çekti ve "İntikam," dedi.

Adam arkaya düşerek masayı devirdi. Etraftaki insanlar kaçışıyordu, çünkü kimse az evvel masaya çarpıp inlemeye başlayan adamın başında duran öfkeli gençle uğraşmak istemiyordu.

Geniş omuzlu, yirmili yaşlarının başında gibi görünen, temiz tıraşlı, zeki bir gençti. Uzun saçlarını toplamış, Queg korsanlarının taktıklarına benzeyen siyah bir kumaş parçasının altına sokuşturmuştu. Korsan olmadığı açıktı, çünkü çizmeleri atlıların giydiklerine benziyordu ve ağır bir pala değil, uzun ve güzel bir kılıç taşıyordu. Yine de bir gemi korsanı kadar dehşet verici görünüyordu: Öfkesi herkesin görebileceği kadar açıktı.

Elinin tersiyle ağzını silen yerdeki adama bakarak, "Kuzgun nerede?" diye sordu.

Adam ayağa kalkmaya çalışıyor gibi kımıldandığında, Tal eline tekme atarak arkaya düşmesine sebep oldu. "Kuzgun nerede?" diye tekrarladı.

Tal, Kışdönümü Festivali'ne kadar Roldem'de kalmış, sonra Kendrick'in yerine geçmişti. Orada kaldığı süre içinde daha önceden tattığı zevkleri yeniden yaşamış, zamanın çoğunu mutfakta Leo'yla

yeni lezzetler yaratmaya harcamıştı. Leo, genç Pençe'nin yemek ve şarap konusundaki gelişiminden etkilenmiş olsa da, ona mutfakta cahil bir çocukmuş gibi davranmıştı.

Leo ve karısı, Gibbs ve Kendrick dışında, Tal'in handa tanımadığı insanlar vardı. Meggie kimsenin bilmediği bir yere gitmişti ve Gibbs, Tal'in Lela'nın Krondor'da olduğunu söylemesiyle çok şaşırmıştı. Tal Lars'ın kış başında buzların arasından göle düşüp, boğularak öldüğü haberini duyunca üzülmüştü.

Tal sonra Latagore'a geçti ve Caleb'la seneler önce ziyaret ettiği yerin hiç değişmediğini gördü. Yalnızca Kaspar'ın dalkavuklarından biri yeni Vali olarak başa getirilmişti. Artık daha fazla şehir muhafızı var gibi görünüyordu, bunun dışında insanlar yine kendi işlerine bakıyor, güneş parlıyordu; karanlık güçlerin sahnede olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu.

Tal yaklaşan anlaşmazlıklarla ilgili etraftan gizlice bilgi toplamaya çalışıyordu. Yüksek Eller'de çatışmalar çoktan başlamıştı, çünkü Olasko oraya hamlede bulunmuştu. Ancak normalde böyle çatışmalarda hemen ortaya çıkan paralı askerler, bu kez tuhaf bir biçimde etrafta yoktu. Yerde yatan adamın adı Zemos'tu ve iş arayan bir paralı asker olduğunu düşünerek bir fiyat karşılığında Tal'le konuşmayı kabul etmişti. Pek çok meyhaneciye göre Zemos, insanlara paralı askerler arasında uygun fiyata iş bulabilen bir aracıydı. Fakat Kuzgun adı geçer geçmez, Zemos bu ticaretle ilgili bildiği her şeyi unutmuştu sanki.

Tal onun hafızasını canlandırmaya karar vermişti.

"Görüyorum ki hâlâ insanları tartaklama alışkanlığını bırakmamışsın," dedi barın ucundan gelen bir ses. Tal döndüğünde, kendisine hafiften tanıdık gelen yüzü gördü ve kısa süre sonra da yüzün sahibini hatırladı. "John Creed," dedi en sonunda kafasını sallayarak. "Yalnızca parasını ödediğim bilgileri son anda unuttuklarında tartaklıyorum."

"Sana altınını geri veririm. İş aradığını zannetmiştim," dedi Zemos.

Creed gelip Tal'in yanında durdu. "Beni bağışla, fakat ismini hatırlayamadım."

"Tal Hawkins."

Bir an gözünde onu tanıdığını gösteren bir ışık belirdi, ardından adam kafasını salladı. "Bu ahmakla hiçbir yere varamazsın." Zemos'u çizmesiyle dürttü ve "Ayağa kalk," dedi.

Zemos doğrulduğunda Creed, "Çocuğa altınını geri ver ve tutamayacağın sözler de verme," dedi.

Altını geri veren Zemos patlayan dudağını tutarak hızla handan çıktı. Creed etrafına bakındı. "Neden yürüyüşe çıkıp kendimize daha iyi bir han bulmuyoruz?" Tal kafasını salladı ve adamı takip etti. "Şu birlikte seyahat ettiğiniz, seni öldürmemi engellemek için sandalyeyle çelme takan tipe ne oldu?" Creed bu soruyu sorarken sırıtıyordu.

"Neden sordun?"

"Çünkü ona teşekkür etmeliyim. Hemen bağlantıyı kuramamıştım, ama şimdi hatırladım, sen geçen yaz Ustalar Sarayı'nda birinci gelen gençsin, değil mi?"

Tal kafasını salladı. "Böyle haberlerin bu kadar uzağa ulaştığını bilmezdim."

"Ulaşıyor elbet genç şampiyon," dedi Creed. "Bu yüzden de dostun teşekkürlerimi hak ediyor. Çünkü sen o kadar iyiysen, beni de iyi deşerdin."

Tal sırıttı. "İlk karşılaşmamızla o turnuvaya katılmam arasındaki sürede çok talim yaptım. Büyük olasılıkla ilk dakikada beni şişlerdin."

"Ya da en azından bunu yapmayı denerdim denemesine de, yazık olurdu. Her neyse, ne demeye o domuz Kuzgun'u arıyorsun?" "İşimiz

var," dedi Tal. "Öldürme kabilindendir şüphesiz." "Evet." Sokaktan aşağı yürürlerken Creed, "Söylentilere göre Kıyı Kolcusu'nun hemen dışında bir kampı varmış ve birkaç hafta içinde kuzeye hareket etmeye hazırlanıyormuş," dedi.

"Orodon köylerini yakmaya başlayacak," dedi Tal. "Seneler önce aynısını Orosini'de yapmıştı." "Çirkin şeyler bunlar," dedi Creed. "Para için savaşmaya bir şey demem, elinde kılıç taşıyan adamın ciğerlerini sökerken de kafama takmam, ama kadınlarla çocukları öldürmek bana uymaz. Çoğu genç de aynı şekilde düşündüğünden Kuzgun kendisiyle çalışanlara en yüksek paraları veriyor. Ama tuhaf bir şeyler dönüyor."

"Nedir?"

"İkramiyelerini almak için, insanı paralı askerlerin eline vermeye can atan Zemos ve diğerleri, ne bileyim, artık eskisi gibi çalışmıyorlar."

"Ne demek istiyorsun?" Başka bir hanın önüne gelmişlerdi ve Creed çenesiyle işaret ederek buraya girmeyi önerdi.

İçerisi sessizdi ve masalarda kendi aralarında kısık sesle konuşan bir avuç insan vardı. İçlerinden biri kafasıyla Creed'e selam verdi, Creed de selamını karşıladı. Tal'le birer sandalye çekip oturdular. "Demek istediğim, birdenbire kimseler Kuzgun'un ya da büyük olasılıkla Olasko için çalışan diğer birkaç ortaklığın kamp yerlerini bilmez oldu."

"İnsanlar tüm bunların ardında Kaspar'ın olduğunu biliyor mu?"

"Yaşamını idame ettirmek için insanları öldürüyorsan, sana kimin para ödediğini bilmek istersin," dedi Creed. "Kuzgun ikramiye vaatleriyle kendine iyi kılıç ustaları alamaz. O dağ insanlarıyla balıkçıların yağmalanacak fazla değerli eşyaları yoktur. Kuzgun bir şeylerin sözünü vermek, adamlar da altının nereden geldiğini bilmek zorunda. Böylece, mücadeleleri sonunda verilen hiçbir sözün karşılıksız olmadığını görebiliyorlar." Durdu ve etrafı kolaçan etti.

"Gerçek şu ki," diye devam etti Creed bir süre sonra, "çocukların bazıları diğer tarafın da ortaya çıkıp insan toplamaya başlayacağını umuyor."

"Diğer taraf mı?"

"Orodon halkını diyorum. Zengin insanlar değiller, ama altınları ve takas için kullanılabilecek başka malları vardır."

Tal barmene iki bira getirmesini işaret etti. "Neden istilacı karışan bir orduyla karşı karşıya gelmek istenilsin ki?"

"Ordu falan olmayacak," dedi Creed. Öne eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. Taranmamış açık kahverengi saçları gözlerinin önüne düşüyor, tepesinde bir kukuleta varmış gibi duruyordu. "İki, belki de üç paralı asker birliği olacak. Sahil şeridindeki köyleri yakıp yıkacaklar ve yarattıkları o şaşkınlık anında, haber etrafa yayılana kadar, pis işlerini yapmaya devam edecekler."

Tal kafasını salladı. Orosini köylerini yıkarken de aynen böyle yapmışlardı. "Yani bir köy Kuzgun ve adamlarının saldırısına hazır olur, onlara karşı koyabilirse tüm savaş sekteye uğrayabilir mi?" dedi.

"Kesinlikle öyle. Bir kere iyi savaşılıp kazanıldı mı, Kaspar Orodon'a yaklaşımını yeniden düşünmek zorunda kalır. Belki onlarla anlaşma yaparak, kendisi Yüksek Eller'i fethederken ordusuna karışmamalarını sağlayabilir. İki cephede savaşmak istemediğini biliyorum. Hiçbir general bunu istemez."

Pençe kafasını salladı. "Bir birlik kurmak için neye ihtiyacın var?"

"Benim mi?" Creed gülümsedi. "Ben komutan değilim. Birkaç genci eğitebilir, bir haftada sana elli tanesini hazır edebilirim ama onları yönetemem. Neden?"

"Bir birlik kurup Orodon sınırına giderek anlaşma yapıp yapamayacağımıza bakarsak akıllıca bir adım atmış oluruz bence."

"Biz mi?"

"Elbette. Kuzgun'u arıyorum, çünkü ciğerlerini deşip bir sopaya geçirmek istiyorum. Ormanın içinden peşine düşüp askerlerine hiç bulaşmadan ikili bir dövüşte bunu halledeceğim." "Oldukça sert bir cevizi kırmaktan söz ediyorsun evlat." "Biliyorum ama bu kişisel bir mesele."

"Öyleyse şunlara ihtiyacın olacak," dedi Creed barmen iki bira getirirken. Tal barmene parasını verdikten sonra Creed sözlerine devam etti. "Üç ay boyunca elli adama ödeme yapabilecek kadar altına ihtiyacın var. Teşvik ikramiyeleri hariç."

"Bunu yapabilirim."

"Sonra teçhizatlara, en az iki tane yük arabasına ve katırlara ihtiyacın var. Mühendis bulursan sana daha pahalıya patlar, ama hayat kurtarırlar ve Kuzgun'un ya da diğer birliklerin sizi ezip geçmesini zorlaştırırlar." "Devam et," dedi Tal.

Creed konuşmaya devam ederken Tal söylediği her kelimeyi şevkle dinliyordu. İkindi akşama dönerken plan yapmayı sürdürdüler. Günbatımıyla birlikte hancı onlara yemeklerini getirdi ve iki adam gecenin geç saatlerine dek konuştular.

Şafak sökerken bir dizi atlı geçitten aşağı yavaşça ilerliyordu. Kalın yünden bir pelerine sarınmış Creed, "İzleniyoruz Tal," dedi.

"Biliyorum. Yaklaşık yarım saattir, tepeyi geçtiğimizden beri izleniyoruz."

Bir hafta evvel Latagore'dan kırk kılıç ustası, okçular, birkaç mühendis, birkaç uşak ve iki arabayla ayrılmışlardı. Yavaş ilerliyorlardı ve Orodon topraklarına ulaştıklarında fazla tehditkâr görünmemek için Tal kendini ve atlı uşaklarını yakınında tutuyordu. Latagore ve Orodon arasındaki sınırda ufak bir hanın hemen dışında konakladılar ve Tal buradan, dağın öbür tarafındaki topraklarla ilgili edinebileceği bütün bilgileri topladı. Evvelki gece uyudukları çayıra

gelmeleri üç günlerini almıştı. Sonra da gündoğumuna bir saat kala kampı toplamışlardı.

"Şu hancı ne dediğinin farkındaysa," dedi Creed, "en yakın köy on kilometre ötede olacak." "Bence daha yakın," dedi Tal. "Ana topraklardan o kadar uzağa kolcu göndermezlerdi."

"Tabii bir bela gelmesini beklemiyor," diye yanıtladı Creed. Güneş doğarken de at sürmeye devam ettiler ve bayırlara vardıklarında Tal birden buraları tanıdığını hissetti, Uzakta, okyanusun üzerini kapladığını bildiği pusu görebiliyordu ve orayla şu an oturduğu yer arasındaki topraklar, ona vatanı olan dağları acıyla anımsatmaktaydı. Uzaktaki dumanı gördü. "Yemek ateşi," diye mırıldandı.

Adamlara dönerek, "Ben dönene kadar burada dinlenin, fakat fazla yayılmayın," dedi.

Adamlar homurdandı, bazıları şaka yaptı, fakat başlarındaki isim o olduğundan ve kendilerine iyi bir ücret verdiğinden dediklerine uydular. Creed Tal'i, önder rolü üstlenmesi gerektiğine, aksi takdirde bölünmelerin yaşanacağına ikna etmişti. Yan yana, bazen de karşılıklı dövüşen adamlar birbirlerinden emir almaktan hoşlanmazlardı, fakat emir genç bir önderden, hele ki beyefendi olduğu açıkça görülen birinden gelirse... o zaman iş değişirdi, -özellikle de altınları önden ödüyorsa-.

Pençe atı üzerinde yavaşça ilerlerken aceleci ya da huzursuz görünmediğini umuyordu. İzlendiğini hissetmişti ve Orodon köyüne yaklaştıkça daha çok göz, ok ve kılıcın olacağını biliyordu.

Bölgeyi çevreleyen tahta kazıkları gördü. Kapı kapalıydı. Duvarda kimseleri göremese de, orada olduklarını biliyordu; tıpkı açıklığa doğru atını sürdükçe gerisindeki ormanda sayısız savaşçının olduğunu bildiği gibi.

Kapının ok atış menziline kadar yaklaştı ve atından indi. Bir şey söylemek yerine, ağırlığının çoğunu sağ ayağına verip, dengesini kurmak için sol ayağını biraz öne uzatarak tıpkı halkının yaptığı gibi çömeldi. Bekledi.

Yaklaşık bir saat sonra kapı açıldı ve dışarı bir adam çıktı. Saçları gümüşgri olduğundan ellili yaşlarının sonlarında gibi görünüyordu, fakat duruşu, hâlâ dinç ve kuvvetli bir adam olduğunu söylüyordu. Tal'in önünde durdu ve aynı biçimde eğilerek, hiçbir şey söylemedi.

Sonra Tal ana dilinde, "Orodon'la bir müzakere yapmak istiyorum," dedi yavaşça.

"Orosini dilinde konuşuyorsun," dedi adam ağır bir aksanla. "Çocukluğumdan bu yana duymadığım bir dil bu." "Ben Orosiniliyim."

Adam gülümsedi. "Değilsin. Dövmelerin yok."

"Ben Kulaam Köyü'nden Gümüş Şahinin Pençesi. Çocukken adım Kielianapuna'ydı. Shatana Higo'da isim görümü beklerken köyüm yok edildi. Halkımı katledenler beni de öldüm zannedip bıraktı. Orosini halkından kalan son kişi benim."

"Ailen kim?"

"Ben Şafakta Elk Çağrısı'yla Gece Rüzgârı Fısıltısı'nın oğlu, Gözlerinde Kahkaha'nın torunuyum. Ağabeyim Güneşin Eli'ydi ve kız kardeşimin adı da Miliana'ydı. Hepsi de katledildi ve ben intikam almak için buradayım." "Neden intikam için buraya geliyorsun Gümüş Şahinin Pençesi?"

"Sizleri zorla köylerinizden atmak, insanlarınızın kanını döküp küllerinizi rüzgâra bırakmak isteyen adamlar geliyor. Bunlar Orosini'yi yok eden insanlarla aynı kişiler."

"Adım Jasquenel," dedi yaşlı reis. "Bizim dilimizde Kaya Kıran anlamına gelir. Düşmana karşı bir emelin varsa bizim dostumuzsundur, hoşgeldin. Peki ya tepede bıraktığın diğer

adamlar?" "Onlar benim adamlarım," dedi Tal. "Bana itaat ediyorlar ve sizin savaşçılarınızla omuz omuza çarpışacaklar. Arabada silah var ve mühendisler de getirdim. Biz işgalcileri geri püskürtürken siz de diğer köyleri uyarabilirseniz, insanları kurtarabiliriz."

Yaşlı adam kafasını salladı ve ayağa kalktı. "Köye giriş yapabilirsin. Adamlarını toplaması için Ortak Dil'i konuşabilen birini göndereceğim. Bu gece birlikte yemek yiyip işgalciler geldiğinde yapılacakları tartışırız."

Tal de ayağa kalktı. Elini uzattığında Orodon reisi, tıpkı Orosinililerin birbirlerini selamladıkları şekilde kolunun ön tarafını kavradı. Jasquenel, "Hoşgeldin Gümüş Şahinin Pençesi," dedi. Tal gülümsedi. "Adamlarım arasında Tal Hawkins olarak biliniyorum. Orosini'den olduğumu bilmiyor, Adalar Krallığı'ndan bir beyefendi olduğumu zannediyorlar."

"Öyleyse biz de sana Tal Hawkins deriz. Gel. İçeri girip diğer köylülerle konuşalım." Tal atının dizginlerini tutarak yaşlı adamı takip etti. Kazıkların arasından içeri girdiğinde duygularının yoğunlaştığını hissetti. Pek çok şey kendi evindeki gibiydi, fakat evinde olmadığını bilmesini sağlayacak kadar da farklı şey vardı.

Artık onun için ev diye bir şey olmayacaktı.

-19-
SAVUNMA

Tal bekledi.

Jasquenel köyü çevreleyen kazıkların önünde onunla bekliyor, işgalcilerden gelecek ilk işareti kolluyordu. Tal son on günde yaptıkları şeyleri uzunca bir süre gözden geçirdi. Yakınlardaki tüm köylere haberciler gönderilmişti ve bu köylerdeki haberciler de daha kuzeydeki köylere gitmişti. Kuzgun ve birliği Queala adındaki bu köyü geçmeyi başarırlarsa, güneye dönene kadar girdikleri her köyde savunmayla karşılaşacaklardı.

Tal, birliğiyle buraya gelişinin üzerinden geçen on günde sürekli keder ve özlem duydu. Zira çocukluğundan beri, Queala dışında hiçbir yer, ona evini bu kadar çok hatırlatmamıştı. Orodonlular ile Orosinililer aynı değildi, fakat geçmişte bir dönem akrabalıkları olduğu aşikârdı, çünkü alışkanlıklarının çoğu Orosini halkınınkine benziyordu. Erkeklerin konsey toplantılarında bir araya geldikleri, onlarınkine benzer uzun bir binaları ve kadınların çalıştığı yuvarlak bir binaları vardı. Kıyafetleri ve gelenekleri de kendi halkınınkine oldukça benziyordu. Fakat farklılıklar da vardı ve benzerliklerin dışında çoğunlukla bu farklılıklar ona ne kadar çok şey kaybettiğini anımsatıyordu. Queala kendi yurdundan daha büyüktü. Buranın duvarları arasında otuz aile yaşarken, Kulaam Köyü'nde yalnızca bir düzine kadar aile vardı. Dört ortak bina vardı: erkeklerin uzun binası, kadınların yuvarlak binası, ortak mutfak ve hamam. Kazıklarla çevrili alandan içeride kalan bölümü nispeten küçük evler doldurmuştu ve yalnızca ortadaki açıklık kısım boştu.

Duvarın üzerinden kazıkların önündeki açıklık alana baktı. Mühendisler tuzaklar kazmış, üzerlerini kaput beziyle örtmüşlerdi. Ardından kamuflaj için ince bir kat toprak kullanmışlardı. İki gece önce yağan hafif kar ve rüzgâr da tuzakların iyice saklanmasını sağlamıştı. Yüz metre kadar ötede ve duvardan elli metre kadar ileride güçlükle fark edilen, yere saplanmış bir dal vardı. Açıklığın

köşesindeyse büyük bir kaya duruyordu. Kayadan dala ve daldan kapıya uzanan yol, kapıya giden tek güvenli yoldu. Aksi takdirde o berbat kazıklar tarafından deşilme riski oldukça yüksekti. Tal köyün savunmasını düşününce talihli olduğunun farkına vardı. Köyde kolaylıkla saldırıya uğrayabilecek yalnızca iki duvar vardı. Bunlar da ana kapının olduğu güney ve batı yönlerindeydi.

Kuzey duvarı kalabalık bir grubun tırmanmasını olanaksız kılan dimdik bir yamaca bakıyordu. Oradaki duvara iki okçu yerleştirilse, o yoldan gelmeye çalışacak kadar aptal olan tüm saldırganlar hızla indirilebilirdi. Doğudaki duvarsa, tabanından yaklaşık on sekiz metre aşağıda kalan bir vadiye bakıyordu.

Mühendisler devasa iki mancınık kurmuşlardı. Bu adamların, bir dizi basit alet, biraz ip, birkaç çivi ve keserle ormana girip üç gün sonra bu etkileyici makinelerle çıkagelmeleri, Tal'i şaşırtmıştı. Mühendislerin lideri Gaskle, iyi bir demircileri, biraz demir cevheri ve üzerinde çalışılabilecek tav ocakları olsa bir hafta içinde daha düzgün bir mancınık yapabileceklerini söylemiş, fakat Tal ellerindekilerin yeterli olacağına kanaat getirmişti. Çünkü büyük olasılıkla, Kuzgun ve adamları geri çekilmeden önce, bu taş fırlatan ölüm makinesini kullanabilecekleri tek bir şansları olacaktı.

Duvardan aşağı bakan Tal, saldırganların koçbaşı kullanmaları olasılığına karşı, mühendislerin kazıklı çitlerin güçlendirdikleri kısmını gördü. Ağır, muhafazalı bir koçbaşı getirmeleri pek olası değildi, fakat kapıya doğru tepeden aşağı sürebilecekleri ahşap tekerlekleri olan büyük bir ağaç gövdesini kullanmayı düşünebilirlerdi. Böyle bir şey de, yol boyu kazılan çukurlara takılmasa bile, yapılan güçlendirmeler sayesinde geri teperdi. Tal yapılabilecek her şeyin yapılmış olmasından memnundu.

Böylece beklediler. İki gün evvel kolcular, bir grup zırhlı adamın güney geçitlerden ilerlediğini ve güneye yarım günlük varış mesafesindeki bir çayırda sıralandıklarını haber vermişlerdi. Tal gökyüzüne baktı. Kuşluk vaktiydi, yani her an saldırı başlayabilirdi. Güney duvarına doğru baktı.

John Creed de ona bakıp kafasını salladı. Ağaçlık alanda görülecek hiçbir şey yoktu.

Tal düşündü. Taktik ve strateji konusunda uzman değildi, sadece Salador'dayken bunun üzerine birkaç kitap okumuşluğu vardı ve daha önce hiç savaş tecrübesi olmamıştı. Kılıç becerisini de düellodayken gösteriyordu ve bunun savaş alanında kendine yardım edeceğinden pek emin değildi. Bu yüzden John Creed'e ve tecrübelerine güveniyordu. Birliğinde mertebe diye bir şey yoktu, fakat diğer adamların hepsi, Creed'in en önemli ikinci adam olduğunu anlamıştı.

Birlikten otuz adam şu anda girişte ya da duvarın saçak altında bekliyor, yaklaşan savaş için enerjilerini topluyordu. Tal saldırganların buradan sonra gidebilecekleri iki köye savunmalarını güçlendirmek için mühendislerle beraber onar adam yollamıştı.

Söylentilere göre birden fazla birlik kuzeye ilerliyordu; muhtemelen iki, belki de üç... Tal sürekli olarak Kuzgun ve çetesinin başka bir köye geçeceği ve Queala'yı diğer çetelerin eline bırakarak, kendisini intikam alma şansından mahrum edeceği korkusunu yaşıyordu. Bu düşünceyi aklından atmaya çalışarak kaderin kendisine getirecekleriyle yetinmeye karar verdi. Her iki şekilde de Orodon'u Orosini'nin yaşadığı akıbetten kurtaracaktı. Sonunda Kuzgun'u ve halkına yanlış yapan diğer insanları bulacaktı; bunda olmazsa bir sonraki, ondan sonraki ya da daha sonraki bir savaşta… "İşaret," dedi Jasquenel birden. Tal, Jasquenel'in işaret ettiği yere baktı ve bir aynadan gün ışığının yansıdığını gördü. Bekledi ve işaret tekrar ederken saymaya başladı. "Güney geçitten iki yüz süvari geliyor." Hızla hesap yaptı. "Bir saatten az bir süre. Creed!" diye bağırdı.

"Evet, Komutanım?"

"Güneyden iki yüz süvari geliyor!"

Creed köydeki herkesin bunu duyduğunu bilerek kafasını salladı. "Biz hazırız."

Tal kafasını salladı. Hazırdılar. Orodon savaşçıları, ellerinde hem kendi silahları hem de Tal'in iki arabasından birine yükletip getirdiği yeni kılıç ve yayları taşıyarak kazıklı çitlerin etrafından gidiyorlardı. Tal'in tahmin ettiği üzere, tıpkı kendi insanları gibi Orodonlular da, vasat olandan son derece faydasız olanlara varana kadar pek çok tür silaha sahipti. Çoğu kılıç babadan oğula kalan aile yadigarlarıydı ve her birinin, üzerlerindeki yarık ve çatlakların nasıl elde edildiğini anlatan birer hikâyesi vardı. Şerefle ağırlaşmış bu kılıçlar, ilk darbeyi indirir indirmez dağılırdı.

Orodonluların güzel av yayları olabilirdi, fakat savaş yayları elbette daha iyiydi. Queala insanları aptal değildi. Tal'in Roldem'de Keshli bir tüccardan satın aldığı kanallı bileşik yayları gördüklerinde kendi kısa yaylarını bir kenara bırakmışlardı. Tal bu yayları ilk defa Rondar kullanırken görmüştü, çünkü Ashunta insanları at sırtında bunları kullanmayı severdi. Tabakalı kemik ve ahşaptan yapılan, dışa ve içe doğru kıvrımlı bu kısa yayın kuvveti muazzamdı. Güçlü bir okçunun ellerinde, hafif bir zırhı arbaletten çıkan ok gibi delebilirdi. Üstelik Tal arbalet de getirmişti. Bir grup Orodon kadını ev kapılarının önünde durmuş, ellerinde bu yaylarla bekliyordu. Kapı yıkılır da süvariler kazıklı çiti aşmayı başarırsa önlerinden geçtikleri her evde kendilerini bu tuzaklar bekliyor olacaktı.

Yaşı nispeten büyük olan çocuklar da silah kuşanmıştı. On yaşından büyüklerin hepsinin elinde birer kısa kılıç vardı ve biraz daha büyük olan kız ve oğlanlara arbalet oku nasıl gerilir, nasıl doldurulur, nasıl atılır, bunlar öğretilmişti. Tal yalnızca ilk gece, ilk kamp ateşi etrafında, kendi köyündeki kadın ve çocuklara neler olduğunu anlatmıştı ki, buranın erkekleri ailelerini yuvarlak binaya saklama geleneğini bir kenara bırakmıştı. Orodon erkekleri sevgi dolu eş ve babalardı: Eşleri ve çocuklarına savaşa hazırlanmaları için hemen yardım etmeye koyuldular.

Creed güney duvarından ayrılıp ağılı geçti ve merdiveni tırmanarak Tal'in yanına geldi. "Keşke çocukların yarım düzinesini ormana almama izin verseydin Komutanım."

"Biliyorum. Diğer köylere yirmi adam yollamamış olsaydım, bunu memnuniyetle yapardım." "Tam geri püskürtüldükleri sırada kıçlarına tekmeyi basarsak dağılırlar. Bu paralı askerleri bilirim. Kuzgun deli bir katil olabilir, ancak adamlarından bazıları kendilerinin haşat olacağını anlarsa onu bırakıp gidiverirler. Hepsi de yenilmez olduklarını düşünmüyor."

"Onları buradan çıkarıp bozguna uğratabiliriz." "Yine söylüyorum," dedi Creed. "Onları dışarıda tutan şu hendekler bizi de içeride tutuyor." Dalla işaretlenmiş güvenli yolu gösterdi. "Dışarı çıkabilmek için önce oraya, sonra da kayaya ulaşmamız gerek. Çukurlarda birkaç adam kaybederlerse bunu anlarlar. Kuzgun şuraya üç okçu koyar," dedi ağaçların arasında nispeten daha güvenli görünen bir yeri işaret ederken, "ve böylece birliğini yeniden toplarken, bizi de buraya sıkıştırmış olur. Adamlarının en azından yarısını öldüremezsek, tam bir kuşatma olur ve o katil hayvanın bunu anlaması pek uzun sürmez." Birden durdu ve havayı kokladı. "Duman!" Jasquenel de, "Evet! Duman," dedi.

"Bizi yakmak istiyorlar," dedi Tal dehşetle. "Geldikleri anda benim köyümü de ateşe vermişlerdi."

Döndü ve Orodonlulara doğru, "Okçular! Önce ellerinde meşale olan atlıları hedef alın!" diye bağırdı. Ardından bu komutu Ortak Dil'de tekrar etti. Duvardaki okçular durumu anlamış gibi görünüyorlardı. Tal, John Creed'e döndü. "Güney duvarına dönsen iyi edersin. Eminim bizi buradan ve oradan vurmaya çalışacaklar."

Creed başını sallayarak görev yerine döndü. Birkaç dakika sonra kazıklı çitlerin güneybatı köşesinden bir kolcu, "Ağaçlarda hareketlilik var!" diye bağırdı ve bir anda ormanın içinden açıklığa doğru hızla ilerleyen atlılar çıktı.

"Hedef belirleyin, oklarınızı harcamayın!" diye bağırdı Creed.

Tal, atlılar ilk sıradaki tuzaklara doğru dörtnala gelirken heyecan içinde izledi. Kuzgun ya da ailesini öldüren diğer adamlara benzeyen birilerini görebilir diye tüm yüzleri taradı. Fakat bunlar sıradan adamlardı ve ailesinin ölümünden sorumlu bazı kişilerin cezasız kalacağı düşüncesi göğsünü sıkıştırıyordu. İlk atlı tuzağın bulunduğu noktaya geldi. Tal kısacık bir an kaput bezi ve topraktan yapılmış bu tuzakların fazla mı sağlam olduğunu düşündü, çünkü atın ön toynakları tuzağa değdiği halde hiçbir şey olmamıştı. Hemen ardından kaput ile altındaki dallar çöktü ve at aşağı düştü. Hayvan ve üzerindeki binici sivri kazıklara oturduktan sonra çığlıkları birbirini izledi. İkinci ya da üçüncü sıradaki atlıların hızı, bu tuzaklara varmadan atları dizginleyemeyecek kadar fazlaydı. Şanslı olan birkaç atlı hendekleri aştı ve bir iki metre ötedeki temiz zemine indi. Ancak iki adım ileride bir başka sıra tuzak bulunuyordu.

Dördüncü sıradaki süvariler de atlarını dizginleyince Tal, "Mancınık!" diye bağırdı.

Savaş makinelerini ateşleme görevi verilen iki genç, makinenin büyük kollarını serbest bırakan çekme iplerine iyice asılarak yumruk büyüklüğünde taşlarla dolu büyük zembilleri havaya fırlattı. Atılan parçalar birkaç atlının üzerine inerken çoğunu atından düşürdü. Tal düşenleri hızla sayarak otuz ya da daha fazla atlının indirildiği, kimilerinin savaşamayacak kadar kötü yaralandığı, kimilerinin de öldüğü kanaatine vardı. Kendi adamları henüz yara almamıştı. Bunun da değişeceğini biliyordu. Ardından Kuzgun'u gördü.

Eşkıyaların önderi ağaçların bittiği yerde göründü, adamlarına yeniden toplanmaları için talimat verdi. Duvara en yakın olanları okçular hallediyordu ve elinde meşale olanlar da bunları atamadan oklarla indiriliyordu. Sıradışı görme yeteneğine rağmen, Pençe Kuzgun'un yüz hatlarını seçemiyordu, ancak panik halindeki adamlarına emirler yağdıran komutanın yüzünün öfke dolu olduğunu hayal edebiliyordu. Kolay olacağını umdukları baskın -miskin köyü yakıp yıkacaklardı ve adamlardan yalnızca birkaçı yaralanacaktı- ilk

beş dakika içinde bir hezimete dönmüş, Kuzgun'un adamlarının neredeyse çeyreği ya ölmüş ya da savaşmaya devam edemeyecek şekilde yaralanmıştı. Tal fazla temkinli davranmış olduğunu anladı. Creed'in okçuların bir kısmını Kuzgun'un olduğu noktanın arkasına, ormanın içine götürmesine izin verseydi şu an oklarla onları dağıtıyor olurlardı. Yeni bir saldırıya hazırlanmak yerine kaçmaya çalışırlardı. Ancak şimdi Kuzgun'un, savunmadakilerin öyle rahatça oturmalarına izin vermeyeceğini ve yeni bir plan yaptığını fark etti. Atlarından inerek ormanın içinde kaybolan adamları izledi. Birkaç dakika sonra baltaların ve kesilen ağaçların sesini duydular. "Şimdi ne olacak?" diye seslendi Tal Creed'e. "Galiba hendeklerin icabına bakmayı planlıyor," dedi Creed, açılmış tuzaklarla delik deşik olmuş zemini eliyle gösteriyordu.

Tal etrafına bakındığında herkesin hâlâ görev yerinde durduğunu gördü. Hızla merdivenden aşağı indi, bahçeyi geçti ve Creed'in yanına tırmandı. "Ormana okçu koyma meselesinde haklıydın. O yüzden şimdi söyleyeceklerini canla başla dinleyeceğim." "Hâlâ kuzey duvarına birkaç adam çıkarabilirim," dedi Creed. "Ama artık onları gafil avlayamayız. Bana sorarsan gizli taktiği neymiş görene kadar bekleyelim." "Sen Kuzgun olsan ne yapardın?" "Buradan tüyer, güneydeki dağlara geçerdim, ama ben en büyük yenilgisini göstermeye cesaret edemeyen cani bir deli değilim. Yok, adamlarımın duvara yaklaşırken kullanmaları için kaplumbağalar hazırlar, şu çukurları aşabilmek için rampalar yapar ve kazıklı çitteki odunları ateşe vermeye yetecek kadar adam toplardım. Ya kapılar yanınca içeri dalardım ya da müdafiler çıkana kadar bekler, çıktıklarında da hepsini indirirdim." "Şu bahsettiğin kaplumbağaları nasıl hallederiz?"

Creed lanet okumaya başladı. "Bu bildiğimiz gibi bir kuşatma olsaydı, mühendisler tarafından atölyelerde yapılmış olurdu: Tekerlekleri, çatısının altına gizlenmiş bir koçbaşı ya da adamlarını oklardan korumak için saklayabileceği yeri olan büyük bir şey. Sonrasında duvar etekliğinin dibini kazıp devirebilmek için kapıya ya da duvara yaklaşmak zorunda kalırlar. Biz de üzerlerine gazyağı

döker, yahut kancalı halatları indirerek bocurgatla çekeriz, tersyüz olur döner... "

"Fakat burası bir kale değil ve onlar da öyle harika bir şey yapmayacaklar. Sence ne yapacaklar?" "İçine yaklaşık bir düzine adamın sığabileceği ve biz tepelerine ok fırlatırken ilerleyebilecekleri kovan gibi bir şey yapacaklar. Duvara bir şeyler atabilecek kadar yaklaşıncaya dek bunu kullanırlar. Ellerinde iyi bir yağ varsa kazıklı çitin bir bölümünü ateşe verebilir, yolu açabilirler." Tal mancınıkların yanında dikilen çocuklara baktı. "Şu şeyleri yeniden kurabilir misiniz?" diye seslendi aşağıya.

Yaşı büyük çocuklardan biri hevesle kafasını salladı ve "Onu nasıl doldurduklarını gördüm!" diye bağırdı. Uzun bir kazık kapıp donanımın gezine yerleştirdi ve diğer çocuklara dönüp, "Hadi, ağırlığınızı verin!" diye haykırdı.

Çocuklar toplanıp mancınığın kolunu ilk konuma getirdiler. Yakınlardaki binada bulunan kadınlardan biri de yardıma geldi. Birden tüm kadın ve çocuklar oraya toplanmış, mancınıkları kurup yerleştiriyor, atış kolunu kilitliyorlardı.

"Hasar verebilecek her şeyi oraya koyun!" diye bağırdı Tal. Creed'e dönüp, "İkinci bir tur atacağımızı bilseydim keşke. İçeri daha çok taş getirilmesini emrederdim," dedi.

"Yapmış olabileceklerimizi dert etmenin bir anlamı yok," dedi Creed. "Kuzgunun şimdi ne yapacağını düşünsen daha iyi olur." "Ee, peki bir sonraki adımını ne zaman atacak?" Creed etrafına bakındı ve uzunca bir süre düşündü. Sonunda, "Bence gece çökene dek bekleyecek. Eğer karanlıkta saldırırsa şimdi elimizde olan bazı üstünlükleri kaybederiz. Rampaları indirebilir, o bunu yaparken de bizim okçular iyi nişan alamayabilir. Belki ufak bir grubu doğu duvarına sokarken ve çetesinin bir bölümü batı kapısına giderken, oraya birkaç adam çıkarır."

Creed'in bu tahmini doğru çıkmıştı. Tüm öğleden sonra müdafiler ormanda çınlayan balta ve çekiç seslerini duydular, ancak hiçbir saldırı yapılmadı. Günbatımında, son ışık huzmeleri batı ufkunda görülen bulutların arasından yansırken, bu sesler kesildi. Uzunca bir süre köylüler nefeslerini tuttu sanki. Meltem dalları hışırdatıyor, kuşlar akşam şarkılarını şakıyorlardı, fakat bunun dışında her şey sessizdi. Derken boğuk bir gümbürtü, dalları çatırdatan çizmelerin sesi ve atların homurtuları duyuldu. Az sonra ağaçların arasında uzun, ahşap bir köprü belirdi ve ardından da kaplumbağa göründü. Köşeli uçları olan düz bir kayığa benziyordu, altı metre kadar boyu vardı; onu taşıyan adamlar, bir sıra halinde yürüyorlardı ve her biri başlarının üstüne kaldırdıkları kaplumbağayı taşıyorlardı. Tal bu solgun ışıkta düzgün atış yapamayacak kadar uzakta olduğunu bildiği halde yayını kaptı. Ardından kaplumbağayı taşıyan adamlar ahşap kabuğun altına girerek duvara doğru ilerlemeye koyuldular. Ahşap köprüdeki adamlar geride kalmıştı.

"Okların bir faydası olur mu?" diye sordu Tal Creed'e. "Yeni kesilmiş odun bu. Neredeyse yemyeşildir kahrolası. Neft veya yağımız olsaydı biraz yapışır da yanardı belki ama..." Creed omuzlarını silkti. "Bazı yerleri dıştan yanabilir de alev almaz."

Kapının diğer tarafından gelen bir ok, duvarın üzerinden geçip yaklaşmakta olan kaplumbağanın az ötesinde yere saplandı. Tal, "Okları boşa harcamayın!" diye bağırdı. Sonra Creed'e döndü. "Bir planım var," dedi.

"Güzel," dedi Creed. "Komutanların bir planı olması her zaman hoşuma gitmiştir. Rasgele ölmeni engelliyor." "Birkaç adam al ve kapıdaki desteği indir." Creed şaşırdı. "Kapının açılmasını mı istiyorsun?" "Vakti gelince."

Creed kafasını sallayıp döndü ve yakınlarındaki bir grup adama, "Beni takip edin!" diye bağırdı.

Kapının geçilmesini zorlaştırmak üzere yerleştirilmiş destekleri, kütükleri hızla sökmeye başladılar. Pençe bakışlarını, destekleri çılgınca bir hızla indiren adamlardan çevirip dışarıdan yaklaşmakta olan kaplumbağaya yöneltti. İlk sıradaki çukurlara gelen adamlar durmuş, arkadakilerin köprüyü getirmesini bekliyorlardı.

"Okçular!" diye bağırdı Tal.

Siperlere dizilmiş okçular, kararan gökyüzüne doğru yaylarını kaldırdılar; oklardan çoğu zarar vermeden yere inmişti, ama duyulan çığlık ve bağrışmalar, az da olsa hasar yaratıldığını gösteriyordu. Tal okçularıyla başarılı olacağını düşünmüyordu, fakat müdafiler, ilk hendekten köprüyle geçerlerken saldırganlara bir şey yapmazsa Kuzgun'un bundan şüpheleneceğini biliyordu.

Kuzgun'un adamları köprüyü hendeğin üzerinden hızla geçirirlerken homurdanıyordu. Kaplumbağadaki adamlar önce geri gittiler, ardından köprünün baş tarafına gelene dek tek sıra halinde ilerlediler ve ilk hendeği hızla aştılar. İkincisinin kenarına ulaştıklarında yeniden dönerek kendilerini olabildiğince koruma altında tutmaya çalıştılar. Bu sırada ormanın içinde ikinci köprü belirdi.

Tal, azalan ışık altında adamlarına cesaret verici şeyler söylemekte olan Kuzgun'u görebiliyordu, ancak tam olarak ne dediğini duyamıyordu. Kazıklarla çevrili alanın içinde meşaleler yakıldı ve Tal fikrini tekrar gözden geçirdi. Jasquenel'in oğlu Tansa isimli gence dönerek, "Mancınıkların etrafına olabildiğince yanıcı şey getir ve işaret verdiğimde onları ateşlemeye hazır ol," dedi. Genç adam hiç tereddütsüz koşarak bu haberi diğerlerine bildirmeye gitti. Birkaç dakika içinde kadınlar, çocuklar ve birkaç yaşlı adam, kütük evlerdeki kişisel eşyalarını taşıyarak mancınığın etrafına yığmıştı bile. "Bitti!" diye bağırdı Creed.

"Orada kal," dedi Tal ve merdivenden hızla indi. "Yapmanı istediğim şey şu. Birkaç adam ve at al, onları doğu duvarında tut. At sürmeye hazır ol. Şuradaki binanın arkasında olan adamlarının da..." sağdaki ilk binayı gösterirken kapıdan biri girdi. "...kapılar indiğinde gözden

kaybolmasını istiyorum. Kuzgun'un buradakileri hezimete uğrattığını düşünmesini istiyorum. Umarım atının üzerinde deli gibi gelir de, karşısına çıkanların yalnızca bir avuç Orodonlu dağlı olmadığını anlamaz."

"Ne yapacaksın?"

"Benimle oraya çıkmayı kabul eden ne kadar Orodonlu varsa onlarla duvarda olacağım."

"Yanacaksın dostum."

"Vaktinde inersem yanmam."

Creed omuzlarını silkti. "Peki, işaretin ne olacak?"

"İşaret verme şansım yok. Çok gürültü olacak. En iyi öncülük edecek adamlara, Kuzgun'un birliğinin çoğu ağıla girdiğinde güney duvarından nişan almaya başlamalarını söyle, sonra da o binanın arkasındaki adamlara arkadan gelmelerini emret. Vakti geldiğini düşündüğünde at üzerinde hızla gelirsen bu işi hallederiz."

"Komutanım, bu çılgınca bir fikir. Bizim elimizde yalnızca bir düzine kadar adam, Kuzgun'unsa yüz yirmi belki daha fazla adamı var."

"Siz onları vurduğunuzda bu eşitsizlik azalacak. Üstelik ne kadar atlımız olduğunu da bilmeyecek. Elinizden geldiğince çok ses çıkarın. Dumandan pek bir şey göremeyecek zaten." "Duman mı?" Tal köylülerin mancınığın etrafına yanabilecek her şeyi yığmakta oldukları noktayı işaret etti. Creed kafasını iki yana salladı. "Adam burayı köküne kadar yakmaya geliyor ve sen de aynısını ona yapmayı mı tasarlıyorsun?"

Tal güldü. "Bu insanlar istedikleri zaman her şeyi yeniden inşa edebilir, ancak bunu yapabilmek için hayatta olmaları gerekecek." Bir an düşündü. Otuz paralı askeri, Orodonlu yirmi beş yetişkin savaşçısı, zor da olsa faydalanılabilecek çocuk dövüşçüleri ve olay o noktalara kadar gelirse karşılarına çıkanlarla çarpışabilecek otuz

kadar kadın savaşçısı vardı. "Siz geldiğinizde Kuzgun'un adamlarının sayısını yetmişlere çekebilirsem eşitlenebiliriz."

"Tam bir katliam olacak."

"Bu adamlar canları için savaşıyor John. Kuzgun'un adamları ne için savaşıyor?"

"Altın için ama onlar da zorlu, talimli adamlar ve... " Creed söylenenlere karşı teslimiyetini belli ediyor gibi kafasını salladı. "Komutan sensin. Daha iyi bir planım varsa ne olayım. O yüzden de sen ne dersen o!"

Duvardan gelen bir ses, ikinci köprünün ikinci hendekten geçmekte olduğu haberini veriyordu Tal'e. "En iyi on iki süvarini topla John. Tanrılar bizimle olsun," dedi. Ardından döndü ve merdivene koşarak hızla duvara tırmandı ve bir sonraki adımda neler yapılacağını adamlarına anlattı.

Tüm paralı askerler oradan ayrılmış, kimi güney duvarına kimi de emredildiği üzere binanın arkasına geçiyorlardı. Jasquenel'e dönen Tal, "Benimle burada kalacak, ağılın içine girer girmez Kuzgun'un adamlarını okla vuracak cesur adamlara ihtiyacım var," dedi.

"İstersen bütün adamlarımız yanında kalır."

"Benim yalnızca on kişiye ihtiyacım var," dedi Tal. "Kapının bu tarafında beş kişi benimle duracak, diğer tarafta da diğer beş kişi olacak. En iyi avcılarınız gelsin. İşgalcilerin duvarda daha kalabalık olduğumuzu düşünmeleri gerek, yani adamlara bağırmalarını, sürekli hareket etmelerini söylersen iyi olur."

"Oldu bil."

"Diğerlerine de aşağıdaki şu binaya gitmelerini söyle..." -Creed'in on sekiz paralı askeri yerleştirdiği binanın karşısını gösteriyordu- "...arkasında beklesinler. Getirdiğim adamları gördüğünüzde şuradaki binanın arkasından, savaşabilen herkesle beraber

düşmana saldırın." Durdu. "Ben şuraya ateş yakınca kadınlara da çığlık atmalarını söyle; sanki çocuklarının öldürülüşünü izliyorlarmış gibi." Mancınıkları gösterdi. "Kulağa her şey kaybedilmiş gibi gelmeli, fakat herkesin kuşanmış ve çocukları korumaya hazır bir durumda olmasını istiyorum."

"Hazır olacaklar, Gümüş Şahinin Pençesi," dedi Jasquenel başını hafifçe eğerek. "Bu gece her ne olursa olsun, Orodon halkı senin adına, Son Orosinili adına şarkılar söyleyecek."

Tal adamın kolunu kavradı ve "Bu gece atalarımız bizi kollasın, yanımızda olsun," dedi.

"Öyle olsun," dedi yaşlı reis ve emirleri bildirmeye başladı.

Bulunduğu üst noktadan aşağı bakan Tal, kaplumbağanın artık neredeyse duvarın yanına geldiğini gördü. Oklar ahşabın üzerinden kirpinin dikenleri misali çıkıyordu. Diğerleriyse zarar vermeden sekip gitmişti. "Oklarınızı harcamayın!" diye bağırdı.

Kaplumbağa kapının altında yaklaşık yarım saat kaldı. Tal ne yaptıklarını merak ederken, alttaki adamlar çekilmeye başladı. Aşağı baktığında kapının önüne bir şeyin kurulduğunu görüyordu, fakat karanlıkta ne olduğu tam olarak anlaşılmıyordu. Hızla aşağı inip Creed'in beklediği noktaya geldi ve gördüğü şeyi tarif etti.

"Kötü, yanan parçalarla dolu tulumlar," dedi Creed. "Okçuları bu şeyi ateşe vermek için alevli oklar atabilir, dikkatli ol."

Tal kafasını salladı. "Sağol. İyi şanslar." Geri döndü ve Kuzgun'un ve komutanlarının önünde duran okçular tam oklarını yakmaya başlarken duvara yetişti. Tal de kendi yayını çıkarıp nişan aldı. Kapıyı vurabilecek kadar yakınlarsa, hedef olacak kadar da yakın olmaları gerekirdi. İlk alevli oklar bırakıldığında Tal de kendi okunu attı. Okçulardan biri çığlık attı, ardından Tal oklarını alıp elinden geldiğince hızlı bir biçimde fırlatmaya başladı. Kapının dibindeki yağ kutularını alevlendirmeye yetecek kadar ok atılmadan Kuzgunun

okçularından beşi yaralanmış veya öldürülmüştü -hangisinin doğru olduğunu bilmiyordu.

Creed'in tahmin ettiği gibi, kapıdaki şey oldukça yoğun bir ısıyla yanan çirkin, kötü kokulu bir yağdı. Yükselen kara duman, duvardaki diğer adamlarla birlikte Tal'i de boğacak gibi olmuştu, fakat yerlerinden ayrılmadılar. Duman yüzünden yaşaran gözlerini kırpıştıran Tal bekledi.

Kapı on dakika boyunca yanarken Tal kazıklı duvarın üst kısmının arkasına çömelip oturdu. Alevlerin sıcaklığı üzerinden dalga dalga geçerken odunların çatırdadığını duyuyor, kütükleri bir arada tutan bağların az sonra dağılacağını biliyordu. Sonra da kapı parçalanacaktı.

Dakikalar sonra kütükler düştü, kapı açıldı. Tal uzaktan bir bağırış duydu, ardından hızla yaklaşan atların nal sesleriyle beraber tek sıra halinde ilk köprüye doğru gelen yüz adamın gürültüsü geldi. Tal yayını kaldırdı. "Hazır!" diye komut verdi ve ilk atlının nişan alanına girecek kadar yaklaşmasını bekledi.

-20-
SAVAŞ

Tal nişan aldı.

Menzile giren ilk atlı, yapılan başarılı bir atışla eyerin üzerinden düştü. Ardından Tal de bir atış yaptı ve Kuzgun'un paralı askerlerinden biri daha düşerken çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Tal döndü ve mancınıkların yanındaki çocuklara, "Ateş!" diye bağırdı.

Çocuklar halatı hızla çektiklerinde, düşmana doğru kayalar, çömlekler, kırık mobilyalar ve hatta mutfak takımları dahi fırlamaya başladı. "Yakın!"

Yağa batırılmış çaputların üzerine meşaleler atılarak mancınıkların üzerinden kara bir dumanın yükselmesi sağlandı. Bu sırada çocuklar, belirlenen görev noktalarına koşturuyordu. Yaşları daha büyük olanlar, kendileri için bırakılan yayları kapıp, menzile girmeyi başarabilen süvarileri vurmak için hazırlanmaya başladılar.

Tal dikkatini bir kez daha saldırganlara yönelterek oklarını atmaya başladı. Sıra halinde ilerleyen süvariler köyün ortasındaki açık alana gelene dek, en az iki kişiyi vurmuştu. Kapıdan yükselen duman karanlık göğü boğarken alev içindeki mancınıklar düşmanı aydınlatıyordu.

Tal aşağıdaki bir kadına bağırarak, "Herkese çığlık atmaya başlamalarını söyle!" dedi. Kadın söyleneni yaptı ve birden her yer korku dolu seslerle çevrildi, kadınlar bebekleri gözleri önünde katlediliyormuşçasına feryat etmeye, ağlamaya başladılar.

Kapıyı alaşağı eden atlılar, etraflarına şaşkınlık içinde bakıyorlardı ve bir an kafaları karışmıştı. Çığlıkları duyabiliyorlardı, fakat ortalıkta ne kadınlar ne de kendilerine saldıran adamlar vardı. Yalnızca duvarın üzerindekiler ok yağdırıyorlardı. Kısa süre sonra işgalciler devrilmeye başladı.

"İnin!" diye bağırdı bir adam atından aşağı atlayıp hayvanın boynu arkasına gizlenerek. "Duvarın üzerindeler!" Yukarıyı işaret etti.

Tal ve diğerleri oklarını ellerinden geldiğince hızlı atarak atlıları durdurmaya çabalıyorlardı. Tal Orodon dilinde, "Burada kalın ve ok atmaya devam edin!" diye bağırdı.

Merdiveni bile kullanmadan, yakınlardaki bir binanın çatısına atladı. Sonra bir kez daha sıçrayarak binanın saçaklarına geldi ve eyerinin üzerinde kalabilen en yakın süvariye doğru kendini atarak adamı aşağı çekti, yere inerken de kılıcını çıkardı. İşgalcinin kılıcı zaten elindeydi, düşürmemeyi başarmıştı, fakat rakibinin nerede durduğunu dahi bilemeden öldü.

Artık Tal, dumanla deliye dönmüş atlarına tutunmaya çalışan yüzden fazla adamdan oluşan bir işgalci birliğin tam ortasındaydı. Ölen adamların çığlıkları, hızla yanlarından geçen okların sesleri etrafını sarmıştı. Bazen oklar, atlardan birine isabet ediyor, hayvanın gerilemesine veya çifte atmasına sebep oluyor, böylece yakınlarındaki diğer atlar da korkuya kapılıp çekilmeye çalışıyorlardı. Deliren atlar yüzünden, aniden ayakları yerden kesilip onlarca metre sürüklenen işgalcilerin sayısı birden fazlaydı.

Tal atlardan kaçarak, karşısına bir kılıç boyu mesafedeki herkesi öldürüyordu. İşgalciler düşmanın aralarında olduğunu anlayana kadar altı kişi çoktan ölmüştü ya da can çekişiyordu. Tam adamlar komut vermeye başlamışlardı ki, John Creed'in saldırısı başladı.

Creed'in adamları saklandıkları binanın arkasından hızla çıktılar, ardından Jasquenel ve savaşçıları diğer yandan saldırıya geçti. İşgalciler sayıca hâlâ üstündüler, ancak Tal'in kararlı adamlarının bir amaçları varken, onlar tam bir karmaşa içindeydiler.

Bir an, sayıca az olan müdafiler saldırganları sıkıştırırken sanki denge sağlanmıştı ve Tal, ölümün vücut bulmuş hali gibi son derece kanlı bir yetkinlikle karşısına çıkanları öldürüyordu. Saldırganlar onu yalnızca bir saniye için görebiliyordu; Tal, geri giden bir atın ardına

saklanıp gözden kaybolduktan kısa bir süre sonra, bir başka arkadaşlarının üzerine atlarken yeniden ortaya çıkıyordu.

Fakat düşman da düzenini bulmaya başladı ve kısa süre sonra Orodonlu askerlerin kurdukları pusudan kurtuldular. Tal, "Saldırıya devam!" diye bağırdı Orodon dilinde ve ardından aynı komutu Ortak Dil'de tekrar etti.

Atlar dumanların içinden, binaların arasından kapıya doğru koşturuyordu. Karmaşa çözülmeye başlamıştı. Tal'in etrafını birden altı adam sardı ve işte o an, ölümün kaderi olduğunu hissetti.

Derken tam karşısındaki adamın boynuna bir ok isabet etti, onun hemen yanındakiyse John Creed'in bıçak darbesiyle gözleri kocaman açılarak yere serildi. Tal döndü ve tüm gücüyle kılıcını savurarak bir adamın kellesini gövdesinden ayırdı ve yanındakinin omuzlarına doğru yönelerek saldırısını devam ettirdi.

Ardından köyün arka tarafındaki bir düzine kadar atlı saldırıya geçti.

İşgalciler arkalarına döndüklerinde, dumanların arasından bağırarak üzerlerine doğru gelen atlıları gördüler ve bu durum karşısında bir kısmı kaçmaya başladı. Derken onlara katılıp kaçmaya başlayanların sayısı arttı ve bir hengame oldu.

Becerebilenler atlarına atlayıp ağaçların oradaki açıklığa doğru giderken, kimi işgalciler koşarak kaçtılar. Birçoğu, yanan kapının kendilerine zarar verecek kadar yakın olmasını ve boğucu dumanı umursamadan, duvarın üzerinde kalan okçular tarafından öldürüldü. Tal, "Durun!" diye bağırdı.

Orodonlu atlılar ve paralı askerler arasındaki süvariler atlarını dizginledi. Tal, "Karanlıkta kaybolmayalım! Kazandığımız her şeyi kaybedebiliriz!" diye bağırdı.

Orodon halkı tezahürat etmeye başladı. Ardından insanlar köydeki kuyudan su çekerek yangınlarla ilgilenmeye, nispeten küçük olanlara da battaniye ve toprakla müdahale etmeye kovuldular. Bir anlığına

insanlar birbirlerinin sırtlarını sıvazlayıp zafer duygusuyla birbirlerini tebrik ettiler ve sonra, köyün diğer taraflarında ya da duvarın altında yara almış yoldaşlarını bulmaya başladılar. Tal adamlara ortalıkta görünmeyen yaralıları ve ölüleri aramalarını söyleyecekti ki, duvardan bir ses duyuldu. "Durdular!" Tal, artık dumanlı bir köz yığını haline gelen kapıya doğru koştu ve ileriye baktı. Arkasında yanan alevler gözlerini aldığından, açıklığın karşısında neler olup bittiğini tam olarak seçebilecek kadar karanlığa alışması biraz vaktini aldı.

Kuzgun ordusunu toparlıyordu.

Tal şimdi tereddütte kalırsa bunun bedelini ödeyemezdi. "Herkes dövüşecek!" diye bağırdı. "Geri geliyorlar." Geride kalan birkaç okçuya, "Duvarlara! Hedeflerinizi dikkatlice seçin!" diye bağırdı. Sol elini Jasquenel'in omzuna koyarak, "Yaşı daha büyük olan çocuklara, küçükleri ormana götürmelerini söyle, fakat kadınlar uygun durumdaysalar kalıp savaşsınlar," dedi.

Creed, "Senin gözler benden iyi. Ben sadece birilerinin kımıldandığını görüyorum," dedi. Arkalarındaki ateş, kapıyla açıklığın ucu arasındaki uzaklığın yarısını aydınlatıyordu ve Tal'in yanındaki adamların çoğunun görebildiği tek şey çapraşık bir bulanıklıktı. "Geliyorlar," dedi. "Çoğu yürüyor fakat galiba bir düzine kadar da atlı var." Ardından, "Burada duruyoruz!" diye bağırdı.

"Karşılıklı dövüşü, uzun süren bir savaşa ya da kuşatmalara tercih etmişimdir her zaman," dedi Creed. Ardından ses tonunu alçaltarak, "Kaç kişiler?" diye sordu.

"Bizden fazlalar," diye yanıtladı Tal.

"Eh, bu ilk olmayacak."

Tal, kapıdan geriye kalan yığının olduğu yere doğru hızla geldi, keskin dumanla yaşaran gözlerini kırpıştırdı ve bir kez daha o kasvetli manzaraya baktı.

Karanlığın içinde şekiller belirmeye başlarken, Kuzgun'un, adamlarını zorla tekrar bir düzene soktuğunu gördü. Üç sıra halinde ilerliyorlardı. Yaklaşık yirmi kadar adam yan yana dizilmişti ve ilk sıra önlerinde kalkanlarını tutuyordu. İkinci sıradakilerin ellerinde ise mevcut her türlü keskin savaş aleti vardı. Baltalı kargılarla atlılar indirilecekti. Sade kargılar, hatta iki mızrak bile kullanılacaktı. Üçüncü sırayı okçular oluşturuyordu.

Tal duvardaki adamlara, "Öndekileri önemsemeyin. Yapabiliyorsanız okçularını öldürün!" diye bağırdı.

Creed gözlerini kıstı. "Süvarilerini sürmeye hazır."

Tal kafasını salladı. "Onu memnun edemeyecek olmamız kötü tabii. Bizim atlıların şu an burada duran bir avuç adamdan oluştuğunu bilmiyor."

En büyüğü en küçüğünü taşıyan iki düzine kadar çocuk, kapının soluna doğru hızla koştular ve duvara iyice sokularak ormanın güneyine ilerlediler.

Pek çoğu önceden Kuzgun'un adamlarına ait olan silahları taşıyan kadınlar geldi. Tal onları sağ ve sol yanlardaki binalara göndererek, okçular içeri girdiklerinde arkadan saldırmalarını söyledi.

Tal adamlarını yanan mancınıklara olabildiğince yaklaştırdı. Alevler sönmüştü fakat daha fazla yaklaşmalarını engelleyecek kadar sıcaklık yayıyordu hâlâ. Onlar alevlerin önünde birer siluet halinde duracaklardı, ancak Kuzgun'un adamları ağıla girer girmez aydınlıkta görüneceklerdi. Saldırganlar ilk köprüye doğru ilerlerken, ilk saftakiler ikili gruplar halinde koşmaya başladılar. Okçulardan kendilerini koruyabilmek için kalkanlarını yukarı doğru tutuyorlardı. Beklenen ok yağmuru henüz başlamamıştı çünkü duvarın üzerindekiler, Kuzgun'un okçularının menzile girmesini bekliyordu.

"Hazır!" diye bağırdı Tal ve birden işgalcilerin ilk safı saldırıya geçti. "Pozisyonunuzu koruyun!" Savaş nidalarıyla ilk saftaki yirmi adam

ağıla daldı ve çarpışma başladı. Tal Salador'da eğitim görürken kalkanlı rakiplere karşı nasıl dövüşüleceği konusunda biraz daha talim yapmış olmayı diledi; çünkü Ustalar Sarayı'nın düello salonunda çoğu kılıç ustasını kolaylıkla alt edebildiği halde, kalkanlı biriyle çarpışmak kesinlikle zorlu bir meseleydi.

Gerilen yayların sesi Tal'e, iki tarafın okçularının da iyi çalıştığını söylüyordu. Etraftan yükselen bağırış ve acı çığlıklarını duyduğunda, Kuzgun'un okçularının, yerdeki düşmanlarına nişan aldığını ve kendilerine ateş eden duvardaki bir avuç okçuyu görmediklerini düşündü. Kendi okçularının da bir an evvel düşman sayısını azaltmasını umdu.

Tal, tüm hayatında hiç olmadığı kadar hızlı bir biçimde saldırıyor, yanındakilerle beraber kendini de korumaya çalışıyordu. İşgalciler ölüyor ancak yerlerine yenileri geliyordu.

Tal hiç düşünmeden kılıcını savurup gelen darbeleri karşılarken, dövüşçü içgüdülerinin öne çıkmasına izin veriyordu ve sağa sola böyle saldırırken sanki zaman yavaşlıyordu. Aklının bir köşesi, etrafındaki bu karmaşayı algılamaya çalışıyordu ancak yaşananlara bir anlam veremiyordu. Yaralı, iri bir paralı asker öfkeyle haykırarak üzerine atladı, kalkanıyla yüzüne vurdu. Tal geriye doğru sendeleyerek düştü, sırtında ani bir ağrı hissetmeye başladı. Sağına doğru yuvarlandığında, hâlâ kırmızılığını koruyan ve içten içe yanan bir odun yığını üzerine düştüğünü, sol omzunun da yandığını fark etti. Kılıcı elinde hemen ayağa fırladı ve karınüstü yatan yüzü yaralı askeri ve adamın böğründen kılıcını çeken John Creed'i gördü. "John!" diye bağırdı Tal ve asker eğilerek yeni bir darbe almaktan kurtuldu.

Tal, Creed ve Orodonlu bir askerin arasından ilerleyerek, Creed'i neredeyse gafil avlayacak adamı öldürdü.

Derken bir kez daha savaş sesleri hücum etti üzerine: Metal çınlamaları, büyük bir çabanın ürünü olan inlemeler, acı ve öfke

çığlıkları, küfürler ve belli belirsiz kızgınlık bağırışları. Hava, berbat kan kokusu, pislik, çiş, duman ve ter kokularıyla ağırlaşmıştı.

Orodon kadınları saklandıkları yerden çıkıp ağıla giren düşman okçularının üzerine atlayınca, bu karmaşa sanki ikiye katlandı. Okçular yaylarını bırakıp kılıçlarını çekmek zorunda kaldılar ve işte o an kadınlar üstünlüğü ele aldı. Silah kullanma becerilerinin olmamasını umursamadan, okçulara doğru yaklaşarak bir kısmının üzerine akın ettiler ve mutfak bıçakları, gelberi ve ellerine geçen diğer parçalarla onları öldürdüler. Kadınlardan biri kemikten bir şişi istilacının gözüne saplayarak işini bitiriverdi. Adamın kemer çakısını parmaklarının arasından çekti ve bir başka saldırganın üzerine atladı.

Denge bozulmuştu. Tal bir adım geri attı ve sanki bir resmi ayrıntılarıyla inceliyormuş gibi durdu. Dört Orodon okçusu hâlâ hayattaydı ve mazgallı siperlerden ok yağdırıyor, çatışma halindeki işgalcileri vurmaya çalışıyorlardı. Kuzgun'un ikinci saftaki adamları, Tal'in adamları tarafından köşeye sıkıştırıldıklarından bocalıyor, diğer taraftan da kadınlar arkadakilere saldırıyordu. İlk defa köylüler sayı olarak üstündü. Tüm bunların ardından Tal gözlerini şaşkınlıktan iyice açmasına sebep olan bir şey gördü. Küçük çocuklarla ormana gönderilen iki çocuk geri dönmüş, tüm sakinlikleriyle okçuların düşürdükleri yayları topluyor ve kadınlarla cebelleşen adamları sırtlarından vuruyorlardı.

Tal, beklediği anın bu olduğunu hissetti birden. "Taarruza geçin!" diye bağırarak savaşın ortasına daldı.

Yan yana duran iki adamı tek darbeyle indirdi ve birden işgalciler kaçmaya kalktı. "Hepsini öldürün!" diye bağırarak hem saldırganları korkuttu hem de kendi halkının ölümünden bu yana bu insanlara karşı beslediği öfkeyi kustu.

Düşmanın sırtına çıkmış bir kadına vurmak üzere olan bir adamın elini ortadan ikiye ayırdı. İşgalci, kesilen elinden kan fışkırırken gözlerine inanamayarak bir an bakakaldı, ardından yaşadığı sarsıntı

ve acıyla yaralı kolunu tutarak dizleri üzerine çöktü. Tal, adamın boynuna hızlı bir kılıç darbesi indirdi ve adam, paçavradan yapılmış bir bebek gibi yere yığılarak bir an içinde hayatı tüm vücudundan akıp gitti.

Tal, kendisinden kaçan bir adamın bacağının arkasına sertçe tekme atarak sendelemesine, dengesini kaybedip kalkanını düşürmesine sebep oldu. Bu sayede, bir Orodon savaşçısı açılan boşluktan faydalanarak onu öldürdü.

Bir an Tal, karşısındaki üç kişi tarafından alt ediliyordu ki, göz kamaştırıcı bir hızla, gelen darbeleri savuşturdu. Ardından solundaki adam sırtından bir darbe aldı ve sağındaki adamın omzuna bir ok isabet etti. İş yalnızca ortadaki adamla ilgilenmeye kalınca Tal hızla işini bitirdi.

Bu arbededen kaçmaya çalışan iki adama daha saldırdı, birini ıskaladı ve bir an kendi etrafında döndü. Soluna doğru hareket etmeye başladı, çünkü dengesini kaybetmişti ve arkasında düşmanlardan biri vardı. Sol gözünün ucuyla hareketleri takip ederek döndü. Yüzünün ortasında bir şey patladı ve tüm dünya parlak bir sarı, sonra da kırmızı rengini aldı. Ardından her şey karardı.

Yüzüne su dökülmesiyle Tal'in bilinci yerine geldi. Gözlerini açtığında, John Creed'in elinde bir kepçe suyla yanına diz çökmüş olduğunu gördü. Artık savaş sesleri yoktu. Bağrışmalar ve başka sesler vardı fakat zırhlar çarpışmıyor, çığlıklar ya da küfürler duyulmuyordu.

"Neler oldu?" diye sordu doğrulmaya çalışırken. Yorgunluktan başı dönüyordu.

"Yavaş ol," dedi Creed ve bir Orodon kadını Tal'e doğrulması için yardım etti. "Bir kılıcın tersi bayılttı seni. Neredeyse kafanı dağıtan herif, aslında bana vurmak için geri gidiyordu. Yine iyi, düz tarafından yemişin darbeyi, yoksa Lims-Kragma'nın salonlarında oturuyor olurdun şimdi." Bu uğursuz mabudun adının geçmesiyle,

Orodonlu kadın karanlık tanrıçanın etkisini azaltmak için birkaç kelimeyle dua etti.

"Ne kadar süredir baygınım?"

"Yalnızca birkaç dakika oldu," dedi Creed, Tal'e ayağa kalkması için yardım ederken. "Sakin ol." Tal kafasını salladı ve elini alnına dayadı. Şişecek yeri hissedebiliyordu ve bu hassasiyet, hayatta olduğu için çok şanslı olduğunu söylüyordu ona. "İyi olmaktansa şanslı olmayı tercih ederim," dedi aylardır ilk defa Pasko'yu düşünerek. Etrafına bakınıp "Bitti mi?" dedi.

"Bu kez sahiden dağıldılar. Buradakilerin çoğu silahlarını atıp aman dilendiler. Gerisi de kapının dışına kaçtıklarında okçular tarafından vuruldu. Ağaçlara kadar gelip kaçabilen az kişi var."

"Ya Kuzgun?"

"Galiba güneye doğru doludizgin gidiyor."

Tal etrafına bakındığında tüm ayrıntılar gözleri önünde belirmeye başladı. Düşmanların bir kısmı dizleri üzerine çökmüş, elleri arkadan bağlı bekliyordu. Ölen işgalciler kapının yanına doğru taşınıyor, yakacak odun gibi istifleniyordu.

Kocalarının öldüğünü gören kadınlar gözyaşlarına boğuluyor, ölen karılarının ardından pek çok adam ağlıyordu. Jasquenel bir saygı ifadesiyle yaklaştı. "Halkımı kurtardın Gümüş Şahinin Pençesi."

Orodon dilinde konuştuğundan John Creed söylenenleri anlamamıştı, fakat adamın sesindeki minnet duygusunu fark edebiliyordu.

"Halkımın öcünü almak için yardım ettim," diye yanıtladı Tal, Orosini dilinde. Ardından Ortak Dil'de, "Bana bir at lazım," dedi. "Oldu bil," dedi Jasquenel. Tal'e at bulması için bir çocuğa seslendi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Creed. "Kuzgun'un peşinden gidiyorum," dedi Tal.

"Kafana yediğin o darbe seni sarsmış belli. Gece oldu, sen buradan çıkana kadar, o yarım saat kadar önünde olacak. Hem büyük ihtimalle yanında birkaç adamı da vardır." Tal kafasını salladı. "Biliyorum ama onu takip edebilirim." "Takip mi edeceksin? Gece vakti, dağda mı?" Jasquenel, Creed'e baktı. "Yapabilirim diyorsa yapar..." "Seninle geleyim mi?" diye sordu John Creed.

"Hayır. Yalnızca hızımı kesersin." Tal elini Creed'in omzuna koydu. "Her şey için teşekkürler John.

Senin yönlendirmelerin olmasa bu insanlara yardım edemezdim."

"Bir şey değil Tal. Sen adil bir komutansın. Yeniden bir birlik yönetecek olursan haberim olsun. Bir şeylere öncülük etmekten korkmayan bir adama hizmet etmeyi her zaman isterim."

"Paralı asker olduğum günler geride kaldı. Bu tek seferlik bir işti. Yük arabasında küçük bir altın çantası bulacaksın. Onu adamlar arasında uygun gördüğün şekilde paylaştır, birazını da kendine al.

Çocuklar Latagore'a gelene kadar komutan rolünü oynamaya devam et, tamam mı?"

"Bunu yapabilirim." Creed esirleri işaret etti. "Onları ne yapalım?"

"Karşı tarafın askerleri teslim olduğunda ne yapıyorsunuz?"

"Eğer olay bize kaldıysa, tekrar karşı koymayacaklarına dair bir anlaşma yapıp, onları serbest bırakırız ama genelde işveren karar verir buna."

Tal, Jasquenel'e döndü. "Bu insanlar benim halkımı katletti. Sizin de evlerinizi yakacak, kadınlarınızla çocuklarınızı hiç acımadan öldüreceklerdi. Sen karar ver."

Jasquenel hiç tereddüt etmedi. Esirlerin başındaki savaşçılara bakarak, "Öldürün," dedi. Esirler daha ayağa kalkmaya bile teşebbüs

edemeden her birinin kafası hızla geri çekildi ve boyunları vuruldu.

Jasquenel, Creed'e baktı ve Tal, "Adildir. Bize ne kadar merhamet gösterdilerse, bizden de o kadarı," dedi.

Creed huzursuz gibi görünüyordu fakat kafasını salladı. "Kuzgun'un çetesi için pek hassas olduğumuzu söyleyemem ama çocuklardan bazıları bundan pek hazzetmeyecek. İlk ışıkla güneye yollansak iyi olur."

At getirildi ve Tal, "Bana kırba lazım," dedi.

Kadınlardan biri kulübesine koşarak az sonra içi dolu bir kırbayla döndü. Elinde bir de bohça vardı.

"Takip için yemek."

Tal kafasını salladı. Silahlarını toparladı -kılıcını ve yayını- ve bir sadak dolusu ok aldı. El salladı, ayaklarını atın iki yanına sarkıttı ve kapıdan çıkıp gecenin içine doğru ilerledi.

-21-
AV

Tal durdu.

Gece boyu zorladığı atın kısa bir mola vermesine izin verdi. Queala Köyü'nden ayrıldığından beri, Kuzgun'un izini kaybetmediğinden emin olabilmek için tam üç kez atından inmişti.

Şüphelendiği gibi Kuzgun, hızlı gidebilmek uğruna iz bırakmayı bile göze almış, Kıyı Kolcusu şehrine doğrudan giden yol olan güney patikasından ilerlemişti. Tal, hızla yaklaşan güneşin çelik grisine bürüdüğü doğuya baktığında, şafağın birkaç dakika sonra sökeceğini düşündü. Kuzgun bir kamp kurar, nöbetçiler diker ve yoluna devam etmeden önce, büyük olasılıkla öğle vakti, biraz dinlenirdi. En azından Tal, kimsenin kendisini takip etmediğini düşünse böyle yapardı.

Kendisi de kısa süreliğine dinlenmeye karar verdi. Ardından patikadan yavaşça inecek, muhafızları ya da olası tuzakları kollayacaktı. İki yüz metre kadar ileride, belki bunun iki katı uzaklıkta bir mesafede, küçük, çimenlik bir alan buldu ve atının eyerini çıkararak otlanması için bağladı.

Ardından eyeri yastık gibi kullanıp bir ağacın altına uzandı.

Güneşin gökyüzündeki konumuna baktı ve gözlerini kapatarak yorgunluk içinde uykuya daldı.

Tasarladığı gibi iki saat sonra uyandı. Güneş yılın bu vakti için beklenmedik bir yoğunlukla insanı yoruyordu. Tal, daha terlemeden, havanın cildindeki nemi emdiğini hissedebiliyordu. Bu dağlar da memleketindekiler gibiyse, günlerce sıcak ve kuru bir hava olacaktı.

Atını eyerledi ve yoldan aşağı inmeye başladı. Bir süre sonra ufak bir dere buldu ve kırbasını doldururken atına da su içirdi. Sonra devam etti yoluna. Yarım saat sonra, bir kamp ateşi dumanının kokusunu aldı. Atından indi, hayvanı bir yere bağladı ve yürümeye başladı.

Yolun birkaç metre ötesinde, ağaçların arasında ilerlemek yavaş oluyordu ancak avını yakalarken görülmesinin pek mümkün olmadığını da biliyordu.

Hızla ve sessizce ağaçlara yöneldi, birkaç metrede bir durup etrafını dinledi. Dördüncü kez durduğunda at pisliği kokusu aldı ve çimenleri ezerek ilerleyen atların belirsiz seslerini işitti. Yavaşça ağaçların arasından ilerlerken attığı her ihtiyatlı adım, düşmanlarına biraz daha yaklaştırıyordu onu. Uzakta ağaçlarla kaplı alanın azaldığını gördü ve ileride, büyük olasılıkla, Kuzgunla hayatta kalan diğer süvarilerin dinlendiklerini düşündüğü küçük bir çayır, bir açıklık olduğunu fark etti.

Bir ağaçtan öbürüne dikkatle ilerlerken, yayını sol eline almış, hemen yanında da bir ok tutuyordu. Böylece anında yayını gerip okunu salabilecekti. İşgalcilerin her an ikaz işaretleri verebileceğini beklediğinden tüm sinirleri gerilmişti. En sonunda ağaçlardan biraz uzakta, dar bir vadiden köpük köpük akan ufak bir derenin yanına otlanmaları için bir dizi halinde bırakılmış atları gördü. O yaklaştıkça atlar kafalarını kaldırdı ve bu yüzden de Tal, hayvanlar otlamaya devam edene dek bekledi.

Ateş sönmeye bırakılmıştı ancak isli kokusu hâlâ bölgeyi kaplıyordu. Altı at otlanırken, soğumuş kamp ateşinin etrafında beş kişi yatıyordu. Tal nöbetçiyi bulabilmek için etrafına bakındı.

Ağaçların arasından sessizce geçerken, kalın ağaç gövdeleri görülmesini engelliyordu. Yolun küçük vadiyle buluştuğu noktanın yakınlarında bir hareket sezdi ve öylece kaldı.

Bir ağacın çok yakınında duran bir adam, yukarıdaki dalların oluşturduğu karanlık gölgelerde neredeyse tamamen görünmez olmuştu. Tal yorgun olduğunu biliyordu, aksi takdirde bu adamı oldukça uzun bir süre önce fark ederdi. Derin bir nefes aldı ve sürünerek ilerledi.

Nöbetçi, sırtı Tal'e dönük vaziyette izlere bakıyordu. Tal dönüp kampa baktı ve diğer beş kişinin hâlâ kımıldamadan yattıklarını gördü.

Seçeneklerini düşündü. Nöbetçiyi öldürebilirdi fakat bunu sessizce yapmayı başarabilir miydi?

Yavaşça okunu kirişe yerleştirdi ve yayını gerdi. Nöbetçi ağaca yaslanmıştı fakat Tal bekledi. Derken nöbetçi gerinip omuzlarını esnetti ve o an Tal oku bıraktı. Okun ucu, adamın ense köküne isabet etti ve tek bir ses bile çıkaramayan adam yere yığıldı. Ancak atlardan birinin hafifçe kişneyerek ürkmesine sebep olabilecek bir gümbürtüyle yere düşmüştü. Kan kokusu onlara ulaşır ulaşmaz, diğer atlar da cesedin devrildiği yere baktı.

Askerlerden ikisinin uykusu hafifti: Birkaç saniye içinde ayağa kalkıp silahlarını çekmişlerdi bile. "Garth!" diye bağırdı biri. "Ne oldu?"

Tal, bunun öldürdüğü adamın ismi olduğunu düşünerek ağaçların arasına doğru iyice çekildi. Kamp görüş alanından çıkarken, bir adamın, "Kuzgun!" diye bağırdığını duydu. Tal ormanın içinde hızla ilerlerken Kuzgun'un sesini ilk defa açıkça duydu. "Dağılın! Bulun onu!"

Tal ayakta kalıp savaşamayacağını biliyordu. Çok yorgundu ve düzgün düşünemiyordu. Uyanık iki adamı öldürme fırsatını, belki de saklanmadan evvel diğer üç adamın da işini bitirme şansını elinden kaçırmıştı. Bir hata yapmıştı ve bu hayatına mal olabilirdi.

Arkasında bir hareketlenme olduğunu duyuyor ve en azından işgalcilerden bir tanesinin iz sürme yeteneğine sahip olduğunu biliyordu. Bir kaya çıkıntısı, yüz metre kadar uzanan fakat sonra tırmanılamayacak kadar yüksek noktalara ulaşan bir bayır gördü ve üzerine atladı. Gergin bir ipte yürüyormuşçasına elinden geldiğince hızlı bir biçimde yürümeye başladı fakat kaya geçilmez bir hal aldığında aşağı atlayıp gizlendi. Yeni bir ok çekip beklemeye başladı.

Birkaç dakika bekledikten sonra, izini her kim sürüyorsa bu işte oldukça iyi olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Hiçbir şey duymamış, hiçbir şey görmemişti.

Beklemeye devam etti.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra bir şeyler değişti. Tam olarak ne olduğunu belirlemek güçtü ancak bir an ormandaki sesler -dalların arasından geçen rüzgârın fısıltısı, yaprakların düşüşü- değişmişti.

Tal, ne değiştiğini anlamanın mühim olmadığını, bunun sadece yalnız olmadığı anlamına geldiğini biliyordu. Kaya çıkıntısının arkasına çömeldi ve havayı koklayarak, oraya ait değilmiş gibi duran gölgeleri aradı, takipçisinin yerini belirtecek herhangi bir şeyi duyabilmeyi bekledi.

Zaman ağır işliyordu sanki Tal, arkasındaki her kimse onun da aynı oyunu oynayarak bir hata yapmasını beklediğini biliyordu.

Çizme tabanının kayaya sürtmesiyle çıkan o hafif sesle Tal ayağa fırladı ve döndü. Kısacık bir an düşmanının yüzü gözlerinin önündeydi. Tal parmaklarına oku serbest bırakma emrini verirken sanki zaman durmuştu. Bu komutu gerçekleştirebildiğinde, daha evvel hayal bile edemediği ayrıntıları görmeye başladı. Adamın saçları, yerlerde sürünmüş olması sebebiyle tozlansa da aslında siyahtı ve belki de Tal nöbetçiyi öldürdükten sonra bir başka ok atışının daha geleceğinden korkuyordu. Siyah tenliydi ve Kesh kökenli olabilirdi, çünkü gözleri de neredeyse kapkaraydı. O gözlerde tanıdık bir ifade vardı: Tal'in oku yaydan sıyrılırken, korkuyla karışık bir uysallık belirtisi görüldü. Adamın kasları, çığlık atacakmış ya da hareket etmeye çalışacakmış gibi kasılmaya başladı, ancak yapmak istediği şeyi tamamlayamadan ok onu boğazından vurdu.

Adamın gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve içlerindeki ışık birden söndü. Ardından da büzülüp Tal'in bakış açısından çıktı.

Tal kayaların üzerinden güçlükle ilerleyerek adamı hızla inceledi. Üzerinde yalnızca silahları vardı.

Tal kendi yayıyla devam edecekti, ancak izcinin oklarını da alarak kendisininkilere ekledi. Diğer işgalciler de yakınlarda mı diye görebilmek için etrafına bakındı, ancak ne bir şey gördü ne de işitti. Ölen adamı leş yiyicilere bırakan Tal, hızla oradan uzaklaştı. Şimdi yalnızca dört kişi kalmıştı.

Tal uyumuştu. Bir nehirle kesişen ufak bir geçit bulmuş ve atını oraya bağlayıp bırakmıştı. Berbat bir şans ya da mükemmel bir izci sayesinde bulunabilirdi ancak. Tal şansına güveniyordu: En iyi izcilerini öldürdüğüne emindi.

Ayrıca Kuzgun'un geriye kalan üç yoldaşını toplamak için yalnızca bir ya da iki saat bekleyeceğini, ardından da güneye kaçacağını düşündü. Çünkü işgalci komutanın bildiği kadarıyla Tal mükemmel bir izciydi ve iki düzine kadar Orodon savaşçısı ona yetişebilmek için hızla at sürüyor olabilirdi. Evvelki gece kendisine verilen yemek çantasının altını üstüne getirdi ve sert peynir, en az onun kadar sert bir parça ekmek ve biraz da kum meyve buldu. Tatsız olsa da besleyiciydiler. Yemeğini saklamasının bir hata olacağını bilerek her şeyi yedi. Kuzgun'u öldürdükten sonra açlıktan bayılabilirdi.

Rutubeti ve soğuğu önemsemeden, birkaç saatliğine dinlenmeye kesin kararlı olarak, yukarıdan sarkan bir kayanın altına büzüştü. Düş gördü. Yine Shatana Higo tepesinde, yaklaşan erkeklik töreni için heyecanla görüsünü bekliyordu. Uyandığında, hâlâ kemiklerine kadar yorgun olduğu halde takibe başlamak için hazırlandı. Soğuk eklemlerine kadar işlemişti ve vücudunu yeniden ısıtabilmek için biraz dolanması gerekiyordu. Hesaplarına göre günbatımına iki saatten az bir vakit vardı ve yaklaşık üç saattir uyuyor olmalıydı.

Kuzgun'a bir ipucu bırakmıştı ancak bunu telafi edeceğinden emindi. İşgalcilerin Kıyı Kolcusu arazilerine ulaşması üç günlük sıkı bir gidiş gerektirirdi. Tal, yolda yiyecek bir şeyler bulabilir ve kuvvetini kaybetmemeyi başarabilirse, şehre ulaşmadan onları

yakalayabileceğini biliyordu. Şehre girip onları orada araması gerekirse, bunu da yapacaktı.

Tal yorgun atına eyerini vurdu ve nehrin kenarından ilerlemeye başladı. Sonunda bayırdan yukarı çıkıp yola ulaşmak için bir açıklıktan geçti. Yola vardığında güneye döndü ve yavaşça ilerlemeye başladı. Kuzgun'un son kampının yerini biliyordu ve artık orada olmayacağından neredeyse kesinlikle emindi. O yüzden şimdilik acele etmeye lüzum yoktu. Birkaç dakikalık yürüyüşle atın ısınmasını sağladıktan sonra, eşkin eşkin ilerlemeye başladı.

Kuzgun'un kampına yaklaştığında atı ağaçların arasında bıraktı. Kuzgun'u orada bulsa çok şaşırırdı ancak ölü olmaktansa şaşkın olmanın daha iyi olacağına kanaat getirdi.

Nöbetçiyi öldürdüğü yeri hızla örterken, adamın hâlâ düştüğü yerde olduğunu gördü. Üzerine doğru eğildi fakat kimliğini gösterecek en ufak bir ipucuna rastlamadı. Altın için öldürmeyi kabul etmiş bir başka paralı askerdi o da. Tal, üzerinde ne taşıdığına baktı fakat yalnızca kemerindeki bıçağın durduğunu gördü. Para kesesi alınmıştı. Altının ölüye ne faydası olurdu?

Tal açıklığa çıkıp etrafına bakındı. Kamp ateşi hâlâ hatırladığı yerdeydi fakat geride başka hiçbir şey bırakılmamıştı. Mantıklı olarak, fazladan kalan atları da almışlardı. Kuzgun bir küheylanın işgüzarlığı yüzünden yakalanma riskine girmezdi asla.

Tal izlere baktığında, seçtikleri yolu gizlemeye dahi zahmet etmediklerini gördü: Güneye inen yoldaydılar yine.

Hızla atının yanına gitti ve yine kovalamaya başladı.

Gün bitiyor, her zaman olduğu gibi, dağların gün içindeki sakinleri gececilere yerlerini bırakırken sesler de değişiyordu. Tal bunun iki dünyanın çakıştığı, gece avcılarının erkenden kalkıp, kalacak güvenli bir sığınak arayan aheste gündüz yaratıklarını avladıkları vakit olduğunu biliyordu. Tal izlere bakarak Kuzgun'un bir sonraki adımını

tahmin etmeye çalıştı. Yaşadığı şaşkınlık ve iki adamını kaybetmesinin ardından, açık bir yerde kamp yapıp tek bir nöbetçi görevlendirecek kadar dikkatsiz olacağını zannetmiyordu. Bir deliğe girmiş -bir mağara ya da bir kaya sarkıtı- soğuk kampında oturuyor ve sürekli olarak iki adamını uyanık bırakıyordur, diye düşündü.

Günbatımıyla Tal izleri yeniden buldu ve etraf tamamen kararana dek bu izleri takip etti. Gecenin geçmesi için bekleyebileceği olabildiğince düzgün bir yer bulurken, Kuzgun'un da en az kendisi kadar rahatsız olduğunu düşünüyordu.

Gün doğmadan kısa bir süre önce uyandı ve kollarıyla bacaklarını hareket ettirerek ısınmaya çalıştı. Boynu ve sırtı tutulmuştu, burnu akıyordu. Yorgunluk ve açlıktan hastalandığını biliyordu. Köyden çıktığından bu yana yiyecek hiçbir şey görememişti. Susuz kalmanın, yola birkaç gün için aç devam etmekten daha güç bir şey olduğunu bilen Tal, kırbasında kalan suyu içti ve yeniden doldurabilmek için etrafına bakınarak yola koyuldu.

Bölgedeki toprakların dış hatlarını inceledikten sonra bayırdan aşağı inmeye başladı. Sonunda bu dağlarda bulunan pek çok çaydan birine vardı. Neyse ki suyun kenarında böğürtlen çalıları vardı; istekle başlarına oturdu. Böğürtlenlerin çoğu henüz olgunlaşmamıştı ancak birkaç tanesi de moralini düzeltip yorgunluğunu almış ve açlığını bastırmıştı. Boş yemek çantasına olgunlaşmış böğürtlenleri doldurarak bir saat geçirdi.

Hâlâ aç olan, fakat yiyecek ve su sayesinde kendini çok daha iyi hisseden Tal, avının ardından yola koyuldu.

Kuşluk vakti yaklaştığında Tal, bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetti. Nal izleri arasındaki mesafeden Kuzgun ve adamlarının acelesi olmadığı anlaşılıyordu. İzlere bakarken bir şeyler içini kemiriyordu.

Yarım saat kadar önce bir yığın at pisliğinin önünden geçmişti ve pislikler henüz kurumuş değildi. Öyleyse Kuzgun'a çok yakın

olmalıydı. Ancak izlerdeki bir şey onu rahatsız ediyordu. Durdu ve atından indi. Kuzgun ve geride kalan üç yoldaşı, fazladan atları da yanlarına almıştı. İşte o an anladı Tal. Atlardan biri ortada yoktu! Doğru düşündüğünden emin olmak için hızla ilerledi. Evet, beş değil dört atın izlerine bakıyordu. Üstelik yalnızca üç toynak izi, bir binicileri olduğunu gösterecek kadar derine iniyordu. Yolda birileri ayrılmıştı.

Tal yeniden atına atlarken hemen yanından bir ok geçti. Atın boynuna doğru eğilerek bağırdı ve hayvan ileri atıldı. Ağaçlara doğru ilerlediler. Sonra döndü ve bekledi.

Oku atan her kimse, takip etmemişti. Tal elini atın boynuna koyup bitkin ve asabi hayvanı biraz daha sakinleştirmeye çabalayarak sessizce oturdu. Bekledi.

Zaman yavaş akıyordu sanki. Oku atan kişi, bir zarar verebildi mi diye görebilmek için beklemeyip, Kuzgun'u ikaz etmek üzere geri dönmüş olabilirdi. Belki de yolun öbür yanındaki ağaçların arasına girmiş, Tal'in ortaya çıkıp çıkmayacağını bekliyordu.

Nihayetinde Tal beklemekten yorularak atından indi, onu bir çalıya bağladı ve yolla aynı doğrultuda giden düzlükte ilerlemeye başladı. Güneye yöneldi ve bulabildiği en dar noktada hızla yolun karşısına geçerek kuzeye döndü. Kuzgun'un adamı güneye kaçmış olsa bunu fark ederdi.

Fakat hâlâ Tal'i bekliyorsa önde olması gerekirdi.

Tal sessizce ağaçların arasına karıştı. Saldırganın yerini belli edecek herhangi bir ipucu yakalayabilmek için gözünü kulağını dört açtı.

Derken adam öksürdü. Tal donakaldı: Ses en fazla on metre öteden geliyordu. Bir öksürüğün birden fazla kişinin canını aldığını biliyordu. Adamın yerini belli edecek başka bir ses duyabilmek için bekledi.

Tal bir ayağını hafifçe yere değdirerek yavaşça ilerliyor, diğer ayağını kaldırmadan ağırlığını dengeliyordu. Yerinden oynayan yaprakların

ya da çatırdayan dalların varlığını belli etmesini istemiyordu.

Ardından burnuna bir koku hücum etti. Dağların arasından gelen kuzeybatı rüzgârıyla, Tal adamın pis kokusunu alabiliyordu. Haftalardır yıkanmamıştı ve önceki gün o dumanların arasında kalmış olmalıydı, çünkü buruk bir kokusu vardı.

Tal dinlemek ve bakmak için biraz daha çabaladığında adamı gördü.

Bir ağacın dibinde durmuş, okunu hazırda tutup Tal'e dair bir iz görebilmek için yolu gözlüyordu.

Tal adama, kellesini getirmedikçe geri dönmemesinin söylendiğini tahmin etti.

Tal adamı hedef alarak onu kesinlikle öldürebileceği bir pozisyon alacak şekilde ilerledi. Ardından yavaşça, "Yayını indir," dedi.

Adam donup kalmıştı. Vücuduyla dönmedi ancak göz ucuyla Tal'i görebilmek için başını çevirdi. Elini açtı ve yayın yere düşmesine izin verdi. "Yavaşça dön," dedi Tal.

Adam, sırtı ağaca denk gelene kadar söylenildiği gibi döndü. Tal okunu, adamın göğsüne nişan aldı. "Kuzgun nerede?"

"Güneyde, belki üç kilometre kadar ötede, ya benim seni getirmemi ya da bir sonraki tuzağına kendi ayaklarınla gelmeni bekliyor. " "Adın ne?" "Killgore."

"Ne zamandır Kuzgunla çalışıyorsun?"

"On senedir."

Yayın teli tıngırdadı ve Killgore adındaki adam, kendini birden ağaca mıhlanmış buldu. Gözleri irice açıldı ve bir an aşağı baktı, fakat sonra kafası öne düştü ve vücudu gevşedi. "On sene demek, benim köyüme de girdin demektir, seni katil," dedi Tal sessizce.

Killgore'u ağaca okla mıhlanmış olarak öylece bıraktı ve atını almak için hızla yolun karşı tarafına geçti.

Artık yalnızca üç kişi kalmıştı ve Tal, yolun üç kilometre kadar aşağısında kendisini beklediklerini biliyordu.

Tal küfretti. Burası öyle büyük bir çayırdı ki, Kuzgun'un neden bu bölgeyi seçtiğini hemen anlamıştı. Tal'in ağaçlar arasında saklanmasını ve birilerini saklandıkları yerden çıkarabilmesini engelleyecek kadar genişti.

Kuzgun ve geride kalan iki işgalci, ellerini eyerlerin iki yanına rahatça bırakmış, otlağın ortasında bekliyorlardı.

Ya kendi adamları gelecek ve güneye doğru yollarına devam edeceklerdi ya da Tal ortaya çıkacaktı ve bu av öyle ya da böyle sona erecekti. Tal seçeneklerini gözden geçirdi. Kuzgun beklemekten vazgeçip güneye doğru devam edene ya da Killgore'a ne olduğunu görmek için kuzeye dönene dek ağaçların arasında saklanabilirdi. Fakat yalnızca bir çanta böğürtleni ile bir matara suyu vardı ve son derece yorgundu. Beklerse sadece daha da bitkin düşerdi. Şüphesiz Kuzgun da yorgundu ancak onun yanında iki çift kılıç tutan el daha vardı.

Tal dünyanın en iyi kılıç ustası unvanını taşıyordu; en azından Ustalar Sarayı'ndaki bir sonraki turnuvaya kadar. Ancak onlar üç kişiydi ve at üzerinde savaşacaklardı. Tal, adamların atlarından inip onunla teker teker karşılaşabilecekleri yanılgısına düşemezdi.

Derin bir nefes aldı. Bu işi bitirmenin vakti gelmişti.

Kısa yayını kaptı, dişlerinin arasına ve yayını tuttuğu eline birer tane ok aldı. Bacaklarıyla atını ileri gitmesi için yönlendirirken, tek eliyle de dizginleri tutuyordu. Tal görüş alanına girdi.

Üç paralı asker, onu gördükleri gibi, gereksiz bir telaşa mahal vermeden silahlarını çekti. Tal birden umut dolmuştu. Hiçbirinde yay yoktu sanki.

Rondar'ın harika bir binicilik ustası olduğuna şükreden Tal, bağırarak atıyla dörtnala ilerlemeye başladı. Doğrudan üç adamın üstüne giderken, gözlerini ortada duran Kuzgun'dan hiç ayırmıyordu. Kuzgun kımıldamadı fakat yoldaşları atlarını dehleyerek bir daire oluşturdular. Böylece Tal sırtını birine dönmek zorunda kalacaktı. Tal dizginleri bıraktı ve eyerin üzerinde doğrularak dizleriyle ata sıkıca tutundu.

İlk okunu çekip fırlattı. Tal'in sağındaki atlı, tam beklediği gibi yana eğildi ve böylece o da daha aşağı nişan aldı. Ok bu kez uyluğuna, kalça eklemine yakın bir noktaya isabet etti. Adam eyerinden aşağı düşerken çığlık attı. Öldürücü bir darbe almamıştı ancak kısa süre içinde kalkıp dövüşe katılması da beklenemezdi.

Tal, Kuzgun ve diğer adama yaklaşmamak için bacaklarından aldığı gücü kullanırken ikinci oku kirişe yerleştirdi. Tal'in soluna düşen adam, şimdi tam arkasındaydı ve doğrudan üzerine geliyordu. Hâlâ eyerin üzerinde duran Tal sağa eğilerek atıyla bir daire çizdi. Neredeyse tamamen geriye döndü. Okunu serbest bıraktığında ikinci adamın gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu.

Ok, adamın zincir zırhının korumasız bıraktığı boynuyla omzu arasındaki ekleme isabet etti. Adam eyerinden düşerek atının arkasına yuvarlandı. Yere devrilmeden öldüğü aşikardı. Kuzgun saldırıya geçti.

Tal'e geri dönüp yeni bir ok çekme fırsatı vermeyi göze alamazdı. Neler yapabildiğini gördüğü için, bir an evvel önünü kapamazsa öleceğinden şüphe duymuyordu.

Tal yayını bir kenara atıp kılıcını çekerek saldırıya son anda karşılık verdi. Kuzgun'un atı Tal'inkiyle çarpışınca kısrak neredeyse yere devriliyordu ve yana doğru sendelemişti.

Tal atının dizginlerini çekerken, kılıcını Kuzgun'un kafasının olmasını beklediği noktaya doğru savurdu. Hatasını anlayıp geri çekilmeye

çalıştı. Ne var ki biraz gecikmişti. Kuzgun'un kılıcı omuz kemiğini sıyırarak derisini keserken, sol omzunda bir acı hissetti.

Tal acıyla suratını buruşturdu fakat yine de tetikteydi. Atını dehlerken sol omzunu sağ eliyle tutma dürtüsüne karşı koyuyordu. Bunun yerine, Kuzgun'dan gelen yeni bir darbeyi başının üzerinde kılıcıyla karşıladı.

Tal yaşaran gözlerini kırpıştırırken omzundaki acının sona ermesi için zorladı kendini. Açıkça görülüyordu ki, Kuzgun at sırtındayken ondan daha iyi bir kılıç ustası oluyordu. Yine de hamleler aynı hamlelerdi ve Tal hayatında bundan daha önemli bir müsabakaya tutuşmamıştı. Rondar, tek elle ya da iki elini de kullanmadan, hayvanı yönetmek için yalnızca bacaklarına güvenerek nasıl at bineceğini ayrıntısıyla öğretmişti ona. Bunu düşünerek atı kendi vücudunun bir uzantısıymış gibi kullanmaya, atın bacakları da kendine aitmiş gibi hissetmeye çalıştı.

Sol omzundaki acıyı aklından uzaklaştırmaya çalıştı, ancak yine de biliyordu ki, Kuzgun'un darbesi birkaç santim aşağıya gelmiş olsa şimdi ölmüş olurdu. Yara sinirlerine zarar verebilir ya da kolu tamamen kapabilirdi. Kan kaybı da sonu olurdu. Şu andaysa, bu yüzeysel kesik gömleğinin omzunu kanla ıslatıyordu. Ancak şu dövüşü çabukça sonlandırabilirse yaşayabilirdi.

Tal, Kuzgun'u sağında tutmak için atını çevirirken yaralı omzuna yeni bir darbe almaktan çekiniyordu. Kuzgun, Tal'in atını rahatsız edebilmek için kendi atını kullandı, belki de binicisini üzerinden atmasını amaçlıyordu. Tal'in sağına doğru yanaştı ve o, Kulaam Köyü'nü talan ettiğinden beri düşmanını ilk defa yakından görme fırsatını yakaladı.

Bir zamanlar tamamen tıraş edilen sakalı şimdi son derece bakımsız ve dağınıktı. Kemikli yüzü bezgin ve yorgun görünüyordu. Cildinde gri bir ton vardı ve koyu renk, çukur gözlerinin etrafı kırmızıydı. Gözlerinin altındaysa koyu halkalar vardı.

Fakat yüzünden demir gibi bir irade okunuyordu ve Tal, Kuzgun'un karşılaşabileceği en tehlikeli adamlardan biri olduğunu görebiliyordu. Böyle bir irade olmadan kimse Kuzgun'unki gibi acımasız bir birlik kurmazdı. Tal, bu iradeyi kendisininkiyle karşılaştırması gerektiğini biliyordu. Kendisinin hayatta kalması ya da kalmaması mühim değildi. Kuzgun ölmeliydi. Tal'in halkına yapılan yanlışın karşılığını ödemeliydi.

Daireler çizerek karşılıklı darbeler savurdular, çelik çelikle çarpıştı, fakat iki taraf da üstünlüğü elde edemedi. Kuzgun atını yönlendirmede daha mahirdi ancak vuruş menziline girdiğinde Tal daha iyi bir kılıç ustası olduğunu gösteriyordu.

Uzunca bir süre böyle birbirleri etrafında döndüler, karşılıklı darbelerini savuşturdular ve ikisi de diğerine üstünlük sağlayamadı. Kuzgun tam üç kez Tal'e saldırmaya çalıştı ancak iki at da yorgunluktan bitmek üzereydi ve üçüncü denemede Kuzgun yanağına isabet eden bir darbeyle geri çekildi. Yüzünün sağ tarafından kan akıyordu ve Tal yepyeni bir şey gördü. Kuzgun'un yüzündeki kararlılık gitmişti! Artık ölmekten korkan bir adam gibi görünüyordu.

Tal saldırdı. Avazı çıktığı kadar bağırarak üzengilerin üzerinde doğruldu ve tüm kuvvetiyle aşağı doğru bir hamle yaptı. Kuzgun'un senelerini harcadığı atlı dövüş, şimdi karşılığını veriyordu. Çünkü Tal'in beklediği gibi dönmek yerine, Kuzgun da kılıcını kaldırarak darbeyi karşıladı ve sol eliyle eyere tutunup öne eğilerek Tal'in sağ bacağına bir hamle yaptı.

Kuzgun'un, baldırına derin bir kılıç darbesi indirmesiyle Tal büyük bir acı hissetti ve bacağı neredeyse hissizleşmeye başladı. Aşağı doğru yaptığı hamlenin hızıyla atından düştü.

Tal omzunu sıkıştırıp tutarak dönmeye çalıştı, fakat darbenin etkisi onu sersemleştirmişti. Bitkin ve öfkeli atı hızla kaçarak Tal'i savunmasız biçimde yerde bıraktı. Rakibi de kendi hayvanını

döndürdü ve bir kez daha saldırmak için dehledi. Niyeti Tal'i ezip geçmekti.

Tal dönerek hayvanın toynaklarından güçlükle kurtuldu. Kuzgun'un kılıcının üzerinden geçtiğini hissetmiş, yalnızca birkaç santimle bu darbeden kurtulduğunu anlamıştı. Kuzgun öldürücü darbeyi indirmek için yeterince eğilmemişti.

Tal doğrularak ağırlığını yaralanmamış sol bacağına vermeye çalıştı ve yeniden savaşmak için hazırlandı. Ancak beklediği saldırı yerine Kuzgun'un güneye doğru ilerlediğini gördü. Katilin canına yetmiş, kaçıyordu. Yorgun atı doğru düzgün gidemiyordu bile. Tal de kendi kısrağına seslendi ancak at bunu duymadı. Yaralı bacağıyla ulaşamayacağı kadar da uzaktaydı. Yaralarına bakması gerekiyordu, aksi takdirde kan kaybından bayılacaktı. Atından düşerken aldığı darbe yüzünden zaten başı dönüyordu.

Yalnızca birkaç metre ötedeki yayıyla okunu ararken karanlık bir öfke doldurdu içini. Elinden geldiğince hızlı bir biçimde silahlarının olduğu yere kadar aksayarak gitti ve yayını aldı. Sadaktan bir ok çekti, kirişe yerleştirdi ve yayı gerdi. Rüzgârı ve eğimi de hesaba katarak atışını yaptı. Kuzgun oku duymamıştı bile. Hayvanın boynuna hafifçe abanarak yoluna devam ediyordu. Derken ok isabet etti. Kürekkemiklerinin arasına, Kuzgun'un tam sırtına gelmiş, deri zırhını delmişti.

Tal adamın gevşediğini ve attan düştüğünü gördü. Öyle cansız bir şekilde düşmüştü ki, Tal yanına gidip Kuzgun'un nihayet ölüp ölmediğini kontrol etmek zorunda kalmadı.

Tal'in bacağı artık direncini yitirmişti. Sanki tüm iradesi ve gücü içinden çekilip alınmıştı. Atı yüz metre kadar ileride, ilgisizce otlanıyordu. Az sonra ona ulaşmaya çalışırdı. Önce biraz dinlenmeliydi. Oturup soluklanmalıydı. Sonra bacağı ve omzuyla ilgilenirdi.

Bayılmadan önce düşündüğü son şey, bunun bu zamana kadar yaptığı en iyi atış olduğuydu. Yemek ve kahve kokusuna uyandı. Bir arabanın yanında, battaniyelerin altında yatıyordu. Biri omzunu ve bacağını sarmıştı. Geceydi. "Kahve?"

Tal kafasını çevirdiğinde, John Creed'in ateşin başında oturduğunu, birliğinden yarım düzine kadar adamınsa birkaç metre ötede daha büyük bir kamp ateşi etrafında toplandığını gördü.

Doğrulmak için sağlam kolundan faydalandı. Arabanın tekerliğine dayadı sırtını. "Teşekkürler," dedi. Creed ona bir kap uzattı ve Tal acı kahveyi yudumlarken "Neyse ki yakınlardaymışız. Kan kaybından ölüyordun neredeyse," dedi. "Beni nasıl buldunuz?"

Creed güldü. "Pek zor olmadı." Ekmeğe sarılmış sıcak eti ona uzattığında Tal oburca gözlerini açtı. Creed konuşmaya devam ederken o da yemeye başladı. "Yolunu cesetlerle pisletmiştin." Kuzeyi işaret etti. "Köyden seher vakti ayrıldık, sen Kuzgun'un peşinden yola düştükten belki yedi saat kadar sonra." Çenesini kaşıdı. "Aslında cesetlerden birinin sana ait olduğunu düşündüm ama iyi bir iş çıkarmışsın Tal Hawkins. İlk cesedi gördüğümde, birkaç çocukla birlikte koşturup yardıma ihtiyacın var mı bakmak istedik. Yokmuş." Tekrar kıkırdadı. "Kesinlikle yokmuş."

"Kuzgun'un yüzündeki ifadeyi görememiş olman çok yazık ama. Şaşkınlık içinde ölmüş." Creed güldü. "Okun sırtından girmiş, o da göğsünden çıkan şeyi görmek istiyormuş gibi çenesini aşağı eğmiş. Bana sorarsan o itin hiç mizah anlayışı yoktu zaten." Ayağa kalktı ve biraz uzağı işaret etti. "Seni şurada, yorgunluktan bayıldığın yerde bulduk. Yaralarını sardım, çocuklar da iki saat kadar önce geldi. Kıyı Kolcusu'na gelene kadar arabada kal. Bacağın çok fena ama hastalık kapmazsa iyileşirsin."

Tal ağzındaki son lokmayı da çiğnerken, "Diğer araba nerede?" diye sordu.

"Onu köyde bıraktım. İki arabaya ihtiyacımız yoktu, onu da Orodonlulara vermekte bir sakınca görmeyeceğini düşündüm." "Doğru."

"Ateşin etrafında seninle ilgili şarkılar söylüyorlar şimdi Tal. O herifler için tam bir kahraman oldun."

Tal ne diyeceğini bilemiyordu. Kendi halkını düşündü ve adamları gibi bir grup asker, Kuzgun ve Olasko'nun birliği ortaya çıkmadan on gün önce Kulaam Köyü'ne gelmiş olsa hayatı nasıl olurdu merak etti. Arkasına yaslanıp gözlerini yumdu sonra. "Ben kahraman değilim. Yalnızca halletmem gereken bir iş vardı."

"Eh, o işi yaptın işte," dedi Creed.

"Bana baktığın için teşekkürler John."

"Sen iyi bir komutansın Tal. Adama ihtiyacın olursa bulmakta güçlük çekmezsin. Adilsin, her şeyle ilgileniyorsun ve çoğu kişiden daha iyi ödeme yapıyorsun."

"Şayet kuvvetli bir sağ kola ihtiyacım olursa John Creed, arayacağım ilk adam sen olacaksın." Tal elindeki kupayı bıraktı ve durdu. Yeniden uyku bastırıyordu, biliyordu. İyileşmek için dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Çağırman yeter, ben gelirim," dedi paralı asker sırıtarak. Ardından gecenin içine doğru bakarak, "Bir sonraki adım ne?" diye sordu.

Tal, tepedeki yıldızlara baktı. "Biraz dinleneyim. Sonra daha çok çalışacağım."

"Pekâlâ," dedi Creed. "İşlerin en azından birkaç gün daha bekleyebilir. Her zaman dediğim gibi, vaktin varken dinlen."

Tal battaniyelerin içinde kıvrıldı ve uykunun vücudunda yükselerek ona sahip olduğunu hissetti.

Ailesini düşünerek, biraz olsun huzur bulduklarını umdu.

Sonra Olasko Dükü'nü ve Yüzbaşı'yı; Quentin Havrevulen'i düşündü. Pençe'nin ailesinin gerçek anlamda huzur bulabilmesi için, o ikisinin de Kuzgun'a ölüm yolunda katılmaları gerekiyordu. İşte bu çirkin düşünceler içinde, Gümüş Şahinin Pençesi bitkin bir halde derin bir uykuya daldı.

Sonsöz

"Orodon halkı için öyle olduğu söylenemez," dedi Tal.

Büyücünün Adası'nda, Pug'ın çalışma odasında oturuyordu. Magnus, Caleb ve Robert bir masanın etrafına dizilmişti. Şöminede keyifli bir ateş yanıyordu. Pug ve Miranda, Nakor'un dediğine göre gizemli bir işi halletmeye gitmişlerdi.

Tal Kıyı Kolcusu'na vardıktan sonra oradan gemiyle Salador'a geçmişti. Burada, Caleb'la birlikte olduğu vakitlerden tanıdığı birkaç kişiyle görüşerek, Magnus'a kuzeydeki işinin bittiği haberini göndermişti.

Magnus gelmiş, Tal'i Kendrick'in yerinden Pug'ın mekânına ilk kez götürdüğünde yaptığı gibi sanatını kullanarak adaya taşımıştı. Tal pek çok defa böyle bir hüneri olmasını dilemişti. Atlardan, gemilerden ve arabalardan bıkmıştı.

Yalnızca bir gündür adadaydı, ancak şimdiden, geçen aynı olayları uzak birer anı gibi geliyordu. Yaraları iyileşmişti ancak omzunda ve bacağında bir gerginlik vardı. Yine de adadaki şifacılar kalıcı bir hasar olmayacağını, yalnızca koleksiyonuna iki etkileyici yara daha ekleneceğini söylemişti.

Nakor, "Görevini iyi yaptın Pençe," dedi.

"Tal deyin lütfen," diye yanıtladı. "Kendimi Tal Hawkins olarak düşünmeye alıştım." "Tal, öyleyse," dedi Nakor.

"Orodon köyündeki savunman, resmi bir ordu eğitimi olmayan birine göre oldukça etkiliydi," dedi.

Magnus. "Elindekilerle en iyisini yaptın, fakat itiraf etmeliyim ki o mancınıkları neden yaktığını tam olarak anlayamadım." Tal doğruldu. "Bundan hiç söz etmedim ki sana." Magnus hafifçe gülümsedi. "Hayır, etmedin. Ben seni izledim." "Nerede?"

"Queala Köyü'nde, yakınlardaki bir tepeden."

"Demek oradaydın!" Tal sandalyesinde öne doğru eğildi. "Oradaydın ve yardım etmek için hiçbir şey yapmadın ha?" Suçlar gibi bir ses tonu vardı. Caleb, "Yardım edemezdi Tal," dedi.

"Henüz bilmediğin çok şey var," diye ekledi Nakor. "Lakin şu kadarını anlayabilirsin.

Bahsettiğimiz büyücü -Leso Varen- yaptıklarında bizim parmağımız olduğunu bilmemeli. Magnus kadar güçlü bir büyücü ortaya çıkıp Kuzgun'u yok etseydi, bunun hemen farkına varırdı. Leso Varen'in zihninde kurduğu o bağlantıdan da asla kurtulamazdın."

Tal kafasını salladı. "Bundan pek hoşlanmadım ama anlıyorum."

"Ve böylece bir sonraki soruya ulaşmış oluyoruz. Bunun ardından ne gelecek?" dedi Nakor. "Benden istediğin başka bir şey yoksa, Olaskolu Kaspar konusunda ne yapacağıma karar vermem gerek." "Verilecek bir karar yok ortada," dedi Nakor. "Onun yanında çalışmaya başlamalısın."

Tal'in gözleri büyüdü. "Yapamam!"

"Neden?" diye sordu Caleb. "Annem 'Leydi Rowena'yı yanında çalıştırıyor zaten. Birden fazla casusumuzun olması iyi bir şey."

"Ben bir yemini çiğneyemem, o yüzden de kabullenemeyeceğim bir konuda yemin etmem." Nakor, "Öyle olması gerekir zaten," dedi.

"Yalan söylediğimde büyücüsünün bunu anlamamasını sağlayacak bir planınız olsa bile, Kaspar gibi bir adama hizmet edemem. Çünkü ben, yalan yere yemin edemem," diye devam etti Tal öfkeyle.

"Hayır," dedi Nakor. "Beni yanlış anlıyorsun. Öyle olması gerekir derken, yalandan yemin etmemeni kastediyorum. Tüm kalbinle yemin etmeli ve Kaspar'a, gerektiği gibi, hatta hayatını bile tehlikeye

atarak hizmet etmelisin. Aramızdan birini bulup öldürme emri alırsan tüm kalbinle bunu yapmaya çalışmalı ve gerekirse de öldürmelisin."

Tal kaşlarını çattı. "Düşmanlarımıza tüm kalbimle hizmet etmemi mi söylüyorsun?" Aklı çok karışmıştı. "Evet," dedi Nakor. "Zira yalnızca bu şekilde, vakti geldiğinde onu öldürebilecek kadar Kaspar'a yaklaşabilirsin."

Tal arkasına yaslandı. "Anlamıyorum. Yeminimi bozmadan ve onu öldürmeyi tasarlamaya devam ederek nasıl hizmet edebilirim ki ona?"

"Senin yeminin, Kaspar kendi yeminini tuttuğu sürece geçerlidir," dedi Nakor.

"Ya," dedi Tal, şimdi bir nebze olsun gülümseyerek. "'Sadakat yemininde kendi payına düşeni yapmak, hizmetkârın olduğu kadar efendinin de sorumluluğudur.'" Nakor, "Akrep kıssasını duydun mu hiç?" dedi.

"Hayır."

"Bir akrep, içinden geçemeyeceği kadar derin ve hızlı akan bir nehrin kıyısında duruyormuş.

Yanından bir kurbağa yüzerek geçince seslenmiş ona. 'Kurbağa, beni karşı kıyıya taşısana!' "Kurbağa yanıtlamış. 'Olmaz, çünkü beni sokarsın, ben de ölürüm.' "Akrep, 'Ama neden böyle bir şey yapayım ki? Bu durumda de boğulurum,' demiş. "Kurbağa bunu düşünmüş ve sonunda, 'Pekâlâ. Seni nehrin öbür yakasına geçireceğim,' demiş. "Böylece kurbağa kıyıya çıkıp akrebi sırtına almış ve nehrin ortasına geldiklerinde akrep kurbağayı sokmuş. "Son nefesini veren kurbağa, 'Neden yaptın bunu? Şimdi ikimiz de öleceğiz!' diye haykırmış. "Son nefesini veren akrepse, 'Çünkü bu benim doğamda var,' demiş."

Nakor, Pençe'ye baktı. "Nihayetinde, şayet bunları görebilecek kadar hayatta kalabilirsen, Olaskolu Kaspar sana ihanet edecek Tal. Bu

onun doğasında var. O sana ihanet ettiğinde de sen yemininden azat olacak ve onu öldürebileceksin."

Tal, ne diyeceğini bilemeyerek oturdu. Uzun, oldukça uzun bir süre Nakor'un söylediklerini düşündü. Ardından derin bir nefes alıp kafasını salladı.

"Opardum'a gideceğim. Olasko Dükü'nün hizmetine giriyorum."

TEŞEKKÜR

Seneler boyu, teşekkür kısmına Midkemia'nın Anneleri ve Babaları'yla başladım ve bu sefer de farklı olmayacak. Sizin yarattığınız bu dünyada oynama fırsatını her elime geçirdiğimde kendimi mutlu hissediyorum.

Son iki yılda yaşamımdaki büyük değişimleri atlatmamda dostluklarıyla bana yardımcı olan Andy, Rich, Ray ve Kini, Jim ve Karen, Rick ve Audrey, Jim ve Jenny, Mira, Leyla, Roseanna ve Rebecca'ya, hepinize bir kez daha teşekkür ederim. Sizin arkadaşlığınızla ayakta kaldım, hayatım zenginleşti ve bu denkleme yine eğlence eklendi.

Birlikte çalıştığım Janny Wurts, William R. Forstchen, Joel Rosenberg ve S. M. Stirling'e, kum havuzumda uslu uslu oynayıp bulduklarından daha iyi bir biçimde bıraktıkları için teşekkür etmek isterim. Her seferinde öğretici bir tecrübe edindim ve bu öğrettiklerinizle artık daha da iyi bir yazarım.

Çok iyi bilinen sebeplerden ötürü bu çalışmayı bitirebilmek için dinlenmeksizin yazdığıma tanık olan ve beni ayakta tutup ilerleyebilmemi sağlayan editörlerim Jane ve Jennifer'a özel teşekkürlerimi sunuyorum.

Düzenleme: ERASMUS